

வானவஸ்ஸி

பாகம் 2

சி.வெற்றிவேல்

வான பதிப்பகம்

வானவல்லி

பாகம் – 2: எரித்தி
ரியன் கடல்

சி.வெற்றிவேல்
சாளையக்குறிச்சி

வான வல்லி

பாகம் - 2 :
எரித்திரையன் கடல்

சி.வெற்றிவேல்,
சாளையக்குறிச்சி

என்னுரை

தமிழக வரலாற்றில் பொற்காலம் என்றால் அது காதலையும், வீரத்தையும் போற்றி வாழ்ந்த சங்க காலத்தின் ஆரம்ப காலம் தான். அச்சங்க கால மன்னர்களுள் தலைச் சிறந்தவன் கரிகாலன். சோழர்கள் தங்களது வல்லமையை இழந்து குறுநில மன்னர்களாகி புகழை இழந்து தஞ்சைக்கு அருகில் ஒடுங்கிய வேளையில் இக்கரிகாலனைத்தான் முன்னுதாரணமாகக் கொண்டு இழந்த புகழை மீட்டெடுத்து தெற்கே குமரி, வடக்கே கங்கை, கிழக்கே கடாரம் வரை வென்றனர். பிற்காலச் சோழர்கள் அன்றி முற்கால சேரர்களான இமயவரம்பன், நெடுஞ்சேரலாதன் மற்றும் செங்குட்டுவனுக்கும் முன்னுதாரணமாக விளங்கியவன் கரிகாற் பெருவளத்தான்.

தமிழக மன்னர்களுள் முதன் முதலில் இலங்கையை வெற்றி பெற்ற பிறகு இமயம் வரைப் படையெடுத்து வென்று தனது புலிச் சின்னத்தை இமயத்தில் பொறித்து போரில் தோற்ற பிற நாட்டு வீரர்களைக் கொண்டு காவிரிக்குக் குறுக்கே அணையைக் கட்டி, இரு புறங்களிலும் கரை எடுத்த மாபெரும் மன்னன் கரிகாற் பெருவளத்தான். தமிழக வரலாற்றில் யாராலும் நெருங்க இயலாத புகழின் உச்சியை அடைந்த கரிகாலன் அவனுக்குரிய அரியாசனத்தை அடைவதற்குள் அவன் அடைந்த இன்னல்களும், துயரங்களும் பல.

தாய் வயிற்றில் இருக்கும் போதே தந்தையை இழந்தவன் பிறகு வளர்ந்ததும் எதிரிகளால் கைது செய்யப்பட்டு மாளிகைக்குள் அடைத்துவைக்கப்பட்டு மாளிகையோடு எரிக்க முயன்ற கொடுமையும் அவனது வாழ்வில்தான் அரங்கேறியது. அதிலிருந்து அவன் எப்படித் தப்பி எங்கெங்கு ஓடியிருப்பான் என அறியும்பொருட்டு காவிரியில் மரக்க

லம் சென்றதாய் கூறும் சங்கப் பாடல்
களை முன்கிக்கொண்டே துளி நீர்
கூட இல்லாமல் வறண்ட காவி
ரிக் கரையோரமாகவே முக்கொம்பு
முதல் கல்லணை வரை நடந்து
சென்ற அனுபவங்களை எளிதில்
மறக்க இயலாது!

கரிகாலன் அமர்ந்து ஆட்சி
செலுத்திய புகார்ப் பட்டினம் நான்கு
காத தூரம் பரந்து விரிந்திருந்
தது என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகி
றது. நான்கு காத தூரம் என்
பது சோழர்களின் முற்காலத் தலை
நகர் உறைந்தைக்கும் சேரர்களின்
தலைநகர் கருவூர் வஞ்சிமா நக
ரத்திற்கும் இடைப்பட்ட தொலைவு
என்பதை அறிந்த போது வியப்
பின் உச்சிக்கே சென்றுவிட்டேன்.
தற்போதைய திருச்சிக்கும் கருருக்
கும் இடைப்பட்ட தொலைவு தான்
நான்கு காத தூரம். அவ்வளவு தூரம்
பரந்து விரிந்திருந்த பிரமாண்டப் பட்
டினமான பூம்புகார் இன்று குணக்க
டல் கொண்டது போக எஞ்சியிருக்
கும் அதன் எச்சங்களைக் காணு

கையில் பட்டினப்பாலையில் புகார்ப் பட்டினத்தின் சிறப்பினைக் கூறும் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனாரின் பாடல் வரிகள் மனதிற்குள் தோன்ற கண்களின் கண்ணீர்ப் பெருக்கை என்னால் கட்டுப்படுத்த இயல வில்லை. வழிந்த இருதுளிக் கண்ணீர் புகாரைக் கொண்ட குணக்கடலின் இரக்கமற்ற அலைகளில் சிந்தி கலக்கத்தான் செய்தது.

வானவல்லி எனது முதல் புதினம். வானவல்லி எழுதத் தொடங்கிய பிறகுதான் சங்க இலக்கியங்களையும், ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் வாசிக்க ஆரம்பித்தேன் என்ற உண்மையையும் இங்கு கூறிவிடுவது சரி என்றே நினைக்கிறேன். சங்க இலக்கியங்களை வாசிக்கும்போது நம் முன்னோர்கள் வாழ்ந்த சிறப்பையும், தற்போதைய நாம் வாழும் நிலையையும் எண்ணுகையில் மட்டும் ஏனோ மனம் வலிக்கத்தான் செய்கிறது. எனக்குக் கிடைத்த குறிப்புகள், நான் அறிந்துகொண்ட உண்மைகள் அனைவருக்கும் பயன்பட வேண்டும்

என்ற நோக்கில் அனைத்து உசாத்துணை நூல்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளேன். ஆதாரக் குறிப்புகள் அனைத்தையும் எங்கிருந்து எடுக்கப்பட்டவை, எந்தெந்த பக்கங்கள் என்பதனையும் ஆராய்ச்சியை விரும்புபவர்களுக்காக கொடுத்திருக்கிறேன்.

இக்கதையில் வரும் வளவன், இளந்திரையன், இரும்பிடர்த்தலையர், இருங்கோவேள், சேரன் பெருஞ்சேரலாதன், பாண்டியன் தென்னவன், ஹிப்பாலாஸ் ஆகியவர்களே வரலாற்று பாத்திரங்கள். மற்றவர்களான வானவல்லி, விறல்வேல், வளவனார், திவ்யன், யவன வீரன் டாஸ்தொபியாஸ், அடிமை வீரன் இம்ஹோடெப் ஆகியவர்கள் அனைவரும் என்னால் உருவாக்கப்பட்ட கற்பனைப் பாத்திரங்கள். யவன வீரன் எதற்கு என்ற கேள்வியும் சிலருக்கு எழலாம்? பன்னெடுங்காலமாக சிறந்து விளங்கிய கிரேக்கம் சங்ககாலத்தின் தொடக்கத்தில் அதன் புகழினை இழந்து உரோமிற்கு அடிமைப்பட நேர்ந்தது. அப்போது உலகப் புகழ் பெற்றிருந்த

பட்டினமான புகாருக்கு வாணிபம் செய்ய வந்த யவனர்கள் பலர் புகாரிலேயே தங்கிவிட்டனர் என்பதை பட்டினப்பாலை மூலம் அறியலாம். ஆதலால் யவனர்களை விடுத்தும் சங்ககால சோழர்களின் வரலாற்றை எழுத இயலாது.

நான் எழுதத் துவங்கிய போது நான் என்ன எழுதுகிறேன் என்றே தெரியாமல் எனக்கு உற்சாகத்தையும், ஆதரவையும் அளித்த அம்மா, தம்பி வெற்றிச்செல்வம், மாமா ஆகியோருக்கும் எழுதுவதற்கு நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் துணையிருந்த என் நண்பர்கள் அனைவருக்கும் இந்நூலைச் சமர்ப்பணம் செய்வதில் மகிழ்கிறேன்.

நான் எழுதுவதற்குப் பலர் ஊக்கத்தை அளித்தாலும் வானவல்லி புத்தக வடிவம் பெறுகிறதென்றால் அதற்கு முழு முதற்காரணம் அண்ணன் திரு.சுந்தர் அவர்களே! வானவல்லியை எழுதிக்கொண்டி

ருந்த போதே என்னைத் தொடர்பு
கொண்டு தகுந்த ஆலோசனையை
வழங்கி வழி நடத்தியவர். அவரது
பெயரை இங்கு நன்றியோடு கூறிக்
கொள்கிறேன்.

சிறந்த பல சரித்திர நாவலா
சிரியர்களின் படைப்புகளை வெளி
யிட்டு, படிப்பவர்களின் மனதினில்
'இதய ராணி'யாகத் திகழும் வானதி
பதிப்பகத்தில் இந்நாவலைப் பதிப்
பித்து வெளியிட்ட திரு.ராமு அவர்
களுக்கு எனது நன்றியையும்
இங்கு கூறிக்கொள்ள கடமைப்பட்
டுள்ளேன்..

கௌசல்யா சி.வெற்றிவேல்

சாளையக்குறிச்சி.

tamilvetrivel@gmail.com

writervetrivel.com

உசாத் துணை நூல்கள்

1. பட்டினப் பாலை - கடியலூர்
உருத்திரங் கண்ணனார்.
2. கலிங்கத்துப் பரணி - கவிச்
சக்கரவர்த்தி செயங்கொண்டார்
(பதிப்புத் உரையும் முனைவர் ப.ச
ரவணன்).
3. அகநானூறு பாடல்கள்: 31,
125, 246, 376.

4. புறநானூறு பாடல்கள்: 7, 46, 224, 367.
5. தமிழக வரலாறு: கரிகாற் பெருவளத்தான் - புலவர் கா. கோவிந்தனார்.
6. பொருநராற்றுப் படை - முடத்தாமக் கண்ணியார்.
7. சிலப்பதிகாரம் (புகார்க் காண்டம்) - இளங்கோவடிகள்.
8. கரிகால் சோழன் - முனைவர். ரா. நிரஞ்சனா தேவி
9. சங்க காலத் தமிழக வரலாறு பகுதி 1 மற்றும் 2 - மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி.
10. தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள் - பன்மொழிப் புலவர் கா. அப்பாத்துரையார்.
11. சோழர்கள் - கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரியார் (தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு திரு.ராமன்).

12. பட்டினப் பாலைத் தலைவன் கரிகாலனே - மா. இராசமாணிக்கனார்.

13. சமணமும் தமிழும் - மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி.

14. பௌத்தமும் தமிழும் - மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி.

15. கிரீஸ் வாழ்ந்த வரலாறு - வெ. சாமிநாத சர்மா.

16. **The Periplus of the Erythrean Sea: Travel and Trade in the Indian Ocean by a Merchant of the First Century** (London, Bombay & Calcutta 1912) - W.H Schoff (tr. & ed)

17. The Hathigumpha Inscription Of Kharavela Of Kalinga. Lines: 4 & 11.

18. முனைவர் இராம.கி'யின் வலைதள இடுகை:

வளவு: சிலம்பின் காலம்-6 [http://
valavu.blogspot.in/2010/05/6_14.html](http://valavu.blogspot.in/2010/05/6_14.html)

19. **Slavery in Ancient Greece**
by Yvon Garlon (Revised 1988)

20. வஞ்சிமா நகரம் - இராக
வையங்கார்

21. **Histry of India by ROMESH
CHUNDAR DUTT, C.I.E Edited by
A.V WILLIAMS JACKSON, Ph.D.,
LL.D. Professor of Indo-iranian
language in columbia University.**

22. **A Comprehensive Histry
of Ancient India (3rd Volume) P.N
Chopra, B.N Puri, M.N Das, A.C
Pradhan.**

23. **புராணக் கதைகள் -
Harshacharita of Bana and
Yugapurana of the Gargisamhita.**

பொருள டக்கம்

என்னுரை

உசாத்துணை நூல்கள்

பொருளடக்கம்

வானவல்லி

எரித்திரியன் கடல்

1. மயக்கம்

2. ஊழ்

3. கடம்பர்கள்

4. உள்ளோக்கம்

5. சூழ்ச்சி

6. விதியை வென்ற மதி

7. வானில் பறந்த மர்ம
உருண்டைகள்
8. பயனற்ற யுக்தி
9. யவனக் கன்னி
10. அவள் யார்?
11. வீர மரணம்
12. மர்ம அடி
13. வர்மம்
14. துரோகம்
15. ஏற்பாடு
16. வரவேற்பு
17. கடல் கன்னி
18. அரசியல் காரணம்
19. ஆண்ட்ரிமேடாவின்
வருத்தம்
20. பெர்பெர்சு ஒபனே அகோரா
21. உயிர் பிழைப்பான்
இம்ஹோடெப்

22. ஒட்டுக் கேட்கப்பட்ட
திட்டங்கள்
23. செண்டாயுதன்
24. செண்டாயுதனும்
செங்குவீரனும்
25. இணைந்த கரங்கள்
26. பேரரசுகளின் கூட்டுச் சதி
27. இளவரசியின் தீர்ப்பு
28. கடற்போரின் முடிவு
29. மீண்டும் துரோகம்

வான வல்லி

பாகம் - 02 எரித்திரியன் கடல்

1. மயக்கம்

க திரவனின் ஒளி ஊடுருவ இயலாதபடி நெருங்கிப் பொருந்திய மரப்பலகைகளால் ஆன அறை அது. அறையில் உடைந்து போயிருந்த மரக் கட்டிலின் மீது கிடத்தப்பட்டிருந்த வனின் நாடிகளைப் பிடித்து, விழிகளை உயர்த்திக் கண்களைப் பார்த்துப் பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்தான் யவன மருத்துவன் ஒருவன். யவன மருத்துவனிடம்

வந்த மற்றொரு யவனன், “இவனது நிலை எப்படி உள்ளது?” எனக் கிரேக்க மொழியில் வினவினான்.

“தலைவரே, இவனது உடல் நன்கு தேறிவிட்டது. மயக்க மருந்து கொடுப்பதை நிறுத்திவிட்டால், இன்று மதியமே இவன் கண் விழித்துவிடுவான்!” எனக் கூறினான் யவன மருத்துவன்.

“நல்லது! இனி மயக்க மருந்து இவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டாம். இவன் கண் விழித்ததும் எனக்குத் தகவல் கொடு! இவனிடமிருந்து எனக்குச் சில தகவல்கள் தேவை! எதற்கும் நம் காவலர்கள் சிலர் அறைக்கு வெளியே நிற்கட்டும்!” என உத்தரவிட்டபடியே சென்றான் யவனன்.

“தலைவரே, காவலுக்கு வீரர்கள் எதற்கு?”

“இதோ, கட்டிலில் கிடக்கிறானே இவன் பைத்தியக்காரனாக இருப்பானோ என்ற சந்தேகமும் எனக்கு

இருக்கிறது. இவன் செய்த செயல்
எனக்கு அப்படித்தான் தோன்ற வைக்கி
றது. ஆதலால், இவனால் நமக்கு எந்
தத் துன்பமும் வந்துவிடக் கூடாது அல்
லவா?”

“தலைவரே, தங்களது செயல்
எனக்கு விசித்திரமாக இருக்கிறது!”

“விசித்திரமாகவா?”

“ஆம்!”

“என்ன விசித்திரம்?”

“பைத்தியக்காரன் எனத் தாங்கள்
சந்தேகித்த பிறகும், இவனை எதற்கு நம்
முடன் வீண் சுமையாக வைத்திருக்க
வேண்டும். வெளியே தூக்கிப் போட்டுவி
டலாம் அல்லவா! பைத்தியக்காரனுக்கா
இத்தனை நாட்களாக என்னை மருத்து
வம் பார்க்கப் பணித்தீர்கள்!”

“அனைத்திற்கும் பதில் இவன் கண்
விழித்ததும் கிடைக்கும் மருத்துவனே!

அனைத்து காரணங்களையும் நீயே கேட்டுத் தெரிந்துகொள்வாய். நான் ஓய்வெடுக்க வேண்டும். கண் விழித்ததும் உடனே தகவல் கொடு! அனைவரும் எச்சரிக்கையுடன் இருங்கள்!” என உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்த யவனன் தனது அறைக்குள் சென்றுவிட்டான்.

மருத்துவன் கட்டிலில் கிடந்தவனுக்கு மது, திரவ உணவு மற்றும் சில மருந்துகளைப் புகட்டினான். வழக்கமாகப் புகட்டும் மயக்க மருந்தினைப் புகட்டாத மருத்துவன் அதற்குப்பதில் மாற்று மருந்தைக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றான். ஒரு சாமப் பொழுதுகளுக்குப் பின்னர் நினைவு திரும்பிக் கண் விழித்தவன் உளறத் தொடங்கினான்.

யவன வீரர்களைக் காவலுக்கு நிறுத்திய மருத்துவன் உடனே ஓடிச் சென்று அவர்களின் தலைவனை அழைத்து வந்தான்.

கண் விழித்துச் சுற்றி நின்றவர்களை மிரட்சியுடன் பார்த்தபடியே ஏதோ கூற வாயைத் திறந்தான். அதற்குள் யவனன், “நீ இன்னும் மரணிக்கவில்லை! உயிரோடுதான் இருக்கிறாய்!” என யவன மொழியில் சிரித்தபடி கூறியபடியே அவனது அருகில் சென்று அமர்ந்தான்.

யவனன் யவன மொழியில் பேசுவதைக் கேட்டவன், “தண்ணீர் வேண்டும்!” என யவன மொழியிலேயே கேட்டான்.

அவன் யவன மொழி பேசியதைக் கேட்டு அங்கிருந்த அனைவருமே ஆச்சர்யமடைந்தனர். அதே நேரம் ஓடிச் சென்ற மருத்துவன் ஒரு கோப்பையைக் கொண்டு வந்து நீட்டினான். அதை வாங்கிப் பருகியவன் பருகக் கூடாததைப் பருகியதைப் போன்று அருவருப்படைந்து கீழே துப்பி, “நான் தண்ணீர்தானே கேட்டேன்! மதுவைக் கேட்கவில்லையே!”

எனக் கோபத்தோடு தமிழில் வினவினான்.

அவன் பேசிய தமிழ் மொழி அங்கிருந்த யவனத் தலைவனைத் தவிர வேறு யாருக்கும் புரிந்திருக்கவில்லை! ஆதலால் அனைவரும் ஒருவரை ஒருவர் வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

அருகில் நின்ற யவன மருத்துவன் ஏதோ கூற வாயைத் திறக்க அதற்குள் முந்திக்கொண்ட யவனத் தலைவன், “இவனுக்குத் தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுங்கள்!” என யவன மொழியிலேயே அங்கிருந்தவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான்.

உடனே ஓடிச் சென்ற காவலன் ஒருவன் தண்ணீர் கொண்டு வந்து அவனிடம் கொடுத்தான்.

அதை வாங்கிப் பருகிக்கொண்டிருந்த போது, “உனக்கு எப்படி நாங்கள் பேசும் யவன மொழி தெரியும்? யார் கற்

றுக் கொடுத்தார்கள்?” என வினவினான்
யவனத் தலைவன்.

கட்டிலில் கிடந்தபடியே, “யவனத்
தளபதியிடமிருந்து யவனர்கள் பேசும்
இரு வகையான மொழிகளையும் பேசக்
கற்றுக்கொண்டேன்!” எனப் பதிலளித்
தான்.

“இருவகையான மொழிகளா?”

“ஆம்! யவனரகத்தினர் பேசும்
கிரேக்கமும், லத்தீனும் தான்!”

“எந்த யவனத் தளபதியிடமிருந்து?”

“புகாரின் யவனத் தளபதி டாள்
தொபியாசிடமிருந்து தான்!”

“புகாரின் யவனத் தளபதி டாள்
தொபியாசை உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியும்!” எனப் பதிலளித்தவன்
“யவனரே, தங்களுக்கு எப்படி டாள் தொ
பியாசைத் தெரியும்?” எனப் பதிலுக்கு
வினவினான்.

“யவனத்திலிருந்து டாஸ்தொபியா சைப் புகார் கொண்டு வந்து சேர்த்து அவனுக்குத் தமிழைக் கற்றுக்கொடுத்த வனும் நான்தான்!” எனச் சிரித்தபடியே பதிலளித்தான் யவனன்.

யவனன் கூறியதைக் கேட்டு வியப்படைந்தவன் ஏதோ கேட்க வாயெடுக்க அதற்குள் முந்திகொண்ட யவனன், “தம்பி உனது பெயர் என்ன? மயக்கத்தில் இருந்தபோது நீ விறல்வேல், வானவல்லி, கருத்தான், திவ்யன், செங்குவீரன், கரிகாலர் எனப் பல பெயர்களை உளறிக்கொண்டிருப்பாய். இவற்றில் உனது பெயர் என்ன?” என வினவினான் யவனன்.

பதிலுக்கு எதையும் கூறாமல் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

“செங்குவீரன் எனக் கூறினாயே! அவரை நீ கண்டதுண்டா?” எனப் பெரும் எதிர்பார்ப்புடன் வினவலானான் யவனன்.

இதற்கும் எந்தப் பதிலையும் கூறாமல் எதையோ நினைத்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான்.

“உன்னிடம்தான் வினவிக்கொண்டிருக்கிறேன். பதில் கூறு!” எனக் குரலை சற்றுக் கடுமையாக்கிக் கொண்டு வினவினான் யவனன்.

யவனனின் கடுமையான சத்தத்தைக் கேட்டு சுய நினைவிற்கு வந்தவன் “ஐயா, மன்னிக்கவேண்டும்! தாங்கள் கூறியதைக் காதில் வாங்கவில்லை. எனக்குத் தலை வலிக்கிறது. மயக்கமாக வருகிறது! நான் எப்படி இங்கு வந்தேன். என்னால் எதையும் நினைவுபடுத்திக் கொள்ள இயலவில்லையே! எங்கோ மிதந்துகொண்டு பறப்பதைப் போன்றே தோன்றுகிறது! என்ன கேட்டீர்கள்? மீண்டும் கேளுங்கள்!” எனக் கூறியவாறே தலையில் கையை வைத்து அழுத்திக் கொண்டு வலி பொறுக்க இயலாமல் எழுந்து அமர்ந்தான்.

“உனது பெயர் என்ன என்று வினவினேன் தம்பி!”

“எனது பெயரா?”

“ஆம்!”

தலைவலியினால் துடித்தபடியே “விறல்வேல்!” என்று பதிலளித்தான்.

“மயக்கத்தில் செங்குவீரன் என உளறினாயே! அப்பெயர்?”

“அதுவும் எனது பெயர்தான்!”

அமர்ந்திருந்த யவனன் பெரும் திகைப்புடன் எழுந்து நின்று, “சோழப் படையின் புகார் உபதலைவர் செங்குவீரர் தாங்கள்தானா?” என ஆச்சர்யத்துடன் வினவினான்.

“ஆம் ஐயா! நானே தான்.”

“யவனக் கடலோடிகளால் ‘எரித்திரிய பொலிமிஸ்திஸ்’ எனப் புகழப்படும் வீழ்த்த இயலாத பெரும் வீரர் தாங்கள்தானா?” என வியப்பின் உச்சத்திற்

குச் சென்று மீண்டும் வியப்புடன் வினவி
னான் யவனன்.

மரக் கட்டிலில் அமர்ந்தபடியே
குனிந்து தலையை இரு கால்களுக்
கிடையில் புதைத்துக்கொண்டு, கைக
ளால் பின் தலையை அழுத்திப் பிடித்தப
டியே “மருத்துவரை அழையுங்கள்! தலை
வலிக்கிறது! மருந்து கொடுக்கச் சொல்
லுங்கள்!” எனக் கதறினான் செங்குவீரன்.

செங்குவீரன் துடிப்பதைக் கண்டு
திகைத்த யவனன் உடனே மருத்து
வனை அழைத்து, “இவருக்குத் தகுந்த
மருந்துகொடு!” எனக் கட்டளையிட்
டான்.

செங்குவீரன் துடிப்பதைக் கண்ட
மருத்துவன் உடனே வெளியே சென்று
ஒரு கோப்பை முழுக்க தேறலை
எடுத்து அதில் அரைத்து வைத்திருந்த
சில மூலிகைப் பொடிகளைத் தூவி
னான். அதைக்கண்ட யவனன், “அவர்
தான் முன்பே மதுவைப் பருகவில்

லையே! மீண்டும் மதுவைக் கொடுக்கிறாய்? அவர் கோபப்பட மாட்டாரா?" என வினவினான்.

“தலைவரே, இத்தனை நாட்களாக அவரைக் காப்பாற்றியது எனது மருந்தும், இந்த மதுவும்தான்! நான் மட்டும் அவரை மயக்க நிலையிலே வைத்து மதுவையும், மருந்தையும் புகட்டாமல் இருந்திருந்தால் அவரது உயிர் கடுமையான சுரத்தினால் என்றோ பிரிந்திருக்கும். இந்த மதுதான் அவருக்கு மருந்து! கடுமையான சுரத்தில் இத்தனை நாட்களாகக் கிடந்ததால்தான் அவருக்குத் தலைவலி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த மூலிகைப் பொடிகள் இம்மதுவின் சுவையை நீக்கிவிடும். ‘கசாயம்’ என்று கூறி அவரைப் பருக வைப்பதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை!” எனக் கூறியபடியே வலியால் துடித்துக்கொண்டிருந்த செங்குவீரனிடம் கொண்டு சென்று நீட்டினான்.

அதை வாங்கிய செங்குவீரன் அதன் நிறத்தைக் கண்டு, “என்ன இது?” என வினவினான்.

“மூலிகைக் கசாயம்! இத்தனை நாட்களாக உங்களைக் காத்துக்கொண்டிருந்ததும் இந்த மருந்துதான்!” எனப் பயத்துடனே கூறலானான். இத்தனை நாட்களாகக் கட்டிலில் கிடந்தது செங்குவீரன்தான் எனத் தெரிந்துகொண்டதால் அங்கிருந்த அனைவருக்கும் மரியாதை கலந்த அச்சம் எழவே செய்தது. ‘தான் கொடுப்பது மது என அவர் அறிந்துகொண்டால்...’ என எண்ணிய போதே மருத்துவனின் கால்கள் நடுங்கத் தொடங்கின!

மருத்துவன் கொடுத்த மதுவைப் பருகிய செங்குவீரன் எழுந்து நிற்க முயன்றான். இத்தனை காலங்களாகப் படுக்கையிலேயே கிடந்ததால் அவனது கால்கள் தரையில் நிலை கொள்ளாமல் தடுமாறி கீழே விழலானான். கீழே விழுவ

தற்குள் யவனனும், மருத்துவனும் அவனைத் தாங்கிப் பிடித்தனர். சில அடிகள் கைத்தாங்கலாகவே அறைக்குள் நடந்தான் செங்குவீரன். பிறகு கால்கள் இரண்டும் வலு பெற்றதைப் போன்று உணரவே அவர்களின் துணையின்றியே அறைக்குள் தடுமாறியபடியே நடக்கலானான்.

மரப் பலகையைப் பிடித்தபடியே அறைக்குள் நடந்த செங்குவீரன், “யவனரே, தாங்கள் கொடுத்த மருந்தினைப் பருகிய பிறகு எனக்கு வானத்தில் பறப்பதைப் போன்றும், நீரில் மிதப்பதைப் போன்றும் தோன்றுகிறது!” எனக் கூறலானான்.

செங்குவீரன் கூறியதைக் கேட்ட அங்கிருந்த யவனக் காவலர்கள், “மதுவினைப் பருகினால் மிதப்பதைப் போன்றும், பறப்பதைப் போன்றும் தானே தோன்றும்!” எனத் தங்களுக்குள் கூறி சிரித்துக் கொண்டனர்.

மருத்துவரிடம் வந்த செங்குவீரன்,
“நான் குணமாகிவிட்டேன் அல்லவா!
இப்போது நான் எங்கிருக்கிறேன் எனக்
கூறுங்கள்! நாளையே நான் புகாருக்கு
செல்ல வேண்டும்” என்றான்.

அவன் கூறுவதைக் கேட்டவுடன்,
மருத்துவன் அல்ல, யவனத் தலைவனும்
அக்கணம் அதிர்ச்சியடைந்துவிட்டான்.

“தம்பி, நம்மால் இப்போது புகாருக்
குச் செல்ல இயலாது!”

“புகாருக்குச் செல்ல இயலாதா?”

“இயலாது!”

“ஏன்?”

“புகாருக்கும் நமக்கும் பல்லாயிரக்
கணக்கான [ஸ்டேடியாக்கள்](#) தொலைவு!
நாம் முயன்றாலும் அது இயலாத காரி
யம்!”

யவனர் கூறிய ‘ஸ்டேடியா’ என்ற
சொல்லைக் கேட்ட செங்குவீரன் பெரும்

அதிர்ச்சியடைந்துவிட்டான். ஏனெனில் யவனர்கள் துறைமுகங்களுக்கு இடைப்பட்ட தொலைவையும், துறைமுகத்திலிருந்து கடலுக்குள் எவ்வளவு தொலைவில் இருக்கிறோம் என்பதைக் குறிக்கவும் தான் ஸ்டேடியா என்ற அளவீட்டு முறையைப் பயன்படுத்துவர் என்பதை எண்ணிப்பார்த்த செங்குவீரன், “அப்படியானால், நான்....!” என எண்ணியபடியே அந்த அறையிலிருந்து வெளியே ஓடினான். அறைக்குள் நின்ற சில காவலர்கள் அவனைப் பிடிக்க முயன்றாலும் அனைவரையும் தள்ளிவிட்டு அறையிலிருந்து வெளியே சில அடுக்குகளைத் தாண்டி வெளியே வந்து பார்த்தான்.

அறையைவிட வெளிச்சம் வெளிப்புறத்தில் அதிகமாக இருந்ததனால் கண்கள் கூச, அவனால் எதையுமே பார்க்க இயலவில்லை! கண் இமைகள் இரண்டும் தானாக மூடிக்கொண்டன. கண்களைக் கசக்கியபடியே பார்க்க முயன்றான். சிறிது சிறிதாக அவனது கண்

கள் வெளிப்புற வெளிச்சத்திற்குப் பழக்
கப்படப் பழக்கப்பட வெளிப்புறக் காட்சி
அவனது கண்களுக்குத் தெரிய ஆரம்
பித்தது. அதனைக் கண்டவன் திகைத்து
அதிர்ச்சியடைந்து நின்றுவிட்டான்.

நாலாபுறமும் கண்களுக்கு எட்டிய
தொடுவானம் வரை நீரே சூழ்ந்திருந்தது.
இதுவரை தான் இருந்தது மரக்கலத்தின்
உள் அறை எனத் தெரிந்துகொண்டவன்
உச்சி வானக் கதிரவனை அன்னாந்துப்
பார்த்தான். இத்தனை நாட்களாக இருட்
டிய அறைக்குள்ளே இருந்ததனால் கதி
ரவனின் வெங்கதிர்கள் அவனது விழி
களுக்குள் ஊடுருவ, கண்கள் கூசியபடி
வலியுடனே கீழே விழுந்த செங்குவீரன்
மீண்டும் மயக்கமடைந்தான்.

அடிக்குறிப்பு :

1. தேறல் - மண்ணுக்குள் புதைத்து
வைத்துப் பயன்படுத்தும் ஒரு வகை மது
(Wine).

2. ஸ்டேடியா - யவனர்கள் பயன்படுத்தும் நீள அளவீட்டு முறை .பெரும்பாலும் துறைமுகங்களுக்கு இடைப்பட்ட தொலைவு ,கடற்கரையிலிருந்து எவ்வளவு தொலைவில் கடலுக்குள் இருக்கிறோம் என்பதைக் குறிப்பிட ஸ்டேடியா என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துவர் .ஸ்டேடியா என்றால் தமிழில் கண்ணியத் தொலைவு என்று பெயர். அதாவது கிடைமட்டமாக நமது கண்களால் காண இயலும் தொலைவு. எந்தவித மறைப்பும் இல்லாத சமமான கடற்பரப்பில் நம்மால் கிட்டத்தட்ட 6 முதல் k m 7தொலைவினைக் காண இயலும் .இந்த 6 k m 7 -தொலைவு தான் ஒரு ஸ்டேடியா அல்லது ஒரு கண்ணியத் தொலைவு எனப்படும்.

The Periplus of the Eritrean Seaநூல் தொண்டிக்கும் முசிறிக்கும் இடைப்பட்ட தொலைவு 500ஸ்டேடியா எனக் கூறுகிறது .இக்கால அறிஞர்கள் 5000ஸ்டேடியா என்பது k 900

https://telugumama.com/sedahamlibra
nளன நம்புகிறார்கள் .இதில் மாற்றுக்
கருத்தும் உண்டு!

2. ஊழ்

பகல் பொழுது முழுவதும் நீடித்த கதிரவனின் கொடுங்கோன்மை அடக்குமுறையை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்து வானில் சிறைப்பட்டுக் கிடக்கும் நிலா மற்றும் நட்சத்திரங்களை விடுவிக்கப் புவி கடுமையாக முயற்சித் துக்கொண்டிருந்தது. புவி தனது முழுப் பலத்தையும் கொண்டு கதிரவனைத் தன்னுள் இழுக்க எரித்திரியன் கடல் அதனை மெல்ல விழுங்கத் தொடங்கி யது. இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட கடுமை யான போராட்டத்தில் கதிரவன் தோல் வியடைந்ததால் மேற்கு வான், மேலைக் கடல் முழுவதும் குருதி பாய்ந்து செக் கச் செவேரெனச் சிவந்து காணப்பட்டது. கதிரவனை எரித்திரியன் கடல் மெல்ல விழுங்க விழுங்க கதிரவனால் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த நிலவு கீழை வானத் தில் முதலில் விடுபட்டப் பிறகு உச்சி

வானில் விண்மீன்கள் ஒவ்வொன்றாக விடுதலை பெற்று வானவெளி முழுவதும் நட்சத்திரங்களால் நிரம்பப்பெற்றிருந்தது.

மரக்கலத்தின் தலைவனான யவனன் வடக்குத் திசையில் தோன்றி நிலைபெற்றிருந்த துருவ நட்சத்திரம் மற்றும் பருவக்காற்று வீசும் திசையைக் கணித்து வேண்டிய கட்டளைகளைத் தனது மாலுமிகளுக்குப் பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்நேரத்தில் அறையினில் மயங்கிக் கிடந்த செங்குவீரன் மீண்டும் சுய நினைவு பெற்று மேல் தளத்திற்கு நடந்து வந்து மரக்கலத் தலைவனது அருகில் அமர்ந்தான்!

அப்போதுதான் மயக்கத்திலிருந்து விடுபட்டிருந்ததால் சோர்வுடன் காணப்பட்ட செங்குவீரனின் புத்தியும் மந்தமாகவே இருந்ததனால் அவனால் சிந்திக்கக்கூட இயலாமல் அமர்ந்திருந்தான். எழுந்தவன், மரக்கலத்தின் மேல் தளத்தில் தொங்க விடப்பட்டிருந்த ஒரு வாலியினால் கடல்நீரைத் தனது சோர்வு முற்

றிலும் விடுபடும் வரை இறைத்து ஊற்
 றிக்கொண்டான். கடும் சுரத்திலிருந்து
 விடுபட்ட உடனே குளிர்ந்த எரித்திரி
 யன் கடல் நீரை இறைத்து ஊற்றிக்
 கொள்ளும் அவனது மன வலிமையை
 யும், துணிவையும் கண்ட யவன மருத்து
 வன்கூடத் திகைக்கவே செய்தான். தனது
 சோர்வு அனைத்தும் விடுபட்டு மீண்டும்
 புத்துணர்வும், உற்சாகமும் திரும்பிவிட்
 டதை உணர்ந்த செங்குவீரன் தண்ணீர்
 இறைத்து ஊற்றுவதை நிறுத்திவிட்டு
 தலை துவட்டச் சென்றான். அவனது
 செயலைக் கண்ட யவனர், “வீரரே நில்
 லுங்கள்!” எனக் கூறிவிட்டு தனது மாலு
 மிகளுள் ஒருவனுக்கு, “வாலியில் நன்னீ
 ரைக் கொண்டு வாருங்கள்!” எனக் கட்
 டளையிட்டான். உடனே ஓடிச் சென்ற
 மாலுமி ஒரு பெரிய குவளை முழுக்க
 நீரைக் கொண்டு வந்து யவனத் தலைவ
 னிடம் நீட்டினான்.

செங்குவீரன் அருகில் சென்று
 தண்ணீர் குவளையை அவனிடம்

கொடுத்து, “இந்த நல்ல நீரை ஊற்றிக்கொள்ளுங்கள் வீரரே! கடற்பயணம் தங்களுக்கு முற்றிலும் புதிது! கடல் நீர் காய்ந்து உப்பு உடலில் படிந்தால் தங்களால் நிம்மதியாக உறங்க இயலாது!” எனத் தெரிவித்தார்.

அதை வாங்கி உடலின் மீது ஊற்றித் தனது உடலை நன்கு கழுவிக்கொண்டான் செங்குவீரன். அறைக்குள் சென்று யவனன் அளித்த புத்தாடைகளை அணிந்து கொண்டு மீண்டும் கப்பலின் மேல் தளத்திற்கு வந்தான்! அங்கே கோதுமை, கிழங்கு மற்றும் கடலில் பிடித்த மீன்களைச் சுட்டு செங்குவீரனுக்குத் தயாராக வைத்திருந்தான் யவனத்தலைவன்.

செங்குவீரன் உணவுகளை உண்டு கொண்டிருந்தபோது யவனன் அவனிடம், “வீரரே, உங்களிடம் ஒரு கேள்வியை நான் கேட்க வேண்டும்!” என்றார்.

“கேளுங்கள் தலைவரே!”

“கொற்கைத் துறைமுகத்தில் தாங்கள் நினைத்திருந்தால் மரக்கல விபத்திலிருந்து தப்பிப் பிழைத்திருக்கலாமே! அப்படியிருக்க, இருவரைப் படகில் இறக்கித் தப்பவைத்துவிட்டுத் தாங்கள் மட்டும் எதற்குக் கப்பலிலேயே தங்கி உங்களது உயிரை இழக்கத் துணிந்தீர்கள்?”

“அய்யா, நான் எப்படி இந்த மரக்கலத்திற்கு வந்தேன் எனக் கூறுங்கள்! வடக்கில் நிலை கொண்டிருக்கும் துருவ நட்சத்திரத்தையும், நமது மரக்கலத்தின் திசையையும் கவனிக்கையில் நாம் மேற்கு நோக்கிப் பயணித்துக்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை அறிய முடிகிறது என்னால்! நேர் மேற்கே பயணிப்பதால் நாம் தமிழகத்திலிருந்து குட திசையில் இருக்கிறோம். அதிலும், வான் நட்சத்திரங்களைக் கொண்டு பார்க்கையில் இது யவனர்கள் பயன்படுத்தும் பாதை அல்லவே! யவனம் நோக்கிப் பயணம் செய்ய இந்த [வைகாசித்](#) திங்களும் உகந்தது அல்ல! நாம் இப்போது எங்கிருக்கிறோம்?

குமரிக் கடலில் அமிழ்ந்த நான் தங்களது மரக்கலத்திற்கு எப்படி வந்தேன்? எத்தனை நாட்களாக நாம் பயணிக்கிறோம்? நான் புகார் செல்ல வேண்டும்! அனைத்திற்கும் விரைந்து பதில் கூறுங்கள்!” என யவனனை அவசரப்படுத்தினான் செங்கு வீரன்.

“வீரனே, அன்று கொற்கைத் துறை முகத்தில்தான் நானும் இருந்தேன். எனது பயணத்தைத் தொடங்கிய போது அவசர அவசரமாக ஒரு படகில் நீ இருவரைக் கடலில் இறக்கி விட்டதைப் பார்த்தேன். பிறகு, ஒரு பெரிய மரக்கலம் நீயிருந்த மரக்கலத்தை மோதுவதற்காக வேகமாக வந்தது. அப்போது உனது செயல் என்னைப் பிரமிக்க வைத்தது. அச்செயலைக் கண்ட நான் நீ பைத்தியக்காரனாக இருப்பாயோ எனக் கூட எண்ணினேன். மோத வந்த மரக்கலத்தைக் கண்ட மாலுமிகள் அனைவரும் தங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளக் கடலுக்குள் குதித்தனர். ஆனால் நீயோ,

பாய்கள் கட்டியிருக்கும் [யாழியில்](#) ஏறிக்
கம்பீரமாக நின்று உனது மரணத்தை நீ
தெரியத்துடன் வரவேற்றாய். பெரிய மரக்
கலம் உனது மரக்கலத்தொடு மோதிய
பிறகு நீயும் உடைந்த மரப்பலகைக
ளுடன் குமரிக் கடலுக்குள் அமிழ்ந்து
போனாய்! நிச்சயம் நீ இறந்து போனாய்
எனத்தான் நம்பினேன் நான். உங்களைத்
தாக்கிய மரகலமும் அங்கேயே சிறிது
நேரம் எதையோ தேடிச் சுற்றிக்கொண்டி
ருந்தது. பிறகு அம்மரக்கலம் அங்கிருந்து
சென்ற பிறகு நான் சிறு படகினை எடுத்த
துக்கொண்டு நீ உயிரோடு இருக்கிறாயா
எனத் தேடி வந்தேன். அப்போது அங்கு
நீ உடைந்த மரத் துண்டுகளுக்கிடையில்
பிணமாக மிதந்துகொண்டிருந்தாய்!”

“பிணமாகவா?”

“ஆம்! பிணமாகத்தான். நானும்
அப்படித்தான் நினைத்தேன்! உன்னைக்
கொல்ல வந்தவர்களும் அப்படித்தான்
நினைத்துவிட்டுச் சென்றார்கள்.”

“என்னை எப்படி அடையாளம் கண்டு கொண்டீர்கள்?”

“யாழியை நீ உருவிய வாளோடு எப்படிப் பற்றிக்கொண்டு நின்றாயோ, அப்படியேதான் கடலிலும் மிதந்து கொண்டிருந்தாய்! ஆதலால் தான் நீ இறந்து அசைவற்று மிதக்கிறாய் என எண்ணிக் கொண்டேன். உனது வாளினைக் கொண்டுதான் உன்னை நான் அடையாளம் கண்டு கொண்டேன்! பிறகு உன்னைத் தூக்கி என் படகில் போட்டுக் கொண்டு மரக்கலத்தில் கொண்டு வந்து சேர்த்தேன். உன்னைப் பரிசோதித்த என் மருத்துவன் நீ இறக்கவில்லை எனக் கூற அதிர்ச்சியின் உச்சத்திற்கே சென்றுவிட்டேன். கங்கைப் பிரதேசத்திற்குச் செல்லத் திட்டமிட்டிருந்த நான் எனது திட்டத்தை மாற்றிக்கொண்டு உன்னைக் காப்பாற்ற எண்ணி யவனத்திற்குப் புறப் பட்டுவிட்டேன்.”

“எனது உயிரைக் காப்பாற்றியதற்குப் பெரும் நன்றி அய்யா!”

“நான் கேட்டதற்கு நீ இன்னும் பதில் கூறவில்லையே?”

“என்ன கேட்டீர்கள்?”

“மரக்கலத்தில் எதற்காக உனது உயிரை இழக்கத் துணிந்தாய்?”

“இருவரைக் காப்பாற்ற எனது உயிரை இழப்பதில் தவறில்லை எனத் தோன்றியது எனக்கு. ஆதலால்தான் அக்காரியத்தைச் செய்தேன்!”

“இருவரா?”

“ஆம்!”

“யார் அவர்கள்?”

“ஒருவர் சோழ இளவரசர் கரி காற் வளவன். மற்றொருவன் எனது உப தளபதி!”

“நீயும் அவர்களுடன் படகில் பயணித்துத் தப்பியிருக்கலாமே?”

“இல்லை அய்யா, மரக்கலத்தில் வந்தவர்கள் இளவரசரைக் கொலை செய்வதற்காக வந்தவர்கள். நானும் படகில் தப்பியிருந்தால் எப்படியும் உதவியில்லாத எங்களைத் துரத்தி வந்து தாக்கியிருப்பார்கள். நான் மரக்கலத்திலேயே இருந்ததால் என்னுடன் இளவல் கரிகாலரும் மூழ்கியிருப்பார் என எண்ணி அவரைப் பின்தொடர்ந்து இடையூறு அளிக்க மாட்டார்கள் அல்லவா! ஆதலால்தான் அவர்களின் கவனத்தைக் கவர யாழியின் மீது ஏறி வாளினை உருவிக் கொண்டு நின்றேன்!” என்றவன் பிறகு மனம் கலங்கியபடியே, “அதே மரக்கலம்தான் சில வருடங்களுக்கு முன் எனது நண்பனைக் குணக் கடலுக்குள் மூழ்கடித்துக் கொன்றது. அந்த மரக்கலம் யாருக்குரியது என அறிந்துகொள்ளவும் அந்த மரக்கலத்திலேயே தங்கினேன். ஆனால், நான் எதிர் பார்த்தபடி எதுவுமே நடைபெறவில்லை.

அந்தக் கயவர்கள் யார் என்றும் என்னால் கண்டறிய இயலவில்லை!” எனக் கூறிய படி கலங்கிய கண்களுடன் அமைதியானான் செங்குவீரன்.

யவனர் திகைத்து எதையும் பேச இயலாமல் நின்றிருந்த போது செங்குவீரன், “அய்யா, என்னைத் தமிழகத்திலேயே விட்டுவிட்டு வந்திருக்கலாம் அல்லவா?” என வினவினான்.

“தம்பி உனது வாளினைப் பார்த்தேன்! அதில் புலிச் சின்னம் பொறிக்கப் பட்டிருந்தது. அதன் பரிமாணத்தையும், அப்புலிச் சின்னத்தையும் கண்ட நான் நீ நிச்சயம் சோழ தேசத்தின் படைத் தளபதி அல்லது படைத் தலைவனாக இருக்கலாம் என எண்ணியதால் உன்னைப் பாண்டிய நாட்டில் விட்டுச் செல்ல மனம் வரவில்லை. சோழ தேசத்திற்கு எதிராக வேளிர்கள், சேரர் மற்றும் பாண்டியர் என அனைவரும் ஓரணியில் திரண்டுள்ளதால் உன்னைத் தமிழகத்தில் விட்டுச்

செல்வது ஆபத்து எனக் கருதிய நான் உன்னை என்னுடனே அழைத்து வந்து விட்டேன்.”

யவனரின் பதிலைக் கேட்ட செங்குவீரன் எழுந்து நின்று அவருக்கு இரு கரங்களைச் சேர்த்து நன்றி செலுத்தினான். அதைக் கண்ட யவனர், “வீரரே, நன்றி எல்லாம் கூற வேண்டாம்! யவனர்களுக்குப் புகாரில் தனிக் குடியிருப்பை ஏற்படுத்தி வரவேற்றவர்கள் சோழர்கள் தான். யவனர்களுக்கு உதவிய சோழர்களுக்கு உன்னைக் காப்பாற்றி நான் செலுத்தும் நன்றி கடனாக இது இருக்கட்டுமே!” எனக் கூறலானார்.

யவனர் கூறியதைக் கேட்ட செங்குவீரனுக்கு ஏற்பட்டிருந்த வியப்பினால் பேச நா எழாமல் மரக்கலத்திலும் சுற்றி இருந்த கடற்பரப்பிலும் பார்வையைச் செலுத்தினான். அப்போதுதான் எப்படிப்பட்ட மரக்கலத்தில்தான் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை உணர்ந்

தான். கலத்தின் பிரமாண்ட வடிவமும், அதன் தோற்றமும் அவனைப் பிரமிக்கச் செய்தது.

பிரமாண்ட வடிவத்தில் அமைந்திருந்த அந்தக் கலமானது கண்டம் விட்டுக் கண்டம் பயணிக்கும் வகையில் அனைத்து சௌகரியங்களுடனும் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. மூன்று அடுக்குகளைக் கொண்டது அம்மரக்கலம். பருவக் காற்றுக் கைகொடுக்காத காலத்தில் கலத்தினைச் செலுத்த துடுப்புகளும், துடுப்புகளை இயக்குபவர்களும் அமர்ந்திருக்கும் நீண்ட முதல் அடுக்கு கலத்தின் கீழ் பகுதியில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. பருவக்காற்றின் உதவியினால் கலம் நகர்ந்துகொண்டிருக்கும்போது இயக்கப்படாத துடுப்புகள் நீட்டியிருந்தால் கலத்தின் வேகம் மட்டுப்படுத்தப்படும். ஆதலால் துடுப்புகளையும் அவசியமில்லாத போது கலத்தினுள் சுருட்டிக் கொள்ளும் வசதியும் செய்யப்பட்டிருந்தது. அதற்கு அடுத்த அடுக்கு சிறு சிறு அறைகளால்

ஆனது! அதில்தான் மரக்கலத் தலைவனது அறை மற்றும் கொண்டுசெல்லப்படும் வாணிபப் பொருட்கள் அனைத்தும் நிரப்பப்பட்டிருந்தது. அந்த அறைகளில் தமிழகத்திலிருந்து கொண்டுசெல்லப்பட்ட சோழ மற்றும் பாண்டிய நாட்டு முத்துகள், நீல மணிகள், ரத்தினக் கற்கள், நீல மணிக் கற்கள், யானைத் தந்தம், பவளம், பளிங்குக் கற்கள், செம்படிகம், பிரிஞ்சி இலை, வெற்றிலை, வெட்டி வேர், சேர நாட்டு மிளகு, வழிப் பயண உணவுக்கான சோளம், நெல் அரிசி மற்றும் கோதுமை, ஆமை ஓடுகள் மற்றும் தமிழக மது மற்றும் தேறல் நிரம்பிய கண்ணாடிக் குடுவைகள் ஆகியவற்றை அதிக அளவில் நிரப்பி வைக்கும் பிரமாண்ட அறைகள் காணப்பட்டது. கடைசியாக மேல் தளம். அது தான் கலத்தின் மேற்பரப்பு. இடையடுக்கில் மாலுமிகளுக்கெனத் தனி அறை காணப்பட்டாலும் கடற்பரப்பைக் கண்காணித்துக் கலத்தினைச் செலுத்த வேண்டும் என்பதற்காக மேல் தளத்தில்தான்

மாலுமிகள் அனைவரும் பெரும்பாலும் ஓய்வெடுத்துக் கலத்தினைத் திறம்படச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தனர். கடற் மாலுமிகளால் பாதிக்கப்பட்டும் குடிக்காமலும் போடப்பட்டிருந்த மது நிரம்பிய கண்ணாடிக் குடுவைகள் மரத்தினால் செய்யப்பட மூடிகளால் அழுத்தி மூடப்பட்டுப் பரவலாகச் சிதறிக் கிடந்தன. கலத்தின் முகப்புப் பகுதியானது கண்டம் விட்டுக் கண்டம் செல்லும் வகையில் இரும்பினைப் பதித்தும், இரும்பு உப்பு நீரால் துருப்பிடித்து அரிக்காமலிருக்க இரும்பில் தாமிரப் பூச்சினைப் பூசிப் பெரும் வலிமையுடன் செய்யப்பட்டிருந்தது. கலத்தின் முகப்புப் பகுதியைப் போன்று இடைப்பகுதியும், வால் பகுதியும் இரும்பு பதிக்கப்படாமல் மரச்சட்டத்தினாலேயே செய்யப்பட்டிருந்தது. கலத்திற்கு மேலே கலத்தின் மையத்தில் அதன் அடிப்பகுதியிலிருந்து உயர்ந்திருந்த யாழித் தூணில் கலத்தினை இழுத்துச் செல்லும் பெரும் ஒற்றைப் பாய் கட்டப்பட்டு அது கலத்தின் நாற்புறத்திலும்

இழுத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பெரும் பாய் மட்டுமல்லாமல் முன்னும் பின்னும் பல சிறு சிறு பாய்கள் உயர்த்தப் பட்டிருந்தது. தேவை ஏற்படும்போது கலத்தின் பாய்களை உயர்த்திக் கொள்ளவும், தேவையற்றப் பொழுதில் பாயை சுருட்டிக் கொள்ளவும் இரு நீண்ட மூங்கில் கழிகளும் அத்தோடு சில முரட்டுக் கயிறுகளும் இணைக்கப்பட்டிருந்தன. மழை மற்றும் வெயில் அடிக்கும் காலங்களில் கலத்தின் பாயே குடையாகவும் மாலுமிகளுக்குப் பயன்பட்டு வந்தது! முரட்டுக் கயிற்றின் ஒரு முனையில் பிணைக்கப்பட்டிருந்த நங்கூரமானது கலத்தின் மேற்களத்தில் கிடந்தது. அதன் மற்றொரு முனையானது கலத்தின் அடிப்பாகத்தில் இணைக்கப்பட்டிருந்தது. அதே போன்று ஆபத்துக் காலத்தில் பயன்படவேண்டும் என்பதற்காகக் கலத்தின் முகப்பு மற்றும் வால் பகுதியில் இணைக்கப்பட்டிருந்த நான்கைந்து நங்கூரங்களும் மேற்பரப்பில் ஆங்காங்கு

போடப்பட்டிருந்தது. கலத்தின் முகப்புப் பகுதியில் கலத்தினைத் திசை திருப்பப் பயன்படும் சுக்கான் காணப்பட்டது. சுக்கான் தானாகத் திரும்பிக்கொள்ளா வண்ணம் அருகினில் இருந்த தூணில் இழுத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தது. கலத்தின் மேற்புறம் நிறைய வெற்றிடங்களும் காணப்பட்டது. அக்கலமானது கண்டம் விட்டுக் கண்டம் பயணிக்கும் வகையிலே தான் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்ததே தவிரக் கடற்கொள்ளையரை எதிர்த்துப் போர் புரியும் வகையிலோ அல்லது விற்களை எரியும் இயந்திரம் என எதுவுமே இல்லாமல் மரக்கலத் தலைவனின் சாமர்த்தியம் ஒன்றே ஆபத்துக் காலத்தில் உதவிடும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது.

நடுக் கடலில் அந்த ஒற்றைப் பிரமாண்டக் கலம் மட்டும் தனியாகப் பயணித்துக் கொண்டிருந்தது. அதிலும் அந்தத் தனிக் கலத்தின் மீது மரக்கலத் தலைவன், மருத்துவன் மற்றும் மாலுமிகள் உட்படக் கிட்டத்தட்ட இருபது பேர்

மட்டுமே இருப்பதைக் கண்ட செங்கு
வீரன் திகைத்து யவனரிடம், “அய்யா!
யவனக் கப்பல்கள் எப்போதும் கூட்டம்
கூட்டமாகத்தானே செல்லும். அதிலும்
இம்மாதத்தில் யவனர்கள் தமிழகத்தை
நோக்கித்தானே செல்வர். ஆனால் நாம்
தனியாக யவனத்தை நோக்கிச் செல்கி
றோம். அதுவும் பாய்களின் உதவியால்!
முரண்பாடாக இருக்கிறதே!” என வின
வினான்.

“இம்மாதத்தில் எட்சின் பருவக்
காற்றுத் தமிழகத்தை நோக்கி வீசும்.
அதைப் பயன்படுத்தி யவனர்கள் கானா
மற்றும் ஏடமானிலிருந்து தமிழகம் நோக்
கிப் புறப்படுவர். ஆனால், நாம் அவர்க
ளுக்கு முரணாக அதே எட்சின் பருவக்
காற்றைப் பயன்படுத்தி யவனம் நோக்கிச்
சென்றுகொண்டிருக்கிறோம்!”

“அது எப்படிச் சாத்தியம்! எனக்குப்
புரியவில்லையே.”

“தம்பி எடிசின் பருவக்காற்று வீசும் போது அதன் மையம் தமிழகத்தை நோக்கிக் காற்றினைச் செலுத்தும். ஆனால், அதன் இருபுறத்திலும் அதாவது எரித்திரியக் கடலின் மேற்கிலும் கிழக்கிலும் காற்று யவனத்தை நோக்கி இழுக்கும். அதைப் பயன்படுத்தித்தான் நாம் இப்போது யவனத்தை நோக்கிப் பயணிக்கிறோம்! காற்றின் திசையையும், நாம் இருக்கும் இடத்தையும் அறிந்து சரியாக மரக்கலத்தைச் செலுத்த வேண்டும்! இல்லையேல் காற்றைத் தவறவிட்டு நடுக்கடலில் சிக்கிக்கொள்வோம்! ஆபத்தான பயணம்! உனக்குத் தெளிவாகப் புரிய வேண்டும் என்றால் விடிந்ததும் நமது மரக்கலத்தின் வலது பக்கத்தைப் பார். நீயே அனைத்தையும் புரிந்துகொள்வாய்!”

“எப்படி அய்யா?”

“யவனத்திலிருந்து தமிழகத்தை
நோக்கிச் செல்பவர்கள் எப்பக்கம்
கிரைசுத் தீவுகளைக் காண்பார்கள்?”

“மரக்கலத்தின் வலப்பக்கம். அதா
வது தெற்குத் திசையில்!”

“சரியாகக் கூறினாய் தம்பி! நாளை
நீ கிரைசுத் தீவுகளை நம் மரக்கலத்திற்கு
வலப்பக்கம் அதாவது வடக்குப் புறத்தில்
காண்பாய்!”

“அப்படியெனில் நாம் கிரைசுத் தீவு
களுக்குத் தெற்கே பயணித்துக் கொண்
டிருக்கிறோம்! நான் கூறுவது சரிதானே!”

“சரியாகத் தெரிவித்தாய் தம்பி!
நிலத்தைப் போலவே கடற்போர் மற்
றும் மரக்கல வித்தைகளையும் நீ விரை
வில் பழகிக் கொள்வாய். அனைத்தையும்
கற்றுக்கொள்ளும் திறமையும், சிந்திக்கும்
ஆற்றலும் உனக்குள் நிரம்பவே இருக்கி
றது!” எனப் பாராட்டிப் பேசினார் யவனர்.

ஆனால் கிரைசுத் தீவுகளுக்கு அருகில்தான் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் எனக் கேள்விப்பட்ட உடனே செங்குவீரனின் மனம் புகாரை நோக்கிப் பயணித்தது.

“எத்தனை நாட்களாக நாம் மரக்கலத்தில் பயணித்துக்கொண்டிருக்கிறோம்?” என அவசர அவசரமாக வினவினான்.

“குமரியிலிருந்து விடிந்தால் பதினொராவது நாள்!”

“பத்து நாள் பயணத் தொலைவானா?”

“ஆம்!”

“ஐயா, உடனே மரக்கலத்தைத் தமிழகம் நோக்கித் திருப்புங்கள்! பெரும் போர் மூளப்போகிறது. நான் கரிகலாருக்கு உதவியாக இருந்தே ஆக வேண்டும்!” எனக் கத்த ஆரம்பித்தான். அவன்

எழுப்பிய சத்தத்தைக் கேட்டு மற்ற மாலுமிகளும் அங்கே ஓடி வந்தார்கள்.

“வீரரே, அது இயலாத காரியம். கப்பலுக்கு இப்போது யாரும் துடுப்புத் துழாவவில்லை. பருவக்காற்றைப் பயன்படுத்தித் தானாகச் சென்றுகொண்டிருக்கிறது. தமிழகத்தை நோக்கிக் காற்றுக்கு எதிராக நாம் மரக்கலத்தைச் செலுத்த வேண்டும் என்றால் முப்பது நாட்களுக்கு மேல் பிடிக்கும். பயணம் கடும் ஆபத்தானதாகிவிடும்!”

“கலத்தினைக் கிரைசுத் தீவுகளுக்குச் செலுத்தி என்னை இறக்கிவிட்டுவிடுங்களேன்! நான் அங்கிருந்து பயணித்துக் கொள்கிறேன்!”

“வீரரே, உங்களைக் காப்பாற்றத்தான் நான் கடும் ஆபத்துகளைப் பற்றியும் எண்ணாமல் பெருங்கடலில் தனியாகப் பயணிக்கிறேன். கொற்கையில் தப்பிய நீ கடம்பர்களிடம் சிக்கி மடியப் போகிறாயா? கிரைசுத் தீவுக்குச் சென்றால் கடம்பர்கள்

நம்மை வரவேற்கவா செய்வார்கள். சிந்தித்துப் பார்!”

அவர் கூறியதைக் கேட்டுச் சிந்தித்த செங்குவீரன் வருந்தியபடியே, “அய்யா, அப்படியெனில் என்னால் இப்போது தமிழகத்திற்குச் செல்ல இயலாதா?”

“இயலாது!”

“மீண்டும் என்னால் எப்போதுதான் புகாரை அடைய இயலும்?”

“வரும் எபிபியில் பருவக் காற்று வீசத் தொடங்கும்போதுதான் உன்னால் தமிழகத்தை நோக்கிப் பயணத்தைத் தொடங்க இயலும்! நீ மீண்டும் புகார் சேர கிட்டத்தட்ட ஒன்றரை வருடங்களுக்கு மேல் ஆகும்!”

“ஒன்றரை வருடத்திற்கு மேலா?”

“ஆம், தம்பி!”

“கடலைப் பற்றியும், அதன் பருவக் காற்றைப் பற்றியும் தெளிவாக அறிந்துள்ளீர்களே! நடுக்கடலில் தனியாகப் பயணிக்கும் உங்களது துணிவு என்னைப் பிரமிக்க வைக்கிறது யவனரே! தாங்கள் யார்?” என வினவினான் செங்குவீரன்.

“நானா?”

“ஆம்!”

“எனது பெயரா?”

“ஆம் அய்யா!”

“ஹிப்பாலாஸ்!”

“ஹிப்பாலாஸ்.....?”

“ஆம் வீரனே! யவனத்திலிருந்து தமிழகத்தை நோக்கி வீசும் எடசின் பருவக் காற்றைக் கணித்து மரக்கலத்தைச் செலுத்தும் முறையைக் கண்டறிந்து அனைவருக்கும் தெரிவித்த அதே ஹிப்பாலாஸ்தான் நான்!” எனப் பெருமையுடன் கூறிக்கொண்டார்.

“எங்கள் ஊரில் வீசும் தென் மேற் குப் பருவக் காற்றிற்கு எரித்திரியன் கடலில் தங்களது பெயரைத்தானே குறிப்பிடுவர்!” என ஆச்சர்யத்துடன் வினவினான் செங்குவீரன்.

“ஆம் வீரனே! ஹிப்பாலாஸ் எனும் எனது பெயரைத்தான்!” எனச் சிரித்தபடியே பதிலளித்தார் ஹிப்பாலாஸ்.

அவர்தான் ஹிப்பாலாஸ் எனக் கேட்ட செங்குவீரன் திகைத்து அவர் முன் எழுந்து நின்று விட்டான்! அவர் மீது பெரும் மரியாதை தோன்றியிருந்தது செங்குவீரனிடம்!

தனக்கு முன்பு அமர்ந்திருந்த மரக்கலத் தலைவர் ஹிப்பாலாசை ஆச்சர்யத்துடன் நோக்கினான் செங்குவீரன். நடுத்தர வயதுடைய அவரது முகத்திலும், தலையிலும் வளர்ந்திருந்த ரோமங்களில் ஒன்றிரண்டு நரைக்கத் தொடங்கியிருந்தது. வாழ்க்கை முழுவதும் கடலிலேயே அலைந்து கொண்டிருந்ததால்

அவரது உடல் பலமாகக் கெட்டிப்பட்டு அதேநேரம் வயதிற்கு அதிகமாக அவரது முகத்தில் வயோதிகத்தின் சாயல் தோன்றிச் சுருக்கங்கள் காணப்பட்டன. கோடு விழுந்த நெற்றி, அதன் கீழ் கருமைப் படர்ந்த இரு முரட்டு விழிகள், யவனர்களுக்கே உரிய தடித்த நாசி, அதன் கீழ் இருந்த தடித்த உதடுகள், முகம் முழுக்க வளர்ந்திருந்த முடிகளைக் கத்தியால் அறுத்திருந்ததால் அவரது மீசையும், தாடை முடியும் ஒழுங்கின்றிக் காணப்பட்டது. மஸ்லின் எனும் மெல்லியப் பட்டினால் செய்யப்பட்டிருந்த மேல் அங்கியை தோளில் போட்டுக்கொண்டு, கங்கைப் பட்டு ஒன்றை இடையில் கட்டிக்கொண்டு, தான்தான் மரக்கலத்தின் தலைவன் என்பதை அனைவருக்கும் அறிவுக்கும் தலைப்பாகையைத் தலையில் அணியாமல் கையில் வைத்துக் கொண்டு நின்றிருந்தார். அவருக்கு அருகில் அவரது மாலுமிகள் அனைவரும் பணிவுடன் நிற்பதிலிருந்து அவர் தன்

கடை விழிகளால் அனைவரையும் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார் என்பதைப் புரிந்துகொண்டான் செங்குவீரன். எரித்திரியன் கடல் மற்றும் அதனைச் சார்ந்த பகுதிகள் முழுவதும் பரவியிருந்த அவரின் புகழிற்கும், அவரது தோற்றத்திற்கும் துளித் தொடர்பும் இல்லாததைக் கவனித்த செங்குவீரன் அவரிடம், “ஐயா, நான் புகாருக்கு விரைந்து செல்ல வேறு வழியே கிடையாதா?” என நம்பிக்கையிழந்து வினவினான்.

“வேறு மார்க்கமே இல்லை! நாம் பயணிக்கும் போது புகார் நோக்கி வரும் மரக்கலம் எதையாவது தூரத்தில் நான் கண்டால் உன்னை அதில் ஏற்றி அனுப்பி வைக்கிறேன்!”

“அய்யா, நாம் பயணிப்பதுதான் வேறு பாதை ஆயிற்றே, அப்புறம் எப்படி நம்மால் மற்ற மரக்கலங்களைக் காண இயலும்?”

“எதிரில் யாரையும் சந்திக்க வில்லை என்றால் நான் கூறியதைப் போன்று நீ ஒரு வருடத்தைக் கழித்த பிறகுதான் புகாரை அடைய இயலும்!”

“அய்யா, போர் மூண்டால் கரிகலாரும், எனது தளபதிகளும் நிச்சயம் வெற்றியைப் பெற்றுவிடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உள்ளது! ஆனால், அங்கொருத்தி என்னை எண்ணியே கண்ணீர் வடித்து வருந்திக் கொண்டிருப்பாள். அவளது கண்ணீரைத் துடைப்பதற்காக வாவது நான் அங்குச் செல்ல வேண்டாமா?” எனப் பதறினான்.

“தம்பி, நீ யவனம் சென்று திரும்ப வேண்டும் என்பது காலத்தின் நியதி போலும். உங்கள் ஊரில் விதி என்றும் ஊழ் என்றும் கூறுவீர்களே! அப்படியே நினைத்துக்கொள். குறைந்தது ஒரு வருடத்திற்குப் பிறகுதான் உன்னால் மீண்டும் தமிழகம் சென்றடைய இயலும். வருந்திப் பயனில்லை!” எனக் கூறியபடியே

அங்கிருந்து எழுந்த ஹிப்பாலாஸ் தனது அறைக்குள் செல்லலானார். பிறகு அங்கிருந்த மாலுமிகளும் சென்றுவிடச் செங்குவீரன் மட்டும் தனித்துவிடப்பட்டான்.

“கரிகாலரைப் புகாருக்கு முடிசூட்டியாகி விட்டது, இனி போர் முடிந்ததும் உறைந்ததைக்கும் முடிசூட்டிய பிறகு வானவல்லியை மணந்துகொள்ளல்லாம் என எண்ணியிருந்தேனே? காலம் இப்படியா சதி செய்ய வேண்டும்! அன்று திவ்யன் உருவில், இன்று ஹிப்பாலாஸ் உருவில்! நான் இறந்திருப்பேன் எனக் கேள்விப்பட்ட நீ எப்படியெல்லாம் துடித்திருப்பாய் வானவல்லி...” என வருந்தியபடியே விறல்வேல் சத்தமெழுப்ப அவனது குரல் எரித்திரியன் கடலின் நீரில் விழுந்து எதிரொலித்தது.

அடிக்குறிப்புகள் :

1. எகிப்திலிருந்து தமிழகம்
நோக்கி யவனர்கள் பயணம்

மேற்கொள்ளும் காலம்
வைகாசி இறுதியிலிருந்து ஆடி
மாதம் வரை.

Source: They make the voyage to this place in a favorable season who set out from Egypt about the month of June and July, that is Epiphi. Paragraph 57. The Periplus of the Erythraean Sea.

2. யாழி - மரக்கலத்தைத் தாங்கி நிற்கும் மையத் தூண். அதில்தான் மரக்கலத்தின் பாய் (திரைச் சீலை) கட்டப்பட்டிருக்கும்.

3. எடசின் - எரித்திரியன் கடலில் தமிழகம் நோக்கி வீசும் தென்மேற்குப் பருவக்காற்று. இக்காற்றினை ஹிப்பாலாஸ் எனவும் கூறுவர்.

Source: For at the same time when with us the Etesian winds are blowing, on the shores of India the wind sets in from the ocean, and this southwest

wind is called Hippalus, from the name of him who first discovered the passage across. Paragraph 57. The Periplus of the Erythraean Sea.

4. கிரைசுத் தீவுகள் - லட்சத்தீவுகள்.

5. எபிபி (Epiphi) - எபிபி என்பது யவனர்கள் பயன்படுத்தும் மாதம். எபிபி என்பது சூன் அல்லது சூலை மாதத்தைக் குறிக்கும்.

6. ஹிப்பாலாஸ் - யவன தேசத்திலிருந்து வீசும் தென் மேற்குப் பருவக் காற்றைப் பயன்படுத்தித் தமிழகம் வரும் பாதையைக் கண்டறிந்தவர் ஹிப்பாலாஸ் எனும் கடற் மாலுமிதான்! வரலாற்று அறிஞர்கள் அனைவரும் PERIPLUS நூல் எழுதி தொகுக்கப்பட்ட காலம் கி.மு முதல் நூற்றாண்டின் இறுதி அல்லது கி.பி முதல் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப் பகுதி அதாவது கி.மு 50 - கி.பி 50 என மதிப்பிடுகின்றனர். பெரிப்ளஸ் காலம் கி.மு முதல் நூற்றாண்டின் இறுதி எனக்கொண்டா

லும் அதில் கூறப்பட்டிருக்கும் ஹிப்பாலாஸ் எனும் கடற் மாலுமி நிச்சயம் பெரிப்ளசின் சம காலத்தவராக இருக்க மாட்டார். ஆதலால் ஹிப்பாலாசை பெரிப்ளசு காலத்திற்கு முற்பட்டவர் எனக் கொள்வதே சரி.

Source: Hippolaus was the pilot who observing the location of the ports and the conditions of the sea, first discovered how to lay his course straight across the ocean. For at the same time when with us the Etesian winds are blowing, on the shores of india the wind sets in from the ocean, and this south west wind is called hippalaus, From the name of him who first discovered the passage across. Paragraph 57: W.H. Schoff (tr. & ed.), The Periplus of the Erythraean Sea: Travel and Trade in the Indian Ocean by a Merchant of the First Century (London, Bombay & Calcutta 1912).

3.

கடம்பர்கள்

க திரவன் உதிக்கும் நேரத்திலும், மறையும் நேரத்திலும் குருதியை ஊற்றிக் கலக்கியதைப் போன்று தொடுவானமும், கடலும் வழக்கத்திற்கு மாறாக அதிகமாகவே சிவந்து காணப்படும். ஆதலால்தான் குட மற்றும் தென் கடலுக்கு யவனர்கள் எரித்திரியன் கடல் அதாவது செங்கடல் எனப் பெயர் வைத்திருந்தார்கள். இனி எளிதில் தான் புகாருக்குத் திரும்ப இயலாது என்பதை அறிந்திருந்த விறல்வேலால் அதனை எளிதில் ஏற்றுக்கொள்ள இயலவில்லை. இரவு முழுவதும் உறக்கமின்றியே வானில் நட்சத்திரங்களின் அமைவிடங்களையும், அதன் நகர்வுகளையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். உறங்கா

மலே கவலையுடன் இரவினைப் போக்கி யவன் காலைப் பொழுதை பெரும் எதிர் பார்ப்புடன் எதிர்நோக்கிக்கொண்டிருந்தான்.

கிழக்குத் தொடுவானில் கதிரவன் எரித்திரியன் கடலிலிருந்து விடுபட முயற்சித்த போராட்டத்தில் மீண்டும் தொடுவானமும், கீழைக் கடலும் சிவக்க ஆரம்பித்தது! கதிரவன் மீண்டும் தன் பலத்தைத் திரட்டிக்கொண்டு மேலெழும்ப மேலெழும்ப அது எரித்திரியன் கடல் முழுவதும் தன் செங்கிரணங்களால் தாக்கத் தொடங்க, கடல் முழுவதும் குருதியைப் பாய்ச்சியதைப் போன்று சிவந்து காணப்பட்டது! அப்போதுதான் யவனர்கள் ஏன் இதனை எரித்திரியன் கடல் என அழைக்கிறார்கள் என்ற காரணம் அவனுக்குப் புரிந்தது! கதிரவன் கடலிலிருந்து விடுபட்டு மேலே எழும்புகையில் எரித்திரியன் கடலின் சிவந்த நிறமும் படிப்படியாக மாறி முதலில் நிறமற்றதாகவும் பிறகு நீல நிறத்திற்கும் மாறியிருந்தது.

‘நேற்றிரவு, ஹிப்பாலாஸ் மரக்கலம் வெள்ளைத் தீவுகளுக்குத் தெற்கே பயணிக்கிறோம் என்றாரே!’ என்ற சிந்தனையுடன் மரக்கலத்தின் வலப்புறம் சென்று பார்வையைச் செலுத்தினான். அவனுக்குப் பின்னால் நீலக் கடலில் வெகு தொலைவில் வெள்ளை வெள்ளையாய் திட்டுத்திட்டாகத் தீவுகள் காணப்பட்டன. நேற்று பருவக் காற்றின் வேகம் அதிகமாக இருந்ததால் மரக்கலம் எதிர்பார்த்ததைவிட அதிகத் தொலைவு பயணித்திருக்கிறது என்பதை உணர்ந்த செங்குவீரன் தொலைவினில் தெரிந்த வெள்ளைத் தீவுகளின் அழகிய தோற்றத்தைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது அந்த வெள்ளைப் புள்ளிகளிலிருந்து புறப்பட்ட ஒரு கருத்த புள்ளி ஒன்று இவர்களைப் பின் தொடர்வதைப் பார்த்தவன் இயற்கையின் விந்தைதான் என்னே! என நினைத்தவாறே ஆர்வத்துடன் அந்தக் கருத்த புள்ளியின் நகர்வி

னைப் பார்த்து அதிசயித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பொழுது நகர நகர அந்தக் கரும் புள்ளியானது அதே வடிவத்திலேயே காணப்பட்டது. அப்போதுதான் அந்த அபாயகரமான சத்தம் மரக்கலத்திலிருந்து எழுந்து அனைவரது உறக்கத்தையும் கலைத்து அதிர்ச்சிக்குள்ளாகியது!

மரக்கலத்தின் மேல் தளத்திற்கு வந்து பார்த்த மாலுமி ஒருவன், “ஆபத்து! ஆபத்து! கடற்கொள்ளையர்கள் நம்மை விரட்டுகிறார்கள்!” எனக் கூக்குரல் எழுப்பினான்.

“கடற்கொள்ளையர்களா?” என ஆச்சர்யத்துடன் வினவியபடியே மரக்கலத்தைச் சுற்றிலும் தனது பார்வையைச் செலுத்தினான். அப்போதுதான் அவனுக்குப் புரிந்தது! வெள்ளைத் தீவுகளிலிருந்து புறப்பட்ட அந்தக் கரும்புள்ளிதான் கடற்கொள்ளையர்களின் கலம் என்று!

கூக்குரல் கேட்டு மரக்கலத்தின் மேல் தளத்திற்கு ஓடி வந்து பார்த்த மரக்கலத் தலைவர் ஹிப்பாலாஸ் நிலைமையைப் புரிந்துகொண்டு கட்டளைகளைப் பிறப்பித்தார்.

கட்டளைகளைப் பெற்றுக் கொண்ட மாலுமிகள் அனைவரும் அவசர அவசரமாகச் செயல்படத் தொடங்கினார்கள்! சிறிது நேரம் அவர்களின் செயல்களைக் கண்காணித்த ஹிப்பாலாஸ் வியப்புடன் நின்றுகொண்டிருந்த செங்குவீரனிடம் வந்தார்.

“தம்பி! கடம்பர்களின் மரக்கலம் வெகு தொலைவில் வந்து கொண்டிருக்கிறது! ஆதலால், அச்சம் கொள்ளத் தேவையில்லை” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த போதே இடைமறித்த செங்குவீரன், “நம்மை விரட்டுபவர்கள் கடம்பர்களா?” என வினவினான்.

“ஆமாம் தம்பி! கடம்பர்கள்தான்! தொலைவினில் நம்மைக் கவனித்த

பிறகு விரட்டி வருகிறார்கள். தாங்கள் கூறியதைப் போன்று கிரைசுத் தீவுகளுக்கும் சென்றிருந்தால் நமது நிலை என்ன ஆகியிருக்கும்?" என வினவியபடியே செங்குவீரனின் முகத்தில் மாற்றங்கள் ஏதாவது தோன்றுகிறதா எனக் கவனித்தார்.

ஏனெனில் கடம்பர்கள் என்பவர்கள் சேர நாட்டின் கடற்கரையில் மங்கலாபுரியில் வாழ்ந்த ஒரு வகைக் கடற்கொழிவை மேற்கொள்ளும் இனத்தினர். அவர்கள் வாழ்ந்தது தமிழகத்தின் மேற்குக் கடற்கரையோரம் என்றாலும் அவர்கள் தங்களது கடற் தளத்தை வெள்ளைத் தீவுகளில் அமைத்து அவ்வழியாகத் தனியாகச் செல்லும் மரக்கலங்களைக் கொள்ளையிட்டு வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனர். மரக்கலங்களில் கொண்டு செல்லப்படும் பெரும் மதிப்பு வாய்ந்த வணிகப் பொருட்களைக் கொள்ளையடிப்பதோடு அல்லாமல் அம்மரக்கலங்களையும் கைப்

பற்றிக்கொண்டு மாலுமிகளைக் கடலில் இறக்கிக் கொன்றுவிடுவர்! கடம்பர்கள் மரக்கல மாலுமிகளுக்கு இழைக்கும் அநீதிகளைப் பற்றிப் பல கட்டுக்கதைகள் உலாவிக் கொண்டிருந்தன. ஆதலால் கடலில் பயணிப்பவர்கள் எவராக இருந்தாலும் 'கடம்பர்கள்' என்ற சொல்லைக் கேட்டதும் நடுங்கவே செய்வர். ஆதலால்தான் கடம்பர்கள் விரட்டி வருகிறார்கள் எனக் கேட்டதும் செங்குவீரனின் முகத்தில் கவலை அல்லது அச்சத்தின் சாயல் ஏதேனும் தோன்றுகிறதா? எனக் கவனித்த ஹிப்பாலாஸ் ஏமாந்து போனார்.

“அய்யா, கடம்பர்கள் பொல்லாதவர்கள் என்றும்; அவர்களிடம் நடுக்கடலில் அகப்பட்டுக்கொண்டால் தப்பிப் பிழைப்பது சாதாரணம் அல்ல என்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்! இருந்தாலும் இன்று அவர்கள் நம்மைத் தாக்கும் வாய்ப்பு மிகவும் குறைவே!” எனக் கூறினான்.

செங்குவீரனின் அறிவைச் சோதனையிட விரும்பிய ஹிப்பாலாஸ், “எப்படித் தம்பி அவ்வளவு அறுதியிட்டுக் கூறுகிறாய்? கடம்பர்கள் மரக்கலம் நம்மை நெருங்க இயலாது என்று!” என வினவினார்.

“அய்யா, அதைக் கூறுவது மிகவும் எளிதான காரியம். ஒரு வேளை நாம் வெள்ளைத் தீவுகளை....” எனக் கூறியபோது ஹிப்பாலாசின் முகத்தின் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைக் கவனித்த செங்குவீரன், “ஒருவேளை நாம் கிரைசுத் தீவுகளைப் பகலில் கடந்து வந்திருந்தால் இந்நேரம் அவர்களிடம் அகப்பட்டிருப்போம். ஆனால் நாம் இரவினில் கிரைசுத் தீவுகளைக் கடந்திருப்பதால் விடிந்த பிறகுதான், நாம் கிரைசுத் தீவுகளிலிருந்து வெகு தூரம் பயணித்து வந்த பிறகு நம்மைக் கவனித்து அவர்கள் புறப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதிலும் நேற்றிரவு தாங்கள் விளக்கினை அணைத்துவிடுங்கள் எனக் கட்டளையிட்டபோது

அதற்கான காரணம் எனக்குப் புலப்படவில்லை. ஆனால் இப்போது புலப்படுகிறது அய்யா! கடற் பயணத்தில் யாராலும் மிஞ்ச இயலாத தாங்கள் இம்மரக்கலத்தின் தலைவராக இருக்கும்போது கடம்பர்கள் என்ன யவனக் கடற்கொள்ளையர்கள் முயன்றாலும் தங்களை வீழ்த்த இயலுமா?" எனப் பெருமையுடன் கூறினான் செங்குவீரன்.

செங்குவீரன் கூறியதைக் கேட்டதும் ஹிப்பாலாசின் முகத்தில் மாற்றம் ஏற்பட்டு விகாரமாக மாறிவிட்டதைக் கவனித்த செங்குவீரன், "ஐயா, நான் ஏதாவது தவறாகக் கூறிவிட்டேனா? அப்படிக்கூறியிருப்பின் மன்னிப்பீர்களாக!" எனப் பணிந்தான்.

"தம்பி, இனியொரு முறை யவனக் கடற்கொள்ளையர் பற்றிக் கூறாதே! எனக்கு மரணப் பயம் வந்துவிடுகிறது. ஒருமுறை அகப்பட்டுத் தப்பியதே பொசய்டன் தெய்வத்தின் அருள்தான்!

அந்தக் கொடுமைக்காரியைப் பற்றி நினைத்தாலே எனது மனம் பதைபதைக்கிறது!” எனப் பதறினார்.

“கொடுமைக்காரியா?”

“ஆமாம் தம்பி!”

“யவனக் கடற்கொள்ளையர்களுக்குத் தலைவன் இடத்தில் ஒரு பெண்ணா?” எனப் பெரும் ஆச்சர்யத்துடன் வினவினான்.

“ஆமாம், பெண்ணேதான்! பெண் உருவில் இருக்கும் மாய மோகினி! அவளது பெயர் ஆண்ட்ரிமேடா. வாழ்வில் நீ மட்டும் அவளைச் சந்திக்கக் கூடாதென உனது விருப்ப தெய்வத்திடம் வேண்டிக்கொள். அவளது பார்வையில் சிக்கிய எந்தவொரு ஆண் மகனும் இதுவரை அவளிடம் அடிமைப்படாமல் இருந்ததில்லை! அதற்கு நீயும் விதிவிலக்கல்ல. நானும் ஒருமுறை அவளைச் சந்தித்திருக்கிறேன். எனக்கும் அப்படித்

தான் நேர்ந்தது. அவளைப் பார்த்த கணமே காமத் தீ என்னுள் சுடர்விட அடிமைப்பட்டுப் போனேன். அந்தக் கணங்களை எப்போது எண்ணினாலும் என் உடலும், உள்ளமும் நடுங்கத் தொடங்கிவிடும்!” எனக் கூறியவாறே நடுங்கிக் கொண்டிருந்த தனது கைகளைத் தூக்கி செங்குவீரனிடம் காட்டினார்.

எதற்கும் அஞ்சாதவரும், எரித்திரியன் கடல் முழுக்க ஒற்றை மரக்கலத்தில் சுற்றி வந்தவருமான கடற் மாலுமி ஹிப்பாலாஸ் யவனக் கடற்கொள்ளைக்காரியைப் பற்றிப் பேச்சை எடுத்ததுமே அவர் நடுங்கத் தொடங்கிவிட்டதைக் கவனித்த செங்குவீரன் அவள் நிச்சயம் ஆபத்தானவள் என்பதை உணர்ந்துகொண்டவன், அவள் எப்படி இருப்பாள் என எண்ணியபடியே “அவ்வளவு பேரழகியா அவள்?” என ஆரவத்துடன் வினவினான்.

“ஆம் தம்பி, பேரழகி அவள்!”

“அவளைச் சந்தித்த யாருமே அவளது அழகில் அடிமைப்படாமல் திரும்பியதில்லையா?”

“திரும்பியதில்லை தம்பி. திரும்பிய தில்லை! இந்தப் பெரும் சமுத்திரத்தைப் பிடித்த மோகினி அவள்!” எனக் கூறியவர் பிரமைப் பிடித்தவரைப் போன்று, “கடற் தெய்வமான பொசய்டன்கூட அவளது கடை விழிகளில் அகப்பட்டால் சமுத்திரத்தையே அவளுக்குத் தாரை வார்த்து விடுவான். கடவுளரையே மயக்கும் மாய மோகினி அவள்! இதுவரை நாங்கள் மேடுசாவைப் பார்த்ததில்லை. தான் கடவுளர்களுள் ஒருவன் என்பதையும் மறந்த பொசய்டன் மேடுசாவின் அழகினில் மயங்கினான் அல்லவா? அந்த மேடுசாவே உயிரோடு திரும்பி வந்தால் இந்த மோகினி ஆண்ட்ரிமேடாவைப் போன்றுதான் இருப்பாள்!” என்றார் சற்று நடுக்கமான குரலில்.

முன்பு கூறியபோது பொசய்டன் என்பது யார்? எனத் தெரியாமல் இருந்த செங்குவீரன் இப்போது அழகி மேடுசாவுடன் சேர்த்துக் கூறியபோது டாஸ்தொபியாஸ் கூறிய கதை அவனுக்கு நினைவில் வந்தது. 'கடவுளர்களே முற்கால யவன தேசத்தை நேரடியாக ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்தனர். கடவுள்களின் அரசன் என்பவர் ஜீயஸ். இவர் வானம், இடி மற்றும் மின்னலுக்கு அரசன். பொசய்டன் ஜீயஸின் உடன் பிறந்தவன். சமுத்திரத்திற்குக் கடவுள். ஜீயஸ் ஆட்சி செலுத்திக்கொண்டிருந்த பகுதியில் மேடுசா எனும் அழகி வசித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் அழகிகளுக்கெல்லாம் பேரழகியாக விளங்கியதால் பல வீரர்களும், அரசர்களும், ஏன் கடவுள்களும் கூட அவளது பேரழகில் மயங்கி அவளை மணந்துகொள்ளத் துடித்தார்கள். யவனத்தின் சமுத்திரக் கடவுளான பொசய்டனும் அவளது அழகில் மயங்கி அவளை மணந்துகொள்ள

அழைத்தான். அவள் மறுத்துவிடவே அவளை எப்படியாவது அடைந்துவிட வேண்டும் எனும் குரோதத்தில் தக்க தருணத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் பொசய்டன். தனக்கு நேர்ந்திருக்கும் அபாயச் சூழலைக் கண்டு மனம் கலங்கிய மேடுசா ஏதனில் இருந்த நகரத் தேவதையான அதினாவிடம் சென்று முறையிட்டு வழிபடச் சென்றிருந்தாள். அதினாவின் கோயிலுக்குள் தனியாக இருந்த மேடுசாவைக் கண்ட பொசய்டன் இதுதான் அவளை அடைய தக்க சமயம் என எண்ணி கோயிலுக்குள்ளேயே மேடுசாவைக் கொடுரமாகப் பலாத்காரம் செய்தான். பொசய்டன் கடவுள் என்பதால் அவனை யாராலும் எதுவும் செய்ய இயலவில்லை! 'முந்தானை முள்ளில் விழுந்தாலும், முள் முந்தானை மீது பட்டாலும் கிழிவது சேலைதான்' என்பது போலப் பழி மேடுசாவின் மீது சுமத்தப்பட்டது. தன் கோயிலுக்குள்ளே தனது கற்பினை இழந்த மேடுசாவை

நகரத் தேவதை அதினா சபிக்க, மேடுசா தனது அழகினை இழந்து வயோதிகத் தினை அடைந்து முகமனைத்தும் விகாரமாகி தலையில் குழல்களுக்குப் பதில் பாம்புகள் தொங்கும்படி அரக்கியானாள்' எனும் கதை கண நேரத்தில் செங்கு வீரனின் மனதிற்கு வந்துவிட்டுச் செல்ல செங்குவீரன் சிரித்தான்.

“நான் நகைக்கும்படி ஏதாவது கூறினேனா என்ன? ஏன் சிரிக்கிறாய்?”

“இல்லை அய்யா! தாங்கள் நகைக்கவில்லை. மேடுசாவின் அழகில் மயங்கி அவளது வாழ்வையே சிதைத்து அரக்கியாக மாற்றிய பொசய்டனின் அருளினால்தான் தாங்கள் தப்பினேன் என்றீரே! அதை எண்ணித்தான் நகைத்தேன்!”

“அதில் நகைக்க என்ன இருக்கிறது?”

“மேடுசாவின் அழகில் மயங்கி அதர்மம் புரிந்த பொசய்டன்தான் ஆண்ட

ரிமேடாவிடமிருந்து தாங்கள் தப்பியதற்கு அருள்புரிந்தார் என்றீர்களே! அதை எண்ணி வியப்புக் கொண்டேன்” எனத் தெரிவித்தான் செங்குவீரன்.

“யவனக் கடவுள்களின் புராதனக் கதைகள் உனக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியும்! டாஸ்தொபியாசிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டேன்!”

“டாஸ்தொபியாஸ் தங்களிடம் பொசய்டன் மேடுசாவை பலாத்காரம் செய்தான் எனக் கூறினானா?”

“ஆம்!”

“சிலர் அப்படித்தான் பொசய்டனை அவதூறாகக் கூறுகிறார்கள் தம்பி! நான் கடலையே தெய்வமாகக் கொண்டு கடலிலேயே வாழ்வைக் கழிக்கிறவன்! எனக்குக் கடவுள் பொசய்டன் தான். எனக்கு வழிகாட்டியும் அவர்தான்! ஆதலால் என்னால் அவரை அவதூறாகப் பேச இயலாது! அவர் மேடுசாவை

அடைய எண்ணியது உண்மைதான்!
பொசய்டன் மேடுசாவைத் தேடி [ஏதனின்](#)
நகரத் தேவதையான அதினாவின்
கோயிலுக்குச் சென்றபோது அதினா
பொசய்டனை வன்மையாக எச்சரித்தது!
உடனே மேடுசாவைக் காக்க அவளது
உடல் வயோதிகமடைந்து விகாரமாக
மாறட்டும் என்றும்; மேடுசாவின் பார்வை
யில் அகப்படுபவர்கள் கல்லாக மாறட்
டும் என்றும் சாபமிட்டுவிட்டாள்! பொசய்
டனை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இருந்தது
மேடுசாவின் பிழைதானே.”

பதிலுக்குப் பேச செங்குவீரன்
வாயைத் திறந்தான். அதற்குள் ஹிப்
பாலாஸ், “தம்பி, எனது குல தெய்
வம் பொசய்டனைப் பற்றி எந்த அவ
தூறும் கூற வேண்டாம்! என்னால் ஏற்
றுக்கொள்ள இயலாது! பேச்சை மாற்று
வோம்!” என்றார்.

யவனரிடம் யவனக் கடவுளைப் பற்
றிப் பிழையாகப் பேசுவது முறையல்ல

என்பதை உணர்ந்தவன், “அய்யா, தாங்கள் அந்த மோகினியை நேருக்கு நேர் சந்தித்தீர்களா?” என அவளைப் பற்றி மேலும் அறிந்துகொள்ளும் ஆவலில் பேச்சை முதலிலிருந்து தொடங்கினான்.

“ஆம், சந்தித்திருக்கிறேன். ஒரே ஒருமுறை!”

“எப்படி, எப்போது?”

“சில வருடங்களுக்கு முன் யவனக்கரையோரம் பயணித்த போது அவளிடம் சிக்கிக்கொண்டேன் நான்!”

“அதன்பிறகு?”

“அதன் பிறகா!”

“ஆம் அய்யா! மேலே கூறுங்கள்!” பெரும் எதிர்பார்ப்புடன் அவசரப்படுத்தினான் செங்குவீரன்.

“தம்பி, அதற்குப்பிறகு நடந்தவற்றை நினைத்துப் பார்த்தாலே என் உயிர் நடுங்குகிறது! காலம் வரும்போது

உனக்குக் கூறுகிறேன் நான்! இப்போது
என்னிடம் எதையும் கேட்காதே!”

“சரி, அப்படியெனில் அவளிடமி
ருந்து எப்படித் தப்பினீர்கள்? அதையா
வது கூறுங்கள்!”

“அவளே என்னை விடுவித்துவிட்
டாள்!”

“அப்பெண்ணேவா?”

“ஆம் தம்பி!”

“எனக்குப் புரியவில்லை!”

“இப்போது உனக்குப் புரியாமல்
இருப்பதே நல்லது வீரனே!”

செங்குவீரன் எதையும் கூற இயலா
மல் சிந்தித்தபடியே அமைதியுடன் நின்று
கொண்டிருந்தான். அதைக்கண்ட ஹிப்
பாலாஸ், “தம்பி அவளிடமிருந்து எப்படித்
தப்பினேன் எனத்தானே கேட்டாய்!” என
அவராகவே வினவினார்.

“ஆம் அய்யா!”

“மூன்று நாள் அவளது மரக்கலத்தில் நானும் கைதியாகச் சிறைபட்டிருந்தேன். யவனத் தளபதி பற்றிச் சில கேள்விகளை எழுப்பினாள். அதற்கு நான் பதிலளித்தபிறகு அவளே என்னை விடுவித்துவிட்டாள்.”

“யவனத் தளபதியா?”

“ஆம் தம்பி!”

“யார்?”

“புகாரின் யவனத் தளபதி டாள் தொபியாசைத்தான்!”

“டாள் தொபியாசைப் பற்றியா?”

“ஆம் தம்பி!”

“அவள் எதற்கு டாள் தொபியாசைப் பற்றி வினவவேண்டும்?”

“எனக்குத் தெரியவில்லை தம்பி! யவனத்திலிருந்து டாள் தொபியாசைக் காப்பாற்றியது நீதானே எனக் கேட்டாள் என்னிடம். நான் ஆமாம் எனப் பதில

ளித்தேன். அதன்பிறகு அவள் என்னை விடுவித்துவிட்டாள்!” எனக் கூறிய போது அவரது விழிகள் அங்குமிங்கும் நிலை கொள்ளாமல் இருந்ததைச் செங்குவீரன் கவனிக்கவே செய்தான்.

“டாஸ்தொபியாசிற்கும் அவளுக்கும் என்ன தொடர்பு அய்யா?”

“தெரியவில்லை தம்பி!”

“டாஸ்தொபியாசைத் தாங்கள் புகாருக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்ததனால் அவள் எதற்காக உங்களை விடுவிக்க வேண்டும்?”

“தெரியவில்லையே தம்பி!”

“புரியாத புதிர்!”

“ஆமாம்!”

“ஆமாம்!” எனச் செங்குவீரன் கூறியபோது அங்கு ஓடி வந்த மாலுமி “தலைவரே, தாங்கள் கூறியதை நிறைவேற்றி விட்டோம்! அடுத்து என்ன? கட்டளையி

டுங்கள்!” என அவசரத்துடன் ஹிப்பாலா சிடம் வினவினான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்ட ஹிப்பாலாஸ், “இனி வேண்டிய கட்டளைகளை இங்கு நிற்கும் தமிழக வீரனான செங்கு வீரன் பிறப்பிப்பார்!” எனக் கூறியவாறே செங்குவீரனை நோக்கினார்.

அவரது பதிலைக் கேட்டவுடன் அங்கிருந்த மாலுமிகள் மட்டுமல்ல செங்குவீரனும் அதிர்ச்சியடைந்து அவரது முகத்தையே வியப்புடன் நோக்கினான்.

“ஆமாம் தம்பி, உன்னைப் பற்றியும், உனது திறமைப் பற்றியும் பலவாறு கேள் விப்பட்டிருக்கிறேன் நான்! அதனை இப்போது நாம் பரிசோதித்துவிடலாம்!”

“அய்யா, தரைப்போரில் தாங்கள் என்னிடம் இப்பணியை ஒப்படைத்திருந்தால் இந்நேரம் முடிவினை எட்டியிருப்பேன்! ஆனால், தாங்கள் என்னிடம் ஒப்படைத்திருக்கும் பணி எனது அறிவிற்கு

முற்றிலும் புதிதானது! கடல் மற்றும் கடற்
போர் இவற்றில் பட்டறிவு இல்லாதவன்
நான்! இப்பணியைத் தாங்கள் தங்க
ளது தலைச்சிறந்த மாலுமிகளுள் ஒருவ
ரிடம் ஒப்படைத்து அவர்களின் திறனைச்
சோதனையிடலாம்! என்னிடம் இப்ப
ணியை ஒப்படைப்பது அவர்களது மன
திலும் ஏற்றத்தாழ்வுகளை உருவாக்கி
காழ்ப்பு புணர்ச்சியைத் தோற்றுவித்துவி
டும்!”

“தம்பி, எனது மாலுமிகளைப் பற்றிய
கவலையை விடு! அவர்கள் அனைவரும்
இதில் தேர்ச்சியடைந்தவர்கள். நீதான்
கடற்போர் பற்றிக் கற்றுக்கொள்ள வேண்
டியவன். நீ இந்த மரக்கலத்தின் தலைவ
னாக இருந்தால் என்னென்ன கட்டளை
களைப் பிறப்பிப்பாய்?”

செங்குவீரன் அமைதியாகவே
தயங்கித் தயங்கி நின்றான். அதைக்
கண்ட ஹிப்பாலாஸ், “தம்பி, தயக்கம்
வேண்டாம். தரைப்போரைப் போன்றதே

கடற்போரும்! நீரோட்டத்தின் போக்கு, காற்றின் திசை மற்றும் வேகம், கடற்மாலு மிகளின் மன பலம், எதிரிகளின் நிலை மற்றும் அவர்களின் பலம் இவற்றைக் கணித்துவிட்டால் கடற்போரும் எளிமை யானதே!”

ஹிப்பாலாஸ் கூறியதைக் கேட்ட செங்குவீரன், ‘மரக்கலம் மற்றும் கடற்போ ரைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளக் கிடைத்தி ருக்கும் மாபெரும் சந்தர்ப்பம் இது! இத னைத் தவறவிடுவது சரியல்ல. மேலும் கடற்போர் பற்றி அறிந்திராத காரணத்தி னால்தான் அன்று திவ்யனை இழந்தேன். கொற்கையில் ஆபத்தில் சிக்கினேன். ஹிப்பாலாஸ் தன் மீது வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையை நிச்சயம் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்’ என நினைத்தவன் மரக்கலத்தின் மீதும் நெடுந்தொலைவில் விரட்டி வரும் கடம்பர்களின் மரக்கலத் தின் மீதும் பார்வையை மாறி மாறிச் செலுத்தினான்.

அதைக்கண்ட ஹிப்பாலாஸ்,
 “வீரனே, நீயிடப்போகும் கட்டளை எது
 வாகினும் எனது மாலுமிகள் அதற்கு
 இசைவார்கள். ஆனால், உனது உத்தர
 வினில் அவர்களுக்கு ஐயமும், மாற்றுக்
 கருத்தும் இருந்தால் அவர்கள் எழுப்பும்
 கேள்விகளுக்கு நீ சரியான பதிலளிக்கும்
 பட்சத்தில் அவர்கள் உனக்குப் பணிவார்
 கள்!” என்றார்.

ஹிப்பாலாஸ் கூறியதைக் கேட்ட
 செங்குவீரன் தனது தலையை ஆட்டியப
 டியே, “அய்யா, நான் மட்டும் இக்கலத்
 தின் தலைவனாக இருந்தால் கலத்தின்
 பாய்களை இறக்கிக் கலத்தினை வடக்
 குப் பக்கமாகச் செலுத்துங்கள் எனக் கட்
 டளையிட்டிருப்பேன்!” எனப் பெரும் நம்
 பிக்கையுடன் கூறினான்.

செங்குவீரனின் இப்பதிலைக் கேட்
 டவுடன் மாலுமிகள் மட்டுமல்ல ஹிப்பா
 லாசும் அதிர்ச்சியாகி நின்றார். அங்கி
 ருந்த மாலுமிகளுள் ஒருவன், “வீரரே,

தங்களது இந்த உத்தரவு இங்கிருக்கும் ஒட்டுமொத்த மாலுமிகளின் கருத்திற்கு எதிரானது! தாங்கள் எதன் அடிப்படையில் இம்முடிவினை எடுத்தீர்கள் என நாங்கள் அறிந்துகொள்ளலாமா?" என வினவினான்.

“கூறுகிறேன்!” என்றபடியே அம்ம ரக்கலத்தில் நடந்தவன் பிறகு, “நேற்று டன் ஒப்பிடுகையில் இன்று மரக்கலத்தின் வேகம் குறைந்து காணப்படுகிறது! அதற்குக் காரணம் இரண்டு. ஒன்று காற்றின் வேகம் குறைந்து காணப்படுவது. மற்றொன்று நடுக்கடலில் எங்கோ ஏற்பட்டிருக்கும் சுழலினால் நாம் பயணிக்கும் திசைக்கு எதிராக அலைகள் தோன்றி நமது மரக்கலத்தின் வேகத்தினைத் தடுப்பது. கடற்பரப்பைக் கூர்ந்து கவனித்தால் இதனைக் கவனித்துவிடலாம்! மேலும், இதே திசையிலே நாம் பாய்மரங்கள் உதவியுடனும் அதே சமயம் மரக்கலத்தின் துடுப்புகளைத் துழாவி பயணித்தாலும் சிற்றலைகளின் உதவி

யால் மரக்கலம் தடுக்கப்பட்டுத் துடுப்புகளைச் செலுத்துபவர்களின் சக்தி வீணடிக்கப்படும்! தொலைவில் வரும் மரக்கலத்தின் பாய் நமது கலத்தைவிடப் பெரியது. அதன் இழு சக்தியும் அதிகம்! இதே திசையில் நாம் பயணித்தால் இன்று மதியம் அல்லது மாலை கடம்பர்கள் நம்மை நெருங்கித் தாக்கிக் கடலுக்குள் மூழ்கடித்துவிடுவார்கள். ஆனால், நாம் பாயினை விரித்து நேர்வடக்கே பயணித்தால் பாய் மரத்தின் துணையின்றித் துடுப்பு மட்டுமே துழாவி அவர்கள் நம்மைப் பிடிக்க முயல மாட்டார்கள். இதைவிடுத்து வேறு மார்க்கம் உண்டெனில் அவர்களை நாம் எதிர்த்துத் தாக்க வேண்டும். இப்போது நமது கண்களுக்குத் தெரிவது ஒற்றை மரக்கலம். அவர்களுக்குப் பின்னால் சில கலங்கள் தொடர்ந்து வரவும் வாய்ப்பிருக்கிறது. ஆதலால், இப்போது சாதூர்யமாக நாம் அவர்களின் பார்வையிலிருந்து விலகிவி

டுவதே நல்லது!” எனப் பதிலளிக்க அங்குப் பெரும் அமைதி நிலவியது!

“வீரரே, தாங்கள் கூறும் திட்டத்தில் ஒரு உள்நோக்கம் இருக்கிறது!” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்தான் மாலுமி ஒருவன்.

“உள்நோக்கமா?”

“ஆம்!”

“நீ கமாரா திரும்பவேண்டும் என்பதற்காகவே எங்கள் அனைவரின் உயிரையும் பணையம் வைக்க முயல்கிறாய்!”

“இது அபாண்டமான குற்றச்சாட்டு!”

“நீ மீண்டும் கமாரா செல்ல வேண்டும் என்பதற்காகத்தானே மரக்கலத்தை வடக்கு நோக்கிச் செலுத்துவோம் என்கிறாய்!”

செங்குவீரன் எதையோ கூறவாயெடுக்க அதற்குள் முந்திக்கொண்ட

மற்றொரு மாலுமி, “ஆமாம்! நீ எங்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முயல்கிறாய். உனது முடிவில் சுயநலம் இல்லை என்றால் நீ மரக்கலத்தை வடக்கு நோக்கி செலுத்தலாம் எனக் கூறுவதற்குப் பதில் தெற்கு நோக்கிச் செலுத்தலாம் எனக் கூறியிருக்கலாமே!” எனக் கூற அவ்விடம் நின்ற மாலுமிகள் அனைவரும் கூச்சல் எழுப்பத் தொடங்கினர்.

மாலுமிகளின் கூச்சல்களைக் கண்ட செங்குவீரன் எந்த மறுப்பையும் கூற இயலாமல் அமைதியாக நின்றான். அதைக்கண்ட ஹிப்பாலாஸ், “அமைதி!” எனச் சத்தமிட அடுத்தகணமே அவ்விடம் அமைதியானது!

“உங்கள் தலைவர் ஹிப்பாலாசின் நம்பிக்கையைப் பெற்றதைப் போன்று உங்களின் நம்பிக்கையைப் பெற இயலாதது எனது கெட்ட நேரம்! மரக்கலத்தை வடக்கு நோக்கிச் செலுத்தலாம் எனக் கூறுவது நான் புகார் செல்வ

தற்கு அல்ல. வடக்கே மரக்கலம் சென்
 றால் பருவக்காற்றினை நாம் தவறவிட்
 டாலும் இன்னும் சற்று வடக்கே சென்று
 எடசின் காற்றின் மூலம் நாம் தப்பிக்க
 வழி இருக்கிறது. ஆனால், நாம் தெற்கு
 நோக்கிச் சென்றால் பருவக் காற்றினை
 நாம் தவறவிட்டு விடுவோம்! உதவி என்
 பதை எதிர்பார்க்கவே இயலாது. வடக்கு
 நோக்கிச் சென்றால் நாம் தப்பிக்கும்
 வாய்ப்பு இருமடங்கு அதிகம். ஆனால்,
 தெற்கே சென்றால் நமக்கு ஆபத்து பலம
 டங்கு அதிகமாகிவிடும்! தற்போது மரக்க
 லம் செல்லும் நேர் மேற்கே பயணித்தால்
 இன்று மாலையில் கடம்பர்களின் மரக்க
 லத்தொடு நாம் யுத்தம் புரிந்தாக வேண்
 டும்! நாம் இன்னும் கிட்டத்தட்ட மூன்று
 திங்கள் எரித்திரியன் கடலில் பயணித்
 தால் தான் ஏடமாளை அடைய இயலும்.
 மேலும் இரு திங்கள் பயணம், அதன்
 பிறகே யவனத்தை அடையலாம். பரு
 வக் காற்றுக் கைகொடுத்தால் ஆறு திங்
 கள். இல்லையேல் இன்னும் காலங்கள்

நீளும், ஆபத்தைத் தவிர்த்து நமது சக்தியை சேமிப்பதே புத்திசாலித்தனம் என எண்ணுகிறேன்! என்ன செய்ய வேண்டும் என நீங்களே முடிவெடுத்துக்கொள்ளுங்கள்!” எனப் பெரும் நம்பிக்கையுடனும், அதே சமயம் குரலை உயர்த்தியும் கூறலானான்.

செங்குவீரன் கூறியதைக் கேட்டதும் மாலுமிகள் அனைவரும் அமைதியாகி அவன் கூறியதைப் பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினர்! மாலுமிகளின் அமைதியினைப் பார்த்த ஹிப்பாலாஸ் அந்த மரக்கலமே அதிரும்படி, “உடனடியாகப் பாய்மரங்களை இறக்கிப் பாய்களைச் சுருட்டுங்கள்! கடம்பர்களின் மரகலத்தைத் தவிர்த்து நமது கலம் துடுப்பு மூலம் நேர் வடக்கே பயணிக்கட்டும்!” எனக் கட்டளையிட இதுவரை விவாதித்தபடி நின்றுகொண்டிருந்த மாலுமிகள் அனைவரும் ஹிப்பாலாசின் கட்டளைப்படி பாய்களை இறக்கினார்கள். கதிரவன் நிலை கொண்டிருக்கும் திசையிலிருந்து வடக்

கினைக் கணித்த மாலுமி ஒருவன் சக்
கானைத் திருப்பி மரக்கலத்தை வடக்கு
நோக்கித் திருப்பினான்.

மரக்கலம் வடக்கு நோக்கித் திரும்
புவதை ஆச்சர்யத்துடன் கவனித்துக்
கொண்டிருந்த செங்குவீரனிடம் வந்த
ஹிப்பாலாஸ், “தம்பி இங்கிருக்கும் மாலு
மிகள் அனைவருக்கும் மரக்கலம் மற்
றும் கடற்பயணம் குறித்த அறிவு அதி
கம். ஆனால் போர் குறித்த அறிவு
அறவே கிடையாது! உன்னிடம்தான்
போர் குறித்த அறிவும், கடற் பயணம் மற்
றும் மரக்கலம் பற்றி அறிந்துகொள்ளும்
ஆர்வமும் இருக்கிறது! நாம் பயணிக்
கப்போகும் நாட்களில் உன்னைக் கடற்
போரிலும், கடற்பயணத்திலும் வல்லவன்
ஆக்குகிறேன்!” என்றபடியே செங்குவீர
னின் தோள்களைத் தட்டி உற்சாகத்து
டன் கூறலானார்.

அதே சமயம் மரக்கலத்தின் நீண்ட
துடுப்புகள் மரக்கலத்திலிருந்து வெளி

வந்ததை ஆச்சர்யத்துடன் கவனித்தான் செங்குவீரன்! அப்போது துடுப்புகள் இயக்கப்படக் கலம் வடக்கு நோக்கி நகரத் தொடங்கியது! மரக்கலம் நகர்ந்ததை ஆர்வத்துடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தபோது திடீரெனக் கலத்தின் உள் அறையிலிருந்து சவுக்கு அறையும் சத்தமும், அதைத்தொடர்ந்து அலறல் சத்தங்களும் எழுந்தன. அப்போது யவன மொழிகளில் எழுந்த அலறல் சத்தங்களுக்கிடையில் எழுந்த “அம்மா!” என்ற அலறல் செங்குவீரனை நிலைகுலையச் செய்ய, அலறல் சத்தம் எழுந்த திசையை நோக்கி ஓடலானான்.

அடிக்குறிப்பு

1. இலட்சத் தீவுகளைத் தான் சங்ககாலத்தில் தமிழர்கள் வெள்ளைத் தீவுகள் என அழைத்தனர். இதனை யவனர்கள் கிரைசுத் தீவுகள் என்றனர்.

2. கடம்பர்கள் - கடம்பர்கள் என்பவர்கள் துளு நாட்டில் இருக்கும் மங்களா

புரம் (மங்களுர்) எனும் பகுதியை ஆண்டவர்கள். இவர்களின் கடற்படைத் தளம் வெள்ளைத் தீவுகள் (இலட்சத் தீவுகள்). மேற்கிலிருந்து வந்த யவனர் கலங்களைக் கொள்ளையடித்து வாழ்ந்ததால் இவர்களைக் கடற்கடம்பர் எனச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. கடம்பர்கள் என்பவர்கள் கடற்கொள்ளையர் மட்டும் அல்ல பூர்விக தமிழகக் குறுநில மன்னர்களின் குலத்தையும் சேர்ந்தவர்கள் என்ற கருத்தும் உண்டு. கலிங்கத்துப் பரணியில் முதலாம் குலோத்துங்கச் சோழனின் அவையில் கூடியிருந்த நாற்பத்தெட்டு அரசர்களுள் கடம்ப மன்னனும் இருந்ததாகச் செயங்கொண்டார் குறிப்பிடுகிறார். துமிந்தர் கடம்பர் துளும்பர்களே. தாழிசை - 331 (வரி -2). மேலும் குமரிக்கண்டம் அழிந்தபோது வடக்கு நோக்கி நகர்ந்த சேர, சோழ பாண்டியர்கள் மூவரும் துடியன், பாணன், பறையன், கடம்பன் இந்நால்வரையும் வென்று தமிழகத்திற்குள் நுழைந்தனர் என்று

புறம் 335ல் மாங்குடி கிழார் குறிப்பிடுகிறார். ஆதலால் கடம்பர்கள் என்பவர்கள் ஆதி காலம் முதலே தமிழகத்தில் நிலை கொண்டிருந்தனர் என்பதை உணரலாம். கி.மு 300 முதல் கி.பி 1336 வரை கடம்பர்கள் குறுநில மன்னர்களாக வாழ்ந்திருக்கின்றனர்.

3. ஏதன்- ஏதன்ஸ்.

4. கமாரா - புகார். (தாலமி எனும் யவனர் இதனைச் சபரிஸ் என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.)

4.

உள்

நோக்கம்

“அம்மா” என்று எழுந்த அலறல் சத்தத்தைக் கேட்டு மரக்கலத்தின் கீழ் தளத்தை நோக்கி ஓடிய செங்குவீரன் கண்ட காட்சி அவனை நிலைகுலையச் செய்தது. மரக்கலத்தினுள் பலர் சங்கிலியால் துடுப்புச் சட்டத்தோடு பிணைக்கப்பட்டிருந்தனர். பெரும் மரக்கலத்தின் துடுப்புகளை அவர்கள்தான் கைகளால் இயக்கிக் கொண்டிருந்தனர். கலத்தை இயக்கும் துடுப்புகள் அனைத்தையும் இயக்கும் அறை கலத்தின் கீழ் பகுதியில் அமைந்திருந்ததால் கதிரவனின்

ஒளியும் குறைவான அளவே ஊடுருவிப் பாதி இருள் சூழ்ந்திருந்தது. கலத்தினை நகர்த்தும் துடுப்புகள் இருபுறங்களிலும் அமைந்து நடுவில் ஒருவர் நடமாடும் அளவிற்கு இடைவெளி விட்டுக் கச்சி தமாக வடிவமைத்திருந்தனர். கலத்தின் முகப்பிலிருந்து வால்பகுதி வரை காணப்பட்ட ஒவ்வொரு துடுப்பையும் இருவர் துழாவும் வகையிலும், அவர்கள் துடுப்பினைப் பலத்துடன் தள்ளும் வகையில் அவர்களின் கால்களை உதைத்துக்கொள்ள ஏதுவாக ஒரு தடுக்கியையும் அமைத்திருந்தனர்.

அந்தத் தடுக்கியில் கால்களை உதைத்துக்கொண்டு உடல் பலம் முழுவதையும் திரட்டித் துடுப்புகளைத் துழாவிக்கொண்டிருந்தனர். ஒவ்வொரு துடுப்புச் சட்டத்திலும் கைகளும் இடுப்பும் சங்கிலித் தளைகளால் பிணைக்கப்பட்டிருந்தன. அச்சங்கிலித் தளைகள் அனைத்தும் தானாகவே பூட்டிக் கொள்ளும் வகையிலும், அதைத் திறக்கவேண்டும் என்றால் இன்னொருவரின் உதவி நிச்சயம் தேவைப்படும்படி அமைத்திருந்தனர். அதாவது, அவர்கள் தாங்களா

கவே விலங்குத் தளைகளில் தங்களைப் பிணைத்துக்கொள்ளவும், தாங்களாக அதிலிருந்து விடுபடக் கூடாது என்பதற்காகவே அந்த ஏற்பாடு. அவர்கள் அனைவரும் அடிமைகள். மனித அடிமைகளான அவர்கள் அனைவரும் பல தேசங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களின் உடல் வாகு மற்றும் முக அமைப்பு அவர்கள் அனைவரும் பல தேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதை வெளிக்காட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் யாரும் மேல் அங்கியைப் போட்டிருக்கவில்லை. இடையில் கௌபீடம் போன்ற சிறு ஆடை அவ்வளவுதான். சிலர் எண்ணெய் காய்ச்சும் கொப்பரையின் அடிப்பாகத்தைப் போன்று கருத்தும், சிலர் யவனர்களைப் போன்று சற்று வெண்ணிறமாகவும், சிலர் அரேபியரைப் போன்று மாநிறமுடையவராகவும், சிலர் உயரமாகவும், சிலர் கட்டையாகவும், சிலர் குள்ளமாகவும் பல வடிவங்களிலும் காணப்பட்டனர். ஆனால் அவர்களின்

உருவங்களில் பல வேற்றுமை உடைய
வராக இருந்தாலும் அவர்கள் அனைவ
ரும் பலசாலிகள். அடிமைகள் அனை
வரும் பல காலங்களாகப் பிணைக்கப்
பட்டு வேலை செய்துகொண்டிருந்ததால்
சிலரின் உடல்கள் நலிவடைந்து காணப்
பட்டன. இருந்தும் பலர் திடகார்த்தமாக
இருந்ததிலிருந்து அவர்கள் அனைவ
ருக்கும் தகுந்த உணவுகள் வழங்கப்பட்
டுக் கொண்டு இருப்பதையும் உணரவே
செய்தான் செங்குவீரன். உடல் தளர்ந்து
கலத்தின் துடுப்பினை இயக்க இயலாத
அளவிற்குச் சோர்வடைந்திருந்தவர்க
ளைச் சவுக்கினால் அடித்து வேலை
வாங்கிக் கொண்டிருந்தான் அங்கு நின்ற
யவனன் ஒருவன். பருத்த உடல் அமைப்
புடன், பெரிய தொந்தியுடன் காணப்
பட்ட யவனன் ஒருவன் யார் யாரெல்
லாம் துடுப்பினைத் துழாவத் திணறுகி
றார்கள் என்பதைக் கூர்மையாகக் கண்
டறிந்து, கலத்தின் துடுப்புகளுக்கிடை
யில் இருந்த இடைவெளியில் நடந்தப

டியே அவர்களின் முதுகுகளில் அடித்துக் கொண்டிருந்தான். சவுக்கின் அடிகளைப் பொறுக்க இயலாதவர்கள் அனைவரும் வலியினால் கதறிக்கொண்டிருந்தார்கள்! சவுக்கினால் தொடர்ந்து அடிவாங்கிக் கொண்டிருந்ததால் அவர்களின் முதுகு, தோள் மற்றும் மார்புப் பகுதிகளில் ஏற்பட்ட காயங்களில் தொடர்ந்து குருதி வழிந்துகொண்டிருந்தது. அந்தக் குருதியும் உறைந்து சிலரின் உடல் முழுவதும் ரணமாகியிருந்தது.

அடிமைகள் அனைவரையும் ஆச்சரியத்துடனும், விவரித்துக் கூற இயலாத துயரத்துடன் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற செங்குவீரனைக் கண்ட அடிமை ஒருவன் துடுப்பினை இயக்குவதை மறந்து அவனது முகத்தையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். உள்ளே வந்திருக்கும் செங்குவீரனைக் கண்டு வேலை செய்யாமல் வேடிக்கைப் பார்த்தவனைக் கண்ட யவனன் அவ்வடிமையின் முதுகில் சவுக்கினால் ஓங்கி அறைந்தான். வலியைப்

பொறுக்க இயலாத அவ்வடிமை பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு “அம்மா!” என்றபடியே அலறினான்

யவன தேசத்தைச் சேர்ந்தவன் அல்லது அதற்கு அருகில் இருக்கும் ஏதாவது ஒரு தேசத்தைச் சேர்ந்தவன் தான் அவன் என்பதைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே கண்டறிந்துகொண்டான் செங்குவீரன். அவனது முகம் மற்றும் தலையில் வெட்டப்படாமல் வளர்ந்திருந்த ரோமங்கள் அவனது முகத்தை மறைத்திருந்தது. அவனது திடகாத்திரமான உடல் மற்றும் அவன் அமர்ந்திருந்தாலும் வெளிப்படும் அவனது உயரம் அவன் நிச்சயம் பெரும் வீரனாக இருந்திருப்பானோ என்ற ஐயத்தையும் செங்குவீரனுக்குத் தோற்றுவித்தது! முதுகில் சவுக்கினால் ஏற்பட்டிருந்த ரணத்தையும், அதில் வழிந்த உறைந்த குருதியையும் அவன் பொருட்படுத்தாமல் இருந்ததிலிருந்தே அவனது உடல் மற்றும் மன பலத்தை ஓரளவு ஊகித்துக் கொண்

டான். யவனன் அவனைச் சவுக்கினால் அறைந்தபோது அவன் உரைத்த 'அம்மா' என்ற சொல்லும் தெளிவாக இல்லை! யவன மொழியின் சாயல் கலந்திருந்தது. யவனன் அடிக்க அடிக்க அவன் எந்த எதிர்ப்பையும் காட்டிக்கொள்ளாமல் மீண்டும் மீண்டும் "அம்மா" எனும் ஒற்றைச் சொல்லை மட்டுமே உதிர்த்து வலியினைத் தாங்கிக்கொண்டு மரக்கலத் துடுப்பினை இயக்கலானான்.

யவனனிடம் சென்ற செங்குவீரன், "அவரது கட்டுகளை அவிழ்த்துவிடு! அவரிடம் நான் பேச வேண்டும்" எனக் கூறினான்.

அதற்கு யவனன், "அடிமைகள் பற்றிய முடிவுகளை மரக்கலத் தலைவர்தான் எடுப்பார். இவர்களிடமிருந்து வேலை வாங்குவதுதான் எனது பணி!" எனக் கூறியபடியே செங்குவீரனை சட்டை செய்யாமல் மீண்டும் சவுக்கினை ஓங்கினான். அவனது கைகளைப் பிடித்துத்

தடுத்த செங்குவீரன், “இனியொருமுறை எனது கண்முன் இவர்களை அடிக் கா தே!” எனக் கோபத்தோடு எச்சரிக்கை செய்துவிட்டு மரக்கலத் தலைவர் ஹிப் பாலாசிடம் வந்து கோபத்துடன், “அய்யா! மனிதர்களை இப்படியா நடத்துவீர்கள்?” எனக் கடுமையான குரலில் வினவினான்.

“மனிதர்களையா?” எனப் பதிலுக்கு வினவினார் மரக்கலத் தலைவர் ஹிப்பாலாஸ்.

“ஆம்!”

“யாரைப் பற்றி வினவுகிறாய்?”

“மரக்கலத் துடுப்புகளை இயக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்களே! அவர்களைப் பற்றிதான் கேட்கிறேன்!”

“அவர்களா மனிதர்கள்?”

“ஆம்! அவர்களும் மனிதர்கள் தானே!”

“இல்லை தம்பி. அவர்கள் நம்மைப் போன்ற மனிதர்கள் அல்ல!”

“நம்மைப் போன்றவர்கள் இல்லையா?”

“ஆமாம்! அவர்கள் மனித விலங்குகள். நான் செல்வம் கொடுத்து வாங்கிய அடிமைகள்!”

“மனித விலங்குகளா?”

“ஆமாம்!”

“தாங்கள் கூறுவது முறையல்ல.”

“முறை இல்லாமல் நான் என்ன பேசிவிட்டேன்?”

“ஓத்த மனிதர்களாய் மதிக்கப்பட வேண்டியவர்களைத் தாங்கள் மனித விலங்குகள் என்றும் அடிமைகள் என்றும் கூறுகிறீர்களே? இப்பேச்சைத்தான் முறையில்லை என்கிறேன்!”

“இல்லாத பொருளை செல்வம் கொடுத்து இருப்பவர் களிமிருந்து

https://telegram.me/ashedahamlibra
பெற்றுக்கொள்வது உலக நடைமுறை
தானே!”

“ஆம்!”

“உங்கள் தமிழகத்தில் கூட ஆப்
பிரிக்கத் தேசங்களிலிருந்தும், யவன
தேசங்களிலிருந்தும் புரவிகளை வாங்கிப்
பயன்படுத்துவீர்கள் அல்லவா? அதைப்
போன்றுதான் இதுவும்!”

“அய்யா, மனிதர்களும் புரவியும்
ஒன்றா?”

“ஆம் தம்பி! இரண்டை
யுமே பெருஞ்செல்வம் கொடுத்தல்லவா
விலைக்கு வாங்க வேண்டியுள்ளது!”

“விலைக்கு வாங்கினீர்களா?”

“ஆம்! ஒபனே துறைமுகத்தில்
இவர்களைப் பெரும் செல்வம் கொடுத்து
விலைக்கு வாங்கினேன்!”

“அய்யா நாங்கள் புரவிகளை
விலைக்கு வாங்கினாலும் அதை ஒரு

போதும் துன்புறுத்துவதில்லை. அவற்றை மிரட்டுவதற்குத்தான் சாட்டையைக் கையில் வைத்திருப்போமே தவிர ஒரு நாளும் அடித்ததில்லை! உற்ற நண்பனைப் போலவே கவனிப்போம்!” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த போதே குறுக்கிட்ட ஹிப்பாலாஸ், “தம்பி, புரவிகளுக்கு வயிறு நிறையப் புல்லையும், ஆதரவாகத் தட்டிக் கொடுத்தாலே போதும், அதற்குரிய பணியைச் செய்துவிடும்! ஆனால் இங்கிருக்கிறவர்கள் அனைவரும் சிந்திக்கத் தெரிந்த விலங்குகள்! உணவும், ஆதரவான பேச்சும் அவர்களை ஒரு நாளும் நிறைவுப்படுத்தாது! அடிமைகளிடமிருந்து இப்படித்தான் வேலைகளை வாங்க வேண்டும் என்ற வழக்கம் எங்கள் ஊரில் இருக்கிறது தம்பி! அதன்படியே தான் நாங்கள் செயல்படுகிறோம்!” என்றார் ஹிப்பாலாஸ்.

மாடுகளைக் கொட்டகையில் அடைத்துவைத்து வேலை வாங்குவதைப் போலவே மனிதர்களை

யும் அடைத்துவைத்து யவன தேசங்
களில் துன்புறுத்தி வேலை வாங்
குவார்கள் எனக் கேள்விப்பட்டிருக்கி
றான் செங்குவீரன். அடிமைப்பட்டவர்க
ளின் நிலையை முதன்முதலில் அப்போ
துதான் செங்குவீரன் கண்டான். அவ
னால் ஏற்றுக்கொள்ள இயலவில்லை!
'மண்ணில் பிறந்த அனைத்து உயிர்க
ளுமே பிறப்பினால் சமம்' எனக் கருதும்
உயர்ந்த பண்பாட்டில் வளர்ந்த விறல்
வேலால் மனிதர்களை அடிமைப்படுத்
தித் துன்புறுத்தும் யவனர்களை அந்
நேரத்தில் அவன் வெறுக்கவே செய்
தான்! மனதில் வெறுப்பும், அருவருப்பும்
தோன்றினாலும் அதனை வெளிக்காட்
டிக் கொள்ளாத செங்குவீரன் ஹிப்பா
லாசிடம், "அய்யா அவர்களுக்கு விடுத
லையே கிடையாதா?" எனப் பரிதாபத்து
டன் வினவினான்.

அடிமைகள் மீது செங்குவீரன்
கொண்ட அனுதாபத்தையும், பரிவையும்
கண்ட ஹிப்பாலாஸ், "தம்பி, நீ எப்போது

தமிழகத்தை விட்டு எரித்திரியன் கடலில் பயணிக்கத் தொடங்கினாயோ அப்போதே நீ யவனனாகி விட்டாய்! உனது பழக்கவழக்கம் மற்றும் பண்பாட்டினை மறந்துவிடு! அப்போதுதான் உன்னால் பிழைக்க இயலும். யவன தேசத்தில் யவனனாகவும், தமிழகத்தில் தமிழனாகவும் இருப்பதே அறிவுடைமை! இடத்திற்கும், சுற்றியிருக்கும் மக்களுக்கும் தகுந்தவாறு உன்னை நீ மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும்! கடற்பயணம் பற்றிய பாடத்தில் முதல் பாடம் இதுதான்! விரைவில் கற்றுக்கொள்வாய் என நம்புகிறேன்!” எனக் கூறியவாறே அங்கிருந்து சென்றார்.

சென்றவரை “அய்யா” என அழைத்துத் தடுத்து நிறுத்தினான் செங்குவீரன்.

அவரது முகத்தையே பார்த்தபடி சிறிது நேரம் நின்றவன், அவரது விழிகளில் தனது பார்வையை நிலைநாட்டி அவரை ஊடுருவதைப் போலப் பார்த்தப

டியே, “அய்யா, அங்குப் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒருவரிடம் நான் பேச வேண்டும். அதற்குத் தங்களது அனுமதி வேண்டும்!” என்றான்.

“தம்பி, இப்போதுதானே நான் கூறினேன். மனித விலங்கு எனக்கூறு; அவைகளுக்கு நீ மரியாதை அளிக்கவேண்டும் என்பதில்லை. சென்று பேசிக்கொள்!”

“அய்யா, இனியொருமுறை என்னிடம் அவர்களை மனித விலங்கு எனக்கூறாதீர்கள். மனம் வருத்தமடைகிறது!”

“அவர்களைப் பற்றிய கவலை உனக்கு வேண்டாம். நீ கமாராவில் சுதந்திரமாக உலாவியவன். ஆதலால் அடிமைப் பட்டுச் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் அந்த அடிமைகளைக் கண்டதும் உனக்குப் பரிதாபம் தோன்றிவிட்டது. ஆனால் அவர்கள் காலம் காலமாக அடிமைகளாகவே வாழ்கிறவர்கள். பிறக்கும் போதே அடிமைகளாகவே பிறந்தவர்கள் அவர்கள். காடுகளில் குரங்குகளா

கச்சு சுற்றியவர்கள். அவர்களைப் பற்றிய கவலையை விடு தம்பி. அவர்களின் விதி அப்படி! நீ ஏன் வருந்துகிறாய்?”

“அய்யா, விதி என்றால் உங்களுக்கு நம்பிக்கை அதிகம் போலிருக்கிறது! நான் யவனம் வருவதை எனது விதி என்றும் ஊழ் என்றும் கூறினீர்கள். அறையினில் பிணைக்கப்பட்டிருப்பவர்களையும் கண்டு அவர்களின் விதி என்கிறீர். வேடிக்கையாக இருக்கிறது!”

“உனக்கு விதியில் நம்பிக்கை கிடையாதா?”

“இதுவரை அதில் எனக்கு நம்பிக்கை இருந்தது இல்லை! விதி எப்படிப்பட்டதாக இருந்தாலும் அதனை மதியால் வென்று விடலாம் எனக் கருதுபவர்கள் நாங்கள்!” எனச் சிரித்தபடியே கூறினான் செங்குவீரன்.

“ஓ! சரி தம்பி. வரும் காலங்களில் நீ என்னுடன் தானே பயணிக்

கப் போகிறாய்! உனது மதியைப் பார்க்க
கிறேன் நான்!” எனக் கூறியவர் பிறகு,
“நான் ஓய்வெடுக்கிறேன் தம்பி! நீ பேச
வேண்டும் என்றாயே! பேசு. ஆனால்,
அவர்களுக்கு விடுதலை அளிக்கலாம்
எனக் கனவிலும் நினைக்காதே! அவர்
களால்தான் மரக்கலமே நகர்ந்துகொண்
டிருக்கிறது. அது அவர்கள் விதி! பார்க்க
கலாம், உனது மதியினால் அவர்களுக்கு
விடுதலை கிடைக்கப் போகிறதா என்று!”
எனச் சிரித்தபடி கூறியவாறே சென்றார்.

அவரிடம் இப்போது வாதிடுவதில்
எந்தப் பயனும் இல்லை. இப்போது அவ
ரிடம் வீணாக வாதிட்டு தன் மீது அவ
ருக்கு இருக்கும் நன்மதிப்பையும், மரி
யாதையையும் சிதைத்துவிடக் கூடாது!
காலம் வரும்போது பார்த்துக்கொள்ள
லாம் என எண்ணியபடியே கலத்தின் கீழ்
அறைக்குச் சென்றான்.

அடிமைகளிடம் வேலை வாங்
கிக்கொண்டிருந்த யவனனிடம் சென்று,

“தலைவர் ஹிப்பாலாசிடம் அனுமதி பெற்றுவிட்டேன் நான். அவரது கை விலங்குகளை அவிழ்த்துவிடு!” எனக் கூறியவாறே ஒருவர் மீது கை காட்டினான்.

செங்குவீரன் சுட்டிக்காட்டியவனைக் கவனித்த யவனன், “அவன் பெரும் முரடன்! நீயே சென்று அவனிடம் பேசிக்கொள்!” எனக் கூறியபடியே அங்கிருந்து நகர்ந்தான்!

சவுக்கினால் அடிபட்டு குருதி வழிந்தபடி அமர்ந்திருந்தவரிடம் சென்ற செங்குவீரன் ஒரு துணியை எடுத்து அவரது உடலில் வழிந்த குருதியைத் துடைத்தபடியே அவரது அருகில் அமர்ந்தான்.

உலர்ந்த துணி காயத்தில் பட்ட போது எழுந்த எரிச்சலில் அவர் வலியினால் துடித்தபடியே என அலறினார்.

அவரது அலறல் சத்தத்தைக் கேட்ட செங்குவீரன் வருந்தியபடியே “பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்!” எனத் தமிழில் பேசினான்.

செங்குவீரன் பேசியதைக் கண்டு வியப்புடன் பார்த்தவர், “தாங்கள் பேசுவதை என்னால் புரிந்துகொள்ள இயலவில்லை. மரக்கலத் தலைவரிடமும், இந்த யவனனிடமும் பேசிய யவன மொழியிலேயே பேசுங்கள்! எனக்கு அம் மொழிதான் தெரியும்!” என யவனத்தில் பேசினார்.

அவர் கூறியப் பதிலை வியப்புடன் கேட்டபடியே, “அய்யா உங்களது பெயர் என்ன?” என வினவினான்.

“எனது பெயரா?”

“ஆம், உங்களது பெயர்தான்!”

“அடிமை.”

“அடிமையா?”

“ஆம்!

“யவனர்கள் உங்களை அடிமை என அழைக்கிறார்கள் என்பதற்காக என்னாலும் அப்படி அழைக்க இயலாது! உங்களது இயற்பெயர் என்ன?”

“இம்ஹோடெப்!”

“இம்--ஹோ--டெப்?”

“எனது பெயரை நீ சரியாக உச்சரிக்கிறாய்!”

“தங்களைப் பார்க்கும்போது பெரும் வீரரைப் போன்று தோன்றுகிறது எனக்கு. அப்படியிருக்கத் தாங்கள் எப்படி அடிமையாக இவர்களிடம் சிக்கினீர்கள்?”

“உனது கணிப்புச் சரிதான். நானும் போர் வீரன்தான்!”

“பிறகு எப்படி இங்கு?”

“போரில் நாங்கள் தோற்றுவிட்டோம்! தோற்ற எங்களை அடிமைப்படுத்திவிட்டார்கள்!”

“அடிமைப்படுத்தினால் அடிமையாகிவிடுவீர்களா? எதிர்த்துப் புரட்சி செய்ய வேண்டியதுதானே!”

“அவர்களை எதிர்த்துப் புரட்சியா?”

“ஆம்!”

“அது இயலாது தம்பி! எதிர்த்துக் குரல் கொடுக்க யார் வாயைத் திறந்தாலும் அவர்களின் கழுத்து துண்டிக்கப்பட்டுவிடும்!”

“மற்றவனுக்கு அடிமையாக இருப்பதை விட, எதிர்த்து நின்று உயிரை இழப்பது வீரமல்லவா?”

“உயிரை இழக்கவும் இவர்கள் சந்தர்ப்பம் அளிக்க மறுக்கிறார்கள் தம்பி! உடலிலிருந்து உழைப்பை உறிஞ்சிய

பிறகே மரணிக்கவும் அனுமதிப்பார்கள்
இவர்கள்! பாவிகள்!”

“இங்கிருக்கும் அனைவரும் உங்
கள் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் தானா?”

“இல்லை! நான் மட்டும் யவன
தேசத்தின் வடக்கிலிருக்கும் திரேஸ்
எனும் பகுதியைச் சேர்ந்த போர் வீரன்!
கடலில் கலங்களை இயக்க நன்கு பழக்
கப்பட்டவன் நான். ஆதலால் என்னை
ஹிப்பாலாஸ் ஒரு யவனனிடமிருந்து
விலைக்கு வாங்கிவிட்டார்! இங்கிருக்கும்
மற்றவர்கள் அனைவரும் எத்தியோப்
பியா காடுகளில் வசித்த காட்டு வாசி
கள்! நாகரீகம் தெரியாதவர்கள். காடுக
ளில் சுதந்திரமாக வசித்த இவர்களையும்
கைது செய்து அடிமைப்படுத்தி விட்ட
னர்!”

“இப்படியுமா செய்வார்கள்?”

“ஆம்! யவனர்களுக்கு நாங்கள்
வியாபாரப் பொருளாகிப் போனோம்!

எங்களுக்கு அங்கு மதிப்பில்லை. யவன தேசத்தில் பெரும் அறிஞர்கள் கூட மனித அடிமை முறையைப் போற்றுகிறார்கள்! அரிஸ்டாட்டில் எனும் யவன அறிஞர் ஒருவர் 'முதலாளி, அடிமை என மனித குலம் இரு வகுப்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது! அதில் முதலாளிகள் ஆணையிடுவதற்கென்றே பிறந்திருக்கிறார்கள்; அடிமைகள் கீழ்படிவதற்கென்றே பிறந்திருக்கிறார்கள்' எனக் கூறுகிறார் தம்பி. அங்கு நாங்களெல்லாம் அவர்களின் உடைமைகள். உங்கள் ஊரில் எவ்வளவு ஆடு, மாடு, நிலம் வைத்திருக்கிறீர்கள் எனக் கேட்டு ஒருவரின் செல்வத்தை மதிப்பிடுவார்கள்! ஆனால், எங்கள் ஊரில் ஒருவனிடம் எத்தனை அடிமைகள் இருக்கிறார்கள் எனக் கேட்டுத்தான் ஒருவனின் செல்வத்தை அளவிடுவார்கள்!" எனக் கூறினார் வருந்தியபடியே.

“உங்களது குடும்பம்?”

“அனைவரும் கொல்லப்பட்டுவிட்டார்கள்!” எனக் கூறிய இம்ஹோடெப்பின் கண்களிலிருந்து ஒரு துளி கண்ணீர் கசிந்திருந்தது.

“நண்பர்கள் யாராவது?”

“யவனத்தில் அடிமை வீரனாக இருக்கிறான்?”

“அடிமை வீரனாகவா?”

“ஆம்!”

யவனத் தளபதி டாஸ்தொபியாஸ்தன்னிடம் ஒருமுறை அடிமை வீரர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறானே! என்ன பெயர்? எனச் சிந்தித்தவன், பிறகு அரைகுறையாக ஞாபகம் வர, “கிளாடி....” எனத் தடுமாறினான்.

“கிளாடியேட்டர்தான். யவனர்கள் பற்றி நன்கு அறிந்து வைத்திருக்கிறாய்!”

“உங்கள் நண்பர் அங்குதான் இன்னும் போரிடுகிறாரா?”

“ஆம் ஸ்பார்டகஸ் இன்னும் அங்கு தான் போரிடுகிறான்!”

“ஸ்பார்டகஸ்?”

“ஆம், எனது நண்பனின் பெயர் தான் அது!” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த போதே இம்ஹோடெப் முதுகில் ஏற்பட்டிருந்த ரணத்திலிருந்து தோன்றிய வலியினால் “அம்மா” என அலறினார்.

அப்போது செங்குவீரன், “தமிழ் பேசத் தெரியாத உங்களுக்கு எப்படி ‘அம்மா’ என்ற தமிழ் வார்த்தை மட்டும் தெரிந்தது?” என யவன மொழியில் கேட்டபடியே அவரது உடலைப் பிணைத்திருந்த சங்கிலித் தளைகளை அவிழ்க்க முயன்றான்.

செங்குவீரனின் செயலை விரும்பாதவராய், “தம்பி, இந்த விலங்குத் தளைகளை அவிழ்க்காதே! கேட்க வந்ததை விரைவில் கேட்டுவிட்டு உடனே இங்

கிருந்துச் செல்! அதிகம் பேசிவிட்டேன் நான்” எனக் கூறலானார்.

“ஏன் தங்களை அவிழ்த்து விடுவிக்க வேண்டாம் எனக் கூறுகிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“நீ எனது தளைகளை அவிழ்த்து விட்டு சென்றாலும் இன்னும் சற்று நேரத்தில் அவற்றோடு நான் பிணைக்கப்பட்டு விடுவேன். இந்தத் தற்காலிக விடுதலை எனக்கு வேண்டாம் தம்பி! எனக்குத் தேவை நிரந்தர விடுதலை. எனக்கு மட்டும் அல்ல, இந்த மரக்கலத்தில் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் அனைவருக்கும் தேவை சுதந்திரம்! நீயும் மரக்கலத் தலைவரும் பேசியதை நான் அரைகுறையாகக் கேட்டேன்! உங்கள் ஊரில் பிறப்பவர்கள் அனைவரும் பாக்கியசாலிகள்!” எனக் கூறி அமைதியானார்.

சிறிது நேரம் அமைதியாக அமர்ந்திருந்த செங்குவீரன் பிறகு, “அய்யா, ‘அம்மா’ எனும் தமிழ் மொழிச்

சொல்லை எங்கிருந்துக் கற்றுக்கொண்டீர்கள்? தாங்கள் 'அம்மா' எனக் கதறியதைக் கேட்டுத்தான் நான் ஓடி வந்தேன்" என்றான்.

“அம்மா என்ற சொல் தமிழ் வார்த்தையா?” எனச் சிரித்தபடியே வினவினார்.

“ஆமாம் அய்யா! எப்படி இந்த ஒரு வார்த்தையை மட்டும் தாங்கள் அறிவீர்கள்?”

“யவனம் வந்த கடலோடி ஒருவனிடம் கற்றுக்கொண்டேன்.”

ஏமாற்றத்துடன் செங்குவீரன் அமைதியாகவே எழுந்து நின்றான். அவனது முகத்தில் ஏமாற்றத்தைக் கண்டவர், “நான் இம்மந்திர வார்த்தையை உச்சரித்துக்கொள்வேன். வலி என்பதே எனக்குத் தோன்றாது. மந்திரச் சொல் அது!” எனக் கூறி மீண்டும் அவர் துடுப்பினை இயக்கத் தொடங்கியவர், “தம்பி,

‘அம்மா’ இந்த வார்த்தைக்கு யவன மொழியில் என்ன அர்த்தம்?” என வினவினார்.

“இனிதெய்ரா!”

“இனிதெய்ராவா?”

“ஆம்! வேறு ஏதேனும் தகவல்கள் அவரைப் பற்றி அறிவீர்களா?” என மேலும் அறிந்துகொள்ளும் ஆர்வத்தில் வினவினான் செங்குவீரன்.

“இல்லை தம்பி! ஆனால் அவரும் உன்னைப் போலவே பெரும் மரியாதையுடன் அனைவரிடமும் நடந்துகொள்வார். எனது விகாரமான முகத்தைப் பற்றியோ அல்லது பருத்த எனது உடலைப் பற்றியோ அவர் எந்த வேற்றுமையும் பாராட்டியதில்லை!”

ஆழ்ந்த யோசனையில் மீண்டும் அவருக்கு அருகில் இருந்த பெரும் மரத்தில் அமர்ந்தான் செங்குவீரன். அவனது சிந்தனையைச் சிதைக்கும் விதமாக,

“தம்பி, உன்னைக் கண்டால் எனக்கு
என்னுடன் இருந்தனின் நினைவுதான்
வந்து செல்கிறது! அவரைப் போலவே
நீயும் மிகவும் நல்லவனாக, மற்றவர்களை
மதிக்கத் தெரிந்தவனாக இருக்கிறாய்!
யவனர்களை ஒருநாளும் நம்பி விடாதே!
கங்கை தேசத்திற்குச் செல்லத் திட்ட
மிட்டவர் கடும் ஆபத்துகளுக்கிடையில்
உன்னை யவன தேசத்திற்கு அழைத்
துச் செல்கிறார் என்றால் அதில் நிச்ச
யம் ஏதாவது ஒரு உள்நோக்கம் இருக்
கத்தான் வேண்டும்! யாரையும் முழுவ
தும் நம்பி விடாதே! உன்னால் அவருக்கு
ஆகப்போவது ஏதும் இல்லை என்றால்
அவர் உன்னை இந்நேரம் அடிமைப்ப
டுத்தி எங்களுடன் துடுப்புகளைத் துழாவ
வைத்திருப்பார்! உன்னைக் காப்பாற்றி
உனக்குக் கடற் பயிற்சிகளையும் வழங்
கத் திட்டமிட்டிருக்கிறார். அது பெருத்த
ஐயத்தை எனக்குத் தோற்றுவிக்கச் செய்
கிறது. எச்சரிக்கையாகவே இரு! யவனத்

தில் யாரையும் நம்பிவிடாதே, குறிப்பாக ஹிப்பாலாசை!” என்றார்.

அவர் கூறியதைக் கேட்ட செங்குவீரன் எந்தப் பதிலையும் கூறாமல் பெரும் குழப்பத்துடன் அவ்வறையிலிருந்து எழுந்து மரக்கலத்தின் மேல் தளத்திற்கு வந்தான்!

தமிழகத்திலிருந்து அடிமையாக யாரோ ஒருவன் யவன தேசத்திற்கு விற்கப்பட்டிருக்கிறான் என்ற தகவல் அவனை மேலும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியிருந்தது! தான் செல்லப்போகும் யவன தேசத்தில் தனக்கு எத்தகைய ஆபத்துகள் சூழப்போகிறதோ? என எண்ணியவன், இடையறையில் தொங்கிய தனது வாளில் கைவைத்து தனது வாளும், எப்போதும் விழிப்புடனிருக்கும் அறிவும் துணையுள்ளவரை எப்படிப்பட்ட ஆபத்து நேர்ந்தாலும் அதிலிருந்து விடுபட்டுக் கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கையில்

கலத்தின் முகவாய் பகுதிக்குச் சென்று
கடலைப் பார்த்தான்.

பல அடிமைகளின் குருதியை
யும், உழைப்பையும் உறிஞ்சிய கலத்
தின் துடுப்புகள் வேகமாக இயக்கப்பட,
எரித்திரியன் கடலின் நீரைக் கிழித்துக்
கொண்டு கலம் அதிவேகமாக முன்னே
றிக் கொண்டிருந்தது.

அடிக்குறிப்பு :

1. மரக்கலத்தில் துடுப்புகளைத்
துழாவும் அடிமையாகப் பணி
யாற்றிய யவன அடிமைகளின்
நிலை:

Some unlucky men worked as
slaves rowing trading ships. They were
kept down in the bottom of the ship
and never saw the sun, and they were
given only bread and water to eat, and
were often beaten to make them pull

the oars harder. Most men who worked as rowers didn't live very long.

Source: Slavery in Ancient Greece
by Yvon Garlon (Revised 1988)

2. தமிழகம் - நமது கதை நடைபெறும் காலத்தில் தென்னகம் சேர, சோழ, பாண்டிய எனப் பிரிந்திருந்தாலும் குமரிக்கும், வடவேங்கடத்திற்கும் இடைப்பட்ட நிலப்பரப்புத் தமிழகம் என்றே அழைக்கப்பட்டது. இதனை அகநானூற்றில் (பாடல் 31) மாமூலனார் எனும் சங்கப் புலவர் எழுதியுள்ள பாடலில் 'தமிழ்கெழுமுவர் காக்கும் மொழிபெயர்த்தேளத்த பல்மலை' எனும் பாடலிலிருந்து அறிந்துகொள்ளலாம். அதாவது தோழி தலைவியிடம் 'தமிழகத்திற்கு வடக்கே இருக்கும் நிலப்பகுதியைக் கைப்பற்றினம் தமிழ் மூவேந்தர்கள் ஒரு கூட்டுப்படையினை நிலை நிறுத்தியிருக்கிறார்கள்' எனக் கூறுவதிலிருந்து அக்காலத்தில் தென்னகத்தைத் தமிழகம் என்றும்,

தமிழகத்தில் வாழ்பவர்கள் தமிழர்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டதை அறியலாம். இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டே நமது கதையிலும் தமிழ் என்றும், தமிழகம் என்றும் சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

3. ஒபனே - ஒபனே (Opone) என்பது இன்றைய சோமாலியா தேசப் பகுதியில் காணப்பட்ட அக்காலச் சிறு துறைமுகம். இங்கு நறுமணப் பொருள்கள், இலவங்கப்பட்டை (Cinnamon), ஆமை ஓடு ஆகியவற்றோடு அடிமைகளையும் விற்பனை செய்தனர்.

Source: there is another market-town called Opone, into which the same things are imported as those already mentioned, and in it the greatest quantity of cinnamon is produced, (the arebo and moto), ind slaves of the better sort, which are brought to Egypt in increasing numbers; and a great

quantity of tortoise shell, better than that found elsewhere. Paragraph 13. The Periplus of the Erythraean Sea.

5. சூழ்ச்சி

அடிமை இம்ஹோடெப் கூறியதைப்பற்றிக் குழப்பத்துடனே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான் செங்குவீரன். 'தனது உயிரைக் காப்பாற்றியவன தேசத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் ஹிப்பாலாசை இம்ஹோடெப் கூறியதைக் கேட்டுச் சந்தேகப்படுவது அவரது உதவியை அவமதிப்பதைப் போன்றல்லவா?' எனவும் வருந்தினான். இருப்பினும் இம்ஹோடெப் கூறியதிலும் சிறிது உண்மை இருப்பதை உணரவே செய்தான்!

'வேளிர்கள், சேரன் மற்றும் பாண்டியன் ஆகியோர் அனைவரும் சோழருக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டை எடுத்திருந்தாலும் புகாரில் உபதளபதி டாஸ்தொபியா சிடம் ஹிப்பாலாஸ் தன்னைக் கொண்டு சேர்த்திருக்கலாமே! புகாரில் தன்னைக்

கொண்டு சேர்க்காமல் யவன தேசத் திற்கு அழைத்துச் செல்வதேன்? அதில் ஏதேனும் மர்மம் அடங்கியிருக்குமோ? என எண்ணி முதன்முதலில் நடுநிலையோடு தான் எப்படிப்பட்ட ஆபத்தில் அகப்பட்டிருக்கிறோம் எனச் சிந்திக்கத் தொடங்கினான்.

குமரியிலிருந்து பதினொராவது நாள் பயணம் இன்று. கொற்கைக்கும், குமரிக்கும் ஒரு கிழமை பயணத் தொலைவு எனக் கொண்டாலும், இவர்களது கலத்தில் ஒரு **பட்சமாக** நான் படுக்கையில் கிடந்திருக்கிறேன்! இந்த ஒரு பட்சத்தில் ஒரு முறை கூடவா எனக்கு நினைவுத் திரும்பவில்லை. அவ்வளவு பலவீனமானவனா நான். இத்தனை நாட்களாக நான் காய்ச்சலில் கிடந்ததாகக் கூறுகிறார்கள். ஆனால், எனது உடலில் நான் காய்ச்சல் பட்டேன் என்பதற்கான எந்தப் பலவீனமான அறிகுறியும் காணவில்லையே! முழுப் பலத்துடன், திடமாகத்தானே நான் இருக்கி

றேன். ஒருவேளை இம்ஹோடெப் கூறியதைப் போன்று ஹிப்பாலாசின் சூழ்ச்சி ஏதேனும் இதில் அடங்கியிருக்குமோ? மயக்க மருந்து கொடுத்து என்னை இத்தனை நாட்களாகப் படுக்க வைத்திருந்ததனால்தான் நேற்று எனக்குத் தலை வலித்து வாந்தி வருவதைப் போன்று உணர்ந்தேனா? எனப் பல கேள்விகளைத் தனக்குத்தானே கேட்டு அதற்கான விடைகளை அறிந்துகொள்ள முயற்சித்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஹிப்பாலாசை முழுவதும் நம்பி, அமைதியாகப் பயணித்துக் கொண்டிருந்தவனின் மனதில் இம்ஹோடெப் விதைத்த எச்சரிக்கை விதை கண நேரப் பொழுதில் பெரும் விருட்சமாக வளர்ந்திருந்தது. எதற்கும் இனி எச்சரிக்கையாக இருப்பதே நல்லது என எண்ணிக்கொண்டு கலத்தின் உள் அறைக்குச் சென்ற செங்குவீரன் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டான்.

பிறகு ஒரு சாமப் பொழுதிற்குப் பிறகு கலத்தின் மேல் தளத்திற்கு வந்த வன் விரட்டி வந்த கடம்பர்களின் மரக் கலம் எங்கே வருகின்றது எனத் தேடினான். கண்களுக்கு எட்டியவரை கடம்பர்களின் கலம் அகப்படவில்லை! கதிரவன் செங்குவீரன் பயணிக்கும் கலத்திற்கு வலப்பக்கம் நிலை கொண்டிருந்ததிலிருந்து, தாம் கட்டளையிட்டதைப் போன்று கலம் இன்னும் வடக்குப் பக்கம் தான் பயணிக்கிறது. ஆதலால் ஹிப்பாலாஸ் மீது தேவையில்லாமல் தான் ஐயம் கொண்டுவிட்டதாக எண்ணி வருத்தப்பட்டான். காற்றின் போக்கு எப்படி இருக்கிறது எனக் கவனிக்க யாழியின் உச்சியை அன்னாந்துப் பார்த்தான். யாழியின் உச்சியில் கட்டப்பட்டிருந்த துணிக் கொடி மேற்குப்புறமாக வேகமாக அடித்துக்கொண்டிருந்தது. காற்றின் வேகமும், திசையும் சாதகமாக இருக்கும் போதே கலத்தின் திசையை யவனத்தை நோக்கி மேற்கு புறமாகத் திருப்பிவிடுவது நல்லது

என நினைத்தவன், இதனை ஹிப்பாலா சிடம் தெரிவிப்போம் என எண்ணியவனாய் அவரது அறையை நோக்கிச் சென்றான்.

அங்கே மரக்கலத் தலைவர் ஹிப்பாலாசும் மருத்துவனும் தீவிரமாக ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மரக்கலம், காற்றின் போக்கு, தமிழக மற்றும் யவன தேசத்தின் அரசியல் எனப் பலவற்றைப் பற்றி ஆலோசித்தார்கள், அப்போது மருத்துவன், “தலைவரே, தமிழக வீரனுக்குத் தாங்கள் அளவுக்கு அதிகமான இடம் கொடுக்கிறீர்கள்! தங்கள் செயல் என்னை மட்டுமல்ல நமது மாலுமிகளையும் வருத்தமடைய வைத்திருக்கிறது. அவனுக்குத் தாங்கள் அதிக முக்கியத்துவத்தை அளிக்கிறீர்கள் என எண்ணுகிறேன் நான்!” எனத் தனது அதிருப்தியை வெளிப்படுத்தினான்.

“நான் எந்தச் செயலைச் செய்தாலும் அதில் ஒரு நோக்கம் இருக்கும்.

அவன் மிகச்சிறந்த வீரன் அதே நேரம் திறமைசாலி! ஆதலால்தான் அவனை நான் கொற்கையிலிருந்து யவனத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறேன்” எனக் கூறியபோதே இடைமறித்த மருத்துவன், “தலைவரே, அதற்குப் பதில் அவனுடன் கொற்கையிலிருந்து வடக்கே கமாரா விற்கும், கங்கைப் பகுதிக்கும் சென்றிருந்தால் பெருஞ்செல்வம் நமக்குக் கிடைத்திருக்கும்! ஆனால் இவனை அழைத்துச் செல்வதால் தங்களுக்கும், தங்களது மாலுமிகளுக்கும் எவ்வளவு நட்டம் தெரியுமா?” என வினவினான்.

மருத்துவன் பேசியதைக் கேட்டுச் சிரித்த ஹிப்பாலாஸ், “நம்முடன் வருகிறானே தமிழக வீரன், அவனே பெருஞ்செல்வம்தான். அவன் ஒருவன் போதும் நாம் இழந்த செல்வத்தை மட்டுமல்ல நமது எதிர்பார்ப்பிற்கும் அதிகமான செல்வத்தை ஈட்டிக் கொடுக்க” என்றான்.

“தலைவரே தங்களது பேச்சு எனக்குப் புரியவில்லையே!”

“இப்போது உனக்குப் புரியாது மருத்துவனே, காலம் வரும்போது எனது செயல் மற்றும் பேச்சுக்கள் அனைத்திற்கான காரணத்தையும் நீ அறிந்துகொள்வாய். அது வரை நீ பொறுத்திரு” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த போது யாரோ கதவைத் தட்டினார்.

கதவு தட்டப்படுவதைக் கேட்ட ஹிப்பாலாஸ், “நமது மாலுமிகளாகத்தான் இருப்பார். கதவைத் திறந்து அழைத்துக்கொண்டு வா” எனக் கட்டளையிட்டார்.

ஹிப்பாலாசின் கட்டளையைக் கேட்ட மருத்துவன் கதவைத் திறந்தான். கதவைத் திறந்தவன் வெடவெடத்துப் போய் நின்றுவிட்டான். வெளியே செங்குவீரன் நின்றுகொண்டிருந்தான். இவ்வளவு நேரம் ஹிப்பாலாசுடன் தான் பேசிக்கொண்டிருந்ததைச் செங்குவீரன் ஒட்டு

கேட்டிருப்பானோ? எப்போது இங்கு வந்திருப்பான் என எண்ணியபடியே, “தாங்கள்... எப்போது... இங்கு வந்தீர்கள்...?” என நா குழறியபடியே வினவினான்.

“இப்போதுதான் வந்தேன்!” எனச் சிரித்துக்கொண்டே பதிலளித்தவன், “வரக்கூடாத நேரத்தில் வந்து தங்களையும், தலைவரையும் இடையூறு செய்து விட்டேனா?” என மருத்துவனின் கண்களில் தனது பார்வையை நிலைநாட்டியபடியே கேட்கலானான்.

செங்குவீரனின் கண்களை நேருக்கு நேர் பார்த்துப் பேச இயலாத மருத்துவன் அவனது பார்வையிலிருந்து தனது பார்வையை விலக்கியபடியே என்ன கூறுவதென்று தெரியாமல் தடுமாறியபடியே நின்றனுகொண்டிருந்தான்.

திடீரென்று மருத்துவனின் குழப்பத்தையும், பதற்றத்தையும் கவனித்து விட்ட ஹிப்பாலாஸ் வெளியே வந்து பார்த்தார். செங்குவீரன் வெளியே நிற்ப

தைக் கண்டவர், “வா வீரரே, உன்னைத் தான் நான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்! நீயே வந்துவிட்டாய்” என மகிழ்ச்சியுடன் செங்குவீரனை வரவேற்று ஆசனத்தில் அமரவைத்தார்.

குழப்பத்துடன் அவரது முகத்தை யே பார்த்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான் செங்குவீரன். “என்ன காரணமாக என்னைத் தேடி வந்திருக்கிறாய்?” என வினவினார்.

“நாம் வடக்குப்பக்கமாக மரக் கலத்தைத் திருப்பியதும் கடம்பர்களின் கலம் நம்மைப் பின்தொடர இயலாது என எண்ணி பின் வாங்கிவிட்டார்கள்.”

“கடம்பர்கள் பின்வாங்கிவிட்டார்களா?”

“ஆம்!”

“நல்லது!”

“காற்றின் திசையும் நமக்குச் சாதமாகத்தான் இருக்கிறது. கலத்தை மேற்கு நோக்கி திருப்பி யவனத்தை நோக்கிப் பயணத்தைத் தொடங்க இதுவே தக்க தருணம் என எண்ணுகிறேன் நான்.”

“நான் வந்து பார்க்கிறேன்! நீ மேல் தளத்திற்குச் செல்!” என ஹிப்பாலாஸ் கூற அங்கிருந்து செங்குவீரன் நகர்ந்தான்.

“இவன் மிகவும் திறமைசாலி என்று நான் கூறினேன் அல்லவா! அதை நிரூபித்துவிட்டுச் செல்கிறான் பார். நமது மாலுமிகளுள் எவனாவது கடம்பர்களின் கலம் பின்வாங்கியதைக் கவனித்தார்களா? யவனம் செல்வதற்குள் இவன் கடற் பயணம் குறித்த அனைத்தையும் கற்றுக்கொண்டு தேறிவிடுவான். வா, நமது மாலுமிகள் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் எனக் கவனிப்போம்” எனக் கூறிய ஹிப்பாலாஸ் மருத்துவனை

யும் அழைத்துக்கொண்டு மேல் தளத்திற் குச் சென்றார்.

அங்கே மாலுமிகள் அனைவரும் தேறலையும், மதுவையும் உண்டபடி சிலர் பாடியபடியும், சிலர் ஆடியபடியும் களித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்! அதனைக் கண்ட ஹிப்பாலாஸ் மருத்துவனிடம், “பார்த்தாயா, நமது மாலுமிகளை” எனக் கூறியவர் சிரிக்கவே செய்தார்.

மருத்துவன் எந்தப் பதிலை உதிர்ப் பது எனத் தெரியாமல் அமைதியாகவே நின்றுகொண்டிருந்தான்.

கடும் ஆத்திரத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு முகத்தை விகாரமாக மாற்றியவர், இடி முழங்குவதைப் போன்று, “கடம்பர்களின் கலம் இரு புறங்களிலிருந்தும் நம்மை விரட்டிக்கொண்டு இருக்கிறது. நீங்கள் அதனைக் கவனிக்காமல் மதுவைக் குடித்துக்கொண்டு கும்மாளமிட்டுக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள். கலத்

தினை நேர் மேற்குப்புறமாகச் செலுத்துங்கள்!” எனக் கட்டளையிட்டார்.

ஹிப்பாலாசின் கோபத்தைக் கண்டு நடுநடுங்கிய மாலுமிகள் போதையில் இருந்ததனால் எதனையும் பார்க்காமல் முதல் வேலையாகச் சக்கானைத் திருப்பிக் கலத்தை மேற்குப்பக்கமாகச் செலுத்தினார்கள்.

அடிமைகள் தொடர்ந்து துடுப்பினைத் துழாவியதால் கலம் விர்ரென்று மேற்கு நோக்கிச் சென்றது. சிறிது நேரம் கழித்துத் தெளிவு பெற்ற மாலுமிகளுள் ஒருவன், “தலைவரே, கடம்பர்களின் கலங்கள் இரண்டு நம்மை விரட்டுவதாகக் கூறினீர்கள்! ஆனால், கடற்பரப்பில் கண்களுக்கு எட்டிய தொலைவு வரை எந்தக் கலத்தையுமே காண இயலவில்லையே! தாங்கள் எந்த இரு மரக்கலத்தைக் குறிப்பிட்டீர்கள்?” என வினவினான்.

ஹிப்பாலாஸ் பெரும் கோபத்துடன் அவனையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றார். மற்ற மாலுமிகளும் என்ன கூறுவ தென்று தெரியாமல் அச்சத்துடனே நின்றுகொண்டிருந்தனர்.

“உங்களிடம் பணியை ஒப்படைத்துவிட்டுக் கலத்தினைத் திறம்படச் செலுத்துவீர்கள் என நான் ஓய்வெடுக்கச் சென்றது எனது பிசகுதான்!” எனக் கூறி அவர்களையே செருக்குடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

“தலைவரே, தமிழக வீரர் மேல் தளத்திலே நின்று கவனித்துக்கொண்டிருந்தார். ஆதலால் தான் அவர் கடம்பர்களின் கலத்தின் போக்கினைக் கவனித்துக்கொள்வார் என எண்ணி நாங்கள் ஓய்வெடுக்க வந்துவிட்டோம்” என்றனர்.

“ஆமாம், அனைவரும் கடுமையான வேலை செய்து களைப்படைந்து விட்டீர்கள்! நிச்சயம் உங்கள் அனைவ

ருக்கும் ஓய்வு தேவைதான்!” என மறை முகமாக அனைவரையும் சாடினார்.

அங்கு நின்ற மாலுமிகளுள் ஒருவன் எதையோ கூற வாயெடுத்தான். அதற்குள் முந்திக்கொண்ட ஹிப்பாலாஸ், “கலம் நகர்வதற்குக் காரணமானவர்கள் கட்டுண்டு கிடக்கும் அடிமைகள், பாவம் அவர்கள்! ஓய்வெடுக்க வேண்டியவர்கள் அவர்கள்தான்! ஆனால் நீங்கள்...?” என மீண்டும் சாடினார்.

“தலைவரே, நீண்ட கடற்பயணத்தின் போது நாங்கள் அனைவரும் மதுவைப் பருகி ஓய்வெடுப்பது வழக்கமான ஒன்று தானே! ஆனால், இப்போது எங்கள் மீது எதற்காகக் கோபம் கொள்கிறீர்கள்?” என்றான் ஒருவன்.

“அந்தத் தமிழக வீரன் கலத்திற்கு வந்ததிலிருந்தும், அவன் கண் விழித்து நடமாடத் தொடங்கியதிலிருந்து தாங்கள் எங்களை இரண்டாம் பட்சமாக நடத்தத்

தொடங்கிவிட்டீர்கள்!” என வருத்தத்துடன் தெரிவித்தான் மற்றொருவன்.

“அடேய்! கடம்பர்களின் கலம் பின் வாங்கி நெடுநேரம் ஆகிறது. யாரவது கவனித்தீர்களா? காற்றின் திசையும் நமக்குச் சாதகமாக இருக்கிறது, யாராவது கவனித்துவிட்டு வந்து தகவல் தெரிவித்தீர்களா? அல்லது கலம் செல்லும் திசையைத்தான் மாற்றினீர்களா? தலைவன் இல்லாத நேரத்தில் வேண்டிய பணிகளைத் தொய்வின்றிச் செய்ய வேண்டும்! அதைத்தான் இத்தனை வருடங்களாக உங்களுக்கு நான் கற்றுக்கொடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன். ஆனால், கடற்கடம்பர்கள் நம்மை விரட்டிக் கொண்டு வரும்போது நீங்கள் அனைவரும் மது அருந்திக்கொண்டு கேளிக்கையுடன் பொழுதைக் கழிக்கிறீர்கள்?”

“தலைவரே, நாங்கள் அனைவரும் மதுவைப் பருகியது பொழுதை மகிழ்ச்சியுடன் கழிப்பதற்காக அல்ல!”

“மகிழ்ச்சிக்காக அல்லவா?”

“இல்லை, தலைவரே!”

“வேறு எதற்காக?”

“மனதில் இருக்கும் வருத்தத்தைப் போக்குவதற்காக.”

“எனது கலத்தில் எனது மாலுமிகளின் மனதில் வருத்தமா?”

“ஆம், தலைவரே!”

“தங்களைத் தவிர இங்கிருக்கும் மாலுமிகள் அனைவரும் வருத்தத்தில் தான் இருக்கிறோம்!”

“வருத்தத்திற்கு என்ன காரணம்?”
என வினவினார் ஹிப்பாலாஸ்.

அனைவரும் அமைதியாகவே நின்றனர். அவர்களின் அமைதியைக் கண்ட ஹிப்பாலாஸ், “நான்தான் கேட்கிறேனே, உடனே காரணத்தைக் கூறுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டார்.

அவரது கட்டளையைக் கேட்ட பிறகு மாலுமிகளும் ஒருவன் கையைச் செங்குவீரன் நோக்கிக் காட்டினான்.

அவனது செய்கையைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்த ஹிப்பாலாஸ், “உங்களது வருத்தத்திற்குக் காரணம் செங்குவீரரா?” என அதிர்ச்சியுடன் வினவினார்.

“நாம் அனைவரும் நெடு நாட்களாகப் பணியாற்றி வருகிறோம். நாம் நண்பர்களைப் போன்றவர்கள். செங்குவீரன் நமது கலத்திற்கு வருகைத் தந்திருக்கும் விருந்தினன். தமிழகத்தின் செல்வாக்கு மிகுந்த படைத் தலைவர். அவருக்கு உரிய மதிப்பையும், மரியாதையையும் அளிப்பது நமது கடமை! கடந்த முறை சென்றபோது சோழர்கள் கமாராவில் நம்மை எப்படி வரவேற்று உபசரித்தார்கள் எனப் பார்த்தீர்கள் தானே? கமாராவில் யவனர் தான் உபதளபதி! யவனர்களை மதிக்கும் சோழ உபபடைத் தலைவரை நாமும் மதித்து ஒழுக வேண்டும்.

ஒரு நாளும் செங்குவீரரை நீங்கள் உங்களுக்குப் போட்டியாக நினைக்க வேண்டாம்.”

“தலைவரே, நாங்கள் தமிழக வீரரை ஒரு நாளும் எங்களுக்குப் போட்டியாக நினைத்து வருந்த மாட்டோம். அவர் மீது எங்களுக்கும் பெரும் மதிப்பு உள்ளது!”

“அப்புறம் எதற்கு உங்களது கவலைக்குச் செங்குவீரரைக் காரணம் கூறுகிறீர்கள்?”

“தலைவரே, அவரை மட்டும் நாம் காப்பாற்றிக்கொண்டு யவனத்திற்குத் திரும்பாமல் கமாராவிற்குச் சென்று திரும்பியிருந்தால் இந்நேரம் நாம் பெருஞ்செல்வம் ஈட்டியிருப்போம்! ஊருக்குத் திரும்பும்போது பெருஞ்செல்வந்தனாகத் திரும்பலாம் என எண்ணிக்கனவு கண்டு கொண்டிருந்தோம். அப்படிப்பட்ட சூழலில் தாங்கள் தமிழக வீரரைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு திரும்பி வந்

தது எங்களுக்குள் அதிருப்தியை உண்டாக்கியிருக்கிறது!”

மாலுமிகள் கூறியதைக் கேட்டு சிரித்த ஹிப்பாலாஸ், “அனைவரும் கலத்திலிருந்து நிலத்தில் காலூன்றும் போது நீங்கள் எப்படி இருப்பீர்கள் எனக் கனவு கண்டீர்களோ? அந்த அளவிற்கு இல்லை இல்லை அதைவிடப் பல மடங்கு செல்வத்துடன் உங்களை நான் அனுப்பி வைக்கிறேன்! இனி கவலையை விடுங்கள்!”

ஹிப்பாலாஸ் கூறியது அனைவருக்கும் பேராச்சர்யத்தை அளித்தது! “தலைவரே, இது சாத்தியமா?” என வினவினான் ஒருவன்.

“அனைத்தும் சாத்தியமே!”

“எப்படித் தலைவரே!”

“நான் கூறியிருப்பவை நிச்சயம் நிறைவேறும்! இனி உங்கள் கவலையை

மறந்து பணிகளைக் கவனியுங்கள்!” என உத்தரவிட்டார்.

“இனிமேல் இக்கலத்தின் மாலுமிக ளுள் தமிழக வீரரும் ஒருவர். இன்றிலி ருந்து எரித்திரியன் கடலில் யவன தேசம் வரை கலத்தினைச் செலுத்த போகிறவ ரும் இவர்தான். அவருக்கு அனைவரும் பக்கபலமாக இருங்கள். நீங்கள் எப்படி கரையில் கால் வைக்கும்போது பெரும் செல்வத்தோடு செல்வீர்களோ, அப்ப டியே செங்குவீரரும் பட்டறிவுமிக்கக் கட லோடியாகவே கரையில் கால் பதிப்பார். அனைவரும் கிளம்புங்கள்!”

ஹிப்பாலாஸ் கூறியதைக் கேட்டுப் பெரும் மகிழ்ச்சியுடனும், நம்பிக்கையு டனும் மாலுமிகள் அங்கிருந்துக் கிளம் பினர். ஆனால், செங்குவீரன் மட்டும் மனதின் ஓரத்தில் திகில் பிடிப்பதைப் போன்று உணர்ந்தான். எந்த முகாந்திரத் தின் அடிப்படையில் இவர் நாம் கரைக் குச் செல்லும்போது பெரும் செல்வத்

துடன் கரையிரங்குவோம் எனக் கூறு கிறார் என்ற கேள்வி அவனது மன தில் எழவே செய்தது. ஆனால், அவனது மனதில் இருக்கும் சந்தேகமும், எச்ச ரிக்கை உணர்வு முகத்தில் பிரதிபலிக்கா மல் பார்த்துக்கொண்டான்.

நடந்து சென்ற மாலுமிகளை அழைத்த ஹிப்பாலாஸ், “காற்று நமக்குச் சாதகமாக வீசத் தொடங்கியுள்ளது. இக் காற்றினைப் பயன்படுத்தி நாம் நெடுந் தூரம் பயணித்துவிடலாம். உடனே கலத் தில் பாய்கள் அனைத்தும் மீண்டும் ஏற்றப்படட்டும். பாய்களின் உதவியுடன் கலம் நகரத் தொடங்கியதும் துடுப்பு கள் துழாவுவதையும் நிறுத்திக் கொள் ளலாம்!” என அடுத்தடுத்த கட்டளைக ளைப் பிறப்பித்தார்.

கட்டளைகளைக் கேட்ட மாலு மிகள் அனைவரும் வேகவேகமாகச் செயல்படத் தொடங்கினார்கள்.

சிறு புன்முறுவலுடன் செங்குவீர
னின் அருகில் வந்தார் ஹிப்பாலாஸ்.
அவரது புன்முறுவல் அப்போது செங்கு
வீரனுக்கு வஞ்சக நகைப்பு போன்றே
தோன்றியது! இப்போது இவரை நம்புவ
தைத் தவிர வேறு வழி இல்லை என்
பதை உணர்ந்தவன் பதிலுக்குப் புன்முறு
வலைக் காட்டினான்.

“தம்பி, பயிற்சியினைத் தொடங்க
லாமா?” என வினவினார் ஹிப்பாலாஸ்.

“ம்ம்ம். அதற்கு முன் ஒரு வேண்டு
கோள்!”

“கேள்!”

“விடுதலை அளிக்காவிட்டாலும்
மரக்கலத்தின் கீழ் அறையில் இருப்ப
வர்களைப் பிணைத்திருக்கும் தளைக
ளையாவது விடுவிக்கலாமே! காற்றின்
போக்கு நன்றாக இருக்கிறது. இன்னும்
சில திங்கள்கள் இக்காற்றின் வேகம்
நீடிக்கும் என நம்புகிறேன். அது வரை

யாவது அவர்கள் இக்கலத்தில் சுதந்திரமாக உலாவட்டுமே? இப்படியே அவர்களைக் கட்டிப்போட்டிருந்தால் அவர்கள் நோய்வாய்ப்பட்டு விடுவார்கள். அவர்களின் உதவி தேவைப்படும்போது அவர்கள் பயனற்றுப் போய்விடுவார்கள். இந்தக் காற்று எவ்வளவு காலம் நமக்குக் கைகொடுக்கும் என்பதைத் தாங்கள்தான் அறிவீர்கள். பிரச்சனை வருமுன்னே அதனைத் தவிர்த்துவிடுவது நல்லது என்று நினைக்கிறேன். தங்கள் முடிவு!” எனத் தெரிவித்தான்.

சிந்தித்தபடியே நின்ற ஹிப்பாலாஸ், “அவர்களின் தளைகளை நிச்சயம் அவிழ்த்துவிட்டுத்தான் ஆகவேண்டுமா?” என நிதானத்துடன் வினவினார்.

“தங்கள் விருப்பம் தலைவரே. எதிர்காலத்தில் தோன்றப்போகும் பிரச்சனைகளை எண்ணி முடிவெடுத்தல் நல்லது.”

தூரத்தில் நின்ற மாலுமி ஒருவனை அழைத்த ஹிப்பாலாஸ், “அடிமைகளைப் பிணைத்திருக்கும் தளைகளை அவிழ்த்துடு. எவனேனும் முரண்டு பிடித்தால் அவனைத் தூக்கிக் கடலுக்குள் போட்டுவிடு” எனப் பெரும் எச்சரிக்கையுடன் அனுப்பி வைத்தார்.

கட்டுகள் அனைத்தும் அவிழ்க்கப்பட்ட பிறகு அடிமைகள் அனைவரும் கலத்தின் மேல் தளத்திற்கு வருகை தந்தார்கள். ஹிப்பாலாசிடம் வந்த அடிமை இம்ஹோடெப், “நாங்கள் அனைவரும் கட்டுப்பாட்டுடன் இருப்போம். எங்களால் யாருக்கும் எந்த ஆபத்தும் நேராது!” எனக் கூறியவன் செங்குவீரனிடம் வந்து, “நன்றி தம்பி! இந்த உதவிக்கு நான் நன்றி கடன் பட்டவனாக இருப்பேன்” எனக் கூறிவிட்டுச் சென்றவன், கலத்தின் மேல் தளத்தில் நிரம்பியிருந்த மற்ற அடிமைகளிடம், “அமோண்டா அமோண்டி சுபையாகாருன் இக்டூப்ஸ் சின்மச்சி மேத்பய இன்மதிபின் சூயின் பீகேஸ் சக்சூயே

யாதுயே யாதுயே யாதுகா!” எனத் தெரிவித்தான். அவன் பேசிய மொழி அங்கிருந்த யவனர்கள், செங்குவீரன் உட்பட யாருக்கும் புரியவில்லை.

இம்ஹோடெப்பின் குரலைக் கேட்டதும் அடிமைகள் அனைவரும் அடிபணிந்து செங்குவீரனுக்கு மரியாதைச் செலுத்தலானார்கள்.

விடுவிக்கப்பட்ட அடிமைகளைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாத ஹிப்பாலாஸ், “வா வீரனே, உனக்கான பயிற்சிகளை இப்போதே தொடங்கலாம்” எனச் செங்குவீரனை அழைத்துக்கொண்டு சென்றார்.

அடிமைகள் அனைவரும் தற்காலிக சுதந்திரக் காற்றை அனுபவிக்க, மரக்கலம் மேற்குத் திசையில் யவனத்தை நோக்கிக் காற்றினால் செலுத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு நாள் பொழுதும் விடிந்து, மறையும் போது செங்குவீரன் கடற்பயணம் மற்றும் மரக்கலம்

பற்றிப் புதிது புதிதாக அறிந்துகொண்டிருந்தான். அவனது உடலும் அவனது எதிர்பார்ப்பையும் கடந்து அவனுக்கு ஒத்துழைத்துப் பலமாகிக்கொண்டிருந்தது. பயிற்சிகளை மேற்கொண்டபடியே செங்குவீரன் புகாரை அடையும் நாளை எண்ணி அவனது காதலி வானவல்லியை நினைத்தபடியே ஒவ்வொரு நாளையும் கடந்துகொண்டிருந்தான்.

மேற்கொண்டு இரு திங்கள் காலம் எரித்திரியன் கடலில் பயணித்தபிறகு முழுக் கடலோடியாகவே மாறியிருந்தான் விறல்வேல். 'எரித்திரிய பொலிமிஸ்திஸ்' என டாள் தொபியாசால் அழைக்கப்பட்டுச் செங்குவீரனான விறல்வேல், உடலளவில் மட்டுமல்லாது மனதளவிலும் கெட்டிப்பட்டு முழுக் கடலோடியாக யவனத்தை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தான். ஹிப்பாலாஸ் ஏதோ ஒரு பயங்கர உள்நோக்கத்துடன்தான் தனக்குத்தக்க பயிற்சியளித்து, தன்னை முழுக் கடலோடியாக மாற்றியிருக்கிறார் எனச் செங்

குவீரன் சந்தேகங்கொண்டாலும், 'என்ன வேண்டுமானாலும் நடக்கட்டும். முன்புப் புகாரில் இருந்ததை விட இப்போது அதிக மன வலிமையுடனும், திறமையுடனும் தான் இருக்கிறேன்!' என உறுதியுடனும், நம்பிக்கையுடனும் பயணித்துக் கொண்டிருந்தான்.

எரித்திரியன் கடல் முழுவதும் தனியாளாகப் பயணித்த ஹிப்பாலாஸ், தான் கற்ற அனுபவங்கள் அனைத்தையும் கூறி செங்குவீரனைக் கடற்மாலுமியாக மாற்றினார். அனைத்தையும் ஆர்வத்துடனும், கருத்துடனும் கற்றுக்கொண்டான் செங்குவீரன். நெருக்கடியான காலங்களில் ஆபத்தினைக் கவனித்து எப்படிப்பட்ட முடிவுகளை எடுக்க வேண்டும். தொலைவில் கடற்கொள்ளையரைக் கவனித்தால் என்ன செய்ய வேண்டும்? எரித்திரியன் கடலில் எங்கெங்கு தீவுகள் மற்றும் துறைமுகங்கள் இருக்கிறது! அவற்றிற்கிடைப்பட்ட தொலைவு எவ்வளவு? அங்கு வசிக்கும் மக்கள் எப்படிப்பட்ட

வர்கள்? அவர்களின் பழக்க வழக்கங்கள் என்னென்ன? கடற்கரைப் பகுதிகளில் ஆபத்து ஏற்பட்டால் எங்குச் சென்று கலத்தினை மறைத்து வைப்பது. கடற்பிராந்தியத்தின் சூழல் எப்படிப்பட்டதாக இருக்கும்? என அனைத்தையும் கேட்டு அறிந்துகொண்டான்.

எரித்திரியன் கடலில் மரக்கலம் பயணித்த காலத்தில் செங்குவீரன் மாலுமிகள், அடிமைகள் என அனைவரிடமும் நெருங்கிப் பழகி அனைவரது அனுபவங்களிடமிருந்தும் நிறையக் கற்றுக்கொண்டான். ஹிப்பாலாசிடம் கடற்பயணம் பற்றிக் கற்றுக்கொண்டதைத் தவிர அடிமைகளிடம் யவன தேசம் பற்றியும், அடிமை வாழ்வு பற்றியும் அதிகம் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டான். செங்குவீரனிடம் பழகிய அடிமைகளும் அவனிடம் பெரும் மதிப்பும், மரியாதையும் கொண்டு அவன் ஏவும் பணிகளைச் செய்யத் தயாராக இருந்தார்கள். இரண்டு திங்கள் பயணத்திற்குப் பிறகு கலம் பற்றியும், கடற் பற்றியும் முழு

வதும் கற்றுத் தேறிவிட்டான் செங்குவீரன். செங்குவீரன் மீது நம்பிக்கைத் தோன்றிய பிறகு கலத்தினைச் செலுத்தும் பொறுப்பைச் செங்குவீரனிடம் ஒப்படைத்த ஹிப்பாலாஸ் முழுவதும் ஓய்வெடுக்கத் தொடங்கிவிட்டார். அவ்வப்போது கலம் செல்லும் போக்குச் சரியானதாக இருக்கிறதா என ஆராய்ந்துவிட்டு சென்று விடுவார்! அதன்பிறகு மாலுமிகளுக்குத் தகுந்த உத்தரவுகளையும், கட்டளையும் பிறப்பித்தபடியே செங்குவீரன் கலத்தைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தான். இந்தப் பணியைச் செய்ய இவனை அனுப்பினால் அதனைச் சிறப்புடன் செய்துமுடிப்பான் என அறிந்து வைத்திருப்பதே தலைவனுக்குரிய தலையாயத் தகுதி எனும் திறனை இயற்கையாகவே பெற்றிருந்த செங்குவீரன் மாலுமிகளின் தனிப்பட்ட திறன் அனைத்தையும் கவனித்து அவர்களை ஏவி அனைத்து பணிகளையும் சிறப்புடன் செய்துகொண்டிருந்தான்! அதன்பிறகுதான் அறிந்துகொண்

டான், மாலுமிகளுள் பலர் அடிமைகள் என்று! ஆனால், இவர்கள் கலத்தின் துடுப்புகளைச் செலுத்தும் அடிமைகள் போன்று அல்லாமல் சற்றுச் சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டிருக்கும் அடிமைகள்! மரக் கலம் துறைமுகத்தை அடைந்த பிறகு அடிமையாக இருக்கும் மாலுமிகள் விடுதலை பெற்று செல்வத்துடன் சுதந்திரமாகத் தங்கள் பயணத்தைத் தொடங்குவர்! அடிமையாக இருந்து விடுதலை பெறப் போகும் மாலுமிகளை எண்ணிய செங்கு வீரன் மகிழவே செய்தான்.

அடிக்குறிப்புகள் :

1.கிழமை - வாரம்; பட்சம் - பதினைந்து நாள்; திங்கள் - மாதம்.

6. விதியை வென்ற மதி

காற்றின் உதவியினால் பயணித்து வந்த மரக்கலம் அரேபிய வளைகுடாவை நெருங்கியிருந்தது. இதே வேகத்தில் மரக்கலம் பயணித்தால் இன்னும் ஒரு திங்கள் பயணத்திற்குப் பிறகு ஏடன் துறைமுகத்தை அடைந்துவிடலாம். கிட்டத்தட்ட நான்கு திங்கள் தொடர்ச்சியான கடற்பயணத்திற்குப் பிறகு தரையில் கால்பதிக்கப் போவதைப் பெரும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

பெரும் மகிழ்ச்சியுடன் பயணித்த செங்குவீரனை முதன் முதலில் காற்றுதான் சோதனையிடத் தொடங்கியது. வேகமாக வீசிய காற்று சிறிது சிறி

தாகத் தனது வேகத்தைக் குறைத்துக் கொண்டது. கடல் கொந்தளிப்பதைப் போன்று காணப்பட்டது. கடலுக்குள் சிறு சிறு அலைகள் தோன்றத் தொடங்கியது. தொலைவில் வானம் கருக்க ஆரம்பித்தது!

எரித்திரியன் கடலின் குணம் திடீரென்று மாறத் தொடங்கிவிட்டதை ஆச்சர்யத்துடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான் செங்குவீரன். அப்போது இம்ஹோடெப் மற்றும் மற்றொரு அடிமை மாலுமி அவனருகில் வந்து மாறிக்கொண்டிருக்கும் கடலைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“தலைவரே, கலத்தின் வேகம் குறைந்துவிட்டது! கலம் நகரவில்லை. அடுத்து என்ன செய்ய வேண்டும்! கட்டளையிடுங்கள்” எனப் பணிந்து வேண்டினான் இம்ஹோடெப்.

“கலத்தின் துடுப்புகளை இறக்கலாமா? அல்லது சற்றுப் பொறுமை காக்க

லாமா எனச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்!”

“இதில் சிந்திக்க என்ன தலைவரே இருக்கிறது! காற்றின் வேகம் இல்லாததால் துடுப்பின் மூலம் பயணத்தைத் தொடங்க வேண்டியதுதானே. காற்று வீசத் தொடங்கியதும் பாய் மரங்களை விரித்துக் கொள்ளலாம்.”

“இல்லை! தாங்கள் எண்ணுவதைப் போன்று வானிலை இல்லை! நேற்று மதியத்திலிருந்தே வானிலை மாறத் தொடங்கிவிட்டது. கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன். பாய்களை இறக்கிவிட்டுத் துடுப்பின் மூலம் நாம் பயணித்தால் அது ஆபத்தான குமோ என எண்ணுகிறேன் நான்!”

“இங்கு இருந்தால்தானே தலைவரே சுழலில் அகப்பட்டுக் கொள்வோம். அரேபிய வளைகுடாவிலிருந்து முப்பது நாள் பயணத் தொலைவில் இருக்கிறோம், யவனக் கடற்கொள்ளை

யர் நம்மைத் தாக்கும் வாய்ப்பும் அதிகம். கரைக்கு அருகில் சென்றுவிட்டால் நமக்கு ஆபத்துக் குறைவுதானே!”

“இல்லை! தலைவர் ஹிப்பாலாஸ் இப்படிப்பட்ட அனுபவம் ஒன்றைக் கூறியிருக்கிறார். இப்போது உருவாகிக் கொண்டிருக்கும் சூழிக்காற்று கரையை நோக்கி நகரும். கரையை நெருங்க நெருங்க அதன் வேகம் அதிகரிக்கும். பலமும் பெருகும். இந்நிலையில் நாமும் கரையை நோக்கிப் பயணித்தால் சூழிக்காற்றின் வேகத்தில் சிக்கிக் கொள்வோம். காற்றுடன் மட்டும் போராடும் நிலை வராது. ராட்சத அலைகளுடனும் போராடும் நிலை வரும். அது மிகவும் ஆபத்தானது. கடற்கொள்ளையரைவிடச் சூழிக் காற்று அபாயகரமானது!”

“தங்கள் முடிவைக் கூறித் தலைவர் ஹிப்பாலாசிடம் ஆலோசனை கேட்டுவிடலாமா?”

“பொறு! இன்னும் ஒரு சாமப் பொழுது கடலின் சூழல் எப்படி இருக்கிறது எனக் கவனிப்போம்! அதன் பிறகு முடிவெடுத்துக் கொள்ளலாம்!” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த போது அவர்களின் பின்னாலிலிருந்து வந்த ஹிப்பாலாஸ், “உனது முடிவினை நான் வரவேற்கிறேன் வீரனே! எனது அனுபவத்திலிருந்து நீ பாடத்தைக் கற்றுக்கொண்டு விட்டாய்! இப்படிப்பட்ட திறனுள்ள மாலுமியைத்தான் இத்தனை நாட்களாக நான் தேடிக்கொண்டிருந்தேன். எனது தேடலும், முயற்சியும் வீணாகவில்லை. எனது அனுபவங்கள் அனைத்தையும் உன்னுள் விதைத்துவிட்ட மகிழ்ச்சி எனக்குத் தோன்றுகிறது வீரரே! இந்தத் தருணத்திற்காகத்தான் இத்தனை வருடங்களாகக் காத்திருந்தேன் நான்” எனக் கூற செங்குவீரன் அவர் முன் பணிவுடனே அமைதியாக நின்றுகொண்டிருந்தான்.

“இந்தச் சூழலில் என்ன முடிவெடுக்கப் போகிறாய்?”

“சூழிக்காற்று நகர்ந்து, காற்று மீண்டும் வீசத் தொடங்கும்வரை நாம் காத்திருக்க வேண்டியதுதான். அல்லது கலத்தைத் தெற்கு நோக்கிச் செலுத்தி பிறகு தகுந்த சூழல் வரும்போது வடமேற்கு பக்கமாகத் திருப்பி வளைகுடாவை நோக்கிப் பயணிக்கலாம் என எண்ணுகிறேன். இதில் தங்களது ஆலோசனை தேவை.”

“பொழுது மேற்கில் சாய ஒரு சாமப் பொழுது வரை காற்றுச் சாதகமாக வீசுகிறதா எனக் கவனிப்போம். காற்று வீசவில்லை எனில் நேர் தெற்கு நோக்கித் துடுப்புகள் மூலம் கலத்தினைச் செலுத்தலாம். அடிமைகள் அனைவரையும் தயாராக இருக்கச் சொல்லுங்கள்!” எனக் கூறியவரே அங்கிருந்து மீண்டும் தனது அறைக்குச் செல்லலானார்!

நிலைமாறிக் கொண்டிருக்கும் கடலையும், நிறமாறிக் கொண்டிருக்கும் வானையும் கவனமுடன் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தான் செங்குவீரன். கலத்

திற்கு வடக்குப் பக்கம் நிலை கொண்டிருந்த சூழிக்காற்று வலுவடைந்து கொண்டிருந்தது! பொழுது மேற்கு நோக்கி நகர நகரச் சூழிக் காற்று மெல்ல கரையை நோக்கி மேற்காக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. வானம் கருத்திருந்ததே தவிர மழை பெய்யும் எனத் தோன்றவில்லை அன்னுக்கு. கடற் சூழலில் காற்றுச் சுத்தமாக வீசாமல் காற்றின் ஈரப்பதம் குறைந்து உடல் வியர்க்கத் தொடங்கியது. நிலைமையைப் புரிந்துகொண்ட செங்குவீரன், “கலம் தெற்கு நோக்கித் திரும்பட்டும். பாய்கள் அனைத்தையும் பத்திரமாக இறக்கித் துடுப்புகளைத் துழாவுங்கள்!” எனப் பொழுது சாய இரு சாமப் பொழுதுகளுக்கு முன்னரே கட்டளையிட்டுவிட்டான்.

மாலுமிகள் அனைவரும் சுறுசுறுப்புடன் இயங்கினர். இத்தனை நாட்களாகக் கலத்தின் மேற்பரப்பில் தங்கியிருந்த அடிமைகள் அனைவரும் வேகவேகமாகச் சென்று துடுப்பினைத் துழாவி

னார். கலம் தெற்கு நோக்கிப் பயணிக்கத் தொடங்கியது.

அப்போது வழக்கம் போலக் கையில் சவுக்கினை எடுத்துக்கொண்டு முரட்டு யவனன் சென்றுகொண்டிருந்தான். அவனைக் கண்டு அழைத்த செங்குவீரன், “எங்கே செல்கிறாய்?” என வினவினான்.

அதற்கு அவன், “எனது பணியைச் செய்யச் செல்கிறேன்!” என்றான்.

“உனது பணியா?”

“ஆம்!”

“என்ன பணி?”

“அடிமைகளிடமிருந்து வேலையை வாங்குவதுதான்!”

“கலம் வேகமாகத்தானே சென்று கொண்டிருக்கிறது. அவர்களைச் சவுக்கினால் அடிக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன?”

“கலம் வேகமாகச் சென்றாலும், செல்லாவிட்டாலும் அவர்களை அடித்துக் கட்டுப்படுத்த வேண்டியது என் வேலை. அதில் நீங்கள் தலையிடக் கூடாது!”

“நீ பெரும் தவறினை செய்து கொண்டிருக்கிறாய்.”

“தவறா?”

“ஆம்!”

“என்ன தவறு?”

“அடிக்க அடிக்க வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதற்காக நீ அவர்களை அளவுக்கு அதிகமாகத் துன்புறுத்துகிறாய். அவர்கள் அனைவரும் உனக்கு எதிராகத் திரும்பினால், உனது நிலை என்னவாகும் எனச் சிந்தித்துப் பார். தவறு எனத் தெரிந்தும் பிழையினைச் செய்கிறாய்!”

“வீரரே, உங்களுக்கு வேண்டுமானால் அவர்களின் மீது பரிவும், அனுதாபமும் தோன்றியிருக்கலாம். ஆனால், யவனத்திலே பிறந்து வளர்ந்த எனக்கு அப்படி இல்லை. அடிமைகள் எங்களுக்குப் பணிந்து வேலை செய்வதற்காகவே பிறந்திருக்கிறார்கள். தலைவர் ஹிப்பாலாஸின் கட்டளைப்படியே நான் சவுக்குடன் சென்று கொண்டிருக்கிறேன். எனது பணியில் நீங்கள் தலையிடாதீர்கள்” எனக் கூறியபடி சவுக்கினை உதறிக் கொண்டு மரப்படிகளின் வழியே இறங்கிக் கீழே சென்றான்.

கீழே சென்றவன், “துடுப்புச் சட்டத்தில் இருக்கும் சங்கிலித் தளைகளை நீங்களே ஒருவருக்கொருவர் அணிவித்துக் கொள்ளுங்கள்!” எனக் கட்டளையிட்டான்.

பிறகு சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அவ்வறையிலிருந்து சவுக்கினால் அறையும் சத்தமும், அதனைத் தொடர்ந்து

பலரின் அலறல் சத்தங்களும் எழுந்து
கொண்டிருந்தது.

மரக்கலம் தெற்கு நோக்கிச்
சென்றுகொண்டிருந்தது. செங்குவீரனும்
அவனது அறைக்குச் சென்று ஓய்
வெடுத்துக் கொண்டிருந்தான். கதிர
வன் மேற்கில் மறைய ஒரு நாழி
கைப் பொழுதே மிச்சமிருந்த சமயம்.
கலத்தில் மகிழ்ச்சியாக அனைத்தையும்
கற்றுக்கொண்டாலும் அவனது மனதில்
புகாரைப் பற்றிய கவலையும், வான
வல்லியைப் பற்றிய ஏக்கமும் மிகுந்து
காணப்பட்டது. தனிமையில் அமர்ந்தி
ருக்கும் போதெல்லாம் அவனது மன
தில் காதல் தோன்றி அவனை நிலை
குலையச் செய்துகொண்டிருந்தது. வான
வல்லிக்கும் தனக்கும் இடையில் தோன்
றிய பிரச்சனைகள் அனைத்தும் ஒரு
வாறு நீங்கி இருவரும் பிரிந்திருந்த காலம்
கடந்து ஒருவழியாக வானவல்லி தன்
னைப் புரிந்துகொண்ட பிறகு காலமும்,
கடவுளும் இருவரையும் பிரித்து வைத்

துவிட்டதே என எண்ணி வருந்தினான். அதிலும் உயிரோடு உலாவி கொண்டு இருக்கும் தன்னை மரணித்துவிட்டேன் என்று எண்ணி அவள் எப்படியெல்லாம் வருந்தியிருப்பாள் என எண்ணியபோதே விறல்வேலின் உடலும், மனமும் நடுங்கத் தொடங்கியது. அப்போது தனது நிலைக்குக் காரணமான அவனைப் படைத்த கடவுளையும் அவன் நிந்திக்கத் தொடங்கினான். புகாரில் மனம் விட்டுப் பேச அவனது நண்பன் டாள் தொபியாஸ் அங்கு இருந்தான். தனது மனதிலிருக்கும் வலியையும், காதலையும் பகிர்ந்துகொள்ள அருகில் யாருமில்லாததால் வழக்கம் போல மனதிலிருக்கும் காதலையும், கோபத்தையும் ஒரு ஓலையில் எழுத நினைத்தான்.

எழுதுவதற்கு ஓலையையும், எழுத்தாணியையும் சீர் செய்து எழுத அமர்ந்தான். அப்போது கலத்தின் மேற்பரப்பிலிருந்து, “ஆபத்து!” “ஆபத்து!” எனப் பலர் எழுப்பும் அபயக் குரல் எழ, கலத்தின்

மேற்தளத்திற்கு ஓடிச் சென்று பார்த்தான்
செங்குவீரன்.

அங்கே சற்று அருகில் ஒரு
கடற்கொள்ளையரின் மரக்கலம் இவர்
களை விரட்டிக்கொண்டு வந்துகொண்
டிருந்தது. கடம்பர்களின் கலம் விரட்
டத் தொடங்கியபோது வானம் மேகமூட்
டமின்றித் தெளிவாக இருந்ததால் அத
னைத் தொலைவில் வந்தபோதே அடை
யாளம் காண நேர்ந்ததையும், இப்போது
வானம் மேக மூட்டத்துடனும், கதிர
வனை மேகக் கூட்டங்கள் மறைத்துக்
கடற்பரப்பில் ஈரப்பதம் மிகுந்துக் காணப்
படுவதால்தான் கொள்ளையரின் கலம்
நெருங்கும்வரை யாராலும் கவனிக்க
இயலவில்லை என்பதைக் கண நேரப்
பொழுதில் அறிந்துகொண்டான் செங்கு
வீரன்.

மாலுமிகளுக்கிடையில் எழுந்த
அபயக் குரலைக் கேட்டு மேல் தளத்
திற்கு ஓடி வந்த ஹிப்பாலாஸ் மாலுமி

களுடன் என்ன ஆபத்தென்று கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டார். அப்போது, “கொள்ளையரின் கலம் நெருங்கும் வரை அனைவரும் என்ன செய்துகொண்டு இருந்தீர்கள்?” என வினவி மேலும் யவன மொழியில் மாலுமிகள் அனைவரையும் வசைபாடவும் செய்தார்.

பதிலுக்கு மாலுமிகள் கொள்ளையரின் கலத்தைக் காண இயலாததற்கான காரணத்தை விளக்க முயன்றனர். அவை எதனையும் கேட்க விரும்பாத ஹிப்பாலாஸ் அருகில் நின்று செங்குவீரனிடம் வந்தவர், “கொள்ளையரின் கலம் நெருங்கிவிட்டது. இன்னும் சில பொழுதுகளில் அவர்கள் நம்மைப் பிடித்துவிடுவார்கள். இவர்களிடமிருந்து எப்படித் தப்புவது. உன்னிடம் ஏதேனும் திட்டம் இருக்கிறதா?” என வினவினார்.

செங்குவீரன் எந்தப் பதிலையும் கூறாமல் அமைதியுடனே இரண்டு கலங்

களையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

“வீரனே, உன்னிடம்தான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் அய்யா!”

“சிந்திக்க நேரமில்லை இப்போது. என்ன செய்தாலும் விரைந்து செய்ய வேண்டும். கலம் செலுத்துவதில் வல்லவன்தான் நான். ஆனால், போர் செய்வதில் வல்லவன் நீ! வீரத்தோடு, கலம் செலுத்துவதிலும் நீதான் சிறந்தவன். கடம்பர்களை விட யவனக் கொள்ளையர் கொடூரமானவர்கள்! ஒன்று அவர்களின் பார்வையிலிருந்து தப்பிக்க வேண்டும். அல்லது கடற்போரில் அவர்களை வீழ்த்த வேண்டும்! நீ என்ன முடிவெடுத்திருக்கிறாய்? உனது பதிலைக் கூறு!”

“அய்யா, நானே கலத்தைச் செலுத்துகிறேன்! ஆனால்...!”

“என்ன ஆனால்...?”

பேசுவதற்குத் தயங்கினான் செங்கு வீரன்.

“வீரனே தயக்கம் வேண்டாம்! என்ன கூற வந்தாயோ, அதனைக் கூறு!”

“அய்யா, கலத்தினை நானே செலுத்துகிறேன்! ஆனால், கலத்தில் நான் எடுக்கும் எந்த முடிவிற்கும் நீங்கள் அனைவரும் கட்டுப்பட வேண்டும்.”

“இப்போது எதற்கு இந்த வீண் பேச்சு. கொள்ளையரின் கலம் போர் செய்வதற்காகவும், விரைந்து செல்வதற்காகவுமே வடிவமைக்கப்பட்டவை. ஆனால், நமது கலம் அப்படிப்பட்ட தல்ல. கண்டம் விட்டுக் கண்டம் தாண்டி செல்வதற்காகவும் புயல் மற்றும் காற்றினைத் தாங்குவதற்காகவும் வடிவமைக்கப்பட்டவை. அவை மோதினால் நமது கலம் தாங்காது. அவர்களிடம் சிக்கினால் இக்கலத்திலிருக்கும் பொருட்கள்

அனைத்தும் கொள்ளையடிக்கப் பட்டு
நாம் அனைவரும் கொல்லப்பட்டுவிடு
வோம். இந்தக் கணத்திலிருந்து நீ எடுக்
கும் அனைத்து முடிவுகளுக்கும் நாங்கள்
கட்டுப்பட்டவர்கள். என்ன வேண்டுமா
னாலும் செய்!”

“என் மீது தாங்கள் வைத்தி
ருக்கும் மதிப்பிற்கும், நம்பிக்கைக்கும்
நன்றி அய்யா. கொள்ளையரை நீங்க
ளும், நானும், நமது மாலுமிகளும் சேர்ந்து
எதிர்க்க இயலாது. அவர்களை எதிர்க்க
வேண்டுமெனில் உடல் வலிமையுள்ள
வீரர்கள் நமக்குத் தேவை.”

“வீரர்கள் தேவையா?”

“ஆம்!”

“வீரர்களுக்கு நாம் எங்குச் செல்
வது?”

“எங்கும் செல்ல வேண்டிய
தில்லை!”

“எங்கும் செல்ல வேண்டியதில்
லையா?” என ஆச்சர்யத்துடன் வினவி
னார் ஹிப்பாலாஸ்.

“ஆம்! இம் மரக்கலத்திலேயே
திறமை வாய்ந்த வீரர்கள் இருக்க, நாம்
எதற்கு வீரர்களைத் தேடி வெளியே
செல்ல வேண்டும்?”

“இக்கலத்திலேயா?”

“ஆம்!”

“என்ன பிதற்றுகிறாய் வீரனே.”

“நான் பிதற்றவில்லை அய்யா. தாங்
கள்தான் மதியை இழந்து பேசிக்கொண்
டிருக்கிறீர்கள்.”

“வீரனே...?”

“கோபம் வேண்டாம். என்னுடன்
வாருங்கள்!” எனக் கூறியபடியே செங்
குவீரன் செல்ல அவனுக்குப் பின்னால்
ஹிப்பாலாஸ் அவனைப் பின்தொடர்ந்து
செல்லலானார்.

நேரே செங்குவீரன் அடிமைகளைப் பிணைத்திருந்த கீழ் அறைக்குச் சென்றான். அங்கு வழக்கம் போல அடிமைகளைச் சவுக்கினால் அடித்துக் கொண்டு வேலை வாங்கிக்கொண்டிருந்தான் முரட்டு யவனன். கீழே சென்றதுமே சவுக்கினைப் பிடுங்கிக்கொண்ட செங்குவீரன், “அய்யா, நான் கூறிய வீரர்கள் இவர்கள்தான்” என அவரது முகத்தைப் பார்த்தபடி சிறிது புன்முறுவலுடன் கூறினான்.

“தம்பி?”

“வேறு வழி இல்லை!”

“நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும் ஆபத்திலிருந்து நம்மைக் காக்கப் போகிறவர்கள் இவர்கள்தான்!”

ஹிப்பாலாஸ் சிந்தித்தபடியே அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தார். அவரது மௌனத்தைக் கண்ட செங்குவீரன் நம்பிக்கைப் பெற்று, அங்கு நின்ற

முரட்டு அடிமையிடம் “அனைவரின் விலங்குகளையும் அவிழ்த்துவிடு!” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“என்னிடமா கட்டளையிடுகிறாய்?”

“ஆமாம், உன்னிடம்தான்!”

செங்குவீரனையும், ஹிப்பாலாசையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான் அந்த முரட்டு யவனன்.

“இப்போது அவர்களை அவிழ்த்துவிடப் போகிறாயா? அல்லது நம்மை விரட்டி வரும் கொள்ளையரிடம் சிக்கி உயிரைவிடப் போகிறாயா?”

செங்குவீரன் கூறியதைக் கேட்டுத் தடுமாறிய யவனன் அடிமைகளிடம் ஏதோ கூற வாயெடுத்தான். அதற்குள் குறுக்கிட்ட செங்குவீரன், “யவனே, உன்னைத்தான் அவர்களின் அடிமைத்தளைகளை அவிழ்த்துவிடச் சொன்னேன். சொன்னதைச் செய்!” என உத்தரவிட்டான்.

செங்குவீரனின் உத்தரவைக் கேட்
டும் அமைதியாக நின்ற யவனனை ஹிப்
பாலாஸ், “செங்குவீரர் கட்டளையிடு
வதை உடனே நிறைவேற்று!” எனக் கட்
டளையிட யவனன் அனைவரின் விலங்
குத் தளைகளையும் விடுவித்தான்.

நடக்கும் நிகழ்வுகள் எதனையும்
புரிந்துகொள்ள இயலாத அங்கிருந்த
அடிமைகள் வியப்புடன் செங்குவீரனின்
முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டு நின்ற
னர். ஆச்சர்யத்துடன் நின்ற இம்ஹோ
டெப்பை அழைத்தான் செங்குவீரன்,
“நண்பரே, இங்கிருக்கும் அனைவரைப்
பற்றியும் உங்களுக்குத் தெரியும். அவர்க
ளின் திறமையைப் பற்றியும் நன்கு அறிந்
திருப்பீர்கள் என நம்புகிறேன்! இருபது
சிறந்த வீரர்களை அடையாளம் கண்டு
மேல் தளத்திற்கு அனுப்புங்கள். மற்றவர்
கள் அனைவரையும் எவ்வளவு வேக
மாக மரக்கலத் துடுப்புகளை இயக்க இய
லுமோ, அவ்வளவு விரைவாக இயக்கச்
சொல்லுங்கள்” என உத்தரவிட்டான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்ட அடிமை களுள் ஒருவன், “வீரரே, நாங்கள் எதற்காகக் கொள்ளையரை எதிர்க்கச் செல்ல வேண்டும். அவர்களை எதிர்த்தால் எங்களுக்கு என்ன கிடைக்கும்? அது எங்கள் பணியும் கிடையாதே!”

“இவர்களிடமிருந்து நாம் தப்பிப் போம். அதன் பிறகு உங்களுக்கு வேண்டியது எதுவானாலும் அதனை நான் பெற்றுத் தருகிறேன்.”

“எதுவானாலுமா?”

“ஆம்! நீங்கள் கேட்கும் எதுவானாலும்தான்.”

“விடுதலை!”

“உங்களது அடிமைத் தளைகள் எப்போது அவிழ்க்கப்பட்டதோ அப்போதே நீங்கள் விடுதலையானவர்கள் ஆகிவிட்டீர்கள்” என்றவன் “என்ன தலைவரே, நான் கூறுவது மெய்தானே?”

என ஹிப்பாலாசைப் பார்த்தபடியே வின வினான்.

“ஆம்! இவர் கூறுவது அனைத்தும் உண்மையே. உங்கள் அனைவருக்கும் விடுதலை, அதற்கு முன் நாம் நம்மை விரட்டும் கடற் கொள்ளையரிடமிருந்து தப்பிக்க வேண்டும்” எனச் சத்தமிட்டுக் கூறினார் ஹிப்பாலாஸ்.

“நண்பரே, திறமையான வீரர்களை அழைத்துக்கொண்டு உடனே மேலே வாருங்கள்” என இம்ஹோ டெப்பிடம் கூறிவிட்டுக் கலத்தின் மேல் தளத்திற்கு விரைந்தான். நிலைமையின் தீவிரத்தைப் புரிந்துகொண்ட இம்ஹோ டெப் உடனே தகுந்த கட்டளைகளைப் பிறப்பித்துவிட்டு தேர்ந்த இருபது வீரர்களை அழைத்துக்கொண்டு மேலே வந்தான். கடற்கொள்ளையரின் மரக்கலம் நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தது. மரக்கலத்தில் தற்காப்பிற்காக வைக்கப்பட்டிருந்த ஆயுதங்கள் அனைத்தையும்

கொண்டு வந்து மேற்பரப்பில் கொட்டி
னான் அடிமை மாலுமி ஒருவன். வேல்
கள், ஈட்டிகள், வாள்கள் மற்றும் வில்
அம்புகள் காணப்பட்டது. அடிமை வீரர்
கள் அனைவரும் அவர்களுக்கு வேண்
டிய ஆயுதங்கள் அனைத்தையும் எடுத்த
துக்கொண்டு தயாராக நின்றனர். நடக்
கும் நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் கண்ட
ஹிப்பாலாஸ் என்ன நடக்கப்போகிறது
எனப் புரிந்துகொள்ள இயலாமல் தடுமா
றிக்கொண்டிருந்தார்.

கதிரவன் மேற்குத் திசையில்
மறைய ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கு மேல்
இருந்தாலும், மேகங்கள் மேற்கு வானில்
சூழ்ந்திருந்தால் இருட்டத் தொடங்கியி
ருந்தது. கதிரவன் மறையும் போது எரித்
தியன் கடல் எப்போதுமே செந்நிறமாகத்
தான் காட்சியளிக்கும்! ஆனால், அன்று
மட்டும் கடற்பரப்புக் கருமை நிறத்தில்
காணப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. கீழே
கிடந்த ஒரு வில்லையும், அம்பையும்
எடுத்துக்கொண்ட செங்குவீரன், “நண்

பரே, கலத்தோடு பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு படகினை அவிழ்த்து அதில் துணி மற்றும் கற்பூரத்தை நிரப்பிக் கடலில் தூக்கி வீசங்கள்” என இம்ஹோடெப்பிற்குக் கட்டளையிட்டான்.

செங்குவீரன் என்ன செய்யப் போகிறான் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள இயலாமல் அனைவரும் திகைக்கையில், “மரக்கலத்தில் எரிந்துகொண்டிருக்கும் அனைத்து விளக்குகளையும் உடனே அணையுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவனது குரல் எழுந்த அடுத்தக்கணமே மரக்கலத்தின் விளக்குகள் ஒவ்வொன்றாக அணைக்கப்பட்டது. கடைசிச் சில விளக்குகள் எரிந்துகொண்டிருந்த போது, “நண்பரே, இந்தப் படகினைத் தூக்கி கடலில் தள்ளிவிடுங்கள்” என இம்ஹோடெப்பிற்குக் கட்டளையிட செங்குவீரனின் திட்டத்தைப் புரிந்

துகொண்ட இம்ஹோடெப் உடனடியாகச் செயல்படத் தொடங்கினான்.

படகு கடலில் தள்ளிவிடப்பட்டது. அருகிலிருந்த அணைக்காத கடைசி விளக்கிலிருந்து கையிலிருந்த எரி அம்பினைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு தூரத்தில் மிதந்துகொண்டிருந்த படகின் மீது எய்தான். குறி தவறாத அவனது எரி அம்பானது மிதந்து கொண்டிருந்த படகினைத் தாக்க, அதில் போடப்பட்டிருந்த கற்பூரத்தினால குபீரென்று தீப்பற்றி எரியத் தொடங்கியது. படகு எரியத் தொடங்கிய போது மரக்கலத்தில் எரிந்துகொண்டிருந்த கடைசி விளக்கும் அணைக்கப்பட்டது. கதிரவனின் ஒளியும் முற்றிலும் குறைந்திருந்த அந்நேரத்தில் கலத்தின் கடைசி விளக்கும் அணைக்கப்பட்டு யாராலும் கண்டறிய இயலாதபடி கலம் இருளினுள் தஞ்சமடைந்து பாதுகாப்பாகப் பயணிக்கத் தொடங்கியது!

எரிந்தபடியே கடலில் மிதந்த படகானது தூரத்திலிருந்து இருளில் பார்ப்பவர்களுக்குப் பயணிக்கும் மரக்கலத்தைப் போலத் தோன்றவே கடலில் பயணித்த மற்ற கொள்ளையரின் கலங்கள் அனைத்தும் அதனை நோக்கியே செல்ல செங்குவீரனின் கலம் மட்டும் அங்கிருந்து விலகிப் பயணிக்கத் தொடங்கியது. விடுதலை பெற்ற அடிமைகளும் கலத்தின் துடுப்புகளை வேகவேகமாக இயக்கக் கலம் விரைவாகச் சென்றுகொண்டிருந்தது. செங்குவீரனின் சமயோசித புத்தியையும், அவனது அம்பினை எய்யும் திறனையும் கண்ட ஹிப்பாலாஸ் அவனைக் கண்டு பிரமிக்கவே செய்தார்.

“நான் கட்டளைப் பிறப்பிக்கும் வரை கலத்தினுள் யாரும் விளக்கினை ஏற்ற வேண்டாம்” எனக் கட்டளையிட அவன் கூறுவதன் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்ட அனைவரும் அமைதியாக நின்றனர்.

அங்கு நடந்த நிகழ்வுகள் அனைத்
தையும் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற ஹிப்
பாலாஸ், “வீரரே, கடைசியில் நீ உன்
மதியை என்னிடம் நிரூபித்து விட்டாய்.
புத்திசாலித்தான் நீ!” எனக் கூறினார்.

“தலைவரே, தாங்கள் எதைப் பற்
றிக் கூறுகிறீர்கள்? எனக்கு ஒன்றும் புரிய
வில்லையே.”

“இரண்டரைத் திங்களுக்கு முன்
நீ கண் விழித்தவுடன் என்னிடம் கூறி
னாயே, விதியை மதியினால் வெல்லலாம்
என்று. அதை இன்று என்னிடம் நீ நிரூ
பித்துவிட்டாய்.”

“அய்யா, விதியை மதியினால்
வெல்லலாம் என்பது காலம் காலமாக
நாங்கள் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கை.
மார்கண்டேயன் என்பவன் விதியை
வென்று மதியினால் எமனிடமிருந்து தப்
பிப்பான். காலம் காலமாக வழக்கத்தில்
இருந்து வரும் கதை இது. இதைத் தாங்
கள்...” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்தபோதே

குறுக்கிட்ட ஹிப்பாலாஸ், “தம்பி, அன்று நான் உன்னிடம் மதியை நம்பி இந்த அடிமைகளை விடுவித்து விடலாம் எனக் கனவிலும் நினைக்காதே என்று உரைத்தேன் அல்லவா? ஆனால், நீ அவர்களை விடுவித்து விட்டாய், அதைத்தான் குறிப்பிட்டேன் நான்” எனக் கூறினார்.

செங்குவீரன் எந்த மறுமொழியையும் கூறாமல் அமைதியாக நின்றுகொண்டிருந்தான்.

“தம்பி, இந்தப் படகைத் தூக்கி வீசுவதற்கும், கலத்தினை விரைவாகச் செலுத்துவதற்கும் அடிமைகளை விடுவிக்க வேண்டிய அவசியம் அல்லவே. நீ என்னை ஏமாற்றி உனது மதியினால் அவர்களுக்கு விடுதலை அளிக்கிறேன் எனும் வாக்கினைப் பெற்றுவிட்டாய். தந்திரசாலிதான் நீ.”

“அய்யா, நான் எந்தத் தந்திரத்தை யும் செய்யவில்லை. உங்களை ஏமாற்றவும் இல்லை. அவர்களை எதற்காக விடு

வித்தேன் என்ற காரணத்தை நீங்கள் காலையில் அறிந்துகொள்வீர்கள்.”

“அவர்களின் பங்களிப்பு என்ன என்று நாளை பார்க்கத்தானே போகிறேன்! ஆனால், நான் கொடுத்த வாக்கினை ஒருபோதும் தவறியதில்லை. இங்கிருக்கும் அடிமைகள் அனைவரும் விடுதலை ஆனவர்கள்தான். அதில் உனக்கு எந்த ஐயமும் தோன்ற வேண்டாம்” எனக் கூறியபடியே அங்கிருந்து தனது அறைக்குச் சென்றார்.

செங்குவீரன், உடனே அங்கிருந்து செல்லாமல் இம்ஹோடெப்பிடம் பல ஏற்பாடுகளைச் செய்யச் சொல்லி கட்டளையிட்டுக் கொண்டிருந்தான். பிறகு, தனது அறைக்குச் சென்றவன் விடிந்த பிறகு வரப் போகும் அபாயங்களை எண்ணி உறக்கம் வராமலே புரண்டு புரண்டு படுத்தும், பிறகு மேல் தளத்திற்கு வந்து கலத்தின் போக்கினைக் கண்காணித்

துக்கொண்டும் எச்சரிக்கையுடன் இரவி
னைக் கழிக்கலானான்.

7. வானில் பறந்த மர்ம உருண் டைகள்

பொமுது கிழக்கில்
உதிக்கப்போகும்
ஒரு சாமப்பொழு
திற்கு முன்பிருக்கும் காலைப் பொழுதை
கருக்கள் என்று அழைப்பர்! இந்தக் கருக்
கள் காலத்தையே வைகறைச் சாமம் என
வும் கூறலாம். இந்தக் கருக்களில்தான்
இரவின் இருள் மெல்ல விலகி ஒளியும்
மெல்ல தோன்றி கதிரவன் வெளிப்படத்

தொடங்கும். விலகும் இருளும், தோன்றப் போகும் ஒளியும் ஒன்றாகச் சங்கமிக்கும் நேரம். இரவும், காலைப் பொழுதும் ஒன்றிணைந்து காணப்படும் காலம். இந்தக் கருக்கள் காலத்தையே முனிவர்கள் பிரம்ம முகூர்த்தம் என்பர். இந்தக் கருக்கள் பொழுதே அனைத்து சுபகாரியங்களுக்கும் ஏற்றப் பொழுதெனப் பெரியோர்கள் கூறுவார்கள். எரித்திரியன் கடலில் பயணித்துக்கொண்டிருந்த செங்குவீரனும் அந்தக் கருக்கள் பொழுதில் விழித்து வானையே சுற்றி சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

வானில் தவமும் நீர் கொண்ட கார் முகில்களுக்கும் கருக்கள் என்றுதான் பெயர். கருக்கள் பொழுதில் வானில் சூழ்ந்திருந்த கருக்கள் வான் நட்சத்திரங்களை முற்றிலுமாக மறைத்திருந்ததால் அவனால் திசையினைக் கண்டறிந்து கலத்தினைச் செலுத்த இயலவில்லை. நேற்றிரவு முதல் சாமப் பொழுதிலேயே அடிமைகளுக்கு ஓய்வினைக் கொடுத்து விட்டான். கலம் பாய்மரங்களை விரிக் காமலும், துடுப்புகளைத் துழுவாமலும் அலைகளின் போக்கில் மிதந்துகொண்

டிருந்தது! சூழ்ந்திருந்த வானத்துக் கருக்
 களினால் வடக்கு எது தெற்கு எது எனப்
 புரியாமல் கலத்தினை அதன் போக்கிற்
 குச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தான். நேரம்
 ஆக ஆகக் கருக்கள் பொழுது கடந்து
 வெகு தொலைவில் தொடு வானத்தில்
 செந்நிறக் கோடு ஒன்று தோன்ற ஆரம்
 பித்தது! அந்தச் சிறு வெளிச்சத்திலி
 ருந்து கலமானது திட்டமிட்டிருந்ததைப்
 போல நேர் தெற்கே பயணிக்கவில்லை,
 திசைமாறி நேர் மேற்கே பயணிப்பதைக்
 கண்டு அதிர்ச்சியடைந்தான். கலம் செல்
 லும் திசையை இனி நேர் தெற்கு நோக்கி
 மாற்றி அதனால் எந்தப் பயனும் ஏற்ப
 டப் போவதில்லை என்பதை உணர்ந்
 தவன், “கலம் ஏடமான் துறைமுகத்தை
 நோக்கி வடமேற்காகப் பயணிக்கட்டும்”
 என மாலுமியிடம் தெரிவித்துவிட்டு மீண்
 டும் கடற்பரப்பையே கவனிக்கலானான்.

தொடுவானில் வெளிச்சம் மெல்ல
 மெல்ல அதிகமாகிக்கொண்டிருப்பதைக்
 கவனித்தவன், ‘கதிரவன் இன்னும் ஒரு

நாழிகைப் பொழுதிற்குள் உதித்துவிடும், மேகமூட்டமும், பனி மூட்டமும் அடர்ந்து காணப்படுவதால் கடற்பரப்பில் வெளிச்சம் பரவி நமது கலம் கடற்கொள்ளையர்களின் பார்வைக்கு அகப்பட எப்படியும் ஒரு முகூர்த்தப் பொழுதிற்கு மேல்காலம் ஆகும். அதன்பிறகு நேற்றிரவு நாம் தீட்டிய திட்டப்படி அனைத்தும் நடைபெறவேண்டும். நேற்று நான் கட்டளையிட்டபடி அனைத்து செயல்களும் நிறைவேற்றப்பட்டுவிட்டது தானே?" என அருகில் நின்ற இம்ஹோடெப்பிடம் வினவினான்.

“ஆமாம் தலைவரே! தாங்கள் உத்தரவிட்டபடி அனைத்தையும் நிறைவேற்றிவிட்டோம்! சரியாகச் செய்திருக்கிறோமா என்று சோதனையிட்டுக் கொள்ளுங்கள்!” என்றான்.

“நிச்சயம் சரியாகத்தான் செய்திருப்பீர்கள். நான் நம்புகிறேன்!” எனக் கூறியவன் மேற்கொண்டு எதையும் கூறாமல் கடற்பரப்பையே தனது கமுகுப் பார்வை

யால் கவனிக்கலானான். பெரும் அனுபவம் வாய்ந்த ஹிப்பாலாசும் செங்குவீரனிடம் பணியை ஒப்படைத்துவிட்டு எந்தக் கவலையும் இன்றி உறங்கிக்கொண்டிருந்தார். ஆதலால், கடந்த சில மாதங்களில் கற்றுக்கொண்ட பாடங்களைப் பரிசோதனைச் செய்யக் கிடைத்திருக்கும் அரிய வாய்ப்பு இது. தனது திறமையைச் சோதனை செய்துவிடவேண்டும் எனப் பெரும் தன்னம்பிக்கையுடனும், தைரியத்துடனும் காணப்பட்டான் செங்குவீரன்.

கதிரவன் உதிப்பதற்கு ஒரு நாழிகைப் பொழுதே மிச்சமிருந்த சமயம். கதிரவன் உதிக்காவிட்டாலும், அதன் கிரணங்கள் தொடுவானில் வெளிப்பட்டு எரித்திரியன் கடல் முழுக்க எதிரொளிக்கத் தொடங்கியது. எரித்திரியன் கடலானது அன்று மட்டும் வானில் சூழ்ந்திருந்த கருக்கள் எதிரொளித்துக் கருமை நிறமாகக் காட்சியளித்துப் பெரும் பயங்கரத்தை உருவாக்கிக்கொண்டிருந்தது. இன்னும்

சில சாமப் பொழுதுகளில் எரித்திரியன் கடலில் மனிதக் குருதிகள் கலந்து செந் நிறமாக மாறப் போகிறது என்பதற்கு எந்தச் சுவடும் இல்லாமல் கலம் வடமேற்குத் திசையை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டு இருந்தது.

கருக்கள் பொழுதிலிருந்து விடுபட்டு உதித்த கதிரவன் வானில் சூழ்ந்திருந்த கருக்களுக்குள் மறைந்திருந்ததால் பொழுது புலர்ந்த பிறகும் வெளிச்சம் குன்றியே கடற்பரப்புக் காணப்பட்டது. கதிரவன் கண்களுக்குக் காட்சியளிக்காவிட்டாலும் கிரணங்கள் கருக்களின் வழி ஊடுருவியதால் கடற்பரப்புத் தொடுவானம் முழுவதும் கண்களுக்குக் காட்சியளிக்க ஆரம்பித்தது. சுற்றிலும் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டுக் கண்களுக்கு எந்த மரக்கலமும் தோன்றாததால் பெரும் நிம்மதியை அடைந்த செங்குவீரன், மாலுமிகளைத் தொடர்ந்து கண்காணித்துக் கொண்டிருக்க உத்தரவிட்டு மேல் தளத்தில் வந்து அமர்ந்தான்.

அப்போது இம்ஹோடெப், “தலைவரே, கவலை வேண்டாம். நம்மை மரக்கலங்கள் விரட்டினாலும் தாங்கள் தீட்டியிருக்கும் திட்டப்படி நிச்சயம் நாம் தப்பிப்போம்!” என்றார்.

“கவலை என்பதெல்லாம் இல்லை நண்பரே! ஒரு முன்னெச்சரிக்கைதான். ஹிப்பாலாஸ் யவனக் கடற்கொள்ளையர் பற்றியும், அவர்களின் தலைவி பற்றியும் நிறையக் கூறியிருக்கிறார். அவளது அழகிற்கு முன் யாராலும் நிற்க இயலாததைப் போலக் கடற்போரிலும் அவளை வெல்ல யாராலும் இயலாது என்றிருக்கிறார். அவர்களிடம் நாம் எச்சூழ்நிலையிலும் அகப்பட்டுக்கொள்ளக் கூடாது. மரக்கலம் கடலுக்குள் அமிழ்ந்தாலும் நான் விடுதலை வாங்கிக்கொடுத்த நீங்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சியுடன் யவன தேசத்தில் நடமாட வேண்டும். எனது மகிழ்ச்சி உங்கள் சுதந்திரத்தில்தான் அடங்கியிருக்கிறது!”

“தலைவரே, எனக்குச் சிறு சந்தேகம்?”

“கேளுங்கள் நண்பரே!”

“யவனக் கடற்கொள்ளையர் பெரும் முரடர்கள். திறமையானவர்கள். நேற்று அவர்கள் நம்மைக் கவனித்துவிட்டார்கள். அப்படியிருக்க மரக்கலத் தலைவர் ஹிப்பாலாஸ் அனைத்து பொறுப்புகளையும் உங்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு நீங்கள் கூறுவதைக் கேட்டுக்கொண்டு அவர் கண்டும், காணாமலும் இருப்பது எனக்குப் பெருத்த சந்தேகத்தை எழுப்புகிறது!”

“அவர் மீது உனக்கு வீண் ஐயம் வேண்டாம். அவரிடம் கடற் வித்தையைக் கற்றுக்கொண்ட மாணவனான என்மீது பெரும் நம்பிக்கை வைத்து என் பட்டறிவையும், கேள்வியறிவையும் சோதனை செய்கிறார்! நான் கேட்டதற்கிணங்க அடிமைகளாக இருந்த உங்களுக்கும் விடுதலை வழங்கிவிட்டார்”

எனக் கூறிகொண்டிருந்த போதே இடை
மறித்த இம்ஹோடெப், “தலைவரே,
எனக்கு அப்போதிலிருந்துதான் ஹிப்பா
லாஸ் மீதிருந்த சந்தேகம் நிலைபெற்
றுவிட்டது!” எனச் செங்குவீரன் மட்டும்
கேட்கும்படி அமைதியாகக் கூறினார்.

“எப்போதிலிருந்து?”

“தாங்கள் கேட்டதற்கிணங்க எங்
களை விடுவித்ததிலிருந்து.”

“எதனால் இந்த ஐயம்?”

“தலைவரே, நான் ஹிப்பாலாஸ்
கலத்தில் சில வருடங்களாகவே அடி
மைப்பட்டுக் கிடக்கிறேன். அவர் ஒரு
சர்வாதிகாரி! அவரது கலத்தில் அவர்
வைத்ததுதான் சட்டம். யாருடைய பேச்
சையும் அவர் செவி சாய்த்தது கூட
இல்லை. அவரைச் சூழ்ந்திருக்கும் சில
மாலுமிகளைத் தவிர மற்ற அனைவரும்
அவரது அடிமைகள். இங்கிருக்கும் யவ
னர்கள் உட்பட! சொந்த தேசத்து மக்

களையே அடிமையாக வேலை வாங்கி
உழைப்பை உறிஞ்சும் மனிதப் புழு அவர்.
கடந்த வருடம் அவரது உற்ற நண்பன்
ஒருவன் அவரை எதிர்த்துப் பேசிவிட்
டார் என்பதற்காகக் கடலிலிருந்து தூக்கி
எறிந்துக் கொன்றவர்தான் அவர். அப்ப
டிப்பட்டவர் உங்களைக் கண்டபிறகு அடி
யோடு மாறிப்போய் விட்டார் என்பதைத்
தான் என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள இயல
வில்லை! உங்கள் திறமை மீது அவர்
வைத்திருக்கும் நம்பிக்கை எனக்கூடத்
தாங்கள் எண்ணலாம். ஆனால் அந்த
நம்பிக்கையிலும் உள்நோக்கம் ஏதேனும்
இருக்குமோ என்று அஞ்சுகிறேன் நான்!”

“இம்ஹோடெப்...!”

“தாங்கள் திறமைசாலி என்பதில்
எனக்கு எந்தவித தயக்கமோ, ஐயமோ
கிடையாது. தாங்கள் மாபெரும் வீரர்
தான். ஆனால், ஹிப்பாலாசின் நடவடிக்
கைகளில்தான் சந்தேகம் வலுக்கிறது!”

செங்குவீரன் எந்தப் பதிலையும் கூறாமல் அமைதியாகவே அமர்ந்திருந்தான். அதைக் கண்ட இம்ஹோடெப், “உங்களின் திறமை எவ்வளவு எனக் கண்டறியவே ஹிப்பாலாஸ் உங்களிடம் கலத்தைக் கொடுத்துச் செலுத்தச் சொல்லியிருக்கிறார்” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே அவர்களுக்குப் பின்னால் சிரிப்புச் சத்தம் எழ இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தனர். அங்கே ஹிப்பாலாஸ் துயில் களைந்து நின்றுகொண்டிருந்தார்.

அவரைக் கண்ட இம்ஹோடெப் இத்தனை நேரமாக அவரைப் பற்றிச் செங்குவீரனிடம் கூறியதைக் கேட்டுவிட்டாரே என எண்ணி அச்சத்தில் பதறினான். அவரை அந்நேரத்தில் இம்ஹோடெப் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. உள்ளத்தில் நடுக்கம் கொண்டாலும் முகத்தில் அதனைக் காட்டிக்கொள்ளாமல், “தலைவரே, தாங்கள்...” என்றவாறே ஏதோ கூற வாயெடுத்தான். ஆனால்,

அதற்குள் இடைமறித்த ஹிப்பாலாஸ்,
“செங்குவீரனிடம் என்னைப் பற்றி என்ன
கூறிக்கொண்டிருந்தாய்?” என அதட்டலு
டன் வினவினார்.

அவர் எழுப்பிய அதட்டல் சத்
தத்தைக் கேட்டு உறங்கிக்கொண்டி
ருந்த மாலுமிகளும் எழுந்துவந்து அவர்
களைச் சூழ்ந்தபடி நின்றனர். ஹிப்பா
லாசை நேருக்கு நேர் எதிர்கொள்ள
இயலாத இம்ஹோடெப் பதற்றத்துடனே,
“தலைவரே, என்னை மன்னித்துவிடுங்
கள். அறிவின்மையில் தவறாகப் பேசி
விட்டேன்!” என நடுங்கிய குரலுடனே
கூறலானான்.

“மன்னிப்பா?”

“ஆம்!”

“எதற்கு?”

“தங்களைப் பற்றித் தமிழக வீரரி
டம் கூறியதற்கு!” இந்த முறை அவனது
முரட்டு சரீரமும் நடுங்கவே செய்தது. இம்

ஹோடெப் பெரும் வீரனாக இருந்திருந்தாலும் ஹிப்பாலாசிடம் அவன் அடிமையாகப் பணியாற்றியவன். தனது தலைவனிடம் அவனுக்குப் பயம் கலந்தப் பணிவு விடுதலைப் பெற்றுவிட்ட போதிலும் இருக்கவே செய்தது. அவனது நிலையைக் கண்ட செங்குவீரன், 'யவனன் சவுக்கினால் அடித்தபோது கூடத் திடமுடன் எதிர்கொண்ட இம்ஹோடெப்பா இப்படி...?' என எண்ணி ஆச்சர்யப்பட்டுப் போனான்.

“இம்ஹோடெப், செங்குவீரனிடம் நீ என்னைப் பற்றிச் சரியாகத்தானே கூறிக் கொண்டிருந்தாய். பிறகு எதற்கு இந்த நடுக்கம், பதற்றம்?”

“தலைவரே....”

“ஆம், நான் செங்குவீரர் மீதும், அவரது திறமை மற்றும் வீரத்தின் மீதும் கொண்ட நம்பிக்கையின் பயனாகவே அவரிடம் கலத்தைச் செலுத்தும் பணியை ஒப்படைத்துவிட்டு ஓய்வெடுத்த

துக்கொண்டிருக்கிறேன். அதைத்தானே நீயும் கூறினாய்? நான் படிக்கட்டு வழியாக மேலேறும்போதுதான் கேட்டேனே!”

“ஆம் தலைவரே, அதைத்தான் தமிழக வீரரிடம் கூறினேன்!”

“பிறகு ஏன் இப்படி நடுங்குகிறாய்?”

“நீங்கள் அதட்டிப் பேசியதால் நடுங்கிவிட்டேன் நான்!” எனப் பணிவுடன் கூறினான் இம்ஹோடெப்.

“இம்ஹோடெப், வருத்தம் வேண்டாம்! நீ நேற்றுவரை என்னிடம் அடிமையாக இருந்துள்ளாய். இப்போது விடுதலை பெற்ற சுதந்திர மனிதன். இருந்தாலும், எனது கலத்தில் நீயிருக்கும் வரை நீ எனது மாலுமி. எனக்குக் கட்டுப்பட்டவன்! எனக்குக் கட்டுப்படுகிறாயா எனப் பரிசோதிக்கத்தான், உன்னை அதட்டி அதிகாரத்துடன் கேள்வி எழுப்பினேன். செங்குவீரர் உனக்கு விடுதலையைப் பெற்றுக்

கொடுத்திருந்தாலும், உனது மனம் இன்னும் மாறவே இல்லை.”

“உங்கள் முன் எப்போதுமே நாங்கள் அடிபணிவோம் தலைவரே” என்றவாறே மண்டியிட்டு அமர்ந்தான் இம்ஹோடெப். அவரது இச்செயலைக் கண்ட செங்குவீரன் திகைத்துவிட்டான். ‘சிறிது நேரத்திற்கு முன் ஹிப்பாலாஸ் பற்றித் தன்னிடம் தவறாகக் கூறிய இம்ஹோடெப்பா இப்படி அவர் முன் மண்டியிடுகிறார்? விடுதலை வாங்கிக் கொடுத்தாலும், இவர்கள் இன்னும் அடிமையாகவே இருக்கிறார்கள். கைகளில் பூட்டியிருந்த அடிமைத் தளையை மட்டுமே தன்னால் விடுவிக்க முடிந்திருக்கிறது! மாறாக, அவர்களின் மனதின்மீது இருக்கும் அடிமை எண்ணத்தை எப்படி விடுவிக்கப் போகிறேன்?’ எனத் தனக்குத்தானே கேள்வி கேட்டுக்கொண்டான்.

அவ்விடத்தில் ஒருவித பரிபூரண அமைதி குடிகொண்டிருந்த

போது கடற்பரப்பைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த மாலுமிகளுள் ஒருவன், “ஆபத்து! ஆபத்து! கொள்ளையர்கள் நம்மை அடையாளம் கண்டு கொண்டார்கள்! இருபுறத்திலிருந்தும் நமது கலத்தைத் தாக்க வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்” எனக் கூவினான்.

விரட்டித் தாக்க வரும் இரு கலங்களையும் மாறி மாறி பார்த்தான் செங்கு வீரன். காற்றின் திசையில் ஒரு கலமும், காற்று வீசும் திசைக்கு எதிர்புறத்திலிருந்து துடுப்புகளின் உதவியினால் ஒரு கலமும் என இரு கலங்கள் செங்குவீரன் பயணித்த வணிகக் கலத்தை நோக்கித் தொலைவிலிருந்து வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தன. காற்றின் போக்கு எத்திசையை நோக்கி இருக்கிறது எனக் கவனிக்க யாழியில் பறக்கவிடப்பட்டிருக்கும் கொடியைப் பார்த்தான். காற்று அவன் எதிர்பார்த்தபடியே வடமேற்காக வீசிக் கொண்டிருந்தது.

அருகில் நின்ற ஹிப்பாலாசிடம்,
“அய்யா, கட்டளையை நீங்கள் பிறப்பிக்
கிறீர்களா அல்லது நான் பிறப்பிக்கட்
டுமா?” என வினவினான் செங்குவீரன்.

“உன் மீதும், உன் வீரத்தின் மீதும்
எனக்கு முழு நம்பிக்கை இருக்கிறது.
கலத்தினை நீயே செலுத்து நான் வேடிக்
கைப் பார்க்கிறேன்!” எனக் கூறியபடியே
விலகிவிட்டார்.

“கலம் காற்று வீசும் எதிர் திசைக்
குத் திரும்பட்டும்!” எனக் கலமே அதிரும்
படி கட்டளையிட்டான். உடனே கலம் வட
மேற்காக வீசும் காற்றின் திசைக்கு எதி
ராகத் தென் கிழக்குத் திசைக்குத் திருப்
பப்பட்டது. இரவு முழுக்க ஓய்வெடுத்த
அடிமைகள் அனைவரும் கட்டளையைப்
பெற்று அதிவேகமாகத் துடுப்பினை
இயக்க கலம் தென் கிழக்கு நோக்கி
விரைந்துகொண்டிருந்தது! தென் கிழக்
குத் திசையில் பார்வையைச் செலுத்திய
ஹிப்பாலாஸ் மிரண்டு போய் விட்டார்.

காரணம், விரட்டி வந்த கடற் கொள்ளை யரின் மரக்கலங்களுள் ஒன்று தென்கி ழக்கிலிருந்துதான் நெருங்கிக் கொண்டி ருந்ததை அப்போதுதான் அவர் கவனித் தார். அக்கலத்தின் தோற்றமும், வடிவ மைப்பும் பிரமிக்கும் வகையில் காணப் பட்டது! எதிரிக் கப்பல்களைத் தாக்கு வதற்கென்றே வடிவமைக்கப்பட்ட கலம் அது. யாழியில் நான்கைந்து பாய் கள் விரிக்கப்பட்டுக் கம்பீரத்துடன் வந் துகொண்டிருந்தது. பாய்களின் அளவும், எண்ணிக்கையும் அதிகமாக இருந்த தால் அக்கலத்தின் வேகம் நமது கலத் தின் வேகத்தை விட இருமடங்காவது அதிகமாக இருக்கும் என ஊகித்துக் கொண்டார். அக்கலம் நம் கலத்தினில் மோதினால் அடுத்தக் கணத்தினில் இக் கலம் உடைந்துவிடும். மேலும், அக்கலத் தின் இருபுறங்களிலும் அம்பினை இடை வேளையின்றி எய்யும் எந்திரங்கள் இருப் பதையும் தொலைவில் இருக்கும்போதே கண்டுவிட்டார். ஹிப்பாலாஸ் மட்டுமல்ல

அங்கிருந்த மாலுமிகள் அனைவரும் அதிர்ச்சியில் என்ன கூறுவதென்று தெரியாமல் திகைத்துப் போய் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் செங்குவீரன் மட்டும் பதற்றமின்றி அமைதியாகக் கவனித்துக்கொண்டு நின்றான்.

“செங்குவீரா, என்ன முடிவெடுத்திருக்கிறாய்?” எனப் பதறியபடியே வினவினார் ஹிப்பாலாஸ்.

“ஆம் தலைவரே, தங்களது ஊகம் சரிதான்! அம்மரக்கலத்தை நேருக்கு நேர் எதிர்கொண்டு தாக்கப் போகிறேன்!”

“சுய சிந்தனையுடன் சிந்தித்துதான் இம்முடிவை எடுத்திருக்கிறாயா நீ?”

“ஆம் தலைவரே! அதில் தங்களுக்கு என்ன சந்தேகம்?”

“என்ன சந்தேகம் என்றா வினவுகிறாய்?”

“ஆம்!”

“அவர்களின் கலம் நம் கலத்தினில் மோதினால் ஒரு மரம் கூட மிஞ்சாது. அனைத்தும் சுக்குநூறாகி கடலுக்குள் மூழ்கிவிடும்!”

“நிச்சயமாகத் தலைவரே!”

“அது தெரிந்துமா நீ அவர்களுடன் மோத முடிவெடுத்துவிட்டாய்?”

“ஆம்! அவர்களிடமிருந்து விலகிச் சென்றாலும் விரட்டி வந்து தாக்குவார்கள். பயந்து ஓடி இரு கலங்களையும் ஒரே நேரத்தில் எதிர்கொள்வதை விட நாமே துணிந்து சென்று ஒவ்வொரு கலமாகத் தாக்கலாம்.”

அவன் கூறுவதைக் கேட்டு வியப்பும், அதிர்ச்சியும் அடைந்த ஹிப்பாலாஸ், “உனது திட்டம்தான் என்ன?” என வினவினார்.

“தலைவரே, கடற்போர் துவங்கவிருக்கிறது, விலகி வேடிக்கைப் பாருங்கள். உயிரோடிருந்தால் சமர் முடிந்தபி

றகு நாம் ஆசுவாசமாகப் பேசிக்கொள்ள
லாம்” என்றபடியே அவரிடமிருந்து வில
கிச் சென்றான்.

விலகிச் சென்றவன், “இம்ஹோ
டெப், நேற்று நான் கூறியபடி அனைத்து
திட்டங்களும் நிறைவேற்றப்படட்டும்!”
என்றான்.

ஓடிச் சென்ற இம்ஹோடெப் சங்
கிலிகளால் பிணைக்கப்பட்டிருந்த ஐந்
தாறு பெரும் உருண்டைகளை எடுத்துக்
கொண்டு வந்து கலத்தின் மேல் தளத்
தில் போட்டான். அதைக்கண்ட ஹிப்
பாலாஸ் குழப்பத்துடனே, “வீரரே, இது
என்ன?” என வினவினார்.

“ஐயா, சற்றுப் பொறுங்கள். உரை
யாடுவதற்கான நேரம் இதுவல்ல. பிறகு
பேசிக்கொள்வோம்” என்றவன், “இம்
ஹோடெப் தயாராய் இரு” என உத்தர
விட்டான்.

செங்குவீரன், “வீரர்களே, எதற்கும் உங்களது ஆயுதங்களுடன் தயாராய் இருங்கள்!” என எச்சரித்தான்.

‘எதிரிகளின் கலம் தாக்குவதற்கென்றே வடிவமைக்கப்பட்டது. காற்று வீசுகையில் அதன் வேகம் இரட்டிப்பாகிவிடும். காற்றும் அவர்களுக்குதான் சாதகமாக வீசுகிறது. எப்படி இவன் தாக்கப் போகிறான்! ஒருவேளை இவன் மீது அளவுக்கதிகமான நம்பிக்கையை நான் வைத்துவிட்டேனா? தோல்வியடைந்தால் மரணத்தைத் தானே பரிசாக அளிப்பார்கள்!’ எனப் பதற்றத்துடன் குழம்பலானார் ஹிப்பாலாஸ்.

கடற்கொள்ளையரின் கலம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவர்களின் கலத்தின் ஆயுதம் எறியும் எந்திரங்கள் அனைத்தையும் தயார் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். எரி அம்புகள், வாட்கள் மற்றும் கோடரிகள் ஆகியவற்றுடன் கடற்கொள்ளையர் அனைவரும்

அனைத்திற்கும் தயாராய் நின்றது இவர்களின் கண்களுக்குத் தெரிய ஆரம்பித்தன.

கலம் இன்னும் நெருங்கியிருந்தது. “நான் கட்டளையிடும்வரை யாரும் அவசரப்பட வேண்டாம். பதற்றமும் வேண்டாம். காற்றும், கடலலையும் நமக்குச் சாதமாகத்தான் இருக்கிறது” எனக் கூறினான் செங்குவீரன். செங்குவீரனின் பேச்சில் துளியளவும் ஹிப்பாலாசிற்கு நம்பிக்கையில்லை. ஆனால், அடிமை வீரர்கள் அனைவரும் பெரும் நம்பிக்கையுடன் அவன் கூறுவதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“கலத்தின் வேகம் குறைக்கப்பட்டும்!” என்றான். உடனே கலத்தின் துடுப்புகளை இயக்குவதை அடிமைகள் நிறுத்த, வேகம் குறையத் தொடங்கியது. கடற்கொள்ளையரின் கலம் இன்னும் நெருங்கியிருந்தது. அவர்கள் எரியம்பு எய்தால் நிச்சயம் இவர்களின்

கலத்தினை ஒன்றிரண்டு தாக்கும் என்ற நிலை. இவர்களின் கலமும் அருகில் நெருங்கட்டும், ஒரே மோதலில் மோதி எரித்திரியன் கடலுக்குள் அமிழ்த்திவிடுவோம்' எனப் பெரும் கலத்தின் மீது நம்பிக்கை கொண்டு கடற்கொள்ளையர்கள் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார்கள்!

“நெருப்பினைப் பற்றவைத்து, நேற்று நான் பயன்படுத்திய வில் மற்றும் எரி அம்புகளை என்னிடம் கொண்டுவாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட உடனே ஒருவன் அருகிலிருந்த எண்ணெய் விளக்கினை ஏற்றினான். மற்றொருவன் தூர வைத்திருந்த வில் மற்றும் சில எரியம்புகளைக் கொண்டு வந்து அவனிடம் கொடுத்தான்.

எரியம்புகளை வாங்கிய செங்குவீரன் “இம்ஹோடெப், தயாராய் இரு! நான் கட்டளையிடும் வரை அவசரப்பட வேண்டாம்” என மீண்டும் தெரிவித்தான். செங்குவீரன் கூறியதைக் கேட்ட இம்

ஹோடெப், கீழே உருட்டிச் சுருட்டி வைத்
திருந்த உருண்டைகளின் இரும்புச் சங்
கிலிக் கைப்பிடியை எடுத்துக்கொண்டு
தயாராய் நின்றான்.

செங்குவீரன் ஒற்றை வில் அம்போ
டும், இம்ஹோடெப் பெரும் உருண்டை
யோடும் நிற்பதைப் பார்த்த ஹிப்பாலா
சும், மாலுமிகளும் என்ன நடக்கிறதென்று
தெரியாமல் குழம்பி நின்றனர். கொள்
ளையரிடம் இதை விடப் பல மடங்கு நூற்
றுக்கணக்கான எரி அம்புகளை அவர்
களின் இயந்திரங்கள் எய்யப் போகி
றது! இந்த ஒற்றை வில்லை வைத்துக்
கொண்டு இவன் என்ன செய்யப் போகி
றான்? எனக் குழம்பினார்.

“கலம் இதே வேகத்தில் செல்
லட்டும்!” எனப் பொதுவாகக் கட்டளை
யிட்டவன், இம்ஹோடேப்பிடம், “நண்
பரே, உனது சாதூர்யத்தைக் காட்டு! இது
உனக்கான நேரம்” எனச் சிரித்தபடியே
கூறலானான்.

செங்குவீரனின் இசைவினைக்
கேட்டதுதான் தாமதம் அடுத்தகணம்
செயல்படத் தொடங்கினான் இம்ஹோ
டெப். கையில் பிடித்திருந்த உருண்
டையின் சங்கிலியைப் தூக்கியவன் கர
கரவென்று சுழன்றான். அவன் சங்கி
லியைப் பிடித்துச் சுழற்றத் தொடங்கிய
தும் சங்கிலியின் முனையிலிருந்த பெரும்
உருண்டையும் சேர்ந்து வேகமாகச் சுழ
லத் தொடங்கியது. அவனது சுழற்சி
யின் வேகத்திலிருந்தே அவ்வுருண்டை
அதிகக் கணம் மிகுந்ததுதான் என
அங்கிருந்த மாலுமிகள் கண்டுகொண்
டார்கள். ஆனால் அவர்கள் யாருக்
கும் அவ்வுருண்டைப் பற்றிய மர்மம்
என்ன என்று தெரிந்திருக்கவில்லை.
எண்ணெய் தோய்க்கப்பட்டிருந்த துணி
யினால் சுற்றப்பட்டிருந்தது! அக்கண
மான உருண்டையைத் தூக்கிச் சுழற்
றிய இம்ஹோடெப், சங்கிலியை விடு
வித்து நெருங்கியிருந்த கடற்கொள்ளை
யரின் கலத்தின் மீது வீசி எறிந்தார்.

இம்ஹோடெப்பின் கைகளிலிருந்து விடுபட்ட அவ்வுருண்டை இவரது சுழற்சியிலிருந்து பெரும் வேகத்துடன் பறந்து கொள்ளையரின் கலத்தின் மீது குறித்தவறாமல் விழுந்தது.

இம்ஹோடெப் சரியாகக் குறிபார்த்து வீசிவிட்டதைக் கண்ட அங்கிருந்த அனைவரும் மகிழ்ச்சியில் ஆராவாரமிடத்தொடங்கினர். “நண்பரே! அடுத்தடுத்து வீசி எறியுங்கள்!” எனக் கட்டளையிட ஒரேயொரு உருண்டையை மட்டும் விட்டு மற்ற அங்கிருந்த அனைத்து உருண்டைகளையும் தூக்கி வீசி எறிந்தார்.

திடீரென்று தனது கலத்தில் விழுந்திருக்கும் உருண்டைகளைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள் கடற்கொள்ளையர்கள். “தலைவரே, கடைசி உருண்டை!” என எச்சரிக்கையுடன் கூறினான் இம்ஹோடெப்.

“தெரியும் நண்பரே! அதையும் குறித் தவறாமல் வீசுங்கள். நடக்கவேண்டியவற்றை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” எனச் செங்குவீரன் கையிலிருந்த எரி அம்பின் முனையைத் தீயில் காட்டிய படியே கூறலானான்.

இம்ஹோடெப் கடைசி உருண்டையைச் சுழற்றலானான். அதே நேரம் கையிலிருந்த எரி அம்பினை வில்லின் நாணில் பூட்டித் தொடுக்கத் தயாரானான் செங்குவீரன். உடலோடு சேர்த்துச் சுற்றிய இரும்புச் சங்கிலியை இம்ஹோடெப் விடுவித்து உருண்டையை வீசி எறிய, அதே நேரம் எரியம்பினைத் தொடுத்து குறிபார்த்து எய்தான் செங்குவீரன். இம்ஹோடெப் வீசிய அந்த மர்ம உருண்டையும், செங்குவீரன் எய்த எரியம்பும் ஒரே நேரத்தில் கலத்தின் இருவேறு இடங்களிலிருந்து கொள்ளையரின் கலத்தினை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தது. மாலுமிகளும், ஹிப்பாலாசும் விரைந்து செல்லும் இரண்டையும் அடுத்து என்ன

நேரப்போகிறது? எனும் பேரார்வத்தில் கண் இமைக்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

தங்கள் கலத்தினுள் எறியப்பட்டிருக்கும் மர்மப் பெரும் உருண்டைகளை எடுத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர் கடற்கொள்ளையர்கள். திடீரென்று மற்றொரு பெரும் உருண்டையும், எரி அம்பும் ஒன்றாக வருவதைப் பார்த்த கடற்கொள்ளையன் ஒருவன், “ஆபத்து! ஆபத்து! எரியம்பு நம்மை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறது” என எச்சரித்தான். பெரும் பாதுகாப்பு நிறைந்த நமது கலத்தை ஒற்றை எரியம்பினால் என்ன செய்துவிட இயலும்? என எண்ணி அலட்சியம் செய்தவர்கள் உருட்டப்பட்டுக் கெட்டியாகத் துணியினால் சுற்றப்பட்டிருப்பது என்ன? என அறியும் ஆராய்வதிலேயே பெரும் கவனமாக இருந்தார்கள்.

பறந்துவந்த எரியம்பையும், உருண்டையையும் மாறி மாறி பார்த்துக்கொண்

டிருந்தார்கள். வீசிய உருண்டை கலத் தினை நோக்கி விழ அதே நேரம் எய்த அம்பு அந்த உருண்டையைத் தாக்கி யது. உருண்டையை எரியம்பு தாக்கிய தும் எரிந்தபடியே கொள்ளையரின் களத் தினுள் விழுந்தது. அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கடற்கொள்ளையன் ஒரு வன், “ஆபத்து! ஆபத்து! கடலில் குதியுங் கள்!” என எச்சரித்தபடியே கடலுக்குள் குதித்துவிட்டான். மற்ற கடற்கொள்ளை யர்கள் சுதாரிப்பதற்குள் எரியம்பு தாக் கப்பட்டு விழுந்த பெரும் உருண்டையா னது அவர்கள் எதிர்பாராதபடி திடீரென்று வெடித்துச் சிதறியது. அந்த வெடிப்பிலி ருந்து வெளிப்பட்ட இரும்பு, தாமிர மற்றும் கண்ணாடித் துகள்கள் சிதறி கடற்கொள் ளையரின் மீது குத்தி அவர்களின் உட லைக் கிழித்தது. கொள்ளையர் அனை வரும் வலியினால் துடித்தபடி அடுத்து என்ன செய்யலாம் எனச் சிந்திப்பதற்குள் இம்ஹோடெப்பினால் வீசியெறிந்த மற்ற உருண்டைகளும் தீப்பற்றி ஒரே நேரத்

தில் வெடிக்க அவையனைத்திலிருந்தும் இரும்பு, தாமிரம் மற்றும் கண்ணாடித் துகள்கள் வெளிப்பட்டு அதிலிருந்த கடற்கொள்ளையரைச் சாகடிக்க, அப்போது வெளிப்பட்ட நெருப்புச் சுவாலையால் அக்கலம் நாசமாகி எரியத் தொடங்கியது.

செங்குவீரனின் அத்தாக்குதலையும், அதன் விளைவு இப்படிக்கடுமையானதாக இருக்கும் என அந்நேரத்தில் இம் ஹோடெப், ஹிப்பாலாஸ் உட்பட யாருமே எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. கலம் இதே வேகத்தில் சென்றால் கொழுந்துவிட்டு எரிந்துகொண்டிருக்கும் கலத்தில் மோதி நமது கலத்திற்கும் அதே கதி நேரலாம் என்பதை உணர்ந்த செங்குவீரன், “சுக்கானை வலதுபுறமாகச் சுழற்றுங்கள்! கலம் வலப்புறமாகத் திரும்பட்டும்!” “துடுப்பினைத் துழாவுங்கள். கலம் வேகமாகப் பயணிக்கட்டும்!” என அடுத்தடுத்து கட்டளையிட அடுத்தக் கணத்தில் கலம் வேகமாகத் திரும்பி பயணித்தது.

கடற்கொள்ளையரின் கலம் எரிந்து
எரித்திரியன் கடலில் மூழ்கத் தொடங்கி
யது. காலையில் கருமையாகக் காணப்
பட்ட எரித்திரியன் கடல் அப்போது
செங்குவீரனின் தாக்குதலால் செந்நி
றத்தை அடைய, வெளிப்பட்ட கரும்புகை
வானைக் கருமையாக்கியது.

கலத்தில் இருந்த மாலுமிகள் மற்
றும் அடிமை வீரர்கள் அனைவரும்
“வெற்றி!” வெற்றி!” என்று மகிழ்ச்சியில்
கூக்குரலிட கலத்தின் தலைவர் ஹிப்பா
லாசின் மனதில் மட்டும் திகில் பிடித்தி
ருந்தது. கண நேரத்தில் விகாரமாக மாறி
விட்ட அவரது முகம் அதனை வெளிப்ப
டுத்தவே செய்தது.

8. பயனற்ற

யுக்தி

வீரர்கள் அனைவரும் வெற்றிக் களிப்பிலிருந்து விடுபடுவதற்குள் செங்குவீரன், “சுக்காளைத் திருப்பிக் கலத்தினை நம்மைத் தாக்க வரும் கொள்ளையரின் மற்றொரு கலத்தினை நோக்கிச் செலுத்துங்கள். கலம் திரும்பிய பிறகு பாய்களை விரியுங்கள். கலம் விரைவாகப் பயணிக்கட்டும்!” எனக் கூற மாலுமிகள் அனைவரும் விடுவிடுவெனப் பணிகளைத் துவங்கினார்கள். இருவர் சுக்காளைச் சுழற்றி கலத்தினைச் செலுத்தினார்கள். சிலர் மூங்கில் கழிகளோடு கட்டப்பட்டிருந்த பாய்களை விடுவித்துப் பாய்களை விரித்தார்கள். வெற்றி மிகுதியால் ஆரவாரமான அடிமை வீரர்களும் உற்சாகத்துடன் துடுப்பினைத்

துழாவ, காற்றும் செங்குவீரனுக்குச் சாதகமாக வீச கலம் அதிவேகமாகச் சிறு சிறு அலைகளைக் கிழித்துக் கடற்கொள்ளையரின் கலத்தினை நோக்கிப் பாயத் தொடங்கியது.

செங்குவீரன் கட்டளையிட்டதைப் போன்றே அங்கிருந்த அடிமை வீரர்கள் இருபது பேரும் வில், கோடரி, கேடயம் மற்றும் வாள்களைத் தாங்கி தயாராக நின்றார்கள். காற்று இதே வேகத்தில் வீசினால் இன்னும் ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்குள் நாம் அக்கலத்தின் அருகில் சென்று தாக்குதலைத் தொடங்கிவிடலாம் என எண்ணியிருந்தான் செங்குவீரன்.

அங்கு நடந்த எந்த நிகழ்வுகளும் புரியாத ஹிப்பாலாஸ் செங்குவீரனிடம் வந்தவர், எதுவும் பேசத் துணியாமல் ஆச்சர்யத்துடன் அவனது முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அதைக்கண்ட செங்குவீரன், “தலைவரே, முன்பு எதையோ கேட்டீர்கள் அல்

லவா? இப்போது கேளுங்கள்! நமக்கு நேரம் இருக்கிறது” என்றான்.

“ஐயம் எனக்கு மட்டும் அல்ல, நமது மாலுமிகளுக்கும்தான்! உனது யுக்தித் தந்திரத்தை அனைவரும் அறிந்து கொள்ளட்டும்!” எனக் கூறியவர் அனைவரையும் அழைக்கலானார். சுக்கானைத் திருப்பிக் கலத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தவனும் சுக்கான் தானாகத் திருப்பிக்கொள்ளா வண்ணம் உறுதியான கயிற்றினால் கட்டிவிட்டு செங்குவீரன் முன் வந்துநின்றான். இம்ஹோடெப் உட்பட அடிமை வீரர்களும் அங்குவந்து சேர்ந்தார்கள்.

“இம்ஹோடெப்பிடம் இவ்வளவு திறமை மறைந்திருக்கும் என நான் கனவிலும் எண்ணியதில்லை வீரரே! அவனது திறமையை அறிந்து சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டீர்கள். ஆனால், ஒன்று மட்டும் எனக்குப் புரியவில்லை?”

“என்ன தலைவரே தங்களுக்குப் புரியவில்லை?” எனச் செங்குவீரன் ஹிப் பாலாசிடம் வினவலானான்.

“இம்ஹோடெப் சுழற்றி வீசி எரிந் தது என்ன?”

“எரி உருண்டைகள்!”

“எரி உருண்டைகளா?”

“ஆம்!”

“எரி உருண்டைகள் என்றால் தீப் பிடித்துப் பற்றிக்கொள்ளும், ஆனால் தங் களது எரியம்பு பட்டதும் அந்த எரியு ருண்டை வெடித்து அல்லவா சிதறியது! அதனை எங்கிருந்துத் தருவித்தீர்கள்?”

“எங்கிருந்தும் தருவிக்கவில்லை தலைவரே! நேற்றிரவுதான் இம்ஹோ டெப்பிடம் ஆணையிட்டுச் செய்யச் சொன்னேன்!”

“இக்கலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட எரி உருண்டைகளா அவை?”

“ஆம் தலைவரே!”

“அதைத் தயாரிக்க வேண்டிய பொருட்கள் எப்படிக் கிடைத்தன?”

“இக்கலத்தில் இருந்த பொருட்களைக் கொண்டே தயாரித்தோம்.”

“செங்குவீரா, எதுவும் புரியவில்லை எங்களுக்கு! தெளிவாகக் கூறு!”

“சரி தலைவரே, அனைத்தையும் கூறுகிறேன்” என்றவன் சிந்தித்தபடியே அங்கு நடந்தவன், “தலைவரே, நேற்றிரவு நாம் வெறும் படகில் தீப்பற்றவைத்து கடற்கொள்ளையரின் கண்களில் புகையினைத் தூவித் தப்பினோம் அல்லவா?” எனக் கூறியபோதே இடைமறித்த ஹிப்பாலாஸ், “ஆமாம்! தப்பினோம். அதன்பிறகு...” என வாக்கியத்தை முடிக்காமல் பேச்சை நிறுத்தினார்.

“அதன்பிறகு தீர சிந்தித்தோம். நம்மால் ஏமாற்றப்பட்ட கடற்கொள்ளையர் நிச்சயம் நம்மீது கட்டுக்கடங்காத கோபத்

துடன் நம்மைத் தேடிக்கொண்டுதான் இருப்பார்கள். இனி அவர்களிடமிருந்து கருணை என்பதையே எதிர்பார்க்க இயலாது. அவர்களிடமிருந்து தப்பிக்க வேண்டுமெனில் ஒரே வழி அவர்களை வீழ்த்துவதுதான். ஒருமுறை அவர்களை ஏமாற்றிய நம்மால் இனி பயணிக்கப்போகும் ஒரு திங்கள் காலமும் நம்மால் பயந்து ஓடிக்கொண்டே இருக்க இயலாது! நமது கலம் போர் செய்யும் அளவிற்கு வலிமையாக வடிவமைக்கப்பட்டதும் கிடையாது! ஆனால் கடற்கொள்ளையரின் கலம் அப்படிப்பட்டது கிடையாது! போர் செய்வதற்கென்றே வடிமைக்கப்பட்ட கலங்கள் அவை! நம்மிடம் ஆள் பலமும் குறைவு. தேர்ந்த வீரர்கள் இருபது பேர், கலத்தின் மாலுமிகள் பத்துபேர். என்னோடு மொத்தம் முப்பத்தொரு பேர். இந்தப் பலத்தைக் கொண்டு நம்மால் அவர்களை நேருக்கு நேர் எதிர்த்து நின்று தாக்கினாலும் சிறிது நாழிகைகள்தான் தாக்குப்பிடிக்க இயலும். ஆனால் வெற்றி

யடைய இயலாது. அவர்களின் அம்பு எய்யும் இயந்திரங்கள் நம் அனைவரையும் கொன்றுவிடும். ஆதலால்தான் கலத்தில் கிடைத்த பொருட்களைக் கொண்டே அவர்களைத் தாக்க தந்திரத்துடன் திட்டம் தீட்டினேன்!”

“தந்திரத்துத்துடனா?”

“ஆம்!”

“என்ன?”

“எதிரிகளை வீழ்த்த வேண்டுமெனில் வேண்டிய ஆயுதங்கள் வேண்டும் அல்லவா?”

“ஆம்!”

“ஆதலால்தான் அந்த எரி உருண்டையைச் செய்தோம்!”

“தம்பி, மீண்டும் வினவுகிறேன், எரி உருண்டைகள் எப்படி வெடித்துச் சிதறும். எரி உருண்டைகள் செய்யும் அள

விற்கு நம்மிடம் தகுந்த பொருட்கள் இல்
லையே!”

“நமது கலத்தில் தமிழகத்திலிருந்து
கொண்டு செல்லும் கற்பூரமும், அரே
பியப் பாலைவனங்களில் தோண்டியெ
டுத்த எரி எண்ணையும் இருக்கிறதல்
லவா? அதைக்கொண்டுதான்!”

“அவற்றைக்கொண்டா?”

“ஆம் தலைவரே! அதைக்கொண்
டுதான் அந்த எரி உருண்டைகளைச்
செய்தோம்!”

அவ்விடத்தில் பெரும் அமைதி
நிலவியது! தனக்கு அருகில் நின்ற இம்
ஹோடெப்பின் தோள்களின் மீது தனது
கையை வைத்தபடியே, “நண்பரே, தாங்
கள் தானே அந்த எரி உருண்டைகளைச்
செய்தீர்கள்! நீங்களே விளக்குங்களேன்”
என்றான்.

“நானா?”

“ஆம்!”

“ஆனால், அதனைச் செய்யவேண்டிய அனைத்து முறைகளையும் விவரித்துவிட்டுச் சென்றவர் தாங்கள் அல்லவா?”

“இருக்கட்டும்! அதனால் என்ன, தாங்களே எப்படி அதனைச் செய்தீர்கள் என்று விவரியுங்கள்! தாங்கள் கூறக்கேட்டால்தான் மரக்கலத் தலைவரும் மகிழ்வார்!” எனச் சிரித்தபடியே கூறலானான் செங்குவீரன்.

செங்குவீரன் அடிமையின் தோளில் கையைப் போட்டுக்கொண்டு சரிக்குச் சமமாக நடத்தியதும், ‘நண்பரே’ என்று மரியாதையுடனும் அழைத்த சொற்கள் அனைத்தும் ஹிப்பாலாசின் காதுகளில் உருக்கி ஊற்றிய இரும்புக் குழம்பாய் நரக வேதனையை அளித்தது. இருந்தும் தனது எரிச்சலை முகத்தில் காட்டிக் கொள்ளாமல், “இம்ஹோடெப், தமிழக வீரர்தான் உத்தரவிட்டுள்ளாரே! நீயே

தொடர்ந்து கூறு” என அவரும் உதட்டில் சிரிப்பை வரவழைத்துக்கொண்டு கட்டளையிட்டார்.

ஹிப்பாலாஸ் முன் வந்த இம்ஹோடெப் பணிவுடன், “தலைவரே, நம்மிடம் இருக்கும் எரி எண்ணெயைச் சுவைத்து அதில் கற்பூரத்தை நன்கு கலக்கிக்கொண்டோம். கற்பூரத்தைச் சேர்க்கும்போது அதில் நமது கலம் முழுக்கச் சிதறிக் கிடக்கும் இரும்பு, தாமிரம் மற்றும் கலம் முழுக்கக் கிடந்த கண்ணாடித் துண்டுகளை உடைத்துச் சேர்த்து இடித்து இறுக உருண்டையாகப் பிடித்துவிட்டோம். அது வெடிக்கும் வகையில் அதனுள் சிறிதளவு காற்றுக் குமிழ்களை உருவாக்கி அடைத்துவிட்டோம். காற்றுக் குமிழ்கள் சூடானால் விரிவடையும், வெப்பம் அதிகமாக அதிகமாக அதன் வலிமையும் அதிகமாகும். எரிந்து சூடானவுடன், அந்தச் சூடான காற்றுதான் எரி உருண்டையை வெடிக்க வைத்தது! எரி உருண்டை வெடித்ததால் கொள்ளையர்

கள் மரணிக்கவில்லை! அதில் இடப் பட்டிருந்த இரும்பு, தாமிரம், கண்ணாடித் துண்டுகள் வெடிக்கும்போது அதிக வேகத்தில் வெளிப்பட்டு அவர்களைக் கொன்றது! அனைத்தும் தமிழக வீரரின் தந்திரம்!” என்றான்.

“வெடித்துச் சிதறும் அளவிற்கு அதனை எப்படி வலிமையாக இடித்தீர்கள்? அதனைக் கிடிக்க வேண்டிய உபகரணங்கள் நம்மிடம் இல்லையே!” என வினவினார் ஹிப்பாலாஸ்.

அவருக்குப் பதிலளிக்க இம்ஹோடெப் வாயைத் திறந்தான். அதற்குள் முந்திக்கொண்ட செங்குவீரன், “தலைவரே, எங்கள் ஊரில் வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம் என்பார்கள். அப்படித்தான், கலத்தின் அடி அறையில் நீர் வெளியேற உருளை வடிவில் திறந்து மூடும் வசதியுடன் ஒரு வட்ட வடிவக் குழி இருக்கிறதல்லவா, அதில்தான் இம்ஹோடெப்பின்

யோசனையுடன் தயாரித்தார்கள்!” எனக் கூறினான்.

அவர்கள் உதிர்த்த பதிலைக் கேட்ட ஹிப்பாலாஸ் அக்கணம் செங்குவீரனின் திறமையைக் கண்டு ஆச்சர்யப்படவே செய்தார். அவரது முகத்திலும், விழிகளிலும் ஆச்சரியமும் வியப்பும் அதிகமாக அதிகமாக அவரது மனதில் அச்சமும், பொறாமையும் சூழத் தொடங்கியது. இதற்கு முன் ஹிப்பாலாசின் கலத்தைக் கடற்கொள்ளையர் மறித்த பொழுதுகளில் எல்லாம் பொன் மற்றும் பொருளைக் கொடுத்தே தப்பியிருந்தார். அதிலும் எரித்திரியன் கடல் முழுக்க அவர் அறியாத கடற்மாலுமிகள் மற்றும் கடற்கொள்ளையரே கிடையாது! அனைவரையும் அவர் அறிந்து வைத்திருந்ததால் இவரது செல்வாக்கு மற்றும் புகழின் காரணமாக எளிதில் அவர்களிடம் பேசித் தப்பிவிடுவார். மேலும் ஹிப்பாலாஸ் மேல் அனைத்துக் கடற்கொள்ளையருக்கும் பெரும் மதிப்பு இருந்தது. செங்கு

வீரனின் திறமை எப்படியுள்ளது எனக் கண்டறியவே அவனிடம் பொறுப்பினை ஒப்படைத்தார். ஒருவேளை செங்குவீரன் தாக்கி கடற்கொள்ளையரிடம் தோல்வியுற்றால் வழக்கம்போல அவர்களிடம் பேசி தப்பிக்கொள்ளலாம் என எண்ணியிருந்தார். ஆனால், செங்குவீரன் கடற்கொள்ளையரின் கலத்தை மூழ்கடிப்பான் என்று அவர் கனவிலும் எண்ணிப்பார்த்திருக்கவில்லை. செங்குவீரனின் செயல் அவரைப் பயமுறுத்தத் தொடங்கியது. நேற்று கொள்ளையரைத் தந்திரமாக அவன் ஏமாற்றிய விதம், இன்று தனியாளாக அம்பினை எய்து ஒரு பெரும் கலத்தினையே மூழ்கடித்த அவனது திறமையைக் கண்டு அவர் அச்சப்படத் தொடங்கினார். விரலை விட்டு நீளமாக வளர்ந்தால் நகத்தையே வெட்டிவிடுபவன் நான். ஆனால் இப்போது தன்னைவிடத் திறமையானவனை நான் வளர்த்துவிட்டேனா? எனவும் எண்ணத் தொடங்கினார். ஒருவேளை அவன் தனக்கு எதிரா

கக் கிளம்பினால் இச்சூழலில் கலத்தின்
மாலுமிகள், அடிமைகள் அனைவரும்
அவனுக்குத்தானே ஆதரவாக இருப்
பார்கள்! தனது நிலைமை என்னவாகும்?
எனத் தேவையில்லாமல் செங்குவீரனின்
சாதுர்யமான செயல் மற்றும் அவனது திற
மையைக் கண்டு பொறாமை கொண்
டார். அதிலும் இம்ஹோடெப்பினால்
வீசி எரியப்பட்ட எரி உருண்டையைக்
குறித் தவறாமல் அவன் தாக்கிய விதம்
அவரை மிரளச் செய்திருந்தது. பற
வையை வேட்டையாடும் வேட்டைக்கா
ரன் கூட ஓரிடத்தில் நிலையாக நின்று
கொண்டே அமர்ந்திருக்கும் பறவையை
வீழ்த்துவான் அல்லது பறந்துகொண்டி
ருக்கும் பறவை தான் குறி வைத்தி
ருக்கும் இடத்திற்கு அருகில் வரும்வரை
காத்திருந்து அம்பினைத் தொடுப்பான்.
ஆனால் இவன் நிலையில்லாமல் அலை
களால் ஆட்கொண்டிருக்கும் கலத்
திலிருந்து அம்பினை எய்து காற்றில்
விரைந்துகொண்டிருக்கும் ஒரு உருண்

டையைத் தாக்கியிருக்கிறான் என்றால்
வில்வித்தையில் இவனை மிஞ்ச ஆள்
யாரும் இருக்கமாட்டார்கள் என எண்
ணிக்கொண்டார். நிலைமை சிறிது சிறி
தாகத் தனது கையைவிட்டுப் போய்க்
கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தார்.

ஹிப்பாலாஸ் மனதிற்குள் பலவித
எண்ணங்கள் வெளிப்பட்டு அவரது
முகத்தில் பிரதிபலிக்கச் செய்தது! அத
னைச் செங்குவீரனும் கவனிக்கத்தான்
செய்தான்! அப்போது மாலுமி ஒரு
வன், “தலைவரே...” எனச் செங்குவீரனை
அழைக்கத் தன்னைத்தான் அழைக்கி
றான் என ஹிப்பாலாஸ் திரும்பலானார்.
அதேநேரம் செங்குவீரனும் திரும்ப ஹிப்
பாலாஸ் மனதில் போட்டி உணர்வு உரு
வாகத் தொடங்கியது. தன்னைவிடத் திற
மையான ஒருவன் தனக்கு அருகில்
தனது கப்பலிலேயே இருப்பது பெரும்
ஆபத்து என எண்ணத் தொடங்கினார்.
ஆனால் பிறகு தன் மனதில் வளர்ந்து
கொண்டிருக்கும் எண்ணங்கள் அனைத்

தும் அடிப்படை ஆதாரமற்றவை, தேவையில்லாத முள் செடியைப் போன்றது என எண்ணியவர் செங்குவீரன் மீது வளர்ந்திருந்த காழ்ப்புணர்ச்சியையும் உதறலானார்.

ஹிப்பாலாஸ் திரும்பினாலும் அவரைக் கண்டுகொள்ளாத அந்த அடிமை மாலுமி செங்குவீரனிடம், “வீரரே, இன்றைய தாக்குதலைப் போன்று நாங்கள் ஒருநாளும் கண்டதில்லை. இரு கலங்களிலிருந்தும் தாங்கள் விலகிச் சென்று விடுவீர்கள் என்றே எண்ணியிருந்தோம் நாங்கள். ஆனால், தாங்கள் பாய்களை அவிழ்க்கச் செய்து துடுப்பினைத் துழாவி அவர்களின் ஒரு கலத்தினைத் தாக்கத் துணிந்தீர்களே? ஏன்?” என வினவினான்.

“அவர்களிடமிருந்து விலகித் தப்ப முயன்று விலகிச் சென்றிருந்தாலும் அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து நம்மை விரட்டிவந்து நம்மைத் தாக்கியிருப்பார்

கள். ஒரே நேரத்தில் இரு கலங்களையும் நாம் எதிர்கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டிருக்கும்! ஆனால், ஒரு கலத்தை எதிர்த்துச் சென்று நாமாகத் தாக்கினால் அவர்களின் தாக்குதலின் பலத்தைப் பாதியாகக் குறைத்துவிடலாம் அல்லவா!”

“ஆமாம் தலைவரே, தாங்கள் கூறுவதுதான் சரி!” என அவன் கூறிக்கொண்டிருந்த போதே மற்றொருவன், “சற்றுமுன் இருந்த சூழலைக் கணக்கிட்டால் நம்மை விரட்டிய இரு கலங்களில் நாம் சற்று முன் மூழ்கடித்த கலமே வலிமையானது. அதே நேரம் தாக்கும் பொறிகள் மற்றும் இயந்திரங்களும் அதிலேதான் அதிகம். காற்றின் திசையை எதிர்த்து அதனை எதற்குத் தாக்கத் துணிந்தீர்கள்?” என வினவினான்.

“பலம் தான் காரணம்! அவர்களின் கலத்தில் ஆட்பலம் அதிகம். அதே நேரம் எந்திர பலமும் அதிகம்! ஆனால்

நம் கலத்தில் குறைவு! எனக்கு அந்த எரி உருண்டைகள் வெடித்துச் சிதறும் என்பதில் பெரும் நம்பிக்கை இருந்தது. இப்போது கலத்தினைத் துடுப்பு கள் மூலம் இயக்கியதால் ஆட்பலத்தை இழந்து சென்றுகொண்டிருந்தோம் நாம். துடுப்புகள் மூலம் பயணித்து எரி உருண்டைகளை வீசி அவர்களைத் தாக்கி மூழ்கடித்துவிட்டோம். ஆனால், இரண்டாவது கலத்தைத் தாக்கும்போது நமக்கு அனைத்து வீரர்களின் பலமும் வேண்டும்! ஆதலால் தான் கலம் பாய்மரங்களின் மூலம் பயணிக்கும் வகையில் திட்டத்தை மாற்றி உருவாக்கிக்கொண்டேன்!” என விளக்கமளித்தான் செங்கு வீரன்.

இரண்டு கலங்களும் ஒன்றையொன்றுத் தாக்க விரைந்து நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. “அடுத்து என்ன கட்டளை தலைவரே? உத்தரவிடுங்கள்” எனப் பெரும் நம்பிக்கையுடன் வினவினான் மாலுமி ஒருவன்.

இரு மரக்கலங்களையும் மாறி மாறி பார்வையைச் செலுத்திய செங்குவீரன், “துடுப்புகளைத் துழாவும் வீரர்கள் அனைவரையும் மேலே வரச் சொல்லுங்கள். அவர்கள் இனி துடுப்புகளைச் செலுத்த வேண்டியதில்லை. கலம் காற்றின் உதவியுடனே பயணிக்கட்டும். அவர்கள் விரைந்து மேலே வரட்டும்!” எனக் கட்டளையிட அடுத்தக் கணத்தில் அனைத்து அடிமைகளும் கலத்தின் மேல் தளத்தில் வந்து நின்றார்கள்.

அடிமைகள் மற்றும் மாலுமிகள் அனைவரும் களைந்தபடியே நின்றார்கள். அதைக்கண்ட செங்குவீரன், “உங்களுள் வேல் எறியத் தெரிந்தவர்கள். வாள் வீசப் பயின்றவர்கள், வில் எறியத் தெரிந்தவர்கள் அனைவரும் தனித்தனியாக நில்லுங்கள்!” எனக் கட்டளையிட அவர்களே தனித்தனியாகப் பிரிந்து நின்றார்கள்.

அனைவரையும் பார்த்த செங்குவீரன், “உங்களுக்கு வேண்டிய ஆயுதங்கள் மற்றும் கேடயங்களை எடுத்துக்கொண்டு அணிவகுத்து நில்லுங்கள்” எனக்கூறவில்லை. வீரர்கள் வில் மற்றும் அம்புகளையும், வாள் வீரர்கள் பெரும் கேடயங்கள் மற்றும் வாட்களையும், ஈட்டி எரியும் வீரர்கள் ஒவ்வொருவரும் பத்து பத்து ஈட்டிகளை எடுத்துக்கொண்டு அணிவகுத்து நின்றார்கள். ஆனால், எந்தக் கலையையும் அறியாத அடிமைகளும் அங்கு நிற்கத்தான் செய்தார்கள். அவர்களைக் கண்டவன், “உங்களுக்கும் வேலை இருக்கிறது. இருவர் சென்று சக்கானைத் திருப்பிக் கட்டளைக்கு ஏற்பத் துல்லியமாகக் கலத்தினைச் செலுத்துங்கள்” எனக் கட்டளையிட அவர்கள் விரைந்தனர். மீதமிருந்தவர்களிடம் சென்றவன் அவர்களை அழைத்து ரகசியமாகக் கட்டளைகளைப் பிறப்பித்தான். அவனது கட்டளைகளைக் கேட்க கேட்க அவர்களின் முகங்கள் மாறத் தொடங்கியது.

அந்த மாற்றங்களில் மகிழ்ச்சி மற்றும் துயரங்களின் சாயல்கள் சேர்ந்து வெளிப்பட்டதைச் சற்றுத் தொலைவில் நின்று ஹிப்பாலாகும் கவனிக்கவே செய்தார்.

யாருக்கும் தெரியக்கூடாத ரகசியக் கட்டளை என்னவாக இருக்கும்? எனச் சிந்தித்தவர், செங்குவீரனிடம் சென்று பொதுவாக, “உனது திட்டம் என்ன?” என வினவினார்.

அதற்கு, “தற்பொழுது என்னிடம் எந்தத் திட்டமும் இல்லை தலைவரே. கடற்கொள்ளையரின் தாக்குதல் யுக்தி என்னவென்று அறிந்துகொண்ட பிறகே எனது தாக்குதல் திட்டத்தைத் தொகுக்கப் போகிறேன்!” எனப் பதிலளித்தான்.

“அவர்களைப் பற்றி நீ அறியமாட்டாய்! கொள்ளையடிப்பதையே தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் அவர்கள். யுக்தியும், தாக்குதல் முறையும் அவர்களிடமிருந்து இனி அரக்கத்தனமாக வெளிப்படும். அவர்களின் ஒரு கலத்தை நீரில்

மூழ்கடித்து விரோதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டோம். நமது கலத்தை மூழ்கடிக்கும் வரை அவர்கள் ஓயமாட்டார்கள்! சமரசம் பேசிப்பார்ப்போம்! ஒருவேளை அவர்கள்...” எனப் பேசிக்கொண்டிருந்த போதே குறுக்கிட்ட செங்குவீரன், “சமரசம்” என்ற பேச்சே இனி வேண்டாம்! போரிட்டு வெல்வோம். இல்லையேல் வீரத்தோடு மடிவோம்!” எனக் கூறியவன் அவரிடம் மேற்கொண்டு உரையாடலைத் தொடர விருப்பமில்லாமல் அங்கிருந்து நகர்ந்துசென்று வீரர்களிடம் கொள்ளையர்களின் தாக்குதல்களை எப்படிச் சமாளிப்பது, எப்படி எதிர்த்துத் தாக்குவது போன்ற உக்திகளைக் கூறிக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது அங்கு வந்த அடிமைகளுள் ஒருவன் “தலைவரே, இந்த இரண்டும் மீதமிருக்கிறது!” எனக் கூறித் தூக்கிவந்த எரி உருண்டையைக் காட்டினான்.

அதைப் பார்த்த செங்குவீரன்,
“இவற்றால் இனி பயனில்லை” என்றான்.

அதற்கு அந்த அடிமை, “பயனில்
லையா? இதைக் கொண்டுதானே ஒரு
மரக்கலத்தையே சற்றுமுன் அழித்து மூழ்
கடித்தோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“ஆமாம். ஆனால், இனி இவற்றி
னால் எந்தப் பயனும் இருக்காது எனக்
கருதுகிறேன்!”

“ஏன் தலைவரே?”

“இந்த எரி உருண்டைகளைக்
கொண்டே அவர்களின் ஒரு கலத்தைத்
தாக்கி அழித்தோம் என்பதை அவர்க
ளும் அறிவார்கள்! இதனை அருகிலி
ருந்து நம்மால் பயன்படுத்த இயலாது.
அப்படிப் பயன்படுத்தினால் வெடிக்கும்
போது வெளிப்படும் நெருப்பும், சிதறும்
உலோகத் துகள்களும் நமது கலத்திற்
கும் ஆபத்தை விளைவிக்கலாம்!”

“தொலைவிலிருந்தே அதனைப் பயன்படுத்தலாமே!”

அவன் கூறியதைக் கேட்ட செங்கு வீரன் சிந்தித்தபடியே “சரி, என்ன நடக்கிறது என்று நீயே பாரேன்!” எனக் கூறியவன் அனைவருக்கும் தக்க ஆலோசனைகளை வழங்கிக் கொண்டும், தாக்குதல் யுக்திகளையும் கற்பித்துக் கொண்டிருந்த இம்ஹோடெப்பை அழைத்தவன், “இதை வீசி நம்மை நெருங்கி வரும் கலத்தின் மீது எறி!” எனக் கட்டளையிட்டான்.

இம்ஹோடெப் அந்த எரி உருண்டையைச் சுழற்றி வேகமாகத் தூக்கி வீச, எரியுருண்டை வானில் பறக்கத் தொடங்கியது. அதே நேரத்தில் செங்குவீரனும் வில்லின் நாணில் எரி அம்பினைப் பூட்டி எய்தான். இரண்டும் கொள்ளையரின் கலத்தை நோக்கிச் சென்ற வேளையில் அக்கலத்தின் மாலுமி ஒருவன் கவனித்துவிட வேகமாகச் சுக்கானைத் திருப்

பினான். கலம் நகர்ந்துவிட எரியுருண்டையை எரியம்பு தாக்க வெடித்துச் சிதறிகடலுக்குள் விழுந்தது. அப்போது சிதறிய சில இரும்புத் துகள்கள் நகர்ந்த கலத்தினுள்ளும் விழத்தான் செய்தது.

கேள்வியெழுப்பிய மாலுமியைக் கண்ட செங்குவீரன், “தொலைவிலிருந்து எரிந்தால் என்ன நிகழும் என வினவினாயே? இதுதான் நடக்கும்! எரியுருண்டைப் பறந்து சென்று விழுவதற்குள் அவர்கள் கலத்தினை நகர்த்திவிடுவார்கள்!” எனக் கூறியபடியே கொள்ளையரின் கலத்தைக் கவனித்தான். அவர்கள் அனைவரும் எதிர்த்துவரும் கலத்தைச் செலுத்துகிறவன் நிச்சயம் போர் மற்றும் கலம் செலுத்தும் முறை இரண்டிலும் தேர்ச்சியடைந்தவனாகத்தான் இருப்பான் என எண்ணியவர்கள் தாக்குவதற்குரிய அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் திறம்படத் தொடங்கியிருந்தார்கள்.

“தயாராகுங்கள்!” எனக் கட்டளை யிட இம்ஹோடெப் ஏற்கெனவே அவர் களுக்குக் கூறியிருந்தபடி அனைவரும் கலத்தினைச் சூழ்ந்து ஆயுதங்களையும், கேடயங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு நின்றார்கள். அப்போது உள்ளே சென்ற இம்ஹோடெப் ஒரு யவன உடற்கவசத் தைக் கொண்டு வந்து செங்குவீரனி டம் கொடுத்து, “தலைவரே, இதனை அணிந்துகொள்ளுங்கள்! இது கொள் ளையரின் அம்பு மற்றும் வாள்களிலி ருந்து உங்களைக் காக்கும்!” எனக்கூறி னான்.

அதனை வாங்கித் தூர எறிந்த செங்குவீரன், “இந்தக் கவசத்தை அணிந்து நான் மட்டும் எனது உயிரைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டியது இல்லை! உயிர் தப்பினால் அனைவரும் தப்பிப் போம். இல்லையேல், கடலுக்குள் வீரத் தோடு எதிர்த்துப் போரிட்டோம் என்ற மன நிறைவோடு மடிவோம்!” எனக் கூற அடிமைகள் அனைவரும் வாள்களை

உயர்த்தி “ஊஹூ! ஊஹூ!” எனச் சத்தம் எழுப்பித் தங்கள் ஆரவாரத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள்.

வீரர்களின் ஆரவாரத்தைக் கண்டதும் இதுவரை தயங்கி நின்ற ஹிப்பாலாசும் கையில் ஒரு ஈட்டி மற்றும் வாளினை எடுத்துக்கொண்டு தயாரானார்.

செங்குவீரன் தனது வாளினை உயர்த்த சுற்றி நின்ற அடிமை வீரர்கள் அனைவரும் ஆரவாரத்துடன் பெரும் யுத்தத்திற்குத் தயாரானார்கள்.

9. யவனக் கன்னி

கடற்கொள்ளையரின் கலமும் செங்குவீரன் பயணித்த வணிகக் கலத்தைத் தாக்கி சிறை பிடிக்க முழு வீச்சுடன் செயல்பட்டது. சிறை பிடிப்பதை விட அவர்களின் கலத்தினை நீருக்குள் அமிழ்த்தி அதில் பயணிக்கும் வணிகர் மற்றும் மாலுமிகள் அனைவரையும் கொன்றுவிட முடிவு செய்திருந்தான், அந்தக் கலத்தின் தலைவனான கடற்கொள்ளையன். கண நேரப் பொழுதில் மரக்கலத்திற்கு அருகில்கூட நெருங்காமல் தொலைவில் இருந்தபடியே ஒரு கலத்தை எரித்து நீருக்குள் அமிழ்த்தியதைத் இவனும் கவனிக்கத்தான் செய்தான். அந்தக் கலத்தைச் செலுத்துபவன் நிச்சயம் அனுபவம் வாய்ந்த போர்த் திறமு

டைய மாலுமியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என முடிவுசெய்துகொண்டவன், வணிகக் கலத்தைச் செலுத்தும் மாலுமியைப் பார்க்கும் ஆவலும் கொண்டான். உடனே சற்று முன் நீருக்குள் அமிழ்ந்து மாண்டுபோன தனது சகோதர நண்பர்களின் நினைவு வர 'அவர்களின் கலத்தை அழித்துவிட்டுத்தான் மறுவேலை' என நினைத்தபடி கடும் கோபத்துடன் மாலுமிகளுக்குக் கட்டளையிட்டுக்கொண்டிருந்தான். காற்றின் திசை கடற்கொள்ளையரின் கலத்திற்கு எதிர் திசையில் வீசியதால் துடுப்புகளைத் துழாவிக்கொண்டிருந்த அடிமைகள் அனைவரையும் சவுக்கினால் அடித்து வேலைவாங்க கலமானது அதிவிரைவாகப் பயணித்துக்கொண்டிருந்தது.

இரண்டு கலங்களும் நேருக்கு நேர்தாக்க அதிவேகமாக நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. வானின் சூழல் மாறியதால் தூறல் விழத்தொடங்கியது மட்டுமல்லாமல், கடலில் அலைகளும் எழத்தொடங்கியிருந்தன. கொள்ளையர் அனைவரும் வாள் மற்றும் ஈட்டி ஆகியவற்றை மட்டுமே ஏந்தியிருந்தனர். சிலர் மட்டுமே விற்களை ஏந்தியிருந்தனர். கலத்தினில்

விற்களைத் தொடர்ந்து எறியும் வில்வீச்சு எந்திரம் இருபுறங்களிலும் வைக்கப்பட்டு விற்கள் ஏற்றப்பட்டுத் தயாராக இருந்தன. எந்திரத்தை இயக்க வேண்டியது மட்டுமே பாக்கி, விற்களைக் கக்கத் தயாராக இருந்தது.

கடற்கொள்ளைத் தலைவன் 'நமது கலத்தின் முகப்பு அதிவலிமையானது. இரும்பினால் செய்யப்பட்டது. கூர்மையாகச் செய்யப்பட்டிருக்கும் நம் கலத்தின் முகப்பு அக்கலத்தைத் தாக்கினால் நிச்சயம் அக்கலம் உடைந்துவிடும்' என எண்ணியவன், "நமது கலத்தினால் அக்கலத்தை நேரடியாக மோதி சுக்கு நூறாக உடைத்து நீருக்குள் மூழ்கடிப்போம். சுக்கானைக் கவனமாகப் பிடித்திருங்கள்!" எனக் கட்டளையிட மாலுமிகள் இருவர் கலத்தினைச் செங்குவீரன் பயணிக்கும் கலத்தை நோக்கிப் பிடிக்கலானார்கள்.

வணிகக் கலம் நெருங்கியிருந்தது. அதைக் கண்ட கடற்கொள்ளைத் தலை

வன், “வில் வீரர்கள் தயாராகுங்கள்! குறிபார்த்து எறியுங்கள்!” எனக் கட்டளையிடவில்லை வீரர்கள் அம்புகளைத் தொடுத்து எறியலானார்கள்! எதிர்காற்றில் அதன் வேகம் குறைந்து வணிகக் கலத்தை அடையுமுன்னரே அவை கடலில் விழுத் தொடங்கின.

கடற்கொள்ளையர்கள் தாக்கத் தொடங்கிவிட்டதைக் கண்ட செங்குவீரன் அமைதியாகவே நிற்கலானான். அதைக்கண்ட இம்ஹோடெப், “தலைவரே, கொள்ளையர்கள் தாக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்! நமது வில் வீரர்களுக்குக் உத்தரவிடுங்கள். அனைத்திற்கும் தயாராக இருக்கிறார்கள்!” என்றான்.

“அவசரம் வேண்டாம் இம்ஹோடெப். நம்மிடம் ஆயுதங்கள் மிகவும் குறைவாகவே இருக்கிறது. அவற்றைக் கவனமாக நாம் கையாள வேண்டும்! நான் கூறும் வரை அமைதி காத்திருங்கள். கலம் இப்படியே பயணிக்கத்

டும்!” எனத் தீர்க்கத்துடன் கூறலானான். அவன் கூறுவதைக் கேட்ட அடிமை வீரர்கள் அனைவரும் தயாராக நின்றார்கள்!

கொள்ளையர் எறிந்த ஒன்றிரண்டு அம்புகள் கலத்தினுள் விழத் தொடங்கியது! அதைக்கண்ட செங்குவீரன் கடற்சமர் தொடங்குமுன்பு இவர்களின் மனதில் இருக்கும் அடிமைத் தளைகளையும் அவிழ்த்தால் மட்டுமே இவர்களைச் சிறந்த வீரர்களைப் போன்று கையாளலாம் என்று அவர்கள் முன் திரும்பி பேசத் தொடங்கினான்.

இடையுறையிலிருந்து உருவிய புலிச் சின்னம் பொறித்த வாளினை உயர்த்தியபடியே, “சகோதரர்களே, என் வாழ்வினில் உன்னதமான பணியை இன்று மேற்கொள்ளப்போகிறேன். இந்த வாளினால் பலரது தலையைக் கொய்திருக்கிறேன். அந்தக் கொலைகள் அனைத்தும் எனது நாட்டிற்கானது; எனது சோழ நாட்டின் இளவரசரின் விடு

தலைக்கானது; எமது மக்களின் சுதந்திரத்திற்கானது. எனது கடமைக்கானது; ஆனால், இன்று எனது வாளினை உயர்த்தியிருக்கிறேன் என்றால் அது உங்களுக்கானது. உங்கள் விடுதலைக்கானது! இப்போரில் நாம் வெற்றிபெற்றால் கரையில் கால் பதிக்கும்போது சுதந்திர மனிதராகச் செல்லலாம்! இல்லையேல், இப்போரில் தோற்றால் எரித்திரியன் கடலில் நமது குருதி கலந்து நாம் அனைவரும் சுதந்திர மனிதர்களாக மடிவோம்!” எனக் குரல் கொடுக்க வீரர்கள் அனைவரும் தங்கள் ஈட்டி மற்றும் வாள் ஆகியவற்றைத் தலத்தின் மேற்பரப்பில் தட்டியபடியே அவனது பேச்சை வரவேற்கும் விதத்தில், “ஊகும்” ஊகும்!” எனச் சத்தமிட்டார்கள்.

“இதுவே சரியான தருணம்! நேற்று என்னால் உங்கள் கைகளில் பூட்டப்பட்டிருந்த அடிமைத் தளைகளை மட்டுமே விடுவிக்க முடிந்தது. உங்கள் மனதில் இருக்கும் அடிமை எண்ணத்தை அகற்ற

முடியவில்லை. அதனைக் காலையில் மரக்கலத் தலைவர் ஹிப்பாலாசிடம் இம் ஹோடெப் பேசியபோதே கண்டறிந்து விட்டேன். உங்களுக்கு இன்னும் ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கிறது. மனதினில் இருக்கும் அடிமைத்தனத்தை விலக்கு வதற்கு! இனி எரித்திரியன் கடல் முழுக் கக் கேட்கும்படி கூறுங்கள், இனி யாருக் கும் அடிபணிய மாட்டோம் என்று!”

உடனே வீரர்கள் அனைவரும், “யாருக்கும் இனி அடிபணிய மாட்டோம்!” என்று குரல்கொடுக்கத் தொடங்கினார்கள்.

“இந்தப் போர் யாருக்கானது?”

“நமக்கான போர்!”

“நமக்கானது அல்ல. உங்களுக்கானது!”

“ஆமாம், எங்களுக்கானதுதான்!”

“சகோதரர்களே, நீங்கள் சுவாசிக்
 கப்போகும் விடுதலைக் காற்றின் பலம்
 என்னவென்று அவர்களுக்குப் புரியவை
 யுங்கள்!” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த
 போதே கடற்கொள்ளையர் எறிந்த அம்பு
 ஒன்று செங்குவீரனின் இடதுகையைத்
 தாக்கி குத்திட்டு நின்றது! குருதி வழிந்
 தபடியே இருக்க அதனைப் பிடுங்கி
 எறிந்த செங்குவீரன் வாளினை மீண்
 டும் உயர்த்திக் கடற்கொளையரின் கலத்
 தைச் சுட்டிக் காட்டியபடியே, “வீரர்களே,
 தயாராக இருங்கள்! உங்கள் ஆன்மா
 வுக்குள் நீங்களே ஊடுருவிக் கொள்ளுங்
 கள். நீங்கள் யாருக்காகப் போரிடுகிறீர்
 கள் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள்.
 உங்களுக்காகக் குரல்கொடுக்கும் எனக்
 காக! உங்களுக்கு விடுதலை அளித்த
 நமது கலத்தின் தலைவருக்காக!” எனக்
 குரல் கொடுக்க வீரர்கள் அனைவ
 ரும், “ஊகும்! ஊகும்!” என உணர்ச்சிப்
 பிழம்பாக மாறிக் கத்தினார்கள்! கொள்
 ளையரின் கலத்திற்குள் புகுந்து அவர்

களைத் தாக்கும் அளவிற்கு நெஞ்சுரத்
தையும், துணியையும் பெற்று, கரையி
னுள் தேங்கி நிற்கும் ஆற்று நீராய்ப் பாய்
வதற்குத் தயாராக நிற்கலானார்கள்!

கண நேரத்திற்குள் அடிமைகள்
அனைவரையும் பேசியே பெரும் வீரர்க
ளாகவும், உணர்ச்சிப் பிழம்பாகவும் மாறச்
செய்துவிட்ட செங்குவீரனின் திறத்தை
எண்ணி அக்கணத்திலும் ஹிப்பாலாஸ்
வியக்கவே செய்தார்.

கடற்கொள்ளையர்கள் எய்த அம்
புகள் அதிகமாகக் கலத்தினுள் விழத்
தொடங்கியிருந்தது. அவற்றைப் பார்த்
தபடியே செங்குவீரன், கலத்தின் மேல்
தலத்தில் நகர்ந்தபடியே, “வீரர்களே,
நமது உள்ளத்தில் மறைந்திருக்கும் வீரத்
தினைச் சோதனையிடும் நாள் இது! விடு
தலை எனும் இணைபிரியாத பந்தத்தை
வலுவாக்கப்போகும் நாள் இது! உங்
களுக்காகக் குருதி சிந்துபவனை விட
நெருக்கமானவன் யாரும் கிடையாது!”

எனக் கூறியபடியே கையிலிருந்து வழிந்த உத்திரத்தைத் துடைத்தவன், “எனக்காகப் போரிடுங்கள்! இன்று புரியப்போகும் போர் நமக்கானது, நமது எதிர்காலத்திற்கானது! தாக்கத் தயாராகுங்கள்! இப்போர் உன்னதமான உங்களின் உரிமைக்கானது! அவர்களிடம் தோற்றால் மீண்டும் அடிமையாக்கப்படுவோம்! இப்போர் உங்களின் உன்னத விடுதலைக்கானது! தயாராகுங்கள்!” எனச் செங்குவீரன் கூற உடனே மாலுமிகள், அடிமை வீரர்கள் அனைவரும் வாள் மற்றும் கேடயங்களை உயர்த்திப் பிடித்தபடி “ஊஹூ!” “ஊஹூ!” எனக் முழங்கலானார்கள்!

இரு மரக்கலங்களும் நெருங்கி வந்திருந்தது! ஒன்றையொன்று மோதிக் கொள்ளப் போகும் சூழல்! அதைக் கண்ட செங்குவீரன், “கலம் வலது புறமாகத் திரும்பட்டும்!” எனக் கூற இருவர் சக்கானை வேகமாகத் திருப்பினார்கள்! மோதவந்த கொள்ளையரின் கலம்

மோதுமுன் செங்குவீரனின் கலம் வலப்பு
றமாகத் திரும்பியது! “கலம் நேராக மீண்
டும் பயணிக்கட்டும்!” எனக் கட்டளை
யிட சுக்கானை இடப்புறமாகத் திருப்பிக்
கலத்தை நேராகச் செலுத்தலானார்கள்!

மோதவந்த கடற்கொள்ளையரின்
கலத்திலிருந்து செங்குவீரனின் வணிகக்
கலத்தின் முகப்பு அதில் உரசியபடியே
சென்றது! வணிகக் கலத்தின் துடுப்புகள்
அனைத்தும் உள்ளே இழுக்கப்பட்டிருந்
தது! ஆனால், கொள்ளையரின் கலம்
துடுப்புகளின் உதவியினால் மட்டுமே
இவர்களை நோக்கி வந்ததனால் அவர்
களின் துடுப்புச் சட்டங்களில் மோதியப
டியே வணிகக் கலம் செல்ல, மடமட
வென்று ஒருபக்க துடுப்புகள் அனைத்
தையும் இழந்தது கொள்ளையரின் கலம்.

வணிகக் கலம் நெருங்கி வந்து
வலப்புறமாக அல்லது இடப்புறமாகத்
திரும்பி நேர் தாக்குதலிலிருந்து தப்பிக்க
முயலுவார்கள் என்பதை எதிர்பார்த்த

கொள்ளைக்கலத்தின் தலைவன், அவர்கள் மோதலிலிருந்து விளக்கி மீண்டும் கலத்தைத் திருப்பி உரசியபடியே பயணிக்கத் தொடங்குவார்கள் எனக் கனவிலும் நினைத்திருக்கவில்லை. அதற்குக் காரணம் அவனது கலத்தின் இரண்டு விலாப்புறங்களிலும் இருந்தவில் எறியும் எந்திரங்கள்தான்! மழை போன்று பொழியப் போகும் விற்களை எண்ணிக் கவலைப்படாமல் கலத்தின் விலாப்புறத்திற்கு வந்து அகப்பட்டுவிட்ட அறியாமையை எண்ணி கண நேரத்தில் ஏளனம் கூடச் செய்தான். உடனே இவனின் கலத்திலிருந்து மடமடவென்ற சத்தம் தொடர்ந்து எழு, “எந்திரத்தின் விசையைத் தட்டி, அம்புகளைச் சரமாரியாகப் பொழியுங்கள்!” எனக் கட்டளையிட வேண்டியவன், “கலத்தினை வேகமாக இடப்புறமாகத் திருப்புங்கள்! ஒரு பக்க துடுப்புகள் அனைத்தையும் இழந்துகொண்டிருக்கிறோம்!” எனக் கத்தலானான்.

கடற்கொள்ளையரின் தலைவன்
உதிர்த்த கட்டளைகளைக் கேட்டு
அவனது மாலுமிகள் கலத்தினைத் திருப்
புவதற்குள் அக்கலத்தின் ஒருபக்கத்
துடுப்புகள் அனைத்தையும் இழந்திருந்
தார்கள் அவர்கள்! அடுத்தத் தாக்கு
தல் கட்டளையை அவன் தொடுப்ப
தற்குள் உரசியபடியே சென்ற வணிகக்
கலமானது, அங்கிருந்து நகர்ந்துவிட்டது!
நேருக்கு நேர் வந்த மரக்கலங்கள் இரண்
டும் இப்போது எதிர் எதிர் திசைகளில்
பயணிக்கத் தொடங்கியதால் இரண்டிற்
கும் இடைப்பட்ட தொலைவு அதிகமாகத்
தொடங்கியது!

கண நேரத்தில் ஆபத்திலிருந்து
தப்பியதும் அல்லாமல், கொள்ளைய
ரின் கலத்தின் ஒருபக்கத் துடுப்பு
கள் அனைத்தையும் உடைத்து அழித்
துவிட்ட செங்குவீரனின் சாதூர்யத்தைக்
கண்டவர்கள் அனைவரும் திகைத்து
நின்றார்கள். அவனிடம் முன்பு கேள்வி
எழுப்பிய யவன அடிமை மாலுமியைப்

பார்த்த செங்குவீரன், “வீரரே, எதற்காகத் துடுப்புகளைக் கொண்டு இயக்காமல் பாயைக் கொண்டு கலத்தினைச் செலுத்த சொன்னதற்கான மற்றொரு காரணம் இப்போது தங்களுக்குப் புரிகிறதா?” என வினவினான்.

அங்கு நடந்திருந்த களேபரத்தைக் கண்டு திகைத்துப்போயிருந்த அந்த மாலுமி, “புரிகிறது தலைவரே!” என உளறலானான்.

ஒரு பக்கத் துடுப்புகளை இழந்த கடற்கொள்ளையரின் கலமானது ஒரு காலினை இழந்த மனிதனுக்குச் சமம். பாய்களை விரித்து இனி விரட்டி வந்து அவர்களால் நம்மைப் பிடிக்க இயலாது என்பதை உணர்ந்த அனைவரும் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டார்கள்! ஆனால், அவர்களின் நிம்மதி அனைத்தும் களையும்படி, “கலத்தின் இருபக்கத் துடுப்புகளையும் வெளியே நீட்டி வையுங்

கள்! துழாவவேண்டிய அவசியமில்லை!”
எனக் கட்டளையிட்டான்.

செங்குவீரனிடமிருந்து அப்படிப்
பட்ட கட்டளையை எதிர்பார்க்காத அரு
கில் நின்ற மாலுமி ஒருவன், “தலைவரே,
துடுப்புகளை இயக்காமல் வெளியே
நீட்டி வைத்தால், நமது கலத்தின் வேகம்
பாதியாகக் குறைந்துவிடும்!” என்றான்.

“ஆமாம்!”

“பாதியாகக் குறைந்துவிட்டால்
அவர்கள் நம்மை விரட்டி வந்து பிடித்து
விடுவார்கள்!”

“நானும் அதைத்தான் எதிர்பார்க்
கிறேன் வீரரே!”

“எதை?”

“கொள்ளையரின் கலம் மீண்டும்
நம்மை விரட்டி வந்து தாக்க வேண்டும்
என்பதைத்தான்!”

“தலைவரே!” என்றபடியே செங்கு வீரன் கூறுவதைக் கேட்டு ஆச்சர்யத்துடன் நிற்கலானான்.

அருகில் இருவரது உரையாடலையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த இம்ஹோடெப், “தலைவரே உங்களது எதிர்பார்ப்பு எங்களுக்கு ஆச்சர்யத்தை அளிக்கிறது!” என்றான்.

செங்குவீரன் அவனது கேள்விகளுக்கு எந்தப் பதிலையும் கூறாமல் கடற்கொள்ளையரின் கலத்தையே உற்றுப்பார்த்து கடற்கொள்ளையனின் கை அசைவிலிருந்தும், கலத்தின் நகர்விலிருந்தும் அவர்களின் அடுத்தகட்ட நடவடிக்கைகளை ஓரளவு புரிந்துகொண்டிருந்தான். தூறல் தொடர்ந்து காற்றுடன் வீசிக்கொண்டிருந்ததால் அனைவரும் நனைந்துப் போயிருந்தார்கள். திடீரென்று காற்றின் வேகம் அதிகமாகி மழை தூறத் தொடங்கியது செங்குவீரனுக்கும் அனுசூலமாகியிருந்தது. தூறல் விழுந்த

தால்தான் கடற் கொள்ளையர்கள் எரி அம்பினை தொடுக்காமல் இருந்தார்கள். இல்லையேல் இந்நேரத்திற்கு எரி அம்பினைச் செலுத்தி கலத்தை நகர்த்திக் கொண்டிருக்கும் பாய்களை எரித்திருப்பார்கள்.

இம்ஹோடெப் மீண்டும், “தலைவரே!” என்று அழைத்தான்.

அவனது அழைப்பைக் கேட்டுத் திரும்பினான் செங்குவீரன், “தலைவரே, கடற்கொள்ளையர் கலம் மீண்டும் விரட்டி வந்து நம்மைத் தாக்க வேண்டும் என்கிறீர்களே! தங்களது செயல் எங்களுக்கு ஆச்சர்யத்தை அளிக்கிறது!” என்றான்.

பதிலுக்குச் செங்குவீரன், “ஆமாம் இம்ஹோடெப்! அவர்கள் நம்மை மீண்டும் விரட்டி வர வேண்டும்!” என்றான்.

“ஏன் தலைவரே?”

“ஏன் என்றால் நம்மால் கலத்தைத் திருப்பித் துடுப்புகளைச் செலுத்திச் சென்று அவர்களை மீண்டும் தாக்க இயலாது அல்லவா! அப்படி இயக்கினால் நமது வீரர்கள் அதிகச் சோர்விற்கு உள்ளாவார்கள்! அவர்கள் ஏற்கெனவே அதிக உழைப்பினை செலவிட்டுள்ளனர். அவர்கள் இனியாவது ஓய்வெடுக்கட்டுமே!” என அமைதியுடனே கூறலானான்.

“தலைவரே, அப்படியானால்...?”

“ஆமாம் இம்ஹோடெப்! தரையில் பாம்பினை அடித்துக் கொல்லாமல் உயிரோடு தப்பவைத்துவிட்டால் மீண்டும் ஒருநாள் அது நம்மை மோப்பம் பிடித்து வந்து கடித்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை எங்கள் நாட்டில் உண்டு! தரையில் பாம்பைப் போன்றதுதான் கடலில் கலங்கள்! இன்று நாம் தப்பிவிட்டாலும் என்றாவது ஒரு நாள் நம்மை வஞ்சம் தீர்க்க முயல்வார்கள்! ஆதலால்...” என்றபடியே பேச

சினை நிறுத்தினான். அதே நேரத்தில் கடற்கொள்ளையரின் கலத்தில் பாய்கள் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. வேகமாக இவர்களின் கலத்தை நோக்கி ஆவேசத்துடன் விரைந்துகொண்டிருந்தது.

“தலைவரே, ஆனால் அவர்களின் கலம் வலிமையானது. அக்கலத்தை எதிர்த்து நம்மால் முழுகடிக்க இயலுமா?”

“இயலும் இம்ஹோடெப்!”

“இயலுமா?”

“ஆம்!”

“எப்படி?” ஆச்சர்யத்துடன் கண்களை அகலத் திறந்தபடி வினவினான் இம்ஹோடெப்!

“அக்கலத்தின் முகப்பு வலிமையானது! ஆனால், நடுப்பகுதி பலவீனமானது! அங்குத் தாக்கினால் நமக்கு வெற்றி நிச்சயம்!”

“தலைவரே, இத்தாக்குதல் சாத்தியமா?”

“எதுவும் சாத்தியமே நண்பரே!” என்றவன் வீரர்களை நோக்கி, “கேடயம் வைத்திருக்கும் வீரர்கள் அனைவரும் கலத்தின் இடப்புறத்திற்குச் செல்லுங்கள்! உங்கள் கேடயங்கள் அனைத்தும் உங்களுக்குப் பின்னால் நின்று ஈட்டி மற்றும் விற்களை எய்யப் போகும் வீரர்களுக்குப் பாதுகாப்புக் கவசமாக மாறட்டும்!” எனக் கட்டளையிட வீரர்கள் அனைவரும் கலத்தின் இடப்புறத்தில் வந்து நிற்கலானார்கள்!

வணிகக் கலத்தின் துடுப்புகள் அனைத்தும் இயக்கப்படாமல் நீட்டிய படியே இருந்ததால் அதன் வேகம் படிப்படியாகக் குறைந்துகொண்டிருந்தது. ஆனால் அதே நேரம் கொள்ளையரின் கலத்தின் பாய்கள் விரிக்கப்பெற்று விரைவாக விரட்டி வந்துகொண்டிருந்தார்கள்! கொள்ளையரின் கலம் மீண்டும்

நெருங்கி வந்துகொண்டிருந்தது! விற்களை எறிந்துத் தாக்கும் தொலைவில் அவர்கள் விரட்டி வந்துவிட்டதைப் பார்த்தவன், “கலத்தின் துடுப்புகள் அனைத்தையும் வேகமாக இயங்கட்டும்! கலம் வேகமாகப் பயணிக்கட்டும்!” என உத்தரவிட அடுத்தக் கணத்தில் வணிகக் கலத்தின் வேகம் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது!

வணிகக் கலத்தின் துடுப்புகள் திடீரென்று இயக்கப்பட்டதைப் பார்த்த கடற்கொள்ளையன், “துடுப்புகளைத் துழாவுங்கள்!” எனக் கட்டளையிட்டான்.

இடப்பக்கத் துடுப்புகள் அனைத்தையும் இழந்திருந்த மரக்கலத்தின் வலப்பக்கத் துடுப்புகள் திடீரென்று இயக்கப்படக் கொள்ளையரின் கலமானது திடீரென்று இடப்புறமாகத் திரும்பத் தொடங்கியது!

இதுதான் தக்க சமயம் என்பதை உணர்ந்த செங்குவீரன், “வலப்புறத்தின் ஓரத்தில் இருக்கும் நங்கூரத்தைத் தூக்கி

கடலுக்குள் போடுங்கள்!” எனக் கட்டளையிட்டான்!

அவனது கட்டளையைக் கேட்டதுமே நான்கு முரட்டு அடிமை வீரர்கள் சேர்ந்து எதையும் சிந்திக்காமல் நங்கூரத்தைத் தூக்கி கடலுக்குள் போட்டுவிட்டார்கள்! நங்கூரம் கயிறுகளை இழுத்தபடி கடலுக்குள் இறங்கிக்கொண்டிருந்தது! கொள்ளையரின் கலம் இடதுபுறமாகத் திரும்பத் தொடங்கியிருந்தது!

அப்போது ஹிப்பாலாஸ், “வீரரே, கடலின் ஆழம் அதிகம்! நங்கூரக் கயிற்றின் நீளம் போதாது!” என எச்சரித்தார்.

பதிலுக்குச் செங்குவீரன், “நேற்றிரவே, கயிறுகளைக் கூடுதலாகப் பிணைத்துவிட்டோம்! கவலை வேண்டாம்” எனக் கூறியவன் பெரும் சத்தத்துடன், “கலத்தில் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் முரட்டுக் கயிறுகளை அனைவரும் பற்றிக்கொள்ளுங்கள்! கேடயங்களும், அதே நேரம் பாதுகாப்புக் கவசங்களாக நிமிரட்

டும்!” எனக் கட்டளையிட்டபடியே அருகிலிருந்த கயிற்றைப் பற்றிக்கொண்டான்.

வேகமாகச் சென்ற கலமானது திடீரென்று தூக்கியெறியப்பட்ட நங்கூரத்தால் நிறுத்தப்பட, ‘சுக்கானை வலதுபுறமாகத் திருப்புங்கள்!’ என ஆணையிட்டான்.

நங்கூரக் கையிற்றால் திடீரென்று நிறுத்தப்பட்ட கலமானது சட்டென்று வலது புறமாகத் திரும்பி விரட்டி வந்த கொள்ளையரின் கலத்தின் நடுப் பகுதியில் மோதியது! மோதியதால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியினால் இரு கலங்களில் இருந்தவர்களுமே கீழே விழுந்தார்கள். கொள்ளையரின் கலத்திலிருந்து அம்புகள் சரமாரியாக வெளிப்படத் தொடங்கின, ஏற்கெனவே தயாராக நின்ற வீரர்களின் கவசங்களில் பட்டு கீழே விழுந்துகொண்டிருந்தன. வீரர்களுக்குப் பின்னால் நின்ற வீரர்கள் உடனே சுதாரித்து வில் எறியும் எந்திரத்தை இயக்கிக்கொண்டிருந்த கொள்ளையரை ஈட்டியை எறிந்

துக் கொன்றார்கள். வில் வீரர்களும் வீர
களை எறியலானார்கள்.

“நங்கூரத்தின் கயிற்றை உடனே
அறுத்தெறியுங்கள்! கொள்ளையரைத்
தாக்குங்கள்” எனக் கட்டளையிட்ட செங்
குவீரன் தனது வாளினை உருவிக்
கொண்டே கொள்ளையரின் கலத்திற்
குத் தாவினான்.

வாள் வீச்சின் வேகத்தை எதிர்த்து
எதிரில் யாராலும் நிற்க இயலாது எனப்
பெரும் புகழ் பெற்றிருந்த செங்குவீர
னின் வாள் வேகத்தை அன்றுதான்
கண்டார்கள் அவர்கள். கொள்ளையரின்
கலத்திற்குள் செங்குவீரன் சென்றதுமே
கொள்ளையரின் அலறல் சத்தங்கள்
எழுத்தொடங்கிவிட்டன. அதைக்கண்ட
அடிமை வீரர்களும் வெறி பிடித்தபடி
கத்தியபடியே செங்குவீரனைப் பின்தொ
டர்ந்து வந்து கொள்ளையரைத் தாக்கி
னார்கள்!

வணிகக் கலத்தின் வலிமையான முகப்புப் பகுதியானது கொள்ளையரின் பலவீனமான நடுப்பகுதியில் மோதியதால் கடுமையாகச் சேதமடைந்து நீர் உட்புகத் தொடங்கியிருந்தது. யவனக் கலங்களில் பெரும்பாலும் கீழ் அடுக்கில் அடிமைகளையே பிணைத்து வைத்து வேலை வாங்குவார்கள். நீர் உட்புகுவதைக் கண்ட அவ்வடிமைகள் அனைவரும் உயிர் பயத்தில் அஞ்சி அலறத் தொடங்கினார்கள்! அவ்வடிமைகளின் அலறல் சத்தத்தைக் கேட்ட செங்குவீரன், “உடனே சங்கிலித் தளைகளை அவிழ்த்து அடிமைகளை விடுவியுங்கள்! அவர்கள் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவர்கள்!” என இரு அடிமை வீரர்களிடம் கட்டளையிட்ட செங்குவீரன் வாளினைச் சுழற்றியபடியே முன்னேறினான்.

அக்கொள்ளையரின் கலத்தில் எந்திரங்களின் பாதுகாப்பு அதிகமாக இருந்ததால் கிட்டத்தட்ட இருபது கொள்ளையர்களே இருந்தார்கள். ஆனால்

அவர்கள் அனைவரும் முரடர்களாகவும், நீண்ட ஆயுதங்களுடனும் போரிட்டார்கள். வாள்கள் மோதின. குருதிகள் கசிந்தன. சில அடிமை வீரர்களும் சாயத்தான் செய்தனர் ஆனால் கொள்ளையர்கள் செங்குவீரன் மற்றும் அடிமை வீரர்களின் தாக்குதலை எதிர்கொள்ள இயலாமல் உயிரையும், உறுப்புகளையும் இழந்தார்கள். நேரத்திற்கு நேரம் செங்குவீரனின் கை ஓங்கிக்கொண்டிருந்தது.

கொள்ளையரின் தலைவன் நான்கைந்து முரட்டு வீரர்களின் துணையுடன் அடிமை வீரர்களைத் தாக்கிக் கொண்டிருந்தான். சில வீரர்கள் கீழே சரியவும் செய்தார்கள். அதைக்கண்ட செங்குவீரன் அதி வேகமாகக் கொள்ளைத் தலைவனை நோக்கிச் சென்றான். அவனுக்குப் பின்புலமாக இம்ஹோடெப் உட்பட நான்கு அடிமை வீரர்களும் சென்றார்கள். கொள்ளைத் தலைவனுக்குப் பக்க பலமாக நின்று கொள்ளையரை அடிமை வீரர்கள் எதிர்கொள்ள அக்

கலத்தின் தலைவனைச் செங்குவீரனே
எதிர்கொண்டான்!

“பெரும் குற்றத்தை இழைத்துவிட்
டாய். இந்த எரித்திரியன் கடலில் இது
வரை எங்களை யாரும் எதிர்க்கத்
துணிந்ததில்லை. ஆனால் நீ எதிர்த்து
விட்டாய்! சரணடைந்து மண்டியிடு! இல்
லையேல், நீயும் அடிமையாவாய்!” என
எச்சரிக்கை செய்த கடற்கொள்ளைய
ரின் தலைவன் செங்குவீரனை நோக்கி
வாளினையும் ஓங்கலானான்.

கையை ஓங்கும்வரை அவனது
முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டு நின்ற
செங்குவீரன், திடீரென்று பெரும் கோபம்
கொண்டு அவனது மார்பினில் எட்டி
உதைக்கப் பின்புறம் உந்தப்பட்ட கொள்
ளையர் கலத் தலைவன் அவனுக்குப்
பின்புறமிருந்த தூணில் மோதி நிலை தடு
மாறி அலறியபடியே விழுந்தான்.

கீழே விழுந்தவன் அதிர்ச்சிய
டைந்து வலியினால் கதறியபடியே,

“பெரும் பிழைகளைச் செய்கிறாய், எங்களை நீ தந்திரமாக வீழ்த்தியிருக்கலாம், ஆனால் எங்கள் தலைவியிடம் நீ தோல்வியடைந்து அவரது முன் உன் உயிரை இழக்கப்போவது நிச்சயம். என் காலில் மண்டியிடு, அவரிடம் கூறி உனக்கு உயிர் பிச்சை அளிக்கிறேன்!” என அந்த நேரத்திலும் பெரும் எகத்தாளத்துடன் கூறிய படியே கொள்ளைக் கலத்தின் தலைவன் மீண்டும் வாளினை ஓங்கினான். அவன் தனது கையை உயர்த்துவதற்குள் தனது வாளினை வீசினான் செங்குவீரன். கொள்ளையனின் நீண்ட வாளோடு அவனது கை துண்டாகி சற்றுத் தொலைவில் விழுந்தது! துண்டாகி விழுந்த அவனது கையைப் பார்த்து அவன் அலறிக்கொண்டிருந்த சமயத்தில் அவனது முழங்காலிற்குக் கீழே வெட்ட அதுவும் துண்டாகி விழுந்தது!

ஒரு கையிலும், காலிலும் கடற்கொள்ளைத் தலைவனின் குருதி பெருக்கெடுத்து ஓடுவதைக் கண்ட

செங்குவீரன், “இன்றிரவு உனது தலைவி ஆண்ட்ரிமேடாவின் கனவினில் சென்று ஆவியாகக் கூறு! ஒருபோதும் நான் அடிபணியவும் மாட்டேன், மண்டியிடவும் மாட்டேன் என்று!” எனக் கூறியபடியே வாளினை உயர்த்தி அவனது தலையின் உச்சி மண்டையில் ஒரே வெட்டு வெட்டினான். அவனது கபாலத்தைப் பிளந்து உச்சந்தலையிலிருந்து கழுத்து வரை முகமானது இரண்டாகப் பிளந்து மூளையும், சதையும் குருதியாகத் தெறித்தன. தெறித்த குருதிகள் செங்குவீரனின் முகத்தில் படிந்தன. குருதி படிந்த முகத்துடனே தனது கலத்திற்குத் திரும்பினான். செங்குவீரன் திரும்பியிருக்கும் நிலையைக் கண்ட ஹிப்பாலாஸ், “கொள்ளையரின் கலம் மூழ்கிக்கொண்டிருக்கிறது! நாம் உடனடியாக நமது கலத்தை விடுவித்துக்கொள்ள வேண்டும்! பிணைக்கப்பட்டிருந்த அடிமைகள் அனைவரையும் காப்பாற்றி நமது கலத்திற்கு அழைத்து வாருங்கள்!” என

அவசர அவசரத்துடன் உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்தார்.

அடிமைகள் அனைவரும் காப்பாற்றப்பட்டு வந்தபிறகு, “கலத்தின் துடுப்புகளைப் பின்னோக்கி இயக்குங்கள்” எனக் கட்டளையிட துடுப்புகள் வேகமாக இயக்கப்பட்டது. கப்பலும் விடுவிக்கப்பட்டுப் பாய்களின் உதவியுடன் பயணத்தைத் தொடங்கியது! கொள்ளையரின் கலம் சிறிது சிறிதாக மூழ்கி மறைந்தது.

தூறல் கனமாகி மழை பெய்யத் தொடங்கியிருந்தது! செங்குவீரனின் முகத்திலும், மார்பிலும் படிந்திருந்த குருதிகள் அனைத்தும் மழை நீரோடு சேர்ந்து வழிந்து அவனது முகத்திற்குப் பெரும் விகாரத்தை விளைவித்திருந்தது. செங்குவீரனின் வாள் வீச்சின் வேகத்தையும், தற்பொழுது அவனது முகத்தையும் கண்ட மரக்கலத்தலைவர் ஹிப்பாலாசின் மனதில் கூட அக்கணத்

தில் மரியாதை கலந்த பெரும் அச்சம்
ஒன்று சூழ்ந்திருந்தது!

கலம் சற்றுதூரம் பயணித்தும்
கோபம் குறையாமல் கடலையே பார்த்
துக்கொண்டு நின்ற செங்குவீரனிடம்
தயங்கியபடியே சென்ற இம்ஹோடெப்,
“தலைவரே, அங்குக் கவனியுங்கள்!”
எனக் கலத்தின் வலப்புறத்தில் சுட்டிக்
காட்டினான்.

அத்திசையில் பெரும் மரக்கலம்
ஒன்று நின்றனுகொண்டிருந்தது! கலத்தின்
விளிம்பிற்குச் சென்ற செங்குவீரன் வெகு
தொலைவில் நின்ற கலத்தை உற்றுக்
கவனித்தான். பெரும் மானிகை ஒன்று
கடலில் மிதப்பதையும், அதன் முகப்பில்
ஏந்திழை ஒருத்தி நிற்பதையும், அவளது
பார்வை தங்களின் கலத்தை நோக்கியே
இருப்பதையும் கவனிக்கவே செய்தான்
செங்குவீரன்.

10. அவள் யார்?

தொலைவில் நின்ற கலத்தினைப் பார்த்தபடியே நின்று கொண்டிருந்தான் செங்குவீரன். அடுத்துப் பெற வேண்டிய கட்டளைகளை எதிர்பார்த்து மாலுமிகள் மற்றும் அடிமை வீரர்கள் அனைவரும் ஒருவரது முகத்தை மற்றவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அன்பையும், பணிவையும் செலுத்திய செங்குவீரனின் வாள் வீச்சின் ருத்ர தாண்டவத்தை அன்றுதான் அனைவரும் கண்டிருந்தார்கள். ஆதலால், அமைதியாக நின்ற செங்குவீரனிடம் பேசவே தயங்கி நின்றிருந்தார்கள் மற்றவர்கள். அதிலும் அவனது முகம் மற்றும் உடலில் படிந்திருந்த குருதித் துளிகளைக் கண்டவர்கள் அவன்

முன் செல்ல அச்சப்படவே செய்தார்கள். சிறிது கண நேரங்கள் அந்த மரக்கலத்தை யே பார்த்துக்கொண்டு நின்றவன் சுய உணர்வு பெற்று, “கலம் ஏடமான் துறை முகத்தை நோக்கி விரையட்டுமே, ஏன் அனைவரும் அமைதியாக நிற்கிறீர்கள்?” என வினவ மாலுமிகள் அனைவரும் துரிதமாகச் செயல்பட்டுக் கலத்தினைத் திருப்பி வடமேற்குத் திசைக்குத் திருப்பினர். அவன் வினவியபோது அவனது முகத்திலும், பேச்சிலும் எந்தவித கோபமும் இல்லை.

கலம் வடமேற்காகத் திரும்பியபிறகு மரக்கலத் தலைவர் ஹிப்பாலாஸ், இம்ஹோடெப், மருத்துவன், மாலுமிகள், அடிமை வீரர்கள் மற்றும் கொள்ளையர் கலத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட அடிமைகள் உட்பட அனைவரும் அமைதியாக நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். கலத்தினில் வழக்கத்திற்கு மாறாகக் குடி கொண்டிருக்கும் அமைதியினைக் கவனித்த செங்குவீரன், “இம்ஹோடெப், கலத்தினில் அசாதாரண அமைதி நிலவுகிறதே ஏன்?” என வினவினான்.

“தங்களது அடுத்தக் கட்டளையை எதிர்பார்த்துதான் தலைவரே!”

அவனது கேள்விக்குப் பதிலளிக் காமல் சிந்தித்தபடியே நடந்த செங்குவீரன் மரக்கலத் தலைவர் ஹிப்பாலாசிடம், “தலைவரே, நமது தரப்பில் சேதம் எவ்வளவு?” என வினவினான்.

“கொள்ளையரின் கலத்துடன் உரசியதால் நமது கலத்தின் முகப்பில் சிறிது சிராய்ப்பு ஏற்பட்டுள்ளது. மற்றபடி குறிப்பிடும்படியான சேதம் எதுவும் இல்லை! தங்களது வீரத்தின் பயனால் சேதம் அதிகமின்றித் தப்பிவிட்டோம்!” எனப் பதிலளித்தார்.

“ம்ம்ம்” என்று தலையாட்டியவன் அருகில் நின்ற ஹிப்பாலாசின் முகத்தைப் பார்த்தான். அவனது புருவ அசைவின் அர்த்தத்தைக் கண்ட இம்ஹோடெப், “தலைவரே, நமது தரப்பில் ஆறு வீரர்களை இழந்திருக்கிறோம். அவர்களில் ஒருவர் மாலுமி. இருவர் வாள்

வீசுபவர்கள். மூவர் சாதாரண அடிமை வீரர்கள்! பலருக்குக் காயம் பட்டிருக்கிறது. ஆனால், அக்காயங்கள் அனைத்தும் விரைவில் குணமாகும் தன்மையுடையவை. அச்சம் கொள்ளும்படி பெரிய காயங்கள் யாருக்கும் ஏற்படவில்லை. ஆனால் நமது இழப்பினை ஈடு செய்யும் அளவிற்குக் கொள்ளையரின் கலத்திலிருந்து முப்பது அடிமைகளைக் கைப்பற்றியிருக்கிறோம்!” எனப் பதிலளித்தான்.

“நண்பரே, அவர்களும் தங்களைப்போன்று விடுவிக்கப்பட்டவர்கள். அவர்களை நாம் கைப்பற்றுவோ, அடிமைப்படுத்தவோ இல்லை. அவர்கள் இனியாருக்கும் அடிமைப்படாத சுதந்திர மனிதர்கள்! இனியொருமுறை என்னிடம் அவர்களை அடிமை என்று அழைக்காதே!” எனக் கண்டிப்புடன் தெரிவித்தான்.

அவனது கண்டிப்பைக் கண்ட இம் ஹோடெப், “மன்னித்துவிடுங்கள்!” எனப்

பணிந்தான். அவனை விலக்கியபடியே அருகில் நின்ற மருத்துவனிடம் சென்றவன், “மருத்துவரே, சமரின் போது காயமடைந்த அனைத்து வீரர்களுக்கும் உடனடியாகச் சிகிச்சையை மேற்கொள்ளுங்கள்! அவர்களின் உதவி நமக்கு வருங்காலங்களிலும் தேவை!” எனக் கூற மருத்துவன் இருவரைத் துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டு உள் அறைக்குச் சென்று வேண்டிய மருந்துப் பொருட்களைக் கொண்டு வந்தான்.

கலத்தில் நின்ற செங்குவீரனிடம் வந்தவன், “உங்கள் கையைக் காட்டுங்கள்!” என அவனது இடது கையில் தைத்த அம்பு காயத்தைப் பரிசோதித்தவன் கட்டுபோட மருந்துப் பொருட்களை எடுத்தான். அதைக் தடுத்த செங்குவீரன், “மருத்துவரே, எனது காயம் சிறியது. மருந்து அனைவருக்கும் தேவை. பெரிய காயம்பட்டிருப்பவர்களுக்கு முதலில் சிகிச்சை செய்யுங்கள்!” என்றபடியே கடல் நீரை இறைத்து உடலில் ஊற்றிக்

குருதிக் கரைகளைக் கழுவிக்கொண்டான். பிறகு கைக் காயத்தையும் நன்கு கழுவினான். உப்பு நீரைக் காயத்தில் ஊற்றிய போது எரிச்சல் ஏற்படவே செய்தது. ஆனால், அந்த வலியை முகத்தில் காட்டிக்கொள்ளாதவன் காயத்தைச் சுத்தம் செய்து கிழிந்த துணியை உப்பு நீரில் நனைத்துக் கட்டிக்கொண்டான்.

அவனது செயலை ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற இம் ஹோடெப்பிடம், “உப்பு மிகச் சிறந்த கிருமி நாசினி. அதுவே ஒரு மிகச் சிறந்த மருந்து!” எனக் கூறிவிட்டான். மருத்துவன் பெருங்காயம் பட்டவர்களுக்குச் சிகிச்சை அளித்து மருந்துகளைக் கொடுத்தான். அதே நேரம் எரித்திரியன் கடலில் தூறிக்கொண்டிருந்த தூறல் மாறி சற்று பெரும் மழை விழத்தொடங்கியது. மழை நீரை மாலுமிகள் பெரும் குவளைகளில் சேகரிக்கத் தொடங்கினர். சேகரித்த மழை நீரில் உடலை நன்கு கழுவிக்கொண்டு தனது அறைக்குள் சென்ற

செங்குவீரன் புது ஆடைகளை அணிந்து
கொண்டு ஓய்வெடுத்தான்.

கலம் கடலில் எந்த இடையூறும்
இன்றிக் காற்றின் உதவியால் நகர்ந்து
கொண்டிருந்தது. செங்குவீரன் மனதில்
எந்தச் சலனமும் இல்லாமல் காணப்பட்ட
டாலும் மாலுமிகள் மற்றும் அடிமைகள்
அனைவரும் பெரும் திகிலுடன் பொழு
தைக் கழித்தனர். ஒரு முகூர்த்தப் பொழு
திற்குப் பிறகு மீண்டும் கலத்தின் மேல்
தலத்திற்கு வந்து கடற்பரப்பைப் பார்வை
யிட்டான். மழை நின்று கடலும் பெரும்
அமைதியாகக் காணப்பட்டது. வானிலும்
கார் முகில்கள் களைந்து பிரளத்தொ
டங்கியது. அது பேரமைதி. கடற்பரப்
பின் அமைதியையே மிஞ்சும் அளவிற
குக் கலத்தினுள்ளும் மயான அமைதி
நிலவிக் கொண்டிருந்தது. அதைக்கண்ட
செங்குவீரன் ஹிப்பாலாசிடம், “தலை
வரே, இவர்கள் ஏன் அமைதியாகக்
காணப்படுகிறார்கள். இவ்வமைதி வழக்

கத்திற்கு மாறானதாகக் காணப்படுகிறதே!” என்று வினவினான்.

“இது அமைதி இல்லை தம்பி!”

“அமைதி இல்லையா?”

“ஆம்!”

“அமைதி இல்லையென்றால் இதற்குப் பெயர் என்ன?”

“திகில்!” என வார்த்தை உறைந்து சற்று நடுக்கத்துடனே வெளி வந்தது ஹிப்பாலாசின் குரலும். அவரது வாயில் வெளிவந்த திகில் எனும் வார்த்தை திகிலுடன் வெளிவந்ததையும் கவனித்தான்.

“நம்மை எதிர்த்த இரு கொள்ளையரின் கலங்களையும்தான் நாம் மூழ்கடித்துவிட்டோமே! இனி எதற்கு மனதில் திகில்!”

“தொலைவினில் மாளிகை போன்று மிதந்துகொண்டிருந்த கலத்தை நீயும் கவனித்தாய் தானே!”

“ஆம்!”

“அக்கலத்தின் முகப்பில் நின்று நம்மைக் கவனித்தவளையும் நீ கவனித்தாய்தானே!”

“ஆம், கவனித்தேன்.”

“அவளைக் கண்ட பிறகுமா உன் மனதில் எந்த அச்சமும் தோன்றவில்லை!”

“இல்லை தலைவரே.”

“நீ பெரும் வீரர்தான்!”

உரையாடலுக்குத் தொடர்பில்லாததைக் கூறிய ஹிப்பாலாசைத் திகைப்புடன் பார்த்தான் செங்குவீரன். அவனது மனதில் இருக்கும் கேள்வியைப் புரிந்துகொண்ட ஹிப்பாலாஸ், “தம்பி, எந்தச் சூழ்நிலையைக் கண்டும் அஞ்சாமல் இருக்கும் நிலையும் ஒரு வகையில் வீரம்தான். அதைத்தான் நான் குறிப்பிட்டேன்!” என்றார்.

“அதைக்குறிப்பிட இப்போது என்ன சூழ்நிலை வந்தது?”

“என்ன சூழ்நிலை வந்தது என்றா கேட்கிறாய்?”

“ஆம்!”

“பெரும் கலத்தில் நின்றபடியே நம்மைக் கவனித்தவளைக் கண்டுமா உன் மனதில் எந்த உணர்வும் தோன்றவில்லை!”

“ஆம் அய்யா!” எனப் பதிலளித்தான். அவனது பதிலைக் கேட்டதும் ஹிப்பாலாசின் முகத்தில் சொல்ல இயலாத திகிலுடன் கலந்த ஆச்சர்யம் குடிகொண்டு விட்டதைக் கவனித்த செங்குவீரன், “அவள் யார்?” என வினவினான்.

“யாரைக் கேட்கிறாய்?”

“மரக்கலத்திலிருந்து நம்மைக் கவனித்தாளே! அவளைப்பற்றித்தான் வினவுகிறேன்.”

“அவள்...” என்றபடியே ஹிப்பாலாஸ் கூற அருகில் நின்ற கொள்ளையர் கலத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட அடிமை ஒருவன், “ஆண்ட்ரிமேடா!” எனப் பதிலளித்தான்.

“யவனக் கடற்கொள்ளைக்காரி ஆண்ட்ரிமேடா அவள்தானா?” என வினவியபடியே திரும்பி அவள் நின்ற கலத்தைக் கவனித்தான். ஆனால், அக்கலம் பார்வையில் இருந்து மறைந்து வெகு தொலைவில் சிறு புள்ளியைப்போன்று தொடுவானத்தில் காட்சியளித்தது.

அப்போது இம்ஹோடெப், “தலைவரே, கடற்கொள்ளையன் உங்களிடம் ‘என் காலில் மண்டிடு, என் தலைவியிடம் கூறி உனக்கு உயிர்பிச்சை அளிக்கிறேன்!’ என்றானே அந்தத் தலைவி

ஆண்ட்ரிமேடாதான்!” எனக் குறுக்கிட்டுப் பதிலளித்தான்.

அவர்கள் கூறிய பதிலைக்கண்டு முகத்தில் எந்த உணர்ச்சிகளையும் காட்டிக்கொள்ளாத செங்குவீரன், ‘அவள்தான் ஆண்ட்ரிமேடா என்றால் அவர்களின் இரு கலங்களையும் நான் மூழ்கடிக்கும் வரை அவள் எதற்கு அமைதி காத்தாள்? அவளது தலைமைக் கலம் இங்குதான் இருக்கிறது என்றால் துணைக் கலங்களும் நிச்சயம் இப்பகுதியில்தான் சுற்றி வரும்! எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும்!’ என மனதிற்குள் எண்ணிக் கொண்டான்.

செங்குவீரன் அமைதியாக நிற்பதைக் கண்ட இம்ஹோடெப், “தலைவரே, என்ன சிந்திக்கிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“ஆபத்து நீங்கிவிட்டது என எண்ணினேன் நண்பரே. ஆனால், உண்மையான ஆபத்தை இனிதான் நாம் சந்திக்க

வேண்டியிருக்கிறது!” எனப் பதிலளித்தான்.

“ஆமாம் தம்பி! உண்மையான ஆபத்தினை நாம் இனிதான் சந்திக்கப் போகிறோம்! அவளிடம் அகப்பட்டால் அவ்வளவுதான்! அனைவரும் தொலைந்தோம். உண்மையாலுமே அவள் பெரும் கொடுமைக்காரி. நாம் வேறு அவளது இரு கலங்களை மூழ்கடித்து வேண்டாத பகைமையைப் பெற்று விட்டோம்” என வருந்தலானார்.

அப்போது மாலுமி ஒருவன் ஹிப்பாலாசிடம், “தலைவரே, கொள்ளையரின் கலங்களைப் பார்த்ததுமே அது யவன கடற்கொள்ளைக்காரி ஆண்ட்ரிமேடாவின் கலங்கள்தான் எனத் தாங்கள் அறிவித்திருந்தால் பொருட்களைக் கொடுத்துச் சமரசம் பேசித் தப்பியிருக்கலாமே!” எனக் கூறினான்.

இதுவரை தன்னை ஒருமுறை கூட எதிர்த்துப் பேசியிராத தனது மாலுமி

முதல் முறையாகக் கேள்வி கேட்பதை நினைத்து ஆச்சர்யப்பட்ட ஹிப்பாலாஸ், “வழக்கமாகப் பயன்படுத்தப்படும் ஆண்ட்ரிமேடாவின் கொடி அக்கலங்களில் பறக்கவில்லை. ஆதலால் என்னாலும் அடையாளம் காண இயலவில்லை. அதிலும் அந்தக் கலத்தின் தலைவன் ‘என் தலைவி’ என்ற வார்த்தையை உதிர்த்தபோதுதான் நானே உணர்ந்தேன்!” என்றார்.

அப்போது இம்ஹோடெப், “தலைவி என்றதுமே அவன் ஆண்ட்ரிமேடாவைத்தான் குறிப்பிடுகிறான் என்பதைச் செங்குவீரரும் அனுமானித்துவிட்டாரே!” எனக் கூற அதற்கு மேல் எந்த விளக்கத்தையும் நாம் கூறத்தேவையில்லை என அமைதியானார்.

கலத்திலிருந்து கவனித்த ஏந்திழையாள் நிச்சயம் ஆண்ட்ரிமேடா என்பதைச் செங்குவீரனும் ஊகித்திருந்தான். ஆனால், தெரியாததைப் போன்று காட்

டிக்஑ொண்டால் இன்னும் தகவல்கள் ஏதாவது ஹிப்பாலாசி஑ி஑ுந்து கி஑ைக்஑ும் என்றே நினைத்தான் ஑ெங்குவீரன். ஆனால், ஆண்ட்ரி஑ே஑ாவைப் பார்த்ததி ஑ி஑ுந்து ஹிப்பாலாசி஑ின் ஑னம் ஑ுற்றிலும் ஑ாறியி஑ுந்தது. அதனை஑் ஑ெங்குவீரனும் கவனிக்கத்தான் ஑ெய்தான்!

஑ாலு஑ிகள் ஑ற்றும் வீரர்களின் ஑ன நிலை ஑ற்று நேரத்தில் அ஑ியோ஑ு ஑ாறி வி஑்டதை உணர்ந்த ஑ெங்குவீரன் ஑ுதன் ஑ுதலில் ஑ொள்ளையர் தலைவி ஆண்ட்ரி஑ே஑ாவைப் பற்றி஑் ஑ிந்திக்க஑் ஑ெய்தான்! அவளிட஑ி஑ுந்து எப்ப஑ித் தப்பித்து அனைவரையும் கரை ஑ேர்ப்பது என யோசித்தான். அவளைப் பற்றி அறிந்தால் ஑஑்டு஑ே அ஑ுத்தக஑்ட ஑ெயலைத் தி஑்ட ஑ிட ஑ு஑ியும் என நினைத்தவன் இ஑்஑ோ ஑ெப்பிடம், “நண்பரே, ஆண்ட்ரி஑ே஑ாவைப் பற்றி உங்களுக்கு ஏதாவது தெரியு஑ா?” என வினவினான்.

“தலைவரே, எனக்குத் தெரிந்தவை எல்லாவற்றையும்தான் நான் ஏற்கெனவே கூறியிருக்கிறேனே!”

“அவள் கடற்கொள்ளைக்காரி எனும் தகவலைத் தவிர வேறு ஏதாவது!”

“வேறு தகவல் என்றால்...”

“அவள் யார்? அவளது பூர்வீகம் என்ன? அவள் எப்படிக் கொள்ளைக்காரி ஆனாள்? அதிலும் யவனக் கொள்ளைக்கலங்களுக்கே அவளால் எப்படித் தலைவியாக முடிந்தது. அழகு, மோகனம் இவற்றை மட்டுமே வைத்துக்கொண்டு ஆண்களை வெகுகாலம் அடிமைப்படுத்த முடியாது இம்ஹோடெப். அழகையும் தாண்டி வேறு ஏதாவது அசாத்திய திறமை அவளிடம் நிச்சயம் இருக்கத்தான் வேண்டும். கொள்ளைத் தலைவனை நான் கொல்லும் முன் அவன் உரைத்த வார்த்தைகள் அனைத்தும் இன்னும் என் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. எவ்வளவு நம்பிக்

கையும், விசுவாசமும் வைத்திருந்தால் அவன் அப்படிக்கூறியிருப்பான்?" எனப்பல கேள்விகளை எழுப்பினான்.

“நீ நினைப்பதைப் போன்று அவளிடம் அசாத்திய திறமையெல்லாம் இல்லை வீரரே, அவள் அழகுதான் அவளது ஆயுதம்! அவளை நீ அருகில் பார். பிறகு நீ அறிந்துகொள்வாய்!” என மீண்டும் தெரிவித்தார் ஹிப்பாலாஸ்.

“அவர் கூறுவதில் முழு உண்மை இல்லை எசமான். தங்களது ஊகமே சரியானது!” எனக் குரல் எழு அனைவரும் குரல் வந்த திசையை நோக்கினார்கள். அங்கொரு அடிமை பணிந்தபடி வணங்கிக்கொண்டிருந்தார். அவர் கொள்ளையரின் கலத்திலிருந்து மீட்கப்பட்டவர்.

அவர் பணிந்து வணங்கியதைக் கண்ட செங்குவீரன் அவரிடம் சென்று, “எனது ஊகத்தில் என்ன சரி?” என வினவினான்.

பதிலுக்கு அவர், “எசமான்...” எனக் கூற அவரது பேச்சை இடைமறித்த செங்குவீரன், “அய்யா, இங்கு யாரும் யாருக்கும் எசமான் இல்லை. யாவரும் சமமே! தாங்கள் விரும்பினால் என்னைத் தம்பி என்று அழையுங்கள். இல்லையேல், எனது பெயர் விறல்வேல். அதையே கூறி அழைக்கலாம்!” எனப் பணிந்தான்.

“எசமான், நாங்கள் அடிமைகள். இதுவரை அவர்களுக்கு உடைமைப் பொருள்களாக இருந்தோம். இனி எங்களைக் கைப்பற்றிய உங்களுக்கு நாங்கள் அடிமைகளாக இருப்போம். எங்கள் வாழ்வே அடிமை வாழ்வு தானே!” என வருத்தத்துடன் கூறினார்.

“அய்யா, இனியும் தாங்கள் யாருக்கும் அடிமை இல்லை. எப்போது உங்கள் விலங்குத் தளைகள் அவிழ்க்கப்பட்டதோ, அப்போதே உங்களது விடுதலையும் நிச்சயம் செய்யப்பட்டுவிட்டது. உங்களுக்கு நான் கூறுவதில் நம்பிக்கை

இல்லையென்றால் இக்கலத்தின் தலைவர் ஹிப்பாலாசிடம் கேட்டுப் பாருங்கள்!” என ஹிப்பாலாசை நோக்கிக் கைகாட்டினான்.

அப்போது ஹிப்பாலாஸ், “ஆம்! இவர் கூறுவதனைத்தும் உண்மையே!” எனக் கூறி தலையை ஆட்டினார்.

அக்கலத்தின் தலைவர்தான் எரித்திரியன் கடலின் மாபெரும் மாலுமியான ஹிப்பாலாஸ் எனத் தெரிந்ததும் அவ்வடிமைகள் அனைவரும் ஆச்சர்யத்துடன் அவரை நோக்கினர். உடனே பணிந்து தங்கள் வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக் கொண்டனர். தனது பெயரைக் கேட்டதுமே அடிமைகள் அனைவரும் பணிந்ததைக் கண்ட ஹிப்பாலாஸ் மகிழவே செய்தார். அடிமைகள் அனைவருக்கும் தாங்கள் விடுதலையானவர்கள் என்பதைவிட ஹிப்பாலாசைக் கண்டுவிட்ட மகழ்ச்சிதான் அவர்களின் முகங்களில் மண்டிக்கிடந்தது.

பேச்சு முற்றிலும் மாறிவிட்டதைக் கவனித்த செங்குவீரன், “அய்யா, நான் கேட்ட கேள்விக்கு நீங்கள் இன்னும் எந்தப் பதிலையும் கூறவில்லையே!” எனக் கேட்டான்.

“மன்னிக்கவும் தம்பி! எனக்குச் சிறிது ஞாபக மறதி. கேள்வியைத் திருப்பிக் கேட்க இயலுமா?” என்றார். எசமான் என்பதற்குப் பதில் தன்னைத் தம்பி என அவர் அழைத்ததைக் கண்டு மகிழவே செய்தான் செங்குவீரன். அந்த மகிழ்ச்சியை முகத்தில் காட்டியவன், “எனது ஊகம் சரி என்றீரே, அதுதான் என்ன என்று கேட்டேன்!” என்றான்.

“ஓ அதுவா!”

“ஆம்!”

“தம்பி, நீங்கள் எண்ணுவதைப் போன்று அவள் மிகவும் திறமைசாலி. வாள் வீசுவதில் அவள் வல்லவள். அவளை வெல்லும் அசாத்திய திறமை

யுள்ளவர்கள் இந்த எரித்திரியன் கடற் பகுதியிலேயே கிடையாது என்பார்கள்!” எனப் பதிலளித்தவர் சிறிது மூச்சு வாங்கவே செய்தார். பிறகு, “அவளது வாள் வீசும் வேகத்தை நானே கண்டிருக்கிறேன். எவ்வளவு வேகம் தெரியுமா?” என வியந்து கூறினார்.

அவர் கூறுவதையே அனைவரும் கண் இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர். அனைவரது அமைதியையும் கண்டவர், “அவளுக்கு ஒரு முரட்டுத் தளபதி இருக்கிறான். அவனும் பெரும் வீரன். அவனை வெல்வதும் பெரும்பாடு! ஆண்ட்ரிமேடா பெரும் தந்திரசாலி! கலத்தினைச் செலுத்துவதில் நிகரற்றவள். நான் பல வருடங்களாக அவளிடம் அடிமையாக இருந்திருக்கிறேன். முதல்முறையாக அவளது கலங்கள் இன்றுதான் மூழ்கடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவள் இரு கலங்களை இருவேறு திசைகளில் இருந்து செலுத்தினால் நீங்கள் தப்ப முயற்சித்து விலகி

ஒடுவீர்கள். இரண்டும் விரட்டி இரு பக்
கங்களிலிருந்தும் ஈட்டி மற்றும் அம்பு
எரியும் எந்திரங்கள் மூலம் அனைவரை
யும் தாக்கிக் கொண்டு கலம் கொண்டு
வரும் வணிகப் பொருட்கள், அடிமை
கள் என அனைத்தையும் கைப்பற்றலாம்
என எண்ணியிருந்தாள் அவள். ஆனால்
நீங்கள் எதிர்த்து சென்று ஒவ்வொன்றா
கத் தாக்கி மூழ்கடித்துவிட்டீர்கள். உங்க
ளைப் போன்ற துணிவுள்ள மாலுமியை
அவள் இதுவரை சந்தித்திருக்க மாட்
டாள். ஆதலால் தான் உங்கள் தாக்கு
தலைத் தொலைவிலிருந்து வேடிக்கைப்
பார்த்தாள். அவள் உங்களை நிச்ச
யம் பின்தொடர்ந்துகொண்டுதான் இருப்
பாள். இனி அவளது பார்வையிலிருந்து
உங்களால் எரித்திரியன் கடலில் தப்பவே
இயலாது!” என்று ஒரே மூச்சில் கூறலா
னார்.

“இன்னும் அவளைப் பற்றிய தக
வல்கள்?”

“இன்னுமா?”

“ஆம் அய்யா!”

“எப்படிப்பட்ட தகவல்கள்?”

“அவள் யார்? அவளது பலம், பலவீனம்? அவள் எப்படிக்கடற்கொள்ளைக்காரியாக மாறினாள். சில வருடங்களில் எப்படி அனைவரையும் தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்தாள்!”

“அதைப்பற்றிப் பல வதந்திகள் உலாவுகின்றன தம்பி!”

“வதந்தியா?”

“ஆம்!”

“உண்மைகள் தானே திரிந்து வதந்தியாக மாறும்!”

“ஆம்! ஆனால், அவளைப் பற்றி எழுந்திருக்கும் வதந்திகளை உன்னால் காதுகொடுத்து கேட்க இயலாது! உண்மைத் தன்மையே மாறியிருக்கும்!”

“சரி, என்னென்ன?” எனச் செங்கு
வீரன் வினவினான்.

“என்னுடன் சற்று வா” என
அவனது கையைப்பற்றி அழைத்துச்
சென்றவர், அங்குக் குழுமியிருந்த அடி
மைகளிடம், “ஆண்ட்ரிமேடாவைப் பற்றி
நீங்கள் இதுவரை என்னென்ன கேட்
டிருக்கிறீர்களோ, அனைத்தையும் இவ
ரிடம் கூறுங்கள்!” எனக் கட்டளை
யிட ஒவ்வொருவராகக் கூறத் தொடங்
கினார்கள். அப்போது ஒரு உண்மை
யைக் கண்டுகொண்டான் செங்குவீரன்.
அடிமைப்பட்டவர்கள் அனைவரும் தங்க
ளுக்குள் ஒருவர் கூறும் அனைத்திற்கும்
அடி பணிகிறார்கள் என்று. நம் கலத்தில்
இம்ஹோடெப்பைப் போன்று, அவர்கள்
கூட்டத்தில் இவர் என்பதை உணர்ந்
தான். அவன் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்
கும்போதே ஒவ்வொருவரும் எழுந்து
தங்களுக்குத் தெரிந்தவற்றைக் கூறத்
தொடங்கினார்கள். அவர்கள் கூறக் கூற

செங்குவீரனின் கண்கள் ஆச்சர்யத்தில்
விரியத்தொடங்கின!

“அவள் மிகவும் அழகானவள்.
ஆனால், அவ்வழகில் கருணை என்ப
தையே காண இயலாது!”

“அவளது மோகன அழகில் இது
வரை அடிமைப்படாத ஆண் மகன்களே
கிடையாது!”

“அவள் நாகம் போன்றவள்.
அழகான உருவிலிருக்கும் நஞ்சுப்
பெண்!”

“இக்கொள்ளையரின் தலைவன்
அவளை அடிமையாகக் கொணர்ந்து
வந்தான். பிறகு அவளையே ராட்சச
மணம் புரிய கட்டாயமாக முயன்றான்.
அடுத்த நாள் காலை அவன் பிணமாகக்
கிடந்தான்.”

“அவனது இறப்பில் இருக்கும் மர்
மம் என்னவென்றால், இறந்தவனின் உட
லில் வெட்டுக் காயங்கள் இல்லை.

எலும்பு முறிவுகள் இல்லை! ஆனால் இறந்துவிட்டான். அவனது இறப்பிற்குப் பிறகு அவளே அனைவருக்கும் தலைவியாகிவிட்டாள்!”

“யவன தேசத்தில் இருக்கும் ஒரு சிறு நாட்டின் இளவரசிதான் அவள் என்ற வதந்தியும் உண்டு! ரோமானியர்கள் எழுச்சி பெற்று கிரேக்க தேசத்தை அடிமைப்படுத்த போர் தொடுத்த வேளையில் இவள் தனது காதலனை இழந்து விட்டாள் என்றும், அதன்பிறகு இவளும் அடிமையாக்கப்பட்டாள் என்றும் பலர் கூறக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம்!”

“இவள் இக்கலங்களுக்குத் தலைவியாகிய பிறகு தனது மகிழ்வையும், காதலனையும் பிரித்த ரோமானியர்களைப் பழி வாங்க வேண்டும் என்று உறுதியெடுத்து யவனக் கப்பல்களையே குறிவைத்துத் தாக்குகிறாள்!”

“கொள்ளையர் தலைவன் இறக்கு முன் இவளுக்கு அனைத்தையும் கற்

றுக்கொடுத்துவிட்டே இறந்திருக்கிறான். இப்போது இவளை வெல்ல யாராலும் இயலவில்லை. இவளால் ஏற்பட்ட இழப்பைச் சமாளிக்க இயலாத ரோம் அரசே சிறு கடற்படையை அனுப்பி இவளை ஒழிக்கப் பார்த்தது! ஆனால், இவளால் கடற்படை அழிந்ததுதான் மிச்சம்!”

“அவள் தனது காதலன் இறந்ததை நம்பவில்லை. உலகில் எங்கோ உயிருடன் இருக்கிறான் என்றும் அவன் நிச்சயம் திரும்பி வருவான் என்றும் அவள் திடமாக நம்புகிறாள். அவளது மகிழ்ச்சியைப் பறித்த ரோமானியர்களைப் பழி வாங்குகிறேன் என்று அப்பாவி வணிகர்களைத் துன்புறுத்திக்கொண்டிருக்கிறாள்.”

“ரோமிற்கு வேண்டிய முக்கியப் பொருட்கள் அனைத்தும் தமிழகத்தில் இருந்தே இறக்குமதி செய்யப்படுகிறது! ஆதலால்தான் எரித்திரியன் கடலைக் கைக்குள் கொண்டு வந்து ஒட்

டுமொத்த உரோமதேச பொருளாதாரத்
தையே சிதைத்துவிடலாம் என எண்ணு
கிறாள் அவள். அதற்குத் தகுந்த ஒரு
தளபதியையும் அவள் தேடிக்கொண்டு
இருக்கிறாளாம்!” என ஒவ்வொருவரும்
ஒவ்வொரு செய்தியைக் கூறிக்கொண்டு
இருந்தனர். அவர்கள் கூறியதில் எது
உண்மை? எது பொய்? எது வதந்தி?
எனக் குழம்பவே செய்தான் செங்குவீரன்.

அடிமைகள் கூறியதைக் கேட்
டுத் திகைத்து நின்ற செங்குவீரனிடம்,
“தம்பி நான்தான் கூறினேனே, உண்மை
எது, பொய் எது என அறிந்துகொள்ள
இயலாத அளவிற்கு வதந்திகள் அவ
ளைப்பற்றி உலாவுகிறது என்று!” எனக்
கேட்கலானார்.

“ஆம் அய்யா. நீங்கள் கூறியவை
அனைத்தும் உண்மைதான்! கற்பனை
செய்ய முடியாத அளவிற்கு வதந்திகள்
விரவிக்கிடக்கிறது!”

“ம்ம்ம்!”

கலத்தின் மேல் தளத்தில் சிந்தித்தபடியே உலாவினான் செங்குவீரன்! ஆண்ட்ரிமேடா மேற்கொண்டு தாக்குதலை மேற்கொண்டால் எப்படி முறியடிக்கப்போகிறோம்? முழுப் பலம் என்ன என்று அறியாதவரை எதிர்ப்பதும் ஆபத்துதானே! அவர்களை எதிர்த்துக் கலம் மூழ்கினால் இங்கிருப்பவர்கள் அனைவரும் மூழ்கி இறந்துவிடுவார்கள். தனது செயல் அனைத்தும் அர்த்தமற்றதாகிவிடும். அவர்களிடம் தோற்றால் மீண்டும் அனைவரும் அடிமையாக்கப்படுவர். இத்தனை நாட்களாக அடிமைப்பட்டுக் கிடந்தவர்களை விடுதலை செய்தது பெரிய காரியம் அல்ல. அவர்களை உயிருடன் கரைக்குக் கொண்டு சென்று சேர்ப்பதே தலையாயக் கடமை. அதில் மட்டும் எந்தச் சமரசமும் இருக்கக்கூடாது என எண்ணியபடியே நின்று கொண்டிருந்தவனிடம், “தலைவரே, தங்களுக்கு வீண் குழப்பம் வேண்டாம்! நமது தாக்குதலினால் அவள் அச்சம் அடைந்

திருப்பாள். ஆக, இன்று அவள் தாக்
கத் தயங்குவாள்! கவலையின்றித் தங்
கள் அறைக்குச் சென்று ஓய்வெடுங்கள்!
கலத்தினை நான் கவனித்துக் கொள்கி
றேன்!” என இம்ஹோடெப் மற்றும் சில
மாலுமிகள் கூற அவன் தன் அறைக்குச்
சென்றுவிட்டான்.

சிறிது நேரம் கழித்து ஹிப்பாலா
சும் தனக்கு நெருக்கமான மருத்துவனை
அழைத்துக்கொண்டு தனது அந்தரங்க
அறைக்குச் சென்றுவிட்டான்!

அங்குக் குழம்பியபடி, பெரும்
அதிர்ச்சியுடன் அமர்ந்திருந்த ஹிப்பாலா
சிடம் மருத்துவன், “தலைவரே, முகத்
தில் ஏன் இந்த அதிர்ச்சி மற்றும் கவலை?
கடற்கொள்ளைக்காரியை நினைத்து
அஞ்சுகிறீர்களா?” என வினவினான்.

“இல்லை. எனது கவலை அவ
ளைப்பற்றியது கிடையாது!”

“அப்புறம் எதற்கு முகம் அரண்டு போய்க் காணப்படுகிறது! மருந்து ஏதேனும் வேண்டுமா?” என மீண்டும் வினவினான் மருத்துவன்.

“மருந்தெல்லாம் தேவையில்லை. உடல் நன்றாகத்தான் இருக்கிறது!” எனக்கூற “அப்புறம் எதற்கு முகம் இப்படிக் களையிழந்து காணப்படுகிறது! யார் காரணம்?” எனக் கேட்கலானான்.

“தமிழக வீரன்தான்!”

“செங்குவீரரா?”

“ஆம்!”

“அவர்தானே இன்று நமது கலங்களைக் காப்பாற்றியிருக்கிறார்.”

“ஆம்!”

“அப்புறம் எதற்குத் தாங்கள் அவரைக்கண்டு அஞ்சுகிறீர்கள்?”

“அவனது வாள் வீச்சின் வேகத்தை இன்று நீ கவனித்தாயா?”

“ஆம் கவனித்தேன்! என்ன வேகம்? என் வாழ்வில் நான் இதுவரை இப்படியொரு வேகத்தினைக் கண்டதில்லை. கிளாடியேட்டர் பிரிவில் இவனை மட்டும் அடிமை வீரனாக விற்று விட்டால் பெரும் செல்வந்தனாக ஆகிவிடலாம்!” என்றான் மருத்துவன்.

ஹிப்பாலாஸ் எந்தப் பதிலும் கூறாமல் அமைதியுடனே அமர்ந்திருந்தார். “அவனைப் பற்றிச் சிந்தித்தது போதும் தலைவரே! தாங்கள் ஆண்ட்ரிமேடாவைப் பற்றிச் சிந்தித்தீர்களா?”

“அவளைப் பற்றிச் சிந்திக்க என்ன இருக்கிறது?”

“அவளது இரு கலங்களைத் தாங்கள் மூழ்கடித்திருக்கிறீர்கள். ஆதலால், அவளைப்பற்றித் தாங்கள் சிந்தித்தே ஆகவேண்டும்.”

“நானா மூழ்கடித்தேன்! மூழ்கடித்தது தெரியுமா?”

“இக்கலத்தின் தலைவர் தாங்கள் தானே! இக்கலத்தினால் விளையும் நன்மை தீமை அனைத்திற்கும் தாங்கள் தான் பொறுப்பு!”

“என்ன கூறுகிறாய் நீ?”

“ஆமாம் தலைவரே, ஆண்ட்ரிமேடா இக்கலத்தின் தலைவனான தங்கள் மீதுதான் கடும் கோபத்துடன் இருப்பாள்! இப்போது செங்குவீரன் நம் முடன் பயணிக்கிறார். அவரது வீரத்தைக்கொண்டு நாம் கரையேறிவிடலாம். ஆனால், நாம் கடலோடுவதையே பிழைப்பாகக் கொண்டிருக்கிறோம். இப்போது தப்பினாலும் நம்மை வஞ்சம் தீர்க்கும் வரை ஓயமாட்டாள் அவள்!”

பேசும் திராணியற்று அமைதியாக மனக்கலக்கத்துடன் அமர்ந்திருந்தார் ஹிப்பாலாஸ்.

“இத்தனை வருடங்களாகப் பயிற்சியளித்து வைத்திருந்த அடிமைகள் மற்

றும் மாலுமிகள் அனைவருக்கும் தாங்கள் விடுதலை அளிப்பதாக வாக்கினைக் கொடுத்துவிட்டீர்கள். இல்லை இல்லை அப்படியொரு வாக்கினை சாமர்த்தியமாகப் பெற்றுவிட்டான் செங்குவீரன்! இனி அடிமைகளைப் புதிதாக வாங்க வேண்டும்! கடலோடும் அளவிற்கு உடல் திறமை இருக்கும் அளவிற்கு அடிமைகளைத் தருவிக்க வேண்டும் என்றால் எவ்வளவு செலவு ஆகும்! சிந்தித்துப்பாருங்கள்?”

இதற்கும் எந்தப் பதிலையும் கூறாமல் அமைதியாக இருந்த ஹிப்பாலாசிடம், “சரி, இந்தப் பொருட்செலவை நாம் எப்படிக் கையாடலாம் என்று சொல்லு விடலாம்! ஆனால், ஆண்ட்ரிமேடாவை எப்படி எதிர்கொள்ளப் போகிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“குழம்பியிருக்கும் என் மனதை இன்னும் குழப்பாதே! அமைதியாக இரு” எனக் கட்டளையிட்டார் ஹிப்பாலாஸ்.

அவரது கட்டளைக்கு உடன்படாத மருத்துவன் தொடர்ந்து, “தலைவரே என்னிடம் ஒரு யோசனை இருக்கிறது! அதைக் கூறவா?”

“உன் யோசனையைக் கேட்டால் மட்டும் என்ன நடக்கப்போகிறது?”

“அனைத்தும் நடக்கும்.”

“அனைத்துமா?”

“ஆம்!”

“என்னென்ன?”

“ஆண்ட்ரிமேடாவின் கோபத்திலிருந்து நீங்கள் தப்பிப்பீர்கள்! உங்கள் பொருள் இழப்பும் சரிசெய்யப்பட்டுப் பெரும் செல்வத்தை அடைவீர்கள்! அடிமைகளை நீங்கள் விடுவிப்பதாகக் கொடுத்த வாக்கினையும் ஒரே நேரத்தில் காக்கலாம்” என்றவன் மேற்கொண்டு ஹிப்பாலாசின் அனுமதியை எதிர்பாராமல் அவர் அருகினில் நெருங்கி அமர்ந்த

வன் அறையில் மீண்டும் ஒருமுறை பார்வையைச் செலுத்தி அறையில் இருவரைத் தவிர யாருமில்லை என்பதை உறுதிசெய்துகொண்டு மனதிலிருந்த திட்டத்தைக் கூறினான்.

அவனது அபாயகரமான யோசனையைக் கேட்க கேட்க ஹிப்பாபாலா சின் முகம் சொல்லொணா உணர்ச்சியை அடைந்தது! மாறிய முகபாவனையுடன், “இதனை நான் செய்தால் செங்குவீரன் என்னை உயிரோடு விடுவானா?” என மரணப் பயத்துடன் கேள்வி எழுப்பவும் செய்தார்.

11. வீர மரணம்

கொள்ளையரின் இரு கலங்களை மூழ்க டித்துவிட்டுத் தப் பிவிட்டான் செங்குவீரன். சமர் முடிந்தபி றகு தொலைவினில் இருந்து கவனித்த ஏந்திழையின் பெரும் கலம் மற்றும் அவ ளது துணைக் கலங்கள் என எதுவுமே அதன்பிறகு ஒரு கிழமைக் காலங்களா கப் பார்வையில் அகப்படவில்லை. செங் குவீரன், மரக்கல மாலுமிகள் மற்றும் அடி மைகள் அனைவரும் பெரும் நம்பிக்கை யுடனும், தைரியத்துடனும் பயணித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். காற்றும் சாதகமாக வீச, மரக்கலம் நிதானத்துடன் ஏடமான் துறைமுகத்தை நோக்கிப் பயணித்துக் கொண்டிருந்தது.

துயில் களைந்து காலைப் பொழு
 தினில் கண் விழ்த்த செங்குவீரன், வழக்
 கம்போலக் கடற்பரப்பையும், கலம் செல்
 லும் திசையையும் பரிசோதிக்கக் கலத்
 தின் மேல் தளத்திற்கு வந்தான். அப்
 போது அவன் கண்ட காட்சி அவனை
 அதிரவைத்துவிட்டது. அவனது கலத்
 திற்கு இருபுறங்களிலும் கொள்ளையர்
 கலங்கள் சூழ்ந்தபடி இவனது கலம் மட்
 டும் நடுவினில் சிறைபட்டிருந்தது. தான்
 காண்பது கனவுதானா? அல்லது நனவு
 தானா? என அறிய கண்களைக் கசக்
 கிக்கொண்டு மீண்டும் பார்த்தான். அதே
 நிலைதான்! தனது கலத்தின் மேல் தளத்
 தைக் கண்டு தனது மாலுமிகள் என்ன
 செய்கிறார்கள்? எனப் பார்வையை ஓட்
 டியவன் மிரண்டுபோய்ச் செய்வதறியா
 மல் திகைத்து நின்றான். அதற்குக் கார
 ணம், அங்கு அவனது மாலுமிகளைச்
 சில கொள்ளையர்கள் நீண்ட ஆயுதங்க
 ளைக் கொண்டு சிறைபிடித்து வைத்தி
 ருந்தார்கள்! இம்ஹோடெப், மாலுமிகள்

மற்றும் அடிமை வீரர்கள் பலர் கொள்ளையர்களால் தாக்கப்பட்டுக் குருதி வழிந்தபடி மண்டியிட்டு அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களைக் கண்ட செங்குவீரனால் கலத்தில் என்ன நடக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள இயலாமல் குழப்பத்துடனே இடையில் கட்டியிருந்த தனது வாளினை நோக்கித் தனது வலது கையைக் கொண்டுசென்றான்.

அப்போது யவன மொழியில், “வீரனே, உமது கலம் சிறைபடுத்தப்பட்டு விட்டது! வீண் முயற்சி வேண்டாம். வாளினை உருவ முயற்சித்தால் இக்கலம் ரணகளமாக மாறிவிடும்! முடிவு உனது கையில்!” என அதிகாரத்துடன் குரல் ஒலிக்க அத்திசையை நோக்கினான்.

மார்பில் கட்டியிருந்த உறையிலிருந்து வாளினை உருவி கையில் தாங்கியபடி அனைத்திற்கும் தயாராக நின்றுகொண்டிருந்தான் முரட்டு யவனன் ஒருவன். அவன் வாளினைப் பிடித்தி

ருந்த விதத்திலிருந்தும், நிற்கும் தோரணையிலிருந்தும், அவனது தீர்க்கமான பார்வையிலிருந்தும் அவன் வலிமை வாய்ந்த வீரனாகத்தான் இருப்பான் என அனுமானித்துக் கொண்டான். இருந்தும், அவனது கட்டளையை அலட்சியம் செய்தபடியே கலத்தின் மேற்பரப்பில் தைரியத்துடன் நடந்து மண்டியிட்டிருந்த இம்ஹோடெப்பை நோக்கி இரு அடி எடுத்து வைத்தான். அப்போதும் அந்த முரட்டு யவனன், “வீரனே நீ நடக்க வேண்டிய தில்லை!” எனக் கூற அதே இடத்தில் அசைவற்று நின்றான்.

சற்றுத் தொலைவினில் இருந்த இம்ஹோடெப்பை பார்த்தான் செங்குவீரன். செங்குவீரன் பார்வையில் ஆயிரம் வினாக்கள் தோன்றியிருப்பதை உணர்ந்தவன் பேச இயலாமல் அவனைப் பார்த்தபடியே பரிதாபத்துடன் முகத்தில் குருதிக் கசிந்தபடி மண்டியிட்டிருந்தான்.

கலத்தின் உண்மை நிலையை அறிய எண்ணிய செங்குவீரன் கலத்தின் சுற்றுப் பரப்பை நன்கு கவனித்தான். பனி படர்ந்திருந்தது. அடர்ந்திருந்த பனியானது சற்றுத் தொலைவுக்கு அப்பால் காண இயலாதபடி சூழ்ந்திருந்தது. சூழ்ந்திருக்கும் பனியின் அடர்ந்த போர்வையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளையர் நமது கலங்களைச் சூழ்ந்துவிட்டனர் என்பதையூகித்தான். அப்போது 'பனிப்புடை மண்டிக்கிடக்கும்போது கொள்ளையர் எப்படி நமது கலத்தினை அடையாளம் கண்டுகைப்பற்றியிருப்பார்கள்? அதுவும் சிறு சத்தம் கூட எழாமல் எப்படி அவர்களால் கலத்தைக் கைப்பற்ற முடிந்தது? அவ்வளவு அசிரத்தையாகவா மாலுமிகள் மற்றும் அடிமை வீரர்கள் அனைவரும் உறங்கிப் பொழுதைக் கழித்திருப்பார்கள்?' எனவும் அவனது மனதில் பல்வேறு கேள்விகள் எழுந்தன. என்ன நடந்தது எனத் தெரியாமல் மீண்டும் ஒருமுறை கலத்

தின் மேற்பரப்பை நோக்கித் தனது பார்வையை வியப்புடன் செலுத்தினான்.

அவனது வியப்பைக் கவனித்த யவனன், “உனது கலத்தினை நாங்கள் கைப்பற்றிவிட்டோம்! நீ தோற்றுவிட்டாய்?” என ஏளனத்துடன் தெரிவித்தான்.

அவனது ஏளனத்தினைக் கண்ட செங்குவீரன் பதிலுக்கு எதையும் கூறாமல் அமைதியாக நின்றான்.

அப்போது யவனன், “இவ்வீரனைக் கைது செய்யுங்கள்!” என ஆணையிட பலர் ஓடிவந்து அவனது கைகளைப் பின்னால் பிணைத்தார்கள். அப்போது சிலர் அவனது இடையில் கட்டியிருந்த இடையுறையை வாளோடு கழட்ட முயன்றனர். அதைக்கண்ட அந்த முரட்டு யவனன், “அவனது வாளினை உருவ வேண்டிய அவசியமில்லை! கைகளை மட்டும் பிணைத்தால் போதும்” எனக் கண்டிப்புடன் கட்டளையிட்டான்.

அவனது கட்டளையைக் கேட்ட அவனது உபதளபதிகளுள் ஒருவன், “தலைவரே, வாளின் பரிமாணத்தையும், கைகளின் உறுதியையும் காணுகையில் இவரது வாளினை இவருடன் விட்டு வைப்பது பெரும் ஆபத்து எனத் தோன்றுகிறது எனக்கு!” எனத் தெரிவித்தான்.

“குழந்தை இறந்தாலும் அதன் மார்பினை வாளால் கீறி புதைத்தும், வீரன் இறந்தாலும் வாளோடு சேர்த்துப் புதைப்பதும்’ அவர்கள் நாட்டு வழக்கம் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன் நான். ஆதலால்தான் நீரில் புதைபடப்போகும் இவனுடன் இவனது போர் வாளும் இருந்தால்தான் இவனது ஆன்மா அமைதியடையும். வீரனுக்குச் செலுத்தும் மரியாதையாகவே இது இருக்கட்டும்!” எனப் பதிலளித்தான் அவன்.

தன்னை அவர்கள் கடலில் தள்ளி கொலை செய்யப்போகிறார்கள் என்பதை அறிந்தும் எந்தவித அதிர்ச்சி

யும் அடையாத செங்குவீரனின் நிதானத்
தைக் கண்ட முரட்டு யவனன், “வீரனே,
உனது நாட்டு வழக்கப்படி சரியாகத்
தானே கட்டளை விதித்திருக்கிறேன்?”
என வினவ அவன் வாக்கியத்தை
முடிப்பதற்குள் குறுக்கிட்ட செங்குவீரன்,
“ஆமாம்! ஆமாம்! வீரர்களுக்கு மதிப்ப
ளிக்க யவனர்களை மிஞ்ச இயலுமா?”
எனப் பதிலுக்கு ஏளனத்துடன் வினவி
னான்.

பதிலுக்கு முரட்டு யவனன், “குர
லில் ஏளனம் வேண்டாம் வீரரே! விளைவு
பயங்கரமாக இருக்கும்” என எச்சரிக்கை
செய்தான்!

அவனது எச்சரிக்கையைக் கண்ட
செங்குவீரன், “தலைவரே, இக்கலத்
தைத் தாங்கள் கைப்பற்றியிருக்கும்
விதத்திலிருந்தும், எனது மாலுமிகளை
நீங்கள் மண்டியிட வைத்திருக்கும்
நிலையிலிருந்தும், என்னிடம் காட்டும்
வீரத்திலிருந்தும் உங்களது வீரம் எப்

படிப்பட்டது என்பதை அறிந்துகொண்டேன் நான்!” எனச் சிரித்தபடியே திரும்பினான். அப்போது அவன் கண்ட காட்சி அவனை நிலைகுலையச் செய்தது. தனது கண்களை நம்பலாமா? அல்லது வேண்டாமா? என எண்ணியபடியே உற்றுப் பார்த்தான். அங்குச் சில மாலுமிகள் உறங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். மரக்கலம் கொள்ளையரால் கைப்பற்றப்பட்டு மாலுமிகள் மற்றும் அடிமை வீரர்கள் பலர் மண்டியிட்டு இருக்கும் வேளையில் மாலுமிகளுள் சிலர் இன்னும் துயில் களையாமல் இருப்பதை எண்ணிப் பெரும் கோபம் கொண்டான். அப்போது அனிச்சையாக அவனது மனதில், ‘எப்போதும் இரவில் இரண்டு மூன்று முறை கண் விழித்துக் கலத்தின் மேல் தளத்திற்கு வந்து கலத்தின் போக்கு மற்றும் மாலுமிகளின் செயல்பாடு ஆகியவற்றைக் கவனிக்கும் நான் நேற்று மட்டும் இரவு உணவை உண்ட உடனே உறக்கம் வந்து காலை வரை கண் விழிக்

காமல் உறங்கியது ஏன்?' என்ற வினாவும் எழுந்தது. கலத்தின் மேல் தளத்தில் மருத்துவனைத் தேடினான் செங்குவீரன். அப்போது செங்குவீரனின் பார்வை மருத்துவனின் கண்கள் மீது நிலை நின்றது. செங்குவீரனின் பார்வையின் சந்தேகத்தைப் புரிந்துகொண்ட மருத்துவன் ஹிப்பாலாசின் பின்னால் நின்று ஒளிந்து கொண்டான். ஒருகணம் துயில் களையாமல் இருக்கும் மாலுமிகளையும், தன்னைக் கண்டு மறையும் மருத்துவனையும் கண்ட செங்குவீரன் நேற்றிரவு அனைவருக்கும் மயக்க மருந்து கொடுத்து உறங்கவைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும், அதன்பிறகே கொள்ளையர் இக்கலத்தைக் கைப்பற்றியிருக்கிறார்கள் எனவும் அனுமானித்தான்.

‘இரவு பொழுதில் யாரும் அறியாத வண்ணம் பெரும் சூழ்ச்சி நடந்திருக்கிறது’ எனப் பெரும் சந்தேகச் சிந்தனைச் சுழலில் அகப்பட்டுச் செய்வதறியாது நின்றான் செங்குவீரன்.

சிந்தித்தபடியே நின்றவனை யவனக் கொள்ளையர் சிலர் கலத்தின் ஓரம் அழைத்துச் சென்றனர். கலத்தின் விளிம்பிற்கு அருகில் நின்றுகொண்டிருந்தான். அவனைத் தள்ளுவதற்கு இருவர் முன்னே வந்தார்கள். அப்போது செங்குவீரன், “எனக்கு இப்படிப்பட்ட மரணம் வேண்டாம்!” என உரத்த குரலில் கூறினான்.

அவனது குரலைக் கேட்ட கொள்ளையர் தலைவன், “மரணம் வேண்டாமா?” என வினவினான்.

“ஆம்!” எனப் பதிலளித்தான் செங்குவீரன்.

“எங்களது இரு கலங்களை நீ மூழ்கடிப்பதற்கு முன்னர் மரணத்தைப் பற்றி நீ சிந்தித்திருக்க வேண்டும். இப்போது யாசகம் கேட்டு எதுவும் மாறப்போவதில்லை”

“இப்போது யார் தங்களிடம் யாசகம் கேட்டது?”

“நீ தான்!”

“நானா?”

“ஆம்!”

“எப்போது?”

“சற்று முன் நீதானே மரணம் வேண்டாம் என்று யாசகம் கேட்டாய்!”

“கைகளைப் பிணைத்தபடி கடலுக்குள் விழுந்து வரும் மரணத்தைத் தான் வேண்டாம் என்றேன்!”

“அப்படியெனில் எப்படிப்பட்ட மரணம் உனக்கு வேண்டும்?”

“என்னை வீரன் என அழைத்தீர்கள் அல்லவா? அதற்குத் தகுந்தபடி வீர மரணம் வேண்டும்!”

“வீர மரணமா?”

“ஆம்!”

“அப்படியெனில், நிச்சயம் கொடுத்துவிட வேண்டியதுதான்!”

“ஏற்றுக்கொள்ளச் சித்தமாக இருக்கிறேன்!”

“கடைசி ஆசை ஏதாவது?”

“ஆம். இருக்கிறது!”

“என்ன?”

“கூறினால் நிறைவேற்றுவேன் என்று வாக்களியுங்கள்! கூறுகிறேன்!”

“வாக்கினைக் கொடுத்தபிறகு நீ என்னை ஏமாற்றிவிட்டால்....?”

“இதுவரை யாரையும் ஏமாற்றி வழக்கம் இல்லை எனக்கு! தங்களுக்கு ஐயம் இருந்தால் இம்மரக்கலத் தலைவர் ஹிப்பாலாசை கேட்டுக்கொள்ளுங்கள்!”

சிறிது சிந்தித்த யவனத் தளபதி,
“உன்னை நம்புகிறேன் நான்!” எனப் பதிலளித்தார்.

“மகிழ்ச்சி!”

“உனது கடைசி ஆசை என்ன என்று கூறு?”

சிறிது சிந்தித்தபடியே அருகில் மண்டியிட்டபடி சிறைபட்டிருந்த அடிமை வீரர்களைக் கவனித்தான். அவர்களைப் பார்த்தபடியே, “இக்கலத்தில் சிறைபட்டிருக்கும் அடிமை வீரர்கள் அனைவருக்கும் நான் விடுதலை அளிப்பதாக வாக்களித்துள்ளேன்! அதனைத் தாங்கள் நிறைவேற்ற வேண்டும்! கரை சேரும் வரை அவர்களுக்கு எந்தத் துயரமும் உங்களால் நேரக்கூடாது!” எனத் தெரிவித்தான்.

மரணிக்கப்போகும் தருணத்திலும் அடிமைகளின் நல் வாழ்வினைப் பற்றியே சிந்தித்த தமிழக வீரனைக் கண்ட அடிமைகள் அனைவரும் வருந்தியபடி பார்க்கலானார்கள்.

“வீரனே, உனது ஆசை நிறைவேற்ற இயலாது எனக் கூறினால் என்ன செய்வதாய் உத்தேசம்?” எனச் சிரித்தபடியே ஏளனத்துடன் கூறினான்.

“அவ்வாசையை நிறைவேற்ற இயலாது எனில் எனது இரண்டாவது ஆசையை யாவது நிறைவேற்றுங்கள்!”

“என்ன அது?”

“வீர மரணம்!”

அருகிலிருந்த ஒருவனிடம், “இவரது ஆசையினை நிறைவேற்று!” எனக் கூற வாளினை உருவிக் கொண்டு செங்குவீரனிடம் சென்றான். அதைக் கண்ட செங்குவீரன், “தலைவரே, நான்கேட்டது வீரமரணம்! கைகள் இரண்டையும் கட்டி கோழையைப் போல என் தலையைக் கொய்ய முயல்வதை என்னால் அனுமதிக்க இயலாது” எனப் பதிலளித்தான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் கொள்ளையர் அனைவரும் திகைத்து ஒருவரை ஒருவர் தங்களது முகத்தை மாறி மாறி பார்த்துக்கொண்டார்கள். அனைவரது முகப் பாவனைகளையும் கண்ட கொள்ளையர் தலைவன், “அவரது பின் கட்டுகளை அவிழ்த்துவிடுங்கள். நானே வாள் சமரிட்டு அவரது ஆசையை நிறைவேற்றுகிறேன்!” எனக் கூறியபடியே வாளினை உருவிக் கொண்டு முன்னே சென்றான்.

கொள்ளையர் தலைவனின் முரட்டு யவனனின் கட்டளையைக் கேட்ட பிறகு, “வேண்டாம் தளபதி! வேண்டாம்” எனப் பதறியடித்துக் கொண்டு முன்னே வந்தார் ஹிப்பாலாஸ்.

செங்குவீரனை அவிழ்த்து விட வேண்டாம் என்று கூறிய ஹிப்பாலாசைக் கண்டு அனைவரும் ஆச்சர்யம் அடைந்தார்களா அல்லது அவர் கூறிய தளபதி என்ற சொல்லைக்கேட்டு ஆச்சர்யம்

அடைந்தார்களோ தெரியாது. செங்குவீரன், மாலுமிகள் மற்றும் அடிமைகள் அனைவரும் ஆச்சர்யத்தையும், வியப்பையும் ஒருசேர அடைந்தார்கள்!

நின்றுகொண்டிருந்த செங்குவீரனின் முகத்தையும் ஏறெடுத்துப் பார்க்கவும் திராணியில்லாத ஹிப்பாலாஸ், “தளபதியாரே, தங்கள் வீரத்திலும், திறமையிலும் எனக்குப் பரிபூரண நம்பிக்கை உண்டு. இருந்தும், இவரது...” என மேற்கொண்டு பேச இயலாமல் திணறிய ஹிப்பாலாஸ், “இந்தத் தமிழக வீரரின் திறமையையும் குறைத்து எடைபோட வேண்டாம்! நான் தங்கள் தலைவி ஆண்ட்ரிமேடா'வை சந்திக்க விரும்புகிறேன். ஏற்பாடு செய்யுங்களேன்!” எனப் பணிந்து யவனக் கொள்ளையனிடம் வேண்டினார்.

அவர் கூறியதைக் கேட்டதும் செங்குவீரன் பெரும் அதிர்ச்சியடைந்தான். ஹிப்பாலாசின் நம்பிக்கைத் துரோகம்

அவனைச் சொல்லொணாத் துயரடைய வைத்தது. 'தலைவரே இந்த ஹிப்பாலாசை ஒருநாளும் நம்பிவிடாதீர்கள்' என எச்சரித்த இம்ஹோடெப்பின் வார்த்தைகள் மீண்டும் தனது காதுகளில் ஒலிப்பதைப் போன்று உணர்ந்தான் செங்குவீரன். அதே நேரம் ஆண்ட்ரிமேடாவைப் பற்றி மீட்கப்பட்ட அடிமைகளின் தலைவன், 'அவளுக்கு முரட்டுத் தளபதி ஒருவன் இருக்கிறான். அவனும் திறமைசாலி! அவனை வெல்வதும் பெரும்பாடு!' எனக் கூறிய வார்த்தைகளையும் எண்ணிப் பார்த்தான். அவனுக்கு முன்னாள் நின்ற ஹிப்பாலாசையும், முரட்டு யவனத் தளபதியையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான்.

கடும் பயிற்சி மற்றும் நீண்ட நாள் கடற்பயணம் ஆகியவற்றினால் அவரது முகவும் உடலும் யவனர்களுக்கு உரிய சிவந்த தோல் சற்றுக் கருத்திருந்தது. அதிலும் அவரது தோள்கள் மற்றும் மாற்புகள் வலிமையாக விரிவடைந்து வயிற்றுத் தசைகள் அனைத்தும் கெட்டிப்

பட்டு இருகி இருந்ததையும் கவனித்த
வன் அவரது உடலின் வலிமை எத்த
கையதாக இருக்கும் என்பதையும் யூகிக்
கவே செய்தான்! முரட்டுத் தளபதி எனக்
கூறியதைப் போன்றே அவரது முகத்தில்
காணப்பட்ட பெரிய மூக்கு, அசாதார
மான அவரது பார்வை, தடித்த உதடுகள்
ஆகியவை இயற்கையாகவே அவர் முன்
இருப்பவர்களுக்கு அச்சத்தைத் தோற்
றுவிக்கச் செய்யும்படி அமைந்திருந்
தது. ஆனால், அவரைக் காணும்போதே
அவரது முகத்தில் கருணை என்பதற்
கான எந்தவித அறிகுறியும் இல்லாமல்
அவர் முரடன் என்பதைப் பார்த்தமாத்தி
ரத்திலேயே அனைவரும் அறிந்துகொள்
ளும்படி காணப்பட்டார். மேல் அங்கி
அணியாமல் வெற்று உடம்புடன் காணப்
பட்டவர் இடை மற்றும் இரு தொடை
களையும் துணியால் சுற்றிக்கொண்டு
வாளோடு நின்றுகொண்டிருந்தார். அவர்
வாளினைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்ற
தோரணையிலிருந்தே அவரது திறமை

யையும் கணிக்கவே செய்தான் செங்குவீரன்! மேற்கண்ட காட்சிகள் அனைத்தையும் கண நேரத்தில் செங்குவீரன் கவனித்தவை.

ஆண்ட்ரிமேடாவைச் சந்திக்க வேண்டும் எனக்கூறிய ஹிப்பாலாசிடம், “நீ எதற்குத் தலைவியைச் சந்திக்க வேண்டும்?” என வினவினான் கொள்ளையர் தளபதி.

“தளபதியாரே, அனைத்திற்கும் காரணம் இருக்கிறது! சிலவற்றை வெளிப்படையாகக் கூற இயலாது. நிலைமையைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள்!” என மன்றாடினார் ஹிப்பாலாஸ்.

“ஹிப்பாலாஸ் தாங்கள் கூறுவது வேடிக்கையாக இருக்கிறது. எதற்காக என நான் காரணம் அறியாமல் தலைவி ஆண்ட்ரிமேடாவை உன்னால் சந்திக்க இயலாது. நீதான் எரித்திரியன் கடலின் மிகச்சிறந்த மாலுமி என்பதாலும், இக்கலத்தினை நாங்கள் கைப்பற்ற உதவி

னாய் என்பதற்காகத்தான் உன்னை நிற்கவைத்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன். இல்லையேல் எங்களது இரு கலங்களை மூழ்கடித்த உங்களை இந்நேரம் வெட்டிப் போட்டிருப்போம்!” எனக் கோபத்தோடு கூறியபடியே உருவிய வாளினை உயர்த்தினான்.

அப்போது தளபதிக்கு முன்னர் மண்டியிட்ட ஹிப்பாலாஸ், “தளபதி, இங்கு நடக்கும் அனைத்து காரியங்களுக்கும் தவிர்க்கமுடியாத காரணம் ஒன்று உண்டு. அது ஆண்ட்ரிமேடாவை சந்தித்தால் மட்டுமே அந்த மர்மங்கள் விடைபெறும். இதற்குத் தாங்கள் அவசரப்படாமல் ஆவணச் செய்யவேண்டும்!” எனப் பணிந்து மன்றாடினான்.

ஹிப்பாலாஸ் கூறுவதைக்கேட்ட தளபதி ‘இவர்களை ஆண்ட்ரிமேடா விடம் சேர்ப்பித்துவிடுவோம். அவரே அடுத்து எடுக்கவேண்டிய முடிவுகளை எடுத்துக்கொள்ளட்டும்’ என எண்ணிய

வன், “மரக்கலங்கள் இதே திசையில் பயணிக்கட்டும், தக்க சமயத்தில் நமது தலைவியே நம்மைச் சந்திப்பார்கள். அதுவரை இந்தத் தமிழக வீரனை யாழித் தூணில் கட்டுங்கள்! யாராவது முரண்டு பிடித்தால் அவர்களைக் கொன்று கடலில் வீசி எறியுங்கள்!” என உத்தரவிட்டுவிட்டு அங்கிருந்து சென்றான். உடனே சில கொள்ளையர்கள் செங்குவீரனைப் பெரும் இரும்புத்தளைகளை எடுத்துத் தூணில் கட்டலானார்கள்.

அப்போது ஹிப்பாலாசும், மருத்துவனும் செங்குவீரனுக்கு முன் வந்து அவனது முகத்தைப் பார்க்காமல் கீழே பார்த்தபடியே தயங்கி நின்றார்கள். செங்குவீரன் வருத்தத்துடன், “ஏன் தலைவரே இப்படிச் செய்தீர்கள்?” என வினவினான்.

பதிலுக்கு ஹிப்பாலாஸ், “என்னை மன்னித்துவிடு தம்பி. வேறு எந்தக் கேள்வியையும் என்னிடம் கேட்காதே!” எனக் கலங்கியபடி செங்குவீரனின் மறு

மொழியை எதிர்பாராமல் அங்கிருந்
துக் கிளம்பினார். அவருடன் மருத்துவ
னும் செல்வதைப் பார்த்த செங்குவீரன்,
“மருத்துவரே நில்லுங்கள்!” என உத்தர
விட்டான்.

அவனது உத்தரவை மீள இயலாத
மருத்துவன் முன் செல்லாமல் பின்
தங்கிவிட்டான். அவனிடம் செங்குவீரன்,
“மருத்துவரே, என்ன நடந்தது? முழுவ
தையும் கூறுங்கள்!” என ஆணை பிறப்
பித்தான்.

“எனெக்கென்ன தெரியும்? நானும்
தங்களைப் போன்றுதான் எதுவும் தெரி
யாமல் குழம்பிக் கிடக்கிறேன்!” என
மிரண்டபடியே பதிலளித்தான்.

“உங்கள் உதடுகளில் உதிக்கும்
அனைத்து சொற்களும் பொய் என்று
உங்கள் பதறும் முகமும், கண்களும் கூறு
கிறது. உண்மையைக் கூறுங்கள்!” என
அதட்டினான்.

“எந்த உண்மையை?” இந்த முறையும் நடுங்கியபடி சொற்கள் இரண்டும் ஒவ்வொன்றாக மருத்துவனிடமிருந்து வெளிப்பட்டன.

“நேற்று இரவு நடந்தவைகள்தான்!”

“எனக்கு எதுவும் தெரியாது?”

“இப்படித்தான் ஹிப்பாலாஸ் கூறச் சொன்னாரா?”

“ஆம்! இல்லை. இல்லை. அவர் எதையும் கூறவில்லை” எனப் பதற்றத்தில் உள்ளினான் அவன்.

“நீங்கள்தான் உணவில் மயக்க மருந்தினைக் கலந்து அனைவரையும் இரவு உறங்கச் செய்துள்ளீர்கள். நானும், மாலுமிகள் அனைவரும் உறங்கியபிறகு ஹிப்பாலாஸ் கலத்தினைச் செலுத்தியிருக்கிறார்” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்தபோதே இடைமறித்த மருத்துவன், “வீரரே, வாய்க்கு வந்ததெல்லாம் கூறாதீர்கள்! நீங்கள் கூறுவதற்கு ஏதாவது

ஆதாரம் இருக்கிறதா? ஏன் எங்கள் மீது வீண் பழியைச் போடுகிறீர்கள்?” என வினவவும் செய்தான்.

“ஆதாரம் இருந்தால்தான் உண்மையை ஒப்புக்கொள்வீர்களா?”

எதுவும் பேச இயலாமல் தடுமாறிய படியே நின்றான் மருத்துவன்.

“ஆதாரம்தானே கேட்டீர்கள். அதோ பாருங்கள் நேற்று இரவு படுத்தவர்கள் இன்னும் கண் விழிக்கவில்லை! நீங்கள் தூக்க மருந்தினைக் கொடுத்துள்ளீர்கள் என்பதற்கு ஆதாரம் அவர்கள். சுக்கானைப் பாருங்கள், இரவு மரக்கலத்தை ஹிப்பாலாஸ்தான் செலுத்தியிருக்கிறார் என்பதற்கான ஆதாரம் அங்குக் கிடைக்கும்!” எனச் சுக்கானை நோக்கிப் பார்வையைச் செலுத்தினான்.

சுக்கானைக் கண்ட மருத்துவன், “அது அவருடையது கிடையாது!” என முதலில் கூறியவன் பிறகு, “அது அவ

ருடையதுதான். ஆனால், அவரது மேல் அங்கி அங்கு எப்படிச் சென்றது என எனக்குத் தெரியாதே!” எனப் பதறியபடி பதிலளித்தான்.

“நான் கூறவா?”

“எதை?”

“மரக்கலத் தலைவர் ஹிப்பாலா சின் மேல் அங்கி அங்கு எப்படி வந்தது என்று?”

“வீரரே....!” எனப் பெரும் அச்சத்துடன் முணுமுணுத்தான்.

“நேற்று உணவிலும், மதுவிலும் மயக்க மருந்தினை நீ கலந்தபிறகு நாங்கள் அனைவரும் மயங்கிவிட்டோம்! அதன்பிறகு ஹிப்பாலாஸ்தான் கலத்தினைச் செலுத்தியிருக்கிறார். சுக்கானைத் திருப்பும்போதுதான் அவர் தனது மேலங்கியை கழட்டி வைத்தவர் எடுக்க மறந்துவிட்டார். என்ன, நான் கூறுபவை அனைத்தும் மெய் தானே?”

பதில்கூற இயலாமல் திணறினான் மருத்துவன். அவனது தடுமாற்றத்தைக் கவனித்த செங்குவீரன், “அய்யா, எனக்கு உங்கள் மீது எந்தக் கோபமும் கிடையாது. எனது உயிரைக் கொற்கைத்துறைமுகத்தில் காப்பாற்றியவர்கள் நீங்கள் இருவரும் தான்! இன்று இருவரின் செய்கையும் விசித்திரமாக இருக்கிறது எனக்கு. நான் காண்பவை அனைத்தும் உண்மை என்றுகூட என்னால் நம்ப இயலவில்லை! நடந்தது நடந்துவிட்டது! எனக்கு ஒரேயொரு தகவல் மட்டும் தேவை கூறிவிட்டு நீங்கள் இங்கிருந்துக் கிளம்பலாம்!”

“என்ன தகவல்?”

“நேற்றிரவு நாங்கள் அனைவரும் மயங்கியபிறகு என்ன நடந்தது?”

“அது... அது...” எனத் தயங்கினார். அதைக்கண்ட செங்குவீரன், “தயக்கம் வேண்டாம். விரைந்து கூறுங்கள்!” எனப் பணித்தான்.

ஒருவாறு மனதினைத் திடப்படுத்திக்கொண்ட மருத்துவன் இரவு நடந்தவற்றைக் கூறலானான்.

மருத்துவன் மற்றும் ஹிப்பாலாஸ் வகுத்த இரகசிய திட்டப்படி யாருக்கும் தெரியாமல் நேற்றிரவு உணவு மற்றும் மது வினில் மயக்க மருந்துப் பொடிகளை அளவாகத் தூவிவிட்டான் மருத்துவன். இரவு உணவினை அனைவரும் உண்டு மயக்கமடைந்தபிறகு, கலத்தினை ஹிப்பாலாசே செலுத்தினார். மாலை மற்றும் இரவு நேரங்களில் யாரும் விளக்கினை ஏற்றக்கூடாது என உத்தரவு பிறப்பித்திருந்தான் செங்குவீரன். இரவு நேரத்தில் விளக்கு ஏற்றினால் கொள்ளையர் அடையாளம் கண்டுவிடுவார்கள் என நினைத்தே செங்குவீரன் அப்படிக்கட்டளையிட்டிருந்தான். ஆனால் அவனது கட்டளைக்கு மாறாக, ஹிப்பாலாஸ் கட்டளையின்படி மரக்கலத்தின் மேல் தளத்தில் விளக்கினை ஏற்றி வைத்தான் மருத்துவன். அது மட்டும் இல்லாமல்,

அக்காலத்தில் தொலைவில் இருப்பவர்களுக்குச் சமிக்ஞை காமிக்க வேண்டுமெனில் விளக்கினை ஆட்டித் தெரிவிப்பார்கள். சமிக்ஞை தெரிவிப்பதில் பல விதங்கள் உண்டு. தொலைவில் இருப்பவர்களுக்குத் தகவல் தெரிவிப்பது, எச்சரிக்கை செய்வது, அடிபணிவது எனப் பல விதங்களில் விளக்கினை ஆட்டுவதன் மூலம் தகவல்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளலாம். அதன்படி விளக்கினை எடுத்து ஆட்டி முதலில் தனது இருப்பிடத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டார் ஹிப்பாலாஸ். ஹிப்பாலாசின் விளக்கு சமிக்ஞையைக் கண்ட கொள்ளையரும் தொலைவிலிருந்து பதிலுக்கு விளக்கினை ஆட்டிப் பதிலளித்தனர். அதன்படியே உங்களிடம் நான் சரணடைவதாகவும் தெரிவித்துவிட, நள்ளிரவில் வந்த கொள்ளையரின் இரு கலங்கள் வணிகக் கலத்தினைச் சூழ்ந்து விட்டன. நடு இரவில் பனிப்பொழிவு அதிகம் இல்லாத சமயத்தை உபயோ

கப்படுத்திக் கொண்டார் அவர். கொள்ளையர் தலைவனிடம் அனைத்துத் தகவல்களையும் தெரிவித்துத் தனக்கும் மூழ்கடிக்கப்பட்ட இரு கொள்ளையரின் மரக்கலங்களுக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை என்பதையும் தெளிவுபடுத்திக் கொண்டார் ஹிப்பாலாஸ். ஏற்கெனவே ஹிப்பாலாசிடம் பெரும் மரியாதை இருந்ததால் அவரது வேண்டுகோளினை ஏற்ற கொள்ளையர்கள் வணிகக் கலத்தைச் சிறைபடுத்தியபடியே இரவினைக் கழித்துக்கொண்டிருந்தனர். பொழுது விடிய விடிய மாலுமிகள் மற்றும் அடிமை வீரர்கள் ஒவ்வொருவராகக் கண் விழிக்க விழிக்க அவர்களின் கைகளைப் பின்னால் கட்டிச் சிறைப்படுத்தினர். முரண்டுபிடித்தவர்களைக் கடுமையாகத் தாக்கி பணியச் செய்துவிட்டார்கள்.

ஹிப்பாலாசின் இழிந்த செயலைக் கேட்டு பெரிதும் அதிர்ச்சியடைந்து மனம் கலங்கினான் செங்குவீரன், “மருத்துவரே, என் மீதும் எனது திறமை மீதும்

அவநம்பிக்கை வந்துவிட்டதா அவருக்கு? ஏன் இப்படிச் செய்தார் அவர்?" என வருத்தத்துடன் வினவினான்.

“எப்படியும் ஆண்ட்ரிமேடாவின் கலம் விரட்டி வந்து நமது கலத்தினை மூழ்கடித்துவிடும் என்ற அச்சம் மற்றும் உயிரைக்காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற அக்கறையும்தான்! அதுமட்டுமில்லாமல்...” எனத் தயங்கிய மருத்துவனிடம், “தயக்கம் வேண்டாம். தொடர்ந்து கூறுங்கள்!” எனக் கட்டளையிட்டான் செங்குவீரன்.

“அதுமட்டுமல்லாமல் நீ அடிமைகளை விடுவித்ததும் அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவர் இழந்த நட்பத்தை வேறு வழியில் சரிகட்ட முயல்கிறார்!”

“வேறு வழியிலா?”

“ஆம்!”

“எப்படி?”

“எனக்குத் தெரியவில்லை தம்பி!”

“சரி! நீங்கள் செல்லலாம்” எனக் கூற அங்கிருந்து சென்றான் மருத்துவன். ஹிப்பாலாசின் வஞ்சக ஏமாற்றத்தினால் பெரும் விரக்தியடைந்திருந்தான். வருந்தியபடியே அருகினில் கைகள் இரண்டும் பின்னால் கட்டப்பட்டிருந்த அடிமை மாலுமிகள் மற்றும் அடிமை வீரர்களைக் கவனித்தான். அவர்களின் நெற்றி மற்றும் உடலிலிருந்து குருதி வழிந்துகொண்டிருந்தது. அவர்களுக்கு மட்டுமாவது விடுதலையைப் பெற்றுவிட வேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டிருந்த வேளையில் இவர்களின் கலத்தினை நோக்கி ஒரு நடத்தர வடிவமுடைய கலம் ஒன்று விரைந்து வந்து நின்றது. இரண்டு கலங்கலுக்கும் இடையில் மரப்பாலம் கவிழ்கடற்கொள்ளையரின் தலைவி ஆண்ட்ரிமேடா மோகனப் பார்வையுடன் அனைவரையும் பார்த்தபடியே ஓய்யார நடை நடந்து வணிகக் கலத்திற்குள் வந்தாள். மாலுமிகள் அனைவரும் மண்டியி

டப்பட்டு அமர்ந்திருக்க யாழித் தூணில் கட்டப்பட்டிருந்த செங்குவீரனைக் கண்டவள் முரண்டு பிடிப்பவன் அவனாகத்தான் இருப்பான் என எண்ணி செங்குவீரனை நோக்கிச் சென்று அவனுக்கு முன்னால் இருந்த தூணைப் பற்றிக்கொண்டு நின்றாள்.

மோகன சுந்தரியான அந்த ஏந்திழையாளைக் கண்டதுமே கொள்ளையர் மட்டுமல்லாது அடிமைகள், மாலுமிகள் அனைவரும் மண்டியிட்டுத் தங்கள் பணிவைத் தெரிவித்தார்கள். கைகள் இரண்டும் தூணின் பின்புறத்தில் கட்டப்பட்டுத் தலையைக் கூடச் சாயக்காமல் நின்றுகொண்டிருந்த செங்குவீரனை விசமப் புன்னகையுடன் பார்த்தாள் அந்த ஏந்திழை. அவளது அந்த மோகனப் பார்வையில் ஆயிரம் அர்த்தங்கள், ஆயிரம் சீற்றங்கள் இருப்பதை உணரவும் செய்தான் செங்குவீரன். தனக்கு முன் நிற்கும் அந்த ஏந்திழையின் மோகன அழகினைக் கண்டவன் அவளது அழகினில்

<https://telegram.me/achhamlibra>
'தான் யார்? தான் எச்சூழலில் அகப்பட்டிருக்கிறோம்?' என ஒவ்வொன்றாக மறந்து கொண்டிருப்பதை உணரவே செய்தான் செங்குவீரன்.

12. மர்ம அடி

ஆ ண்ட்ரிமேடா என்றால் ஆண் களை அடக்கி ஆள்பவள் எனப் பொருள். பெயருக்கேற்பவே ஆண்களை அடக்கி ஆளும் அளவிற்குப் பேரழகினைக் கொண்டு கம்பீரத்துடன் விளங்கினாள் அந்த ஏந்திழை. கலிங்கத்துப் பரணி கடைதிறப்புப் பகுதியில் செயங்கொண்டார், '[கொப்பூழாகிய](#) நீர்ச் சுழியிலிருந்து மேல் நோக்கி எழுகின்ற பசுமையான ரோமத் தண்டு ஒன்று, மாலைப் பொழுதில் மலரவிருக்கும் இரண்டு தாமரை மொட்டுகளைத் தாங்கி நிற்கின்றன' என வர்ணித்திருப்பார். மாலையில் குழுதம் மலர்தான் மலரும்; தாமரை அந்திப் பொழுதில் மலராது என்றாலும் நுபுரங்களை அந்தித் தாமரை மொட்டு எனச் செயங்கொண்டார் வருணிக்கக் காரணம், அவை மாலையில் மலர்ந்து இரவு பொழுதில் தலைவனுடன்

கூடுகையில் காதல் மணத்தைப் பரப்
பப்போவதால் அப்படி வர்ணித்திருப்
பார். இதையே காளிதாசர், 'தாமரை
மொட்டுக்கள் மேல் வண்டுகள் உட்
கார்ந்த அழகை அவளது முன் அழகு
ளான நுபுரங்கள் இரண்டும் அலட்சியம்
செய்தன' எனச் சுதசினைையை வர்ணித்தி
ருப்பார்.

அவற்றைப் போலவே சுமக்க
இயலாத இரண்டு மலர் மொட்டுக்களை
உடைய வஞ்சிக் கொடியானது காற்
றில் அசைந்து கொடியிடை ஒடிந்துவிடா
மல் இருக்க ஆதாரத்திற்குத் தூணைப்
பற்றியிருக்கிறதோ என எண்ணும்படி
அந்த யவன ஏந்திழை தூணில் சாய்ந்து
நின்றுகொண்டிருந்தான். மெலிந்திருந்த
அவளது இடைக்கு மேலே காணப்பட்ட
அவளது மலர்ந்த மொட்டுக்கள் இரண்
டையும் மறைக்கச் சிவப்பு நிறப் பட்டு
ஒன்றை இடையிலிருந்து தோளுக்குக்
கொண்டு சென்று அவளது சிவந்த பவள
முதுகினைக் காட்டிக் கொண்டு மீண்டும்
அத்துணியை இடையிலேயே சொருகியி
ருந்தான். அவள் நாட்டு யவனப் பண்

பாடு தமிழகப் பண்பாட்டைப்போன்று ஆடைக் கட்டுப்பாடு அதிகம் இல்லாததால் அவள் தனது ஆடைக் குறைப்பிலும் அதே தாராளத்தைக் காட்டியிருந்தாள். இடையில் முழங்காலிற்குச் சற்றே கீழ் வரை அவள் உடுத்தியிருந்த பட்டும் அவளது அங்க லாவண்யங்களின் பரிமாணத்தை வெளிப்படுத்தவும் தவறவில்லை. அவளது ஆடைகள் மறைக்க வேண்டியவற்றை மறைத்திருந்தாலும், அவற்றின் தாராளத்தால் அவை பலவித சிந்தனைக்கும், வரம்பு மீறலுக்கும் இடங்கொடுப்பதைப் போலிருந்தது. இருப்பினும், அத்தனை கொள்ளையர்களையும் கட்டுப்படுத்தி அடிமையாக வைத்திருந்த அந்த ஏந்திழையின் திறன் வியக்க வைக்கும்படியாகவே இருந்தது.

போர்க் காலத்தில் எய்யப்படும் அம்பானது மார்பினைத்தான் துளைக்கும், ஆனால், எதிரில் நிற்பவர்களின் உயிரையும், உணர்வையும் ஒருசேர நடுநின்று துளைக்கும் வகையில் நீல நிறத்தில் காட்

சியளித்தன அந்த ஏந்திழையின் விழிகள்
 இரண்டும். அவற்றின் மேலே கருத்த அவ
 ளது புருவங்கள் இரண்டும் வில்லைப்
 போன்று நீண்டு வளைந்து எதிரில் நிற
 கும் ஆண்மகன்களின் மீது எப்போதும்
 மோக அம்புகளைப் பாய்ச்சத் தயாரா
 கவே இருப்பதைப் போன்றிருந்தது. பிறை
 நிலா அந்திக் கதிரவனின் செங்கதிர்க
 ளைக் கிரகித்துச் சிவந்திருப்பதைப்
 போன்று அவளது பிறை நுதலும் ஒளி
 வீசிக்கொண்டிருக்க, சுருள் சுருளாய்ச்
 சுருண்டிருந்த அவளது குழல்கள் தலை
 யில் முடியப்படாததால் அவளது முன்புற
 மும், பின்புறமும் அலை அலையாய் அரு
 வியைப் போன்று காற்றின் சலசலப்புடன்
 விழுந்துகொண்டிருந்தது. தங்கத்தை
 உருக்கி இழையாக்கினால் எப்படிக்
 காணப்படுமோ அதைப் போன்றே அந்த
 ஏந்திழையின் குழல்களும் சற்றே மஞ்சள்
 நிறத்தில் பொன் இழைகளாய்க் காணப்
 பட்டது. சிவந்து காணப்படும் குவளை
 மலர்கள் வெளிறிக் காணப்படுவதைப்

போலிருந்த அவளது வெண்பஞ்சுக் கன்னங்களில் படிந்திருந்த சில கற்றைப் பொற்குழல்கள் அவளது மோகன அழகை இன்னும் பல மடங்கு பெருக்கடித்துக்கொண்டிருந்தது. அளவான வடிவமுடன் காணப்பட்ட அவளது நாசிகளுக்குக் கீழிருந்த சிவந்த அவளது இரு இதழ்களும், அதரத்திற்குள் மேலும் கீழும் வரிசை வரிசையாய்க் காணப்பட்ட அவளது பல் வரிசைகள் அவள் சிரிப்பினை உதிர்க்கும்போது பட்டைத் தீட்டப்பட்ட உலகின் பிரசித்தி பெற்ற பாண்டிய நாட்டு முத்துக்களையும் பழிக்கும் வண்ணம் வெண்மையாகக் காணப்பட்டது. அதே நேரம் அவளது அதர இதழ்களும், பற்களும் அவளது சிரிப்பிற்கு மோகன சக்தியை அளவில்லாமல் வழங்கிக்கொண்டிருந்தது.

கடற்கொள்ளைக்காரியாக இருந்தாலும் இயற்கை அவளுக்களித்த நகைகளையே ஆதாரமாகக் கொண்டு வேறு எந்தச் செயற்கை ஆபரணங்களையும்

அணிந்திராத அவளது வெற்றுக் கழுத்து, பக்கங்களைக் கவர்ந்து ஆக்கிரமித்திருந்த அவளது முன் அழகு, அவற்றை மறைக்க வேண்டுமே என்பதற்காகச் சம்பிரதாயத்துக்கு மட்டுமே அவள் அணிந்திருந்த அவளது தேக நிறத்தை விடச் சற்றே சிவந்த நிறத்திலான ஆடை, காற்றடித்தால் ஓடிந்து விடுமோ என அஞ்சும்படியாகச் சுமைகளைத் தாங்கி நிற்கும் அவளது மெல்லிய இடை என மோகனத்தின் மொத்த உருவமாக நின்றிருந்தாள் அந்த மோகனப் பெண். இயற்கை அளிக்க வேண்டிய அத்தனை செல்வங்களையும் நிறைவாகவும், அதே சமயம் யௌவனத்தில் ஏதும் குறைவின்றி, அங்க லாவண்யங்களுடன் அழகின் மொத்த சொரூபமாக நின்றுகொண்டிருந்தாள் அந்த ஏந்திழை.

அவளது முகத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் மோகனப் புன்னகை, வசீகரப் பார்வை, லாவண்யத் தோற்றம், பெண் என்பதற்கான இலக்கணங்கள் அனைத்

தும் சிறிதும் நழுவாதபடி யெளவன
சௌந்தர்யத்துடன் காணப்பட்ட அந்த
ஏந்திழையைக் கண்டவர்கள் அனைவ
ரும் அக்கணம் மெய் மறந்து அவளையே
பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர்.

அனைவரின் பார்வையையும்,
அவற்றின் நோக்கத்தையும் அறிந்த
ஆண்ட்ரிமேடா, அவர்களை லட்சியம்
செய்யாமல் தூணில் கட்டப்பட்டிருந்த
செங்குவீரனைக் கண்டவள் அருகில்
நின்றத் தனது முரட்டுத் தளபதியிடம்,
“இவனை மட்டும் எதற்காகத் தூணில்
கட்டியிருக்கிறீர்கள்?” என அலட்சியத்து
டன் வினவினாள். அதுவரை அவளது
அழகினைக் கண்டு அங்கிருந்தவர்க
ளின் கண்கள் மட்டுமே அனுபவித்
துக் கொண்டிருந்த இன்பத்தை அவர்க
ளின் காதுகளும் அந்தப் பேச்சின் இனி
மையை அனுபவிக்கத் தொடங்கின.

“இவன் ஆபத்தானவன். ஆத
லால்...” எனக் கொள்ளையர் தளபதி

கூறிக்கொண்டிருந்த போதே இடைமறித்த ஆண்ட்ரிமேடா, “ஆதலால் என்ன! ஆபத்தானவன் என்றால் தலையைக் கொய்துவிட வேண்டியதுதானே!” என அதிகாரத்துடன் கூறலானாள்.

“கடலில் தள்ளி அவனது உயிரைப் போக்கலாம் என எண்ணியிருந்தேன் நான். ஆனால், அவன் வீர மரணம் வேண்டும் என்கிறான்!”

“அளித்துவிடுவதுதானே!”

“இவனுடன் வாற்சமர் புரிந்து அவன் எதிர்பார்த்த வீர மரணத்தை அளித்துவிடலாம் எனத்தான் வாளை உயர்த்தினேன். ஆனால், இக்கலத்தின் தலைவர் அவனுடன் வாற்சமர் புரிவதை கடுமையாகத் தடுக்கிறார். வேண்டாம் என்று எச்சரிக்கை செய்கிறார்.”

“யார், விளக்கினை ஆட்டி நமக்குச் சமிக்கை செய்தவனா?”

“ஆம் தேவி!”

“மரக்கலத் தலைவன் எதற்குச் சமிக் கை அளித்து அவனது கலம் பிடிபட உதவினான்?”

“தெரியவில்லை!”

“கலத்தின் தலைவர் யார்?”

“ஹிப்பாலாஸ்!”

“ஹிப்பாலாசா?”

“ஆம்!”

“வேறு ஏதாவது அவர் உன்னிடம் கூறினாரா?”

“இல்லை. ஆனால், தங்களிடம் பேச வேண்டும் என விரும்புகிறார்.”

“எது சம்பந்தமாக அவர் பேச வேண்டுமாம்?”

“தெரியவில்லை!”

“நீ கேட்க வேண்டியதுதானே!”

“கேட்டேன். ஆனால், உங்களிடம் தான் அவர் தெரிவிப்பேன் எனப் பிடிவாதமாகக் கூறிவிட்டார்.”

சிறிது சிந்தித்த ஆண்ட்ரிமேடா, “இருக்கட்டும். அவரிடம் பிறகு பேசிக் கொள்கிறேன்! அதற்குமுன் நமது இரு கலங்களை மூழ்கடித்தவனுக்கு வேண்டிய தண்டனையை அளித்துவிடு!” எனக் கட்டளையிட்டபடியே கலத்தின் மேற்பரப்பை ஆராய்ந்தாள்.

அருகில் நின்றவனிடம் செங்குவீரனின் கைக்கட்டுகளை அவிழ்த்துவிடு எனக் கண் காட்டியபடியே வாளோடு முன்னேறிச் சென்றான் கொள்ளையர் தளபதி. செங்குவீரனின் கைக்கட்டுகள் அவிழ்க்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபோது மேல் தளத்தில் ஏற்பட்டுவிட்ட திடீர் அமைதியினைக் கண்டு அங்கு வந்த ஹிப்பாலாஸ், “கட்டுகளை அவிழ்க்க வேண்டாம்! அவிழ்க்கவேண்டாம்!” என

மீண்டும் பதறியபடியே ஆண்ட்ரிமேடாவிடம் ஓடினார்.

ஓடி வந்த ஹிப்பாலாசைக் கவனித்த ஆண்ட்ரிமேடா, “என்ன ஹிப்பாலாஸ். என் இரு கலங்களை மூழ்கடித்தவனுக்குப் பரிந்து பேசுகிறாய்?” எனக் கோபத்துடன் வினவியவள் அவரது விழிகளில் தனது பார்வையைப் பதித்தாள்.

“இல்லை தேவி! இல்லை. நான் பரிந்து பேசவில்லை. தமிழக வீரரின் கட்டுகளை அவிழ்த்துவிட்டால் எதிர்பார்க்க இயலாத விபரீதங்கள் நிகழலாம், ஆதலால்தான்...” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த போதே இடைமறித்த ஆண்ட்ரிமேடா, “நிறுத்துங்கள் உங்களது பேச்சை! யாரிடம் பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதை நினைத்துப் பேசுங்கள்!” எனக் கூறி பார்வையில் கோபத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டாள். அவளது பார்வையின் கோபம் கலந்த மோகனத்தின் தீட்சன்னியத்தைத் தாங்க இயலாத ஹிப்பாலாஸ்

பார்வையை விலக்கிக் கீழே பார்க்கலா
னார்.

“மன்னிக்கவும்! தங்களிடம் ஒரு
முக்கியமான காரியத்தைப் பற்றிப் பேச
வேண்டும். அனுமதி அளியுங்கள்” என
அவள் முன் மண்டியிட்டுவிட்டார் ஹிப்பா
லாஸ்.

“அவனது கதையை முடித்துவிட்டு
பிறகு நாம் பேசிக்கொள்வோம்” எனக்
கூறிவிட்டு அவள் செல்ல, “தேவி நான்
கூறப் போவதே அந்தத் தமிழக வீரரைப்
பற்றிய செய்திதான்!” என அவள் பின்
னால் சென்றபடியே தெரிவித்தார் ஹிப்
பாலாஸ்.

“ஹிப்பாலாஸ், எனது பணிக்கு
முன்னால் குறுக்கே நிற்காதீர்கள். பிறகு
உங்களுக்கும் அதே கதி நேரலாம்!”
எனக் கடுமையுடன் கூற ஹிப்பாலாஸ்
அமைதியானார். செங்குவீரனைக் காக்
கவே அவர் இவ்வளவு நேரம் முயன்
றார். அது இயலாமல், செங்குவீரன் மடி

யப் போவதை எண்ணிய ஹிப்பாலாசும் அவனை எண்ணி வருந்தவே செய்தார். 'விதிப்படி எது நடக்கிறதோ நடக்கட்டும்!' என எண்ணி நடக்கப்போவதை பார்க்கத் தன்னைத் தயார்படுத்திக்கொண்டார்.

வாளுடன் நின்ற தனது தளபதியைக் கண்டவள், "ஏன் தயங்குகிறீர்கள்? அவனது தலையைக் கொய்ய வேண்டியதுதானே!" எனக் கூறியவள், "உங்களுக்குத் தயக்கம் இருந்தால் தெரிவியுங்கள், நானே கொன்றுவிடுகிறேன்!" என்ற படியே இரு அடி முன்னே வைத்தாள்.

அவளைத் தடுக்கும் துணிச்சல் கொள்ளையர் தளபதிக்கு இல்லாவிட்டாலும் அவளிடம், "மன்னிக்கவும் தேவி! தங்களுக்கு அவனைக் கொல்லும் சிரமம் வேண்டாம். அந்தப் பணியை நானே மேற்கொண்டுவிடுகிறேன். ஆனால், இறப்பதற்கு முன் இரு வாக்குறுதிகளை எதிர்பார்க்கிறான் அவன்!" எனப் பணிந்துக் கூறலானார்.

கொள்ளையனின் பார்வையில்
விழிகளைப் பதித்தபடியே, “இரண்டா?”
என ஆச்சர்யத்துடன் வினவினாள்
ஆண்ட்ரிமேடா.

“ஆம்!”

“என்னென்ன?”

“நாம் சிறைசெய்து வைத்திருக்கும்
இக்கல மாலுமிகள் மற்றும் அடிமைக
ளுக்கு விடுதலை அளிக்க வேண்டும்
என எதிர்பார்க்கிறான்!”

“அடிமைகளுக்கு விடுதலையா?”

“முடியாது எனக் கூறிவிட்டேன்
நான்!”

“எதிர்பார்த்த பதில்தான்!”

“முடியாது என்ற பிறகுதான் வீர மர
ணத்தைக் கேட்டான்!”

“கடலில் தள்ளி கொல்ல தாங்கள்
முடிவு செய்ததனால் வானினால் வெட்
டுப்பட்டு இறக்கவேண்டும் என எதிர்

பார்க்கிறான் போல! தலையைக் கொய்து
அவனது ஆசையை நிறைவேற்ற வேண்
டியதுதானே!”

“அங்குதான் சிறு பிரச்சனை தேவி!
அவன் வாற்சமரிட்டு இறக்க எண்ணுகி
றான். ஆனால், ஹிப்பாலாஸ் அதனைக்
கடுமையாக ஆட்சேபிக்கிறார். அவனது
கையை அவிழ்க்க வேண்டாம் என்
கிறார்! சற்று முன் அவரது அலறல் சத்
தத்தை நீங்கள் கேட்டீர்களே?”

“ஆமாம், கேட்டேன்! அவர் எதற்கு
அவனைக் கண்டு அஞ்சுகிறார். ஏன்
என்று வினவினாயா?” எனச் சற்
றுத் தொலைவில் நின்ற ஹிப்பாலாசைக்
கண்டபடியே கேட்டாள்.

“வினவினேன்!”

“என்ன காரணமாம்!”

“இவனை வாள் வீச்சில் வெல்வது
என்பது இயலாத காரியம் எனக் கரு
துகிறார் அவர்!” எனக் கூறிக்கொண்டி

ருந்த போதே அவனது பேச்சை முறித்துக் குறுக்கிட்ட ஆண்ட்ரிமேடா, “எனது தளபதியான நீ இதனைக் கூறுவது எனக்கு வெட்கமாக இருக்கிறது!” என வெகுண்டெழுந்தாள்.

“தேவி! இவனைக் கண்டு நான் அஞ்சவில்லை. ஹிப்பாலாஸ் கூறியதைக் கேட்டபிறகு தங்கள் கட்டளைப்படி அடுத்தக் காரியத்தை முன்னெடுக்கலாம் என எண்ணினேன். இனியும் பொறுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை! நமது இரு கலங்களை மூழ்கடித்த இவனது தலையை உங்கள் காலடியில் சமர்ப்பிக்கிறேன்!” எனப் பணிந்தபடி கோபமாகச் சென்றவன், “இவனை விடுவியுங்கள்!” எனக் கூறிக்கொண்டே முன்னே சென்றவன் சற்றுத் தொலைவில் நின்ற ஹிப்பாலாசையும் ஏளனத்துடன் பார்த்தான்.

செங்குவீரன் விடுவிக்கப்பட்டதைப் பார்த்த ஆண்ட்ரிமேடாவின் தளபதி,

செங்குவீரன் தயாராகி வாளினை உருவட்டும் அவன் மீது பாயலாம் எனக் காத்துக்கொண்டிருந்தான். செங்குவீரனும் அதிக நேரம் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. உடனே கை மற்றும் கால்களை உதறிக்கொண்டு இடையுறையிலிருந்து வாளினை உருவி தயாரானான். செங்குவீரன் அறிந்திருந்தான், 'தான் தோற்றால் விடுவிக்கப்பட்ட அடிமைகள் மீண்டும் அடிமையாக்கப்படுவார்கள்! தனது தலையும் துண்டிக்கப்பட்டுவிடும்! இவனை நான் வெற்றிகொண்டாலும் சுற்றி நிற்பவர்கள் அனைவரும் தன் மீது பாய்ந்து தன்னைக் கொன்று விடுவார்கள்! தான் மரணித்தால் தனது காதலி வானவல்லியை மீண்டும் சந்திக்கவே இயலாதே! உலகில் பிறந்த யாவரையுமே மரணம் ஓர் நாள் தழுவும். ஆனால், இன்று நான் மரணிக்கக்கூடாது! இதிலிருந்து நிச்சயம் தப்பிக்க வேண்டும். கரிகாலர் பல நாள் எதிரியின் மாளிகையில் அடைபட்டுத் தகுந்த சூழல் வாய்த்

ததும் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்
ளவில்லையா? ஆபத்தான காலத்தில்
உயிரை இழக்காமல் கையில் பிடித்தி
ருப்பதைத் தவிர வேறு நற்பயன் என்
பது கிடையாது! அதை இன்று நிச்சயம்
கடைபிடிக்க வேண்டும். நிச்சயம் இந்த
மர்மச் சுழலிலிருந்து விடுபடவேண்டும்'
என எண்ணியபடியே இடது காலை முன்
வைத்து வாளினைப் பின்னால் கொண்டு
சென்று யவனனின் கண்களை நோக்
கியபடியே இடது கையினால் அவனை
அழைத்தான்.

இதற்குத்தான் இத்தனை நேரம்
பொறுத்திருந்தேன் என்பதைப்போல
இவ்வளவு நேரம் அமைதியாக நின்ற
ஆண்ட்ரிமேடாவின் தளபதி அவன் மீது
வாளுடன் பாயலானான். கடும் மூர்க்கத்
தனமாகத் தாக்கியவனின் வாட்களைத்
திறம்படத் தடுத்து நிறுத்திக்கொண்டிருந்
தான் செங்குவீரன். ஏற்கெனவே புகா
ரின் யவனத் தளபதி டாள் தொபியாசிட
மிருந்து யவனர்களின் வாள் வீச்சு மற்

றும் தாக்குதல் முறை எனப் பல வற்றையும் அறிந்து வைத்திருந்ததனால் செங்குவீரனுக்குக் கொள்ளையர் தளபதியின் தாக்குதல் அப்படியொன்றும் சிரமத்தை அளிக்கவில்லை. இருந்தாலும் எதிரியை சாதாரணமாக எடைபோடக் கூடாது என்ற காரணத்தினால் தடுப்புப் போரிலே ஈடுபட்டு அவனது பலம், பலவீனம் மற்றும் தாக்குதல் முறை என அனைத்தையும் கணித்துக்கொண்டிருந்தான். யவனனின் நோக்கம் நன்கு புரிந்திருந்தது செங்குவீரனுக்கு! முதலிலேயே முரட்டுத்தனமாகத் தாக்கி வீழ்த்திவிட வேண்டும் என்றே கடுமையாகத் தாக்கினான்.

தனது தாக்குதல்கள் அனைத்தையும் செங்குவீரன் சிறப்பாகத் தடுத்து விட்டதையும், பலம் வாய்ந்த தனது முரட்டு வீச்சிலிருந்தும் அவன் தன்னைத் தற்காத்துக் கொண்டதைப் பார்த்தவர், 'இளம் வயதுடையவனாக இருந்தாலும் இவனுடன் எச்சரிக்கையுடன் சமரிட

வேண்டும் என எண்ணித் தாக்குதல் முறையை மாற்றித் தான் சோர்வடைந்து விட்டதைப் போன்று தாக்குதல் வேகத்தைக் குறைத்தால் அவன் எதிர்த்துத் தன்னை வீழ்த்தலாம் என்று நம்பிக்கையுடன் தாக்குவான். அப்போது அவனை ஒரேயடியாக வீழ்த்திவிடலாம் என எண்ணித் தனது தாக்குதல் வேகத்தைக் குறைத்தார்.

அவரது தாக்குதல் யுக்தியைப் புரிந்துகொண்ட செங்குவீரனும் சாதூர்யமாகப் போரிட்டுத் தக்க சமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இருவரின் வாள்களும் விவேகத்துடனும், வேகமாகவும் மோதிக்கொண்டிருந்தது.

இருவரின் வாட்களும் மோதியதால் எழுந்த 'கனாங்' என்ற சத்தம் அந்தக் கலம் முழுவதும் எதிரொலிக்கவே செய்தது! ஆண்ட்ரிமேடா மற்றும் கொள்ளையர் அனைவர்க்கும் பெரும் ஆச்சர்யமாக இருந்தது. ஏனென

னில், அவர்களின் தளபதியின் தாக்கு
தலை எதிர்கொண்ட அனைவரும் சில
தாக்குதல்களிலேயே வாளினை இழந்து
தோற்றுவிடுவர். ஆனால், அவரது தாக்கு
தல்கள் அனைத்தையும் திறம்படச் சமா
ளித்த செங்குவீரனை அனைவரும் ஆச்
சர்யத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.
அடுத்து என்ன நிகழும்? யார் அப்போரில்
வெல்லப்போகிறார்கள்? என ஆவலுடன்
கலத்தினில் இருந்த அனைவருமே சம
ரைக் கண்டுகளித்துக்கொண்டிருந்தார்
கள்.

தனது வேகத்தைக் குறைத்துப்
போரிட்டும் பலன் கிடைக்காததால் மீண்
டும் தாக்குதல் வேகத்தை அதிகப்ப
டுத்தித் தனது அசுரத் தாக்குதலைத்
தொடங்கினார் கொள்ளையர் தளபதி.
அவரது வேகம் அதிகமாகும்போது அதீத
நம்பிக்கையால் அவரது கவனமும் சித
றும் என எதிர்பார்த்த செங்குவீரன் இது
வரை பொறுமையாகத் தடுப்புப் போரில்
இருந்தவன் விடுபட்டு அவரைப் பதி

லுக்குத் தாக்க ஆரம்பித்தான். இளம் வீரனான செங்குவீரனின் அதிவேகமான அதிரடித் தாக்குதல்களைத் தொடக்கத்தில் திறம்படச் சமாளித்தவர் அடுத்தடுத்த தாக்குதல்களைச் சமாளிக்கத் தடுமாறினார். அவரது தடுமாற்றத்தைக் கவனித்த செங்குவீரன் வாளினை சற்றுத் தளர்வாக்கி சிறு அதிர்வுடன் அவரது கைப்பிடிக்கு அருகினில் அதிவேகமாகத் தாக்கினான். அத்தாக்குதலைத் தாக்குப்பிடிக்காத அவரது வாள் கையிலிருந்து விடுபட்டுப் பத்தடித் தொலைவில் நின்று சமரை வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஆண்ட்ரிமேடாவை நோக்கிப் காற்றினில் விர்ரென்று பறந்தது! விடுபட்ட வாளானது ஆண்ட்ரிமேடாவை நோக்கிப் பறந்ததைக் கண்ட அனைவருமே அக்கணத்தில் உறைந்து போனார்கள். ஆனால், விதியின் வலிமையினால் அவளுக்கு முன் இருந்த ஒரு தூணில் பட்டுக் குத்திட்டு நின்றது அந்த வாள். வாளினை இழந்த கொள்ளையர் தளபதி

தனது தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ள மனமில்லாமல் அருகில் நின்றவர்களிடம், “இவனை வெட்டிப் போடுங்கள்!” எனக் கட்டளையிட வாயைத் திறந்தார். ஆனால், செங்குவீரனின் செயல் அவரது வாயை அடைத்துவிட்டது. தனது கையிலிருந்த வாளினை ஆண்ட்ரிமேடாவை நோக்கி வேகமாக வீசினான். அவனது குறித் தவறாமல் அவளுக்கு முன் நின்ற தூணில் குத்திட்டு நிற்க, “வாளினை இழந்துவிட்டோம் எனக் கலங்க வேண்டாம்! மல் யுத்தம் புரிவோம்! இதிலாவது உங்கள் வீரத்தை வெளிக்கொணருங்கள்!” எனச் சிரித்தபடி கூறிக்கொண்டு தனது இடைத் துணியை இறுகிச் சொறுகிக்கொண்டான்.

தோற்றவருக்கு இன்னொரு நல்வாய்ப்பை அளித்திருக்கும் செங்குவீரனின் போக்கு அங்கிருந்த அனைவருக்கும் பெரும் ஆச்சர்யத்தை அளிக்கவே செய்தது. செங்குவீரனின் மனதிலிருக்

கும் எண்ண ஓட்டத்தை யாராலும் கண்ட
றிய இயலவில்லை!

கொள்ளையர் தளபதியும், செங்
குவீரனும் மோதிக்கொண்டது மலையும்
மடுவும் மோதிக்கொள்வதைப் போன்று
அனைவரும் உணர்ந்தார்கள். யவன
னின் முரட்டுப் பலத்தினால் செங்குவீ
ரன் தொடக்கத்தில் தடுமாறினான். யவ
னனின் பலத்தை விடச் செங்குவீரனின்
வேகம் அதிகமாக இருந்ததால், செங்கு
வீரன் மற்போரில் தடுமாறினாலும் யவ
னனால் வெற்றிபெற இயலவில்லை! மற்
போர் நாழிகைப் பொழுதிற்கு மேல்
நீடித்தது. நாழி ஆக ஆக யவனனின்
ஆதிக்கம் அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தது.
ஒரு கட்டத்தில் செங்குவீரனைத் தூக்
கிய யவனன் கீழே போட்டு அவனது
மார்பினில் ஏறி அமர்ந்துகொண்டான்.
இதுவரை தன்னைச் சமாளித்த செங்கு
வீரனின் வீரத்தைக் கண்டவர் பெரும்
கோபமடைந்து, “உன்னை உயிரோடு
விட்டுவைத்தால் எனக்குதான் ஆபத்து!

உன் கதையை இத்தோடு முடிக்கப்போகிறேன். உனது கடவுளை வேண்டிக் கொள்!” எனக் கத்தியபடியே இடுப்பில் வைத்திருந்த குறுவாளை எடுத்து ஓங்கியவன் செங்குவீரனின் கழுத்தை நோக்கி வேகமாக இறக்கினான்.

“ஆ!” என்ற அலறல் சத்தம் எழ கலத்தின் மேல் தளத்தில் நின்ற அடிமைகள், மாலுமிகள், ஆண்ட்ரிமேடா அனைவரும் திகைத்து நின்றார்கள்! செங்குவீரன் மீதமர்ந்து குறு வாளை வேகமாகக் கீழிறக்கிய யவனன்தான் “ஆ” என்று அலறியபடியே எழுந்து ஓடினான்.

அலறியபடியே நிலை தடுமாறி ஓடுபவனைக் கண்ட அனைவரும் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றனர். அப்போது செங்குவீரன், “கடலில் தவறி விழப்போகிறார். அவரைப் பிடியுங்கள்!” எனக் கட்டளையிட இரு கொள்ளையர் அங்கு என்ன நடக்கிறது என்பதை அறிந்துகொள்ள இயலாமல் குழப்பத்துடனே

கொள்ளையர் தளபதியைத் தடுக்க ஓடினர். ஆனால், அவர்களின் எதிர்பார்ப்பிற்கு மாறாக ஓடிய தளபதி அடிகளை எடுத்து வைக்க வைக்க அவரது கை மற்றும் கால்கள் இரண்டும் இழுத்து கீழே விழுந்து துடிக்கலானார்.

தளபதி கீழே விழுந்து வலிப்பு வந்துவிட்டதைப் போன்று துடிப்பதைக் கண்ட ஆண்ட்ரிமேடா, “இவன் தப்பிக்காவண்ணம் பிடியுங்கள்!” எனச் செங்குவீரனை நோக்கிக் கொள்ளையர்க்குக் கட்டளையிட நான்கைந்து பேர் ஓடிவந்து செங்குவீரன் திமிராத வண்ணம் பிடித்துக்கொண்டார்கள்.

“இவனை விட்டுவிடாதீர்கள்! தளபதியின் நிலை என்ன என்று பார்த்து விட்டு வந்து இவனைப் பார்த்துக்கொள்கிறேன்!” எனக் கூறிய ஆண்ட்ரிமேடா கீழே சுருண்டு மூர்ச்சையற்றுக் கிடந்த தன் தளபதியை நோக்கி ஓடிச் சென்றாள். அவளுக்கு முன்னரே அங்கு ஓடிச்

சென்ற மருத்துவன் அவனைப் பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்தான். பரிசோதித்த மருத்துவன் ஆண்ட்ரிமேடாவை நோக்கி, “நான் இதனைக் கூறுவதற்கு என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்! தங்கள் தளபதி மரணமடைந்துவிட்டார். துடிப்பும், மூச்சும் நின்றுவிட்டது” எனக் கூறியவன் தலையைத் தொங்கபோட்டபடியே செங்குவீரனை நோக்கிச் சென்றான். உடலில் ஓடும் நரம்புகள் அனைத்தும் விறைத்து சுருண்டு முடுச்சு முடுச்சியாய் மாறியிருந்த தனது தளபதியைக் கண்டவள் கடும் கோபத்துடன், கொள்ளையன் கையிலிருந்த வாளினைப் பிடிங்கிக் கொண்டு செங்குவீரனை நோக்கி வேகமாகச் சென்றாள்.

வேகமாகக் கோபத்துடன் வரும் ஆண்ட்ரிமேடாவைக் கண்டதும் செங்குவீரன் தப்பிக்க முயலுவான் என எண்ணிய கொள்ளையர் அவன் திமிராத வண்ணம் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். ஆனால், எந்தவித எதிர்ப்பை

யும் காட்டாத வண்ணம் அமைதியாக, முகத்தில் சிறு புன்னகையை வரவழைத்துக்கொண்டு சிரித்தபடியே ஆண்ட்ரிமேடாவின் கண்களில் தனது பார்வையை நிலைநிறுத்திக்கொண்டு நின்றான் செங்குவீரன்.

செங்குவீரனின் முகப் பாவனைகளையும், அவன் எந்த எதிர்ப்பையும் காட்டாமல் நிற்பதையும் கண்ட கொள்ளையர் மட்டுமல்லாது ஆண்ட்ரிமேடாகூட அக்கணத்தில் சிறு வியப்பையே அடைந்தாள். ஆச்சர்யம் தோன்றினாலும் தனது இரு கலங்களை மூழ்கடித்து, தனது திறமை வாய்ந்த தளபதியைக் கொன்ற இவனைக் கொல்லாமல் விட்டுவைக்கக் கூடாது என எண்ணியவள் வாளினை ஓங்கிக்கொண்டு சென்றாள். அப்போது செங்குவீரன் கூறிய சொற்கள் அவளை உறையச் செய்தது. அந்த ஏந்திழை மட்டுமல்ல கலத்தில் இருந்த மாலுமிகள் அனைவரும் அதிர்ச்சியில் உறைந்து நின்றார்கள்.

தன்னைக் கொல்ல வாளோடு வந்த ஆண்ட்ரிமேடாவிடம், “உங்கள் தளபதியை மீண்டும் உயிரோடு பார்க்க வேண்டும் ஆசை உனக்குக் கிடை யாதா?” என்ற கேள்விதான் அது.

செங்குவீரன் கூறியதைக் கேட் டதும் மருத்துவன், “என்ன வீரரே உளறுகிறாய்? அவர் மரணித்துவிட்டார். அவரது நாடிகள் அனைத்தும் முடங்கி விட்டது. இருதயம் துடிக்கவில்லை. மூச் சும் இல்லை! இனி அவரை உயிர்ப் பிக்க வேண்டும் எனில் சூயஸ் வந்தாலும் இயலாத காரியம். உயிர்பிழைக்கக் கண் டபடி உளறாதே!” எனக் கோபத்துடன் கூறலானார்.

“பேசுவதற்கு நேரமில்லை மருத் துவரே! காலம் வேகமாக விரைந்து கொண்டு இருக்கிறது. இன்னும் நேரம் கடந்தால் என்னால் மட்டுமல்ல நீங்கள் கூறுவதைப் போல அந்தச் சூயஸ் வந்தா

லும் இயலாத காரியமாகிவிடும்!” எனக் கூறி அமைதியாகிவிட்டான்.

அவன் கூறியதை அங்கிருந்தவர்கள் நம்ப மறுத்தாலும், அவனை அலட்சியம் செய்வதும் வீண் என உணர்ந்தும் இருந்தார்கள்.

அமைதியாகச் சிலையென நின்ற அந்த ஏந்திழையைக் கண்ட செங்குவீரன், “காலம் கடந்துகொண்டிருக்கிறது! முடிவு உங்கள் கையில்” என மீண்டும் கூற கொள்ளையர்கள் பிடியைத் தளர்த்தினார்கள். அவர்களிடமிருந்து திமிறி தன்னை விடுவித்துக்கொண்ட செங்குவீரன் கலத்தின் மேல் தளத்தில் சுருண்டுகிடந்த முரட்டு யவனனிடம் சென்றான். அவனது நாடித் துடிப்பு, மூச்சு மற்றும் அவனது உடலில் உருவாகியிருந்த நரம்பு முடுச்சுகளைக் கண்டவன், “இவரைக் காப்பாற்றிவிடலாம்! அஞ்சும்படி எந்த விபரீதமும் நேராது!” எனச் சத்தமிட்டுக் கூறி அருகில் திகைப்புடன் நின்

றுகொண்டிருந்த ஆண்ட்ரிமேடாவைப் பார்த்தான்.

பலரது தலையைக் கொய்துவந்து தனது காலடியில் போட்ட கம்பீரமான தனது தளபதி இன்று உடலில் ஓடும் நரம் புகள் அனைத்தும் புடைத்து ஆங்காங்கே சிறு சிறு முடுச்சுகள் ஏற்பட்டுக் கண் இரண்டும் மேலே சொருகி, கை மற்றும் கால்கள் இரண்டும் இழுத்துக்கொண்டு மூர்ச்சையற்றுக் கிடக்கும் அந்த முரட்டு யவனைக் கண்டு சற்று அச்சங்கொள்ளவே செய்தாள் அந்த ஏந்திழை.

தனது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த செங்குவீரனைப் பார்த்தாள். அவனும் மற்ற ஆடவர்களைப் போன்று தனது அழகினைத்தான் பார்க்கிறானோ என முதலில் எண்ணியவள், அவனது பார்வையில் இருந்த தெளிவைப் புரிந்துகொண்ட, 'இல்லை இல்லை. இவனது கண்களில் காமமோ, வேறு எண்ணமோ இருக்க வாய்ப்ப

பில்லை!” எனக் கூறிக்கொண்டவள்,
“என்னை எதற்குப் பார்த்துக்கொண்டு
நிற்கிறாய்? விரைந்து அவரைக் காப்
பாற்று” எனக் கோபத்துடன் கூறினாள்.

“அச்சம் வேண்டாம்! தங்களது
திறமை வாய்ந்த தளபதியை நான் காப்
பாற்றுகிறேன். ஆனால், எனக்கு ஒரு
வாக்கு வேண்டும். முன்பே இவரிடம்
கேட்டிருந்தேன். அளிக்க மறுத்துவிட்
டார். தாங்கள் அளிக்கத் தயாரா?” என
வினவினான்.

“என்ன வேண்டும்? உயிர் பிச்
சையா?”

அவளது பேச்சைக் கேட்டு நகைத்
தவன், “உயிர் மீது எனக்கு என்றுமே அக்
கறை இருந்ததில்லை. நீங்கள் கைப்பற்
றியிருக்கும் இந்தக் கலம், இங்கிருக்கும்
மாலுமிகள் மற்றும் அடிமைகள் அனை
வரையும் தாங்கள் விடுதலை செய்ய
வேண்டும்! இதற்குத் தாங்கள் உடன்பட்
டால் உங்கள் தளபதி உயிர் பெற்று எழுந்

திருப்பார். இல்லையேல்...” எனக் கூறி
வாக்கியத்தை முடித்தான்.

“மிரட்டுகிறாயா?”

“இல்லை!”

“என் தளபதி மட்டும் உயிரை இழந்தால் உன்னைக் கொன்று எரித்திரியன் கடல் சுறா மீன்களுக்கு உணவாக்கிவிடுவோம் என்பதையும் நினைவில் கொள்!”

“மிக்க வந்தனம். நான் சுறா மீன்களுக்கு உணவானால் தங்கள் தளபதியின் கதியும் அதேதான். அதையும் தாங்கள் நினைவில் கொள்வது நல்லது.”

சிறிது சிந்தித்தபடியே தனது தளபதியைக் கவனித்தாள் ஆண்ட்ரிமேடா. அவனது உடலின் நிறம் மாறத் தொடங்கியிருந்தது. அவனைப் பார்த்தபடியே, “சரி! நீ கூறுவதற்கு நான் உடன்படுகிறேன். விரைந்து அவரைக் காப்பாற்று!” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

அவள் கூறியதைக் கேட்டவன் மகிழ்ச்சியுடன் யவனனின் அடி வயிற்றைத் தடவி அவனது தாக்குதலினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த நரம்பு முடிச்சைக்கண்டறிந்து அழுத்தி நீவிவிட்டான். அங்குப் புடைத்திருந்த மற்ற நரம்பு முடிச்சுகளைத் தட்டிவிட்டுத் தூண்டி விட்டான். பிறகு அவனது நெற்றி, முதுகு மையம், கழுத்தில் புடைத்திருந்த நரம்பு முடிச்சுகள் ஒவ்வொன்றையும் தடவிப் பரிசோதித்து நரம்பு முடிச்சுகளைச் சீர் செய்தான்.

கீழே கிடந்த யவனனைத் தூக்கி அமரவைத்தவன் அவனது உச்சந்தலையில் தாக்கப்பட்டிருந்த நரம்பு முடிச்சுகள் சிலவற்றை அழுத்தி நீவிவிட்டான். அவ்வளவுதான் அதுவரை மூச்சு பேச்சு இன்றிக் கிடந்த யவனனின் இதயம் துடிக்க ஆரம்பித்தது. அவனது உடலிலும் அசைவுகள் சிறிது சிறிதாகத் தோன்றி அலறியபடியே கண் விழித்தான்.

கண் விழித்த யவனன் எழுந்து கோபத்துடன் ஏதோ கூற முயன்றான். அவனது வாய் குழறியது, எழுந்தவனும் அடுத்தக் கணம் கீழே தொப்பென்று விழுந்தான். அருகிலிருந்த யவன மருத்துவன், “அவரை என்ன செய்தாய்? அவரால் ஏன் பேச இயலவில்லை. நடக்கவும் இயலவில்லையே?” எனப் பதறினார்.

“அவர் இன்னும் ஒரு நாழிகைப் பொழுதில் சரியாகிவிடுவார்! உடலில் கசியும் குருதியும் சில தினங்களில் சரியாகிவிடும்! உடலில் ஏற்பட்டுள்ள வலி இன்னும் ஒரு கிழமைக்குப் பிறகே நிற்கும். கவலை வேண்டாம்!” என்றவன், ஆண்ட்ரிமேடாவைப் பார்த்து, “எனது மாலுமிகள் மற்றும் வீரர்களை விடுவிக் கச் சொல்லுங்கள்!” எனக் கூறியவன் பிறகு கலத்தின் விளிம்பை நோக்கி நடந்தான்.

அப்போது மருத்துவன், “தம்பி அவரை என்ன செய்தாய்? அவர் உன்

னைக் குறுவாளால் அல்லவா தாக்க ஓங்கினார். ஆனால், அவர் அல்லவா துடித்துக்கொண்டு கீழே விழுந்தார். அதன்பிறகு என்ன நடந்தது? இறந்தவனுக்கு எப்படி உயிர் கொடுத்தாய்? விசித்திரமாக அல்லவா இருக்கிறது!” என வினவினார்.

அவர் கேள்விகள் அனைத்தையும் கேட்ட பிறகு, “மருத்துவரே, நீங்கள் கற்று வைத்திருக்கும் வைத்திய முறைகள் எங்கள் ஊர் முனிவர்கள் அறிந்த மருத்துவத்தில் துளி அளவு கூட இருக்காது! இது தங்களின் அறிவிற்கு அப்பாற்பட்டது. நான் கூறினாலும் புரியாது!” எனக் கூறியபடியே தலையைத் திருப்பிப் பார்த்தான். அங்கு ஆண்ட்ரிமேடாவும், ஹிப்பாலாசும் ஏதோ பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள். ஹிப்பாலாஸ் அவ்வப்போது செங்குவீரனைப் பார்த்துக் கைகாட்டி பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

ஹிப்பாலாஸ் கூறுவதைக் கேட்ட ஆண்ட்ரிமேடாவின் கண்களில் மகிழ்ச்சி

மற்றும் திகைப்பின் சாயல் அதிகமாகிக்
கொண்டிருப்பதையும் செங்குவீரன் கவ
னிக்கவே செய்தான். ஆண்ட்ரிமேடா
வைப் பார்க்கப் பார்க்க செங்குவீரனின்
மனதில் இனம் காண இயலாத ஒரு
வித எச்சரிக்கை உணர்வு உருவாகிக்
கொண்டு இருந்தது.

அடிக்குறிப்புகள் :

1. உந்திச் சுழியில் முளைத்து
எழுந்த

உரோமப் பசுந்தாள் ஒன்றில்
இரண்டு

அந்திக் கமலம் கொடு வருவீர்

அம் பொன் கபாடம் திறமினோ!
(கலிங்கத்துப் பரணி, தாழிசை - 39.)

2. திரச்சகார ப்ரமராபி லீனயோ

ஸீஜாதயோ; பஞ்சுஜ கோசயோ;
சீரியம் (ரகு வம்சம், சர்கம் -3)

<https://telegram.me/asdhamlibra>
2. சூயஸ்: பண்டைய யவனர்க
ளின் முதன்மைக் கடவுள்.

13. வர்மம்

ஆ ண்ட்ரிமேடாவும் ஹிப்பாலாசும் அந்தரங்கமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில் கொள்ளையரால் கைக்கட்டுகள் அவிழ்க்கப்பட்டு விடுவிக்கப்பட்ட இம்ஹோடெப் செங்குவீரனிடம் வந்தான். பலவித சிந்தனைச் சுழல்களுக்கிடையில் அகப்பட்டிருந்த செங்குவீரனை இடையூறு செய்ய வேண்டாம் என எண்ணி அமைதியாகவே நின்றான். ஆனால், அவன் அமைதியாக நின்றானே தவிர, அவனது மனம் கலத்தினில் சற்று முன் நடந்த நிகழ்வுகளைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் பரபரப்புடன் காணப்பட்டது.

மனதில் சுழன்ற சிந்தனைகள் அடங்கியபிறகு அருகில் நின்ற இம்ஹோடெப்பைக் கவனித்தான் செங்குவீரன்.

அவனது முகத்தில் காணப்பட்ட உற்சாகத்தைக் கண்ட செங்குவீரன், “நண்பரே, நான் கொடுத்த வாக்கினைக் காப்பாற்றிவிட்டேன். தங்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் மிக்க மகிழ்ச்சிதானே!” என மகிழ்ச்சியுடன் கேட்கலானான்.

“ஆமாம் தலைவரே! இன்று தங்களால் நாங்கள் அனைவரும் விடுதலை அடைந்துவிட்டோம்! ஆனால்...” என்ற படியே இம்ஹோடெப் பேச்சை இழக்கச் செங்குவீரன், “என்ன ஆனால்?” என அவரது பேச்சை முடித்தான்.

“தலைவரே, எங்களுக்கு விடுதலை கிடைத்துவிட்டது. ஆனால், தங்களை எண்ணினால் தான் வருத்தமாக இருக்கிறது!”

“எனக்கு என்ன இம்ஹோடெப்?”

“இல்லை தலைவரே, தங்களைச் சூழப் போகும் ஆபத்தை எண்ணினால் எனது மனதில் கவலை சூழ்கிறது! அவர்

களைக் கவனித்தீர்களா?” எனச் சற்றுத் தொலைவில் உரையாடிக்கொண்டிருந்த ஹிப்பாலாஸ் மற்றும் ஆண்ட்ரிமேடாவைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

அப்போது, ஆண்ட்ரிமேடாவை அழைத்துக்கொண்டு தனது அறைக்குள் நுழைந்தார் ஹிப்பாலாஸ். இருவரும் செல்ல யவன மருத்துவன் செங்குவீரனை நோக்கி நடந்து வந்தான்.

அருகில் வந்த மருத்துவன் செங்குவீரனிடம், “தலைவரே அவர்கள் இருவரும் தங்களைப்பற்றித்தான் பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள்” எனக் கூறி அவனது முகத்தைப் பார்த்தான். செங்குவீரன் தனது முகத்தில் எந்தவித உணர்ச்சிகளையும் வெளிப்படுத்தாமல் நின்றுகொண்டு, “வேறு தகவல் ஏதாவது?” எனப் பதிலுக்கு வினவினான்.

“வேறு தகவல் இல்லை!” எனத் தலையைத் தொங்கபோட்டுக்கொண்டே

கூறி அமைதியாகிவிட்டான் யவன மருத் துவன்.

செங்குவீரனும் பதிலுக்கு எதையும் கூறாமல் கலம் மற்றும் கடற்பரப்பையே அமைதியாக நோக்க அங்குச் சிறிது நேரம் அமைதி நிலவியது. அதே நேரம் அங்கு விடுவிக்கப்பட்ட அடிமைகள் மற்றும் வீரர்கள் அனைவரும் அவன் முன் குழுமிவிட்டார்கள். சிறு சலசலப்பு எழுந்தது.

“தலைவரே” என அழைத்தான் இம்ஹோடெப்

“கூறுங்கள்?” என்றான் செங்குவீரன்.

“எதுவுமே புரியவில்லை எங்களுக்கு!”

“என்ன புரியவில்லை?”

“சற்று முன்னர் நிகழ்ந்த களேபரங்கள்தான்!”

“அதுவா!” எனச் சிரித்தபடியே கூறினான் செங்குவீரன்.

“ஆமாம் தலைவரே!”

அப்போது அவர்களின் உரையாடலில் குறுக்கிட்ட கொள்ளையர் கலத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட அடிமைகளின் தலைவர், “தம்பி, உன் மீது அமர்ந்த எங்களின் தளபதி குறுவாளை ஓங்கி உனது கழுத்தை நோக்கி வேகமாக இறக்கினார். மடிந்திருக்க வேண்டியவன் நீதான். ஆனால், அலறியபடி அவர் எதற்கு ஓடினார்? எதுவும் விளங்கவில்லையே தம்பி!” எனக் குழப்பத்துடன் கேட்கலானார்.

“மல் யுத்த போட்டியில் குறுக்கு வழியில் எனது தளபதியை வென்றுவிட்டாய் நீ!” எனக் குறுக்கிட்டாள் ஆண்ட்ரிமேடா. ஹிப்பாலாசுடன் சென்றவள் திடீரென்று அங்குத் தோன்றியதை செங்குவீரன் உட்பட யாருமே எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. ஆண்ட்ரிமேடா வந்ததும்

அங்கிருந்த அடிமைகள் அனைவரும் மண்டியிட்டு அமர்ந்தார்கள். செங்குவீரன் மட்டும் நிற்க மற்றவர்கள் அனைவரும் பணிந்திருந்தார்கள். தனது நண்பர் இம்ஹோடெப்பும் பணிந்திருப்பதைக் கண்ட செங்குவீரன் அவரிடம், “நீங்கள் இப்போது யாரும் அடிமை இல்லை. எழுந்திருங்கள்” எனக் கட்டளையிட யாரும் செவிசாய்க்கவில்லை.

தரையைப் பார்த்தபடியே மண்டியிட்டு அமர்ந்திருந்தார்கள். தலையை உயர்த்தி ஆண்ட்ரிமேடாவைப் பார்க்கவே அச்சப்பட்டார்கள் அவர்கள்.

தனது கம்பீரமான பார்வையை அடிமைகளின் மீது ஓட்டிய அந்த ஏந்திழை சிறு புன்முறுவலுடன் செங்குவீரனைப் பார்த்தாள். அவளது முகபாவனையின் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்ட செங்குவீரன், “இம்ஹோடெப்! எழுந்திரு!” என உத்தரவிட்டான். அவனது கட்டளையை ஏற்ற இம்ஹோடெப் தயக்கத்

துடன் எழுந்து நின்றான். ஆனால் மற்ற வர்கள் யாரும் எழுந்திருக்கவில்லை.

எழுந்து நின்ற இம்ஹோடெப்பின் தோல் மீது தனது கையைப் போட்டு அவரைப் பாராட்டியவன், “நண்பரே என்னிடம் ஏதோ கேட்க வேண்டும் என்றீர்களே, இப்போது கேளுங்கள்! இவளும் அறிந்துகொள்ளட்டும்” எனக் கூறி அருகில் நின்ற ஆண்ட்ரிமேடாவை சிறு புன்னகையுடன் நோக்கினான். அவனது புன்னகையில் பெருமிதம் மற்றும் வீரத்தின் சாயல் குடிகொண்டிருப்பதை உணரவே செய்தாள் அந்த ஏந்திழை. அனைவரும் தன்னைப் பன்மையில் அழைத்தே கேட்டிருந்த ஆண்ட்ரிமேடா முதன்முதலில் ஒரு ஆடவன் தன்னை ஆண்மையுடன் ஒருமையில் அழைத்ததை ரசிக்கவே செய்தாள்.

செங்குவீரன் ஆண்ட்ரிமேடாவை ‘இவளும்’ என்று அழைத்ததைக் கேட்ட இம்ஹோடெப் அக்கணம் உறையவே

செய்தார். ஆண்ட்ரிமேடாவின் அந்த அமைதியும் அவரை ஆச்சர்யத்தில் மூழ்கடித்தது. “தளபதியை என்ன செய்தீர்கள்? அவர் ஏன் அப்படித் துடி துடித்தபடி கீழே விழுந்தார். உடலின் நரம்பு முடிச்சுகள் அனைத்தும் பாலம் பாலமாக வெடித்ததே! ஏன்? என்ன மந்திரம் போட்டீர்கள்?” என ஆச்சர்யத்துடன் வினவினான் இம்ஹோடெப்.

“இதில் மந்திரம் எதுவும் இல்லை நண்பரே! வாள் வீச்சு, அடிமுறை, வர்மம், அடிதடி, குத்து வரிசை, சிலம்பு போன்று இதுவும் ஒருவித தற்காப்புப் போர்க்கலையே! எங்கள் தமிழகத்திற்கே உரியது. இன்று நான் பிரயோகித்த தாக்குதல் முறைக்கு ‘நரம்படி’ என்று பெயர். நரம்படி என்பது வர்மக்கலையில் ஒருவகை!”

“நரம்படியா?”

“ஆம்!”

“அப்படியொரு அடி இருக்கிறதா?”

“இருக்கிறது. சற்று முன் நீதான் கண்டாயே!”

“ஆமாம்! ஆமாம்! மேலே கூறுங்கள்!” என அமைதியானான் இம்ஹோடெப்.

“நமது உடலின் இயக்கத்தை நரம்புகளும், சுவாசமுமே கட்டுப்படுத்துகிறது. ஆனால், அந்த நரம்புகளும் சில இடங்களில் பலவீனமாக இருக்கும். அதனை இனங்கண்டு தாக்கினால் உடல் செயலிழந்து விடும்! நரம்புகள் அனைத்தும் பாலம் பாலமாக வெடித்துவிடும். அந்த முறையில் தாக்கி ஒருவரின் உடலையே வெடிக்க வைத்துவிடலாம்! இன்று நான் பயன்படுத்தியது சாதாரணத் தாக்குதல் முறை. ஆதலால்தான் அவரை என்னால் மீண்டும் காப்பாற்ற முடிந்தது. இல்லையேல்...” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்தபோதே இடைமறித்த ஆண்ட்ரிமேடா, “நீ குறுக்குவழியில் அவரை வஞ்சித்து வென்றுவிட்டாய்! இந்த வெற்றிக்கு நீ

உரியவன் அல்ல. கோழை நீ!” என வெகுண்டெழுந்தாள்.

“அவர் மட்டும் மல் யுத்தத்தின் போது குறுவாளைப் பயன்படுத்த முயலலாமா? அது மட்டும் நேர்மையான வழியா?” என வினவ அமைதியானாள் ஆண்ட்ரிமேடா. மேலும் தொடர்ந்தவன், “அவசியம் எழாமல் இத்தாக்குதல் யுக்தியை நான் பயன்படுத்துவது இல்லை. அவரும் நேர் வழியில் போரிட்டிருந்தால் நானும் நேர் வழியில் அவரை வென்றிருப்பேன். அனைவருக்கும் மயக்க மருந்துகொடுக்கச் செய்து உறங்கவைத்து இரவினில் மற்றவர் கலத்தைக் கைப்பற்றுவதுதான் வீரமா? நீங்கள் செய்தது வீரம் எனில் நான் செய்ததும் வீரமே!” எனச் செங்குவீரன் கூற பதிலுக்கு என்ன கூறுவதென்று தெரியாததால் கோபமடைந்த அவளது நாசியிலிருந்து காற்று வேகமாக வெளிவந்து சென்றது. வேகமாக மூச்சு வாங்கியதனால் எழுந்து தாழ்ந்த அவளது முன்னழகுகள் இரண்டும் அவளது

மோகன அழகை மேலும் அதிகப்படுத்தி யது.

“உங்கள் ஊரில் அனைவரும் இக் கலையைப் பயின்றிருப்பீர்களா? ஆபத் தானதாயிற்றே!” என வினவினான் இம் ஹோடெப்.

“இல்லை நண்பரே. தற்காப்புக்க லையை அனைத்து வீரர்களுக்கும் கற் றுகொடுப்போம். ஆனால், நரம்படி போன்ற வர்மக்கலை இளவரசர், படைத் தலைவர், ஆசிரியரின் நம்பிக்கையான, திறமையான மாணாக்கர் போன்றவர்க ளுக்கே கற்றுக்கொடுக்கப்படும். எனக் குத் தெரிந்திருக்கும் இந்த மர்ம வர்மக் கலை என்னைத் தவிர இன்னும் சிலரே அறிவார்கள். ரகசியமான யுக்தியும் கூட!”

யவன மருத்துவன், “ஒன்று மட் டும் எனக்குப் புரியவில்லை. நான் பரி சோதித்தபோது அவரது மூச்சு நின்று றுந்தது. ஆனால் நீ அவரை மீண்டும் உயிர் பிழைக்க வைத்துவிட்டாய்! எப்படி

இது சாத்தியம்? இறந்த ஒருவன் உயிர் பிழைத்து நடமாடிய விந்தையை இங்கே தான் கண்டேன் நான்!” என ஆச்சர்யத்துடன் கூறினார்.

“இதில் விந்தையெல்லாம் எதுவும் இல்லை. மயக்க மருந்து கொடுத்து ஒருவரை மயங்க வைப்பது இல்லையா? அதைப்போன்றதுதான் இதுவும். நேற்று இரவு தாங்கள் கூடச் செய்தீர்களே!” என மருத்துவனின் முகத்தைப் பார்த்தபடியே கூற மருத்துவன் தனது தலையைத் தொங்கபோட்டுக்கொண்டே, “என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்!” எனக் கூறி வருந்தினான்.

“மனித உடலின் இயக்கத்திற்கு ஆதாரமாக இருப்பது வாதம், பித்தம், கபம் ஆகும். இந்த மூன்றையும் இயக்குவன தச வாயுக்கள் எனப்படும் பத்து வாயுக்கள். இதனை எங்கள் நாட்டு முனிவர்களான சைவ, ஆசிவக மற்றும் சமண முனிவர்கள் உயிர்நிலை ஓட்டம் எனக்

கூறுவார்கள். பிராணன், அபானன், உதாணன், வியாணன், சமாணன், நாகன், சடர்மன், தனஞ்செயன், கிரிகரன், தேவதத்தன் போன்ற பத்து வளியுமே தசவாயுக்கள். இவற்றையே உயிர்வளி எனப் பொதுவாக அழைப்பார்கள். இந்தப் பத்து வகையான வாயுக்களின் சமநிலைதான் உடலின் எல்லா வகையான இயக்கங்களுக்கும், செயல்களுக்கும் மூலாதாரம். இவற்றில் தனஞ்செயன், பிராணன், அபானன் மூன்றும் முக்கியமான வாயுக்கள். குறிப்பிட்ட நரம்புகளைத் தாக்குவதன் மூலம் இந்த வாயுக்களின் இயக்கத்தைத் தடை செய்யலாம்.

கழுத்துக்கு மேல் தலையில் நிலைகொண்டுள்ள தனஞ்செயன் வாயுதான் நரம்பு மண்டலத்தையும், மூளையின் இயக்கத்தையும் கட்டுப்படுத்துகிறது. கழுத்துக்குக் கீழ் இடுப்புக்கு மேல் உள்ள உடலின் இயக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது பிராணன் வாயு. தனஞ்செயன் மற்றும் பிராணன் இரண்டின் இயக்கத்

தையும் தாங்கியபடி நரம்பு ஒன்று உச்சந்
தலையிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை பிர
வேசிக்கிறது. அது இரண்டு இடங்களில்
பலவீனமாக இருக்கும். அதனைக் கொடு
வர்மம் என அழைப்போம். அந்தத் கொடு
வர்மத்தைத் தாக்கித்தான் தளபதியின்
நரம்பு மண்டலம் மற்றும் இதயத்தைத்
தாக்கினேன்.

மூச்சு விடும்போது உள்ளிழுக்கும்
உயிர்வளி பிராணன். உயிர்வளி பிரா
ணன்தான் இதயத்துடிப்பைக் கட்டுப்ப
டுத்துகிறது. இந்தப் பிராணன் வாயு
நின்றால் இதயத்துடிப்பு நின்றுவிடும்.
ஆனால், மற்ற வாயுக்கள் அனைத்தும்
உடலில் மறைமுகமாக இயங்கிக்கொண்
டுதான் இருக்கும். அந்த மறைமுக
வாயுக்களை நரம்புகளைக் கொண்டு
இயக்கிப் பிராணன் வளியைத் தூண்டி
இதயத்தை மீண்டும் இயக்கலாம். இது
ஒருவகையில் இறந்தவரை உயிர்பிக்கும்
முறைதான். இதயத்துடிப்பு மட்டும் நின்
றால் ஒருவர் இறந்ததாகக் கொள்ள முடி

யாது!” எனச் சிரித்தபடியே பதிலளித்தான்.

அவன் கூறியவற்றை அங்கிருந்த அனைவரும் ஆச்சர்யத்துடன் கேட்டுக்கொண்டு நின்றார்கள். “அப்போது, எனக்கு எதுவும் புரியவில்லையே!” எனக் கேட்டார் இம்ஹோடெப்.

“நண்பரே, ஒருவர் இறந்தபின் உடலின் முடி மற்றும் நகம் வளர்ந்து கொண்டே இருக்கும். கவனித்திருக்கிறீர்களா?”

“கவனித்திருக்கவில்லை. ஆனால், கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.”

“நல்லது. அதே போன்று ஒருவன் இறந்த பிறகும் அடுத்தப் பல நாழிகைகளுக்குக் கண் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கும்!”

“ஆமாம்!” எனக் குறுக்கிட்டார் யவன மருத்துவர்.

“அது எப்படிச் சாத்தியம்?”

அவ்விடத்தில் மீண்டும் அமைதி நிலவியது.

“இருதயம் துடிப்பது நின்றால் பிராணன் எனப்படும் காற்று இயக்குவதும் நின்றுவிடும். இருதயம் துடிப்பது நின்றால் பிராணன் தவிர்த்த மற்ற வாயுக்கள் அனைத்தும் உடலை இயக்கிக் கொண்டுதான் இருக்கும். மற்ற வாயுக்களின் ஓட்டமும் முடிவடைவதற்குள் நாம் இதயத்தைத் தூண்டி உயிர் ஓட்டத்தை இயக்கிவிடலாம்! அதைத்தான் சற்றுமுன் செய்தேன் நான்! இதயத் துடிப்பு நின்று பிராணன் சுவாசம் நின்றால் மற்ற வாயுக்களின் ஓட்டமும் ஒவ்வொன்றாக நின்று கடைசியில் மீள இயலாத மரணத்தை அடைகிறோம்.”

“நீங்கள் கூறுவது அனைத்தும் ஆச்சர்யமாக, அதே சமயம் நம்ப இயலாத அதிசயமாகவும் இருக்கிறது!” என யவன மருத்துவர் கூறிக்கொண்டிருந்தபோதே

அங்குக் கால் மற்றும் கைகள் சரிவர இயங்காததால் தத்தி தத்தியே வந்த யவனத் தளபதி தனது வீரர்களிடம், செங்குவீரனை நோக்கி சைகை காட்டினார். அவரது கட்டளையைப் புரிந்துகொண்ட கொள்ளையர்கள் அனைவரும் வாள் மற்றும் நீண்ட ஈட்டிகளுடன் அவனைச் சூழ்ந்தார்கள்.

அவர்களைக் கண்டு எந்தவித அதிர்ச்சியும் அடையாமல் அருகில் நின்ற ஆண்ட்ரிமேடாவை நோக்கினான். சலனமற்றுக் காணப்பட்ட அவனது முகத்தைக் கண்ட அந்த ஏந்தியை, 'இவன் மனிதன்தானா? இவனது முகம் மட்டும் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் சலனமற்று பேரமைதியுடன் காணப்படுகிறதே! இந்த விந்தையான வித்தைகளை இவன் யாரிடம் கற்றுக்கொண்டிருப்பான். விசித்திரத்தின் ஒட்டுமொத்த உருவமாய் நிற்கிறானே!' என எண்ணிக்கொண்டு அவனது அடுத்தகட்ட நடவடிக்கை என்

னவாக இருக்கும் என ஆவலுடன் எதிர் பார்த்து நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

ஆயுதங்களுடன் நின்ற கொள்ளையரை சட்டை செய்யாமல் அருகிலிருந்த தூணில் பதிந்திருந்த தனது வாளினை எடுத்துக்கொண்டான் செங்குவீரன். வாளினைத் தயாராக வைத்திருந்தவன், “இவர்களின் உயிர்மீது உனக்கு அக்கறை இருந்தால் இவர்களை என்னிடம் நெருங்கவேண்டாம் என்று கூறு!” எனக் கூறியபடியே வாளினை இறுகப்பிடித்துக் கொண்டு சுற்றி நின்ற கொள்ளையரை நோக்கினான்.

செங்குவீரனின் எச்சரிக்கையைக் கண்ட ஆண்ட்ரிமேடா அவனை அலட்சியம் செய்தபடியே அவனது வாளினை நோக்கினாள். செங்குவீரனின் வாளானது அவனது கையில் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதைக்கண்டவள் முகத்தில் ஏளன சிரிப்பை வரவழைத்துக்கொண்டு. அவனது கை மற்றும் முகத்தைப் பார்த்

தாள். அவற்றில் எந்தவித நடுக்கமும் காணப்படவில்லை. பிறகுதான் அறிந்து கொண்டால் அவை நடுக்கம் அல்ல மெல்லிய அதிர்வு என்று! அவனது வாள் மட்டும் அதிர்வதைப் பார்த்து அதிசயித்து என்ன நடக்கப்போகிறதோ? என அஞ்சி நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

கொள்ளையர் தளபதி கை காமிக்க அங்கு நின்ற இம்ஹோடெப், அடிமைகள், ஆண்ட்ரிமேடா உட்பட அனைவரும் செங்குவீரனைவிட்டு விலகிச் சென்றார்கள். இம்ஹோடெப்பிற்குப் பெரும் நம்பிக்கை இருந்தது. செங்குவீரனை அந்தக் கொள்ளையர்களால் எதுவும் செய்ய இயலாது என்று.

தனித்து நின்ற செங்குவீரனை நோக்கி கொள்ளையர் இருவர் வாட்களைத் தூக்கிக்கொண்டு வேகமாக ஓடி வந்தனர். ஓடி வந்த இருவரின் வாட்களையும் வேகமாகத் தனது வாளினால் ஓங்கி அடித்தான் செங்குவீரன். அடுத்த

கணம் அவர்களின் வாட்கள் இரண்டும் அவர்களின் கைகளிலிருந்து விடுபட்டுப் பறந்து கடலுக்குள் விழுந்தது. ஆயுதங்கள் இரண்டும் இழந்துவிட்ட இருவரையும் காக்க மேலும் சிலர் அவர்களை நோக்கி ஓடிவந்தார்கள்.

அவர்கள் ஓடி வருவதற்குள் ஆயுதங்களை இழந்த இரு கொள்ளையரும் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அலற ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் இருவரின் அலறல் சத்தத்தில் அந்தக் கலமே மயான அமைதியாகி அவர்களின் குரல்கள் மட்டும் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அலறியவர்கள் இருவரும் ஓரிடத்தில் நிற்க இயலாமல் வலிப்பு கொண்டவரைப்போன்று அங்குமிங்கும் ஓடி கீழே விழுந்து கொள்ளையர் தளபதியைப் போன்று துடித்துக்கொண்டிருந்தான் ஒருவன். மற்றொருவன் ஓடிய வேகத்தில் எரித்திரியன் கடலுக்குள் விழுந்துவிட்டான். செங்கு வீரன் 'நரம்படி'யால் அவர்களைத் தாக்க

கியிருக்கிறான் என அங்கிருந்தவர்கள் யூகிக்கச் செய்தார்கள். ஆனால், அவன் தனது வாளினால் தானே அவர்களின் இரு வாள்களையும் தட்டிவிட்டான். அப்படியிருக்க அவர்கள் எப்போது நரம்படி பெற்றார்கள் என்பதை யாராலும் அனுமானிக்க இயலவில்லை.

அந்தக் கலத்தில் பேயமைதி நிலவியது. இரண்டு அடி முன்னே வைத்த செங்குவீரன் “யாருக்கேனும் மரணிக்க வேண்டும் எனும் ஆசை இருந்தால் முன்னே வாருங்கள்” என அழைத்தான். ஆனால், கொள்ளையர் அனைவரும் அச்சத்துடன் நான்கடி பின்னே வைக்க லானார்கள்.

அதே வேளையில் கீழே விழுந்த கொள்ளையனின் உடலில் இருந்த நரம்புகள் அனைத்தும் ஒவ்வொன்றாக வெடிக்க ஆரம்பித்தன. குருதி பெருக்கெடுத்தது! அலறியபடியே குருதி வெள்ளத்தில் மடிந்தான் அவன்.

ஆச்சர்யத்துடன் நின்றிருந்த கொள்ளையர் தளபதி மற்றும் ஆண்ட்ரிமேடாவை நோக்கி, “நரம்படி அடிக்க இந்த வாளே போதும்!” என்றபடியே தனது கையிலிருந்த வாளினை உயர்த்திக் காட்டினான். அப்போதும் அந்த வாள் அதிர்ந்துகொண்டிருந்தது. அந்த அதிர்வில் அவ்வாளில் பொறிக்கப்பட்டிருந்த புலி சின்னமானது முன்னால் இருப்பவர்கள் மீது பாய்வது போன்று காணப்பட்டது!

நடந்த களேபரங்களை ஓரமாக நின்று வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஹிப்பாலாஸ் தவறான முடிவெடுத்துச் செங்குவீரனை வீணாகப் பகைத்து அவன் தன்மீது வைத்திருந்த நம்பிக்கைகள் அனைத்தையும் சிதைத்துவிட்டோமோ? இவன் கலத்தினில் நின்றிருந்தால் ஆண்ட்ரிமேடாவின் மொத்தக் கப்பலும் தன்னை விரட்டியிருந்தாலும் இவ்வீரன் தன்னைக் காத்திருப்பானே! மருத்துவனின் வீண் பேச்சு மற்றும் சந்தேகத்தின் காரணமாக இவனைப்

பகைத்துக்கொண்டு விட்டோமே!” என்ற கோணத்தில் கூடச் சிந்தனை செய்தவர், ‘பெருந்தவறு செய்துவிட்டோம்! இனி நடக்கப்போவதைப் பற்றிச் சிந்திப்போம்! ஆண்ட்ரிமேடாவின் கோபம் தன் மீது திரும்பாத வண்ணம் அவளுடன் போட்டுக்கொண்ட ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றி விட்டால் அதுவே போதும் என்றபடியே ஆண்ட்ரிமேடாவின் முன் சென்று நின்றார்.

“நான் தங்களுக்குக் கூறிய வாக்கினை நிறைவேற்றிவிட்டேனா?” எனப் பெரும் மகிழ்ச்சியுடன் வினவினார்.

“என்ன வாக்கு?” எனப் பதிலுக்கு வினவினாள்.

அதற்கு ஹிப்பாலாஸ் கூறிய பதிலைக் கேட்டு கொள்ளையர் தளபதி, அடிமைகள், யவன மருத்துவன் மற்றும் செங்குவீரன் உட்பட அனைவரும் அக்கணம் ஆடிப்போய் விட்டார்கள். ‘இம் ஹோடெப் ஒவ்வொருமுறையும் இந்த

யவனனை நம்பாதே' எனக் கூறியதற்கான காரணத்தை அப்போதுதான் செங்குவீரன் புரிந்துகொண்டான்.

கலத்தின் மேல் தளத்தில் நின்ற அனைவரும் அதிர்ச்சியடைந்து நிற்க ஆண்ட்ரிமேடா மட்டும் அவரது பதிலைக்கேட்டு முகத்தில் சிறு புன்னகையுடன் செங்குவீரனை நோக்கினாள்.

'என்ன வாக்கு?' எனக்கேட்ட ஆண்ட்ரிமேடாவிற்கு ஹிப்பாலாஸ், "நான் அன்று உலகின் தலைச்சிறந்த வீரன் ஒருவனை மாலுமியாக்கி தங்கள் முன் கொண்டுவருகிறேன் என வாக்களித்தேன் அல்லவா? அதைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன்!" எனப் பணிவுடனும், செங்குவீரனைப் பார்த்து சிரிப்புடனும் கூறலானார். அந்தச் சிரிப்பு முழுக்க வஞ்சகமும், பெரும் ஆசையும் குடிகொண்டிருப்பதை உணரவே செய்தான் செங்குவீரன்.

1. மனித உடலில் மொத்தம் 108 வர்மங்கள் காணப்படுகிறது. கை மற்றும் கால் - 44, தலை - 23, மார்பு மற்றும் முதுகு - 33, மூலம் - 8, மொத்தம் - 108. தச வாயுக்களுக்குத் தலைவன் தனஞ்செயன் வாயு. இந்த 108 வர்மங்களில் 12 படு வர்மங்கள், 96 கொடு வர்மங்கள், 8 தட்டு வர்மங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. சமாணன் வாத நாடியாகவும், பிராணன் வாயு பித்த நாடியாகவும், தனஞ்செயன் வாயு கபநாடியாகவும் செயல்படுகிறது. வர்மக்கலை பற்றிய சித்தர்களின் பாடல்கள் பல காணப்படுகின்றன. அவற்றில் அகத்தியரின் ஒடி முறிவுசாடி, போகரின் வர்ம சூத்திரம், தொடுவர்மத் திரட்டு, படுவர்மத் திரட்டு, வர்ம சூட்சம்

வரம் சஞ்சீவி போன்ற ஓலைச்
சுவடிகள் வர்மம் பற்றிய பல
தகவல்களைக் குறிப்பிட்டுள்
ளன.

உடலின் இயக்கம், வாதம், பித்
தம், கபம் ஆகியவை பற்றியும் தச
வாயுக்களின் செயல் பற்றியும் திரு
மூலர் எழுதியிருக்கும் திருமந்திரத்
தில் பல குறிப்புகள் காணப்படுகி
றது.

14. துரோகம்

“அன்று எனது கலம் பெரும் பொருளுடன் தங்களிடம் அகப்பட்டுக்கொண்ட போது, உலகின் தலைச்சிறந்த வீரன் ஒருவனை மாலுமியாக்கித் தங்களிடம் சேர்ப்பிக்கிறேன். என்னை விடுதலை செய்து விடுங்கள் எனக் கூறினேன் அல்லவா? அதைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன்! தாங்கள் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த வீரம் மற்றும் விவேகம் நிறைந்த ஒருவனைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தியிருக்கிறேன்! மகிழ்ச்சிதானே!” எனக் கூறினார் ஹிப்பாலாஸ்.

ஹிப்பாலாஸ் கூறியதைக் கேட்டவுடன் ஆண்ட்ரிமேடா பெரும் மகிழ்ச்சியுடன் செங்குவீரனை நோக்கினாள். முகப்பாவனை மற்றும் அங்க அசைவுகளின் மூலம் தனது எதிரில் நிற்பவர்களின்

எண்ண ஓட்டத்தைக் கவனித்துவிடும் செங்குவீரனோ, அச்சமயத்தில் ஆண்ட்ரிமேடாவின் சிரிப்பின் அர்த்தத்தை அறிய இயலாமல் திணறினான். ஹிப்பாலாஸ் கூறியதைக் கேட்டதும் எதைக் கண்டும் அசராத செங்குவீரன் ஏமாற்றத்தில் அதிர்ச்சியடைந்து உறைந்துபோய் நின்றான்.

அவன் சிலையென ஏமாற்றத்தில் நின்றபோது, கொள்ளையர் சிலர் அவனைக் கைதுசெய்து தூணில் கட்டுவதற்கு வந்தார்கள். அவர்களைக்கண்ட செங்குவீரன் மீண்டும் தனது வாளினை உருவ வலது கையை இடையுறையை நோக்கிக் கொண்டுசென்றான். அப்போது ஆண்ட்ரிமேடா, “வீரனே, நீ வாளினை உருவினால் இங்கிருக்கும் எமது ஆட்கள் யாரும் உன்னை நெருங்கமாட்டார்கள். ஆனால், உன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் இந்த அடிமைகளைக் கொன்றுபோடுவார்கள்! இவர்களைக் காக்கத்தானே நீ உனது உயிரை

விடச் சித்தமானாய். சிந்தித்து முடிவெடு!” எனக் கூற ஆயுதங்களுடன் நின்ற கொள்ளையர்கள் அனைவரும் நிராயுதபாணியாக நின்ற அடிமை மற்றும் மாலுமிகளைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.

தான் வாளினை உருவினால், அடுத்தக் கணம் அடிமை வீரர்கள் மற்றும் மாலுமிகள் அனைவரும் கொல்லப்படுவார்கள் என்பதை அறிந்த செங்குவீரன் அமைதியானான்.

ஆண்ட்ரிமேடாவும், ஹிப்பாலாசும் செங்குவீரனுக்கு அருகில் வந்து நின்றார்கள். கொள்ளையர்கள் மற்றும் ஆண்ட்ரிமேடா அருகில் இருந்தாலும் செங்குவீரனின் மீது ஹிப்பாலாசிற்கு அச்சம் இருக்கத்தான் செய்தது. செங்குவீரனின் முகத்தை நேருக்கு நேர் சந்திக்க இயலாத ஹிப்பாலாஸ் ஆண்ட்ரிமேடாவின் பின்னால் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

ஆண்ட்ரிமேடா ஹிப்பாலாசிடம்,
“இவர் யார்? இவர் என்னுடன் இருக்கச்
சம்மதிப்பாரா?” என வினவினாள்.

“நிச்சயமாகத் தேவி! இவர் தங்க
ளுக்கு நிச்சயம் அடிபணிந்தே தீருவார்.
இவரை நான் தேர்ந்தெடுத்ததற்குச் சில
காரணங்களும் இருக்கிறது!”

“காரணங்களா?”

“ஆம்!”

“என்னென்ன?”

“முதல் காரணம் இவர் இறந்துவிட்
டார்.”

“இறந்துவிட்டாரா?”

“ஆம்!”

“விளக்கமாகக் கூறுங்கள் ஹிப்பா
லாஸ்!” அதிகாரத்துடன் ஆண்ட்ரிமேடா
விடமிருந்து சொற்கள் வெளிப்பட்டது.

“கூறுகிறேன் தேவி! பொறுமையா
 கக் கேளுங்கள். இவரது நாட்டில் இவ
 ரைப் பற்றிக் கேட்டால் இவர் இறந்து
 விட்டார் எனத்தான் கூறுவார்கள்! கொற்
 கைத் துறைமுகக் கடலில் பிண
 மாக மிதந்தார் இவர். தூக்கிக்கொண்டு
 வந்து கலத்தில் போட்டுப் பரிசோ
 தித்ததில் இவர் உயிரோடு இருப்பது
 தெரிந்தது எனக்கு! எனது மாலுமிக
 ளுள் ஒருவன் இவர் கையில் அணிந்
 திருந்த வாளினைச் சுட்டிக்காட்டினான்.
 அதில் பொதிந்திருந்த புலிச் சின்னம் மற்
 றும் இவரது வாளின் பரிமாணத்திலிருந்து
 இவர் தமிழகத்தில் இருக்கும் சோழ நாட்
 டின் படைத் தளபதிகளுள் ஒருவராக
 இருப்பார் என்பதை ஊகித்தேன். இவரது
 உடல் நிலைப் பற்றி மருத்துவனிடம்
 கேட்டபோது தலையில் அடிபட்டதனால்
 ஏற்பட்ட சாதாரண மயக்கம்தான். சில
 நாழிகைகளில் கண் விழித்துவிடுவார்
 எனத் தெரிவித்தான். உடனே எனக்கு
 ஒரு யோசனை தோன்றியது!” எனக்

கூறிக்கொண்டிருந்தபோது குறுக்கிட்ட ஆண்ட்ரிமேடா, “என்ன யோசனை?” என ஆர்வத்துடன் வினவினாள்.

“சில வருடங்களுக்கு முன் எனது கலம் தங்களிடம் அகப்பட்டுக்கொண்ட போது, நான்தான் ஹிப்பாலாஸ் எனத் தெரிந்துகொண்டு என்னை மரியாதையுடன் நடத்தித் தாங்கள் என்னை விடுதலை செய்தீர்கள் அல்லவா?”

“ஆம்! அதற்கு என்ன இப்போது?”

“எனக்குத் துணையாக, பக்கபலமாகத் திறமை வாய்ந்த, வீரம் செறிந்த மாலுமி இல்லை என்றும் குறைபட்டீர்கள் நீங்கள்?”

“ஆம்!”

“தாங்கள் தேடும் மாலுமி ஏன் இந்தத் தமிழக வீரராக இருக்கக்கூடாது எனத் தோன்றியது எனக்கு. உடனே எனது மருத்துவனுக்குக் கட்டளையிட்டேன்! நான் சொல்லும் வரை இவர்

கண்விழிக்கக் கூடாது. மயக்க நிலையிலேயே வைத்திரு என்று! அதையும் எனது மருத்துவன் திறம்பட நிறைவேற்றினான். குமரியிலிருந்து பத்து நாள் பயணம் முடிந்த பிறகே இவனை நான் விழிக்கச் செய்தேன். அதன் பிறகு பருவக்காற்றை எதிர்த்துக் கமாரா செல்ல நீண்ட நாள் ஆகும்...” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போது மீண்டும் இடைமறித்த ஆண்ட்ரிமேடா, “கமாராவைச் சேர்ந்தவனா இவன்?” என ஆச்சர்யத்துடன் வினவினாள்.

“ஆம் தேவி!”

“மேலே தொடருங்கள்!” எனக் கூறி தனது கையையும் உயர்த்தினாள்.

“கமாரா செல்ல நீண்ட நாள் ஆகும். ஆதலால் நாம் யவனம் சென்றபிறகே திரும்ப இயலும் எனக் கூறி அழைத்து வந்துவிட்டேன்.”

“இவன் கண் விழித்ததும் என்ன நடந்தது? இவன் யார் என்று கூறினானா?”

“நான் எதிர்பார்த்த பதிலைத்தான் தெரிவித்தார். தமிழகத்தின் பெரும் வீரர் இவர். சோழ தேசத்தின் படைத்தலைவர்களுள் தலைசிறந்தவர். வீரமும், அறிவும் சேர்ந்து வாய்க்கப்பெற்றவர். வாள் சமரில் இவரை இதுவரை யாரும் வெற்றிகொண்டதே கிடையாது. இவரின் வீரம் எரித்திரியன் கடலுக்கு அப்பாலும் வணிகர்களால் பேசப்படும் என்றால் எப்படிப்பட்ட வீரரைத் தங்களுக்கு அர்பணித்திருக்கிறேன் என்று எண்ணிப்பாருங்கள் தேவி!”

“படைத்தலைவன் என்றால் கடற்படைத் தலைவரா?”

“இல்லை தேவி! தரைப்படைத் தலைவர்தான். நான் இவரைக் கண்டபோது இவருக்குக் கடல் மற்றும் கலம்பற்றிய அறிவு சூனியம்தான். ஆனால்,

அனைத்தையும் கற்றுக்கொள்ளும் ஆர்வமும், திறமையும் நிரம்ப இருக்கிறது இவரிடம். ஆதலால் எளிதில் அனைத்தையும் கற்றுக்கொண்டுவிட்டார்?”

“கற்றுக்கொண்டாரா?”

“ஆம் தேவி!”

“எத்தனை திங்கள்களாக?”

“இரண்டு திங்கள்களாக!”

“இரண்டு திங்கள் காலம் மட்டுமே மாலுமியாக இருக்கும் ஒருவனால் திறம்படச் செயல்பட முடியுமா ஹிப்பாலாஸ்?”

“இயலும் தேவி! அதற்கு ஆதாரம் நமக்கு அருகில் இருக்கிறாரே இவ்வீரர்தான்!” எனக் கூறியபடியே இவர்களின் உரையாடலைக் கேட்டுக்கொண்டு நின்ற செங்குவீரனை நோக்கிக் கைகாட்டினார் ஹிப்பாலாஸ். அப்போதுகூட அவர் கையைத் தூக்கிக் காமித்தாரே தவிர்ச்

செங்குவீரனை நேருக்கு நேர் பார்க்கத்
துணியவில்லை!

“ஹிப்பாலாஸ், எனக்கு இவன் மீது
நம்பிக்கையில்லை!”

“நம்பிக்கையில்லையா?”

“ஆம்!”

“சற்று முன்தான் இவரது வீரத்தைக்
கண்டீர்களே? இவரைச் சிறை செய்ய
நாம் அடிமைகளைப் பயன்படுத்தியிருக்
கும் முறையிலிருந்தே இவரது வீரத்
தையும், திறமையையும் அறிந்துகொள்ள
லாமே!”

“வீரமும், திறமையும் அனைவரிட
மும் இருக்கிறது. எனது தளபதிக்குக்
கூட நிரம்ப இருக்கிறது! ஆனால், எனக்கு
வேண்டியது கடலோடத்தெரிந்த விவே
கமுள்ள வீரன் ஒருவன்! அத்தகுதி இவ
னிடம் இருக்கிறதா?”

“இவர்தான் கடந்த இரு திங்கள்களாக இக்கலத்தைச் செலுத்திக் கொண்டு இருக்கிறார். முதல் நாள் மாலையில் உங்கள் கலத்தை ஏமாற்றி இரவினில் எங்கள் கலத்தினைத் தப்ப வைத்தவர் இவர்தான். பிறகு, அடுத்த நாள் உங்களின் இரு கலங்களைக் கடலுக்குள் மூழ்கடித்தவரும் இவரே! நான் மட்டும் மயக்க மருந்து கொடுத்து இவரை உறங்கவைக்கவில்லை என்றால் உங்களால் இக்கலத்தைக் கைப்பற்றியிருக்கவே இயலாது!”

“ஹிப்பாலாஸ் யாரிடம் கடற்போர் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறாய் என்பதை நினைவில் வைத்துப் பேசு!”

“தேவி! சில நேரங்களில் உண்மையை நான் கூறித்தான் ஆகவேண்டும். மறைக்க இயலாது. தங்களது கடற்போரின் திறத்தை அனைவரும் அறிவார்கள். ஆனால், தங்கள் திறமைக்கு இவர் எந்தவிதத்திலும் குறைந்தவர் அல்ல. நான்

கண்டவர்களுள் மிகச்சிறந்த மாலுமி இவர்தான்! இவர் ஊரில் இவரைத் தரைப்போரில் வெல்ல இயலாது எனக் கூறுவார்கள். ஆனால், இனி இவரைக் கடற்போரிலும் வெல்வது அரிது! தங்களுக்குச் சந்தேகம் இருந்தால் இவருடன் பணியாற்றிய என் மாலுமிகளைக் கேட்டுப்பாருங்கள்!” எனக் கூறி அமைதியானார்.

அவர் கூறியவை அனைத்தையும் கேட்ட செங்குவீரன் மிகுந்த ஏமாற்றம் அடைந்தான். யாரை முழுவதுமாக நம்பி கடற்பயணம் மேற்கொண்டோமோ அவராலே ஏமாற்றப்பட்டதை எண்ணி பெரும் கோபமும் விரக்தியும் அடைந்தான். ஆனால், அக்கோபத்தை வெளிப்படுத்தினால் இங்கிருக்கும் தனது நண்பர்களான அடிமை மாலுமிகள் மற்றும் அடிமை வீரர்கள் அனைவரும் கொல்லப்படுவார்கள் என்பதை அறிந்தவன் அனைத்தையும் அடக்கிக்கொண்டு அமைதியாக நின்றான்.

அமைதியாக நின்ற செங்குவீரனைச் சுற்றிய ஆண்ட்ரிமேடா, “உன்னை நான் நம்புகிறேன் ஹிப்பாலாஸ்! உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என வினவினாள்.

“இவரால், என்னிடம் இருக்கும் அடிமைகள் மற்றும் மாலுமிகள் அனைவரையும் விடுதலை செய்கிறேன் என வாக்களித்துவிட்டேன். இனி நான் அனைவரையும் புதிதாகத்தான் விலைக்கு வாங்க வேண்டும்! மேலும், கமாரா மற்றும் கங்கைப் பகுதிகளுக்குச் செல்லாமல் இவரை அழைத்துக்கொண்டு தங்களை நோக்கித் திரும்பிவிட்டதால் ஏகப்பட்ட பொருள் இழப்பு எனக்கு! இந்த இழப்புகள் அனைத்தையும் தாங்கள் சரிசெய்ய வேண்டும்!” என்ற ஹிப்பாலாஸ் ஆண்ட்ரிமேடா அமைதியாக நிற்பதைக்கண்டவர் மீண்டும், “இனி எனது கலத்திற்குத் தங்கள் கடற்கொள்ளையரால் எந்த ஆபத்தும் ஏற்படக்கூடாது! எனது கலங்களை விடுத்து மற்ற எந்தக் கலத்தையும் தாங்கள் கொள்ளையிட்டுச் சூறையாடலாம்!

இந்த வீரனுக்கு ஏற்ற விலை இவை தான்!” என்றார் பணிவுடன்.

ஆண்ட்ரிமேடாவிடம் பெரும்பொருளைப் பெற்றுக்கொண்டு தன்னை விற்றுக்கொண்டிருக்கும் ஹிப்பாலாசைக் கண்ட செங்குவீரன் பெரும் ஆத்திரத்துடன், “தங்கள் மீது பெரும் நம்பிக்கை வைத்திருந்தேன்! என்னை நீங்கள் ஏமாற்றிவிட்டீர்கள்!” என்றான் கோபத்துடன்.

“உன்னை நான் ஏமாற்றவெல்லாம் இல்லை தம்பி. உனது வீரத்திற்கும் புகழிற்கும் எப்போதுமே ரசிகன் நான்! உனது வீரத்திற்கு ஏற்ப தகுந்த மதிப்பும், மரியாதையும் இங்குக் கிடைக்கும் என நம்புகிறேன் நான். கடும் ஆபத்தான கடற்கூழலில் உன்னை அழைத்துக்கொண்டு யவன தேசம் நோக்கி வந்ததே உன்னைக் கடற்கொள்ளையர் தலைவி ஆண்ட்ரிமேடாவிடம் ஒப்படைக்கத்தான். எனக்குத் தெரியும்

நான் கமாரா செல்வதைவிட உன்னை அழைத்துக்கொண்டு ஆண்ட்ரிமேடாவிடம் சென்றால் அதிகப் பொருள் கிடைக்கும் என்று!”

“நம்பிக்கைத்துரோகம் இது!”

செங்குவீரன் கூறியதைக்கேட்டு நகைத்த ஹிப்பாலாஸ், “நான் பொருளுக்காகத் தூரதேசம் கடலோடும் நாடோடி. எனக்குப் பொருள்தான் முக்கியம். நம்பிக்கை, நன்றி இவற்றையெல்லாம் என்னிடம் நீ எதிர்பார்த்தது உனது தவறு. உன்னை நான் கொற்கையில் காப்பாற்றினேன் அல்லவா? உனது உயிரைக் காப்பாற்றிய எனக்கு நீ அளிக்கும் பதில் உதவி என்று எண்ணிக்கொள்!” என்றார்.

அவரது பதிலைக்கண்டு மேலும் ஆத்திரமடைந்தான் செங்குவீரன். அவனது கோபம் அவனது முகத்தில் வெளிப்பட்டதைக் கண்டவர் இரு அடிபின்னால் சென்றுவிட்டார். இப்போது

நிதானத்தைக் கடைபிடிக்க வேண்டிய தன் அவசியத்தை உணர்ந்த செங்கு வீரன் கண்களை மூடிக்கொண்டு மூச்சினை ஆழமாக இழுத்து, விட்டுத் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டான்.

கண்களைத் திறந்தபோது அவனுக்கு முன் ஆண்ட்ரிமேடா வந்து நின்றாள். அவளைப் பற்றி லட்சியம் செய்யாமல் சற்றுத்தள்ளி நின்ற ஹிப்பாலாசிடம், “அய்யா, தங்கள் மீது பெரும் மதிப்பு வைத்திருந்தேன்! நம்பிக்கைகத்து ரோகம் இழைத்துவிட்டீர்கள். என் குருவைப் போன்று தங்களை நினைத்து மதித்து வந்தேன். இந்தக் குற்றத்திற்கு நீங்கள் ஒருநாள் வருந்துவீர்கள்!” என்றவன் ஆண்ட்ரிமேடாவை நோக்கி, அவளது விழிகளில் தனது பார்வையைப் பதித்தவன், “இனி இந்த யவனனை நான் பார்க்கக்கூடாது! அவர் கேட்ட பொருட்களைக் கொடுத்து அனுப்பிவிடு” எனக்

கூறிவிட்டு அங்கிருந்து நகர்ந்தான் செங்குவீரன்.

நகர்ந்து சென்ற செங்குவீரனிடம் வந்த ஹிப்பாலாஸ், “தம்பி அன்று விதி என்று கூறினேன் அல்லவா? உனது மதியினால் அவர்களுக்கு நீ விடுதலை பெற்றுக் கொடுத்துவிட்டாய். ஆனால், விதி உன்னை ஆண்ட்ரிமேடாவிடம் அடிமையாக இருக்க வைத்துவிட்டது! மதியை விட விதியே சிறந்தது. விதியை யாராலும் மாற்ற இயலாது!” எனக் கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

அங்கு நின்ற இம்ஹோடெப் செங்குவீரன் கூறியதைக்கேட்டு, ‘இவரா ஆண்ட்ரிமேடாவிடம் பணிந்தது போன்று பேசுகிறார்? வியப்பாக அல்லவா இருக்கிறது’ என வியந்தவன் ‘செங்குவீரர் மனதில் வேறு திட்டம் ஏதோ உருவாகியிருக்கிறது! அவருக்கு நிச்சயம் உறுதுணையாக இருக்க வேண்டும்’ என எண்

ணிக்கொண்டு செங்குவீரனுக்கு அரு
கில் சென்று நின்றான்.

தான் வந்த சிறு கலத்தினைச் சுட்
டிக்காட்டிய ஆண்ட்ரிமேடா, “இக்கலத்
தில் தங்கத்தை நிரப்பி வைத்திருக்
கிறேன்! தங்கத்தோடு இக்கலத்தையும்
எடுத்துக்கொள். இவை உனது பொருள்
இழப்பை சரிகட்டிவிடும்!” எனக் கூறி
யவள் தனது கொள்ளையர்களையும்,
“ஹிப்பாலாஸ் இங்கிருந்து புறப்படட்டும்!
நாம் நமது கலங்களுக்குச் செல்வோம்!
இந்த வீரரையும் அழைத்துக்கொண்டு
வாருங்கள்!” எனக் கட்டளையிட்டபடியே
தயாராக வைத்திருந்த தனது கலத்திற்கு
மரப்பாலம் வழியே சென்றாள்.

கொள்ளையர் சிலர் செங்குவீ
ரனை அழைத்துக்கொண்டு நகர்ந்தார்
கள். புகாரில் கள்வர்களைப் பிடிப்ப
தற்காகச் சென்றவன் இப்போது கடற்
கொள்ளையர்களுள் ஒருவனாக ஆகப்
போவதை எண்ணியவனின் முகத்தில்

வெறுமை சூழ்ந்தது. வெற்றுச் சிரிப்புடன் நகர்ந்தவன் அதிர்ச்சியடைந்து நின்று விட்டான், அதற்குக் காரணம் இம்ஹோ டெப்பும் அவனுக்குப் பின்னால் அவனுடன் வந்ததுதான்.

“என்னுடன் எதற்கு நண்பரே வருகிறீர்கள்?” என இம்ஹோடெப்பிடம் வினவினான் செங்குவீரன்.

“காலம் முழுவதும் அடிமையாக உழன்ற எங்களுக்கு விடுதலை பெற்றுத்தந்த உங்களுடன் பயணிப்பதையே விரும்புகிறேன் நான். என்னைத் தடுக்க வேண்டாம் தலைவரே!”

“எனது உயிருக்கே உத்தரவாதம் இல்லை. இச்சூழலில் நீ என்னுடன் வருவது உனக்குப் பாதுகாப்பானதுதானா?”

“அதைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை தலைவரே!”

“விடுதலையைத்தானே நீ எதிர்பார்த்தாய். அது உனக்குக் கிடைத்துவிட்

டது. உன்னுடன் அடிமையாய் இருந்த
வர்களை நீயே நல்வழிகாட்ட வேண்டும்!
நான் இல்லாவிட்டாலும் நீயாவது அவர்
களுக்குத் துணையாக இருக்க வேண்
டும்!”

“சற்றுப் பொறுங்கள் தலைவரே!”
எனக் கூறியவன் திரும்பி அடிமைகளை
அழைத்தான். அடிமைகள் அனைவ
ரும் ஒன்றுகூடினார்கள். அவர்களிடம்,
“ஊடா சீனா லேவசிக்யுமேனுபஸ் பெர
டூஸ் பவ்ராழ்க் கடசுமே பாகியோன் பாகி
யோன் மரபடா தாகினன் யோகில்டே
படக்ல்ண்டி வ்சிச்ச்க்போர் சகேயடேவ்டி”
எனக் கூறினான்.

மற்ற அடிமைகள் அனைவரும்
பணிந்து “சரி” எனக் கூறிவிட்டு எதிர்த்துப்
பேசாமல் புறப்பட்டனர்.

செங்குவீரனும், இம்ஹோடெப்பும்
மரப்பாலம் வழியாகக் கொள்ளையர்
கலத்திற்கு வந்தனர். கொள்ளையர்
கலத்தில் நின்றபடியே இத்தனை நாட்க

ளாகத் தன்னைச் சுமந்து வந்த வணிகர் கலத்தினை நோக்கினான் செங்குவீரன். வணிகர் கலம் பாய்களை விரித்துப் புறப்பட்டது. வழக்கம்போலவே முரட்டு யவனன் கையில் நீண்ட சாட்டையை எடுத்துக்கொண்டு அடிமைகளை அடிப்பதற்காக உற்சாகத்துடன் வந்தான். ஹிப்பாலாசும் அவனைத் தடுக்கவில்லை.

அதைக்கண்ட செங்குவீரன், “இம் ஹோடெப்... அதோ பார்!” எனக் கைகாட்டியவன், “இதற்குத்தான் உன்னை அவர்களுடன் இருக்கச்சொன்னேன்!” என்றான்.

“சற்றுப் பொறுத்து நடக்கப்போவதைக் கவனியுங்கள்!” எனக்கூற செங்குவீரனும் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்த வணிகர் கலத்தையே வருத்தத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

தனது பணியைச் செய்துகொண்டிருந்த ஒரு அடிமையை முதுகில் அடித்து, “இன்னும் விரைவாகச் செய்! இந்த

வேகம் போதாது!” என உரக்கக் கட்டளையிட்டபடியே சாட்டையை ஓங்கி இன்னும் சில அடிமைகளை அடிக்கலானான்.

இத்தனை நாட்களாக யவனன் அடிக்கும்போதெல்லாம் பொறுமையாக இருந்தவர்கள் அப்போதும் அமைதியாக இருக்கவில்லை. நான்கு முரட்டு அடிமைகள் சேர்ந்து அந்த முரட்டு யவனனை அப்படியே தூக்கினர். யவனன், “விடுங்கள்! “விடுங்கள்” எனக் கதறினான். ஆனால், அவனை அப்படியே தூக்கி வந்து கடலுக்குள் போட்டுவிட்டனர்.

கொள்ளையர் கலத்திலிருந்து இவற்றைக்கண்ட இம்ஹோடெப், “அவர்களைப் பற்றிய கவலை வேண்டாம் தலைவரே! இனி அவர்களே அவர்களைக் காத்துக்கொள்வார்கள்!” என நம்பிக்கையுடன் கூறினான்.

“அவர்களிடம் என்ன தெரிவித்தாய்?”

“சற்று முன்னர் யாருக்கும் புரியாத மொழியில் கூறினேனே அதையா கேட்கிறீர்கள்?”

“ஆம்!”

“கலத்தில் உங்களை யாராவது அடிமைப்படுத்த அல்லது அடித்துத் துன்புறுத்த முயன்றால் அவர்களைத் திருப்பி அடியுங்கள். இல்லையேல் அனைவரும் ஒற்றுமையாக இருந்து கடலுக்குள் தூக்கிப் போட்டுவிடுங்கள்! ‘இது நமக்கு விடுதலை வாங்கித்தந்த செங்குவீரரின் மீது ஆணை’ எனக் கட்டளையிட்டேன். அவர்களும் நிறைவேற்றிவிட்டார்கள்” எனச் சிரித்துக்கொண்டே பதிலளித்தான் இம்ஹோடெப்.

இரண்டு கலங்களும் நேர் எதிரெதிர் திசையில் பயணத்தைத் தொடங்கின. வணிகக் கலம் பார்வையிலிருந்து முற்றிலும் மறைந்துவிட்டது. கலத்தின் மேற்பரப்பிலேயே தன் வாழ்வில் அரங்கேறிக் கொண்டு இருக்கும் விசித்திரங்களைக்

கண்டு அதிசயித்துக்கொண்டு இருந்தான் செங்குவீரன். அப்போது, “வீரரே, உங்களை வரவேற்கிறேன்” என்று மரியாதையுடன் எழுந்த குரலைக்கேட்டு செங்குவீரனும், இம்ஹோடெப்பும் திரும்பிப் பார்க்க அங்கு ஆண்ட்ரிமேடா நின்று கொண்டிருந்தாள்.

தூணில் இடப்புறமாகச் சாய்ந்த படி தனது குழல்களை எடுத்து முன்புறம் போட்டுக்கொண்டு, அதனை வருடிக்கொண்டு நின்றனுகொண்டிருந்தாள். பொழுது புலர்ந்து ஒரு சாமப்பொழுதிற் குச் சற்றே அதிகமாக இருந்ததனால் காலைக் கதிரவனின் செந்நிறக் கதிர்கள் அவளது தங்க இழை போன்று மஞ்சள் நிற குழல்களில் பட்டுச் சிதறிப் பொன்னிறமாக மாறியிருந்தது. முகத்தில் பற்கள் தெரியாதபடி சிறு புன்னகையை உதிர்த்தவள், செங்குவீரனின் முகத்தையே ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். பிறகு அவன் அருகில் வந்தவள், “வீரரே, தங்களது பெயர் என்ன என்று

நான் அறிந்துகொள்ளலாமா? சோழ நாட்டின் படைத்தலைவருக்கு உரிய மரியாதையை நான் அளிக்க விரும்புகிறேன்!” என்றாள்.

அருகில் நின்ற இம்ஹோடெப், ‘செங்குவீரன்’ எனக் கூற, “செங்...” என வாயைத் திறந்தான். ஆனால், அவனது பேச்சை அத்தோடு வெட்டிய அந்த ஏந்திழை, “நான் உனது பெயரைக் கேட்கவில்லை. இந்த மாவீரரின் பெயரைத்தான் கேட்டேன். அவரே பதிலளிக்கட்டும், நீ கூற வேண்டிய அவசியமில்லை!” என்றாள்.

இம்ஹோடெப் வாயை மூடிக் கொள்ளச் செங்குவீரன், “விறல்வேல்” என்று பதிலளித்தான். இவர் எதற்குச் செங்குவீரர் என்ற தனது பெயரை மறைத்து ‘விறல்வேல்’ எனும் பெயரை உரைக்கிறார் என அருகில் நின்ற இம்ஹோடெப்பிற்குப் புரியவில்லை. ஏனெனில் இம்ஹோடெப்பிற்குச் செங்குவீரன்

எனும் சிறப்புப்பெயரைச் சூட்டிய யவனத் தளபதி டாஸ்தொபியாஸ் பற்றி எதுவுமே தெரியாது. நம் தமிழக வீரன் மட்டும் விறல்வேல் எனும் தனது இயற்பெயரை விடுத்து செங்குவீரன் எனும் பெயரைக் கூறியிருந்தால் வரும் காலங்களில் நடக் கப்போகும் பல விபரீதங்கள் தவிர்க்கப் பட்டிருக்கும். ஹிப்பாலாஸ் 'விதி' எனக் கூறினார் அல்லவா? அந்த விதி யாரைத் தான் விட்டுவைத்தது. அந்த விதிதான் அப்போதும் நம் தமிழக வீரனின் நாக் கில் அமர்ந்துகொண்டு அவனை 'விறல் வேல்' எனக் கூற வைத்ததுபோலும்.

“விறல்வேல்! தங்களைச் சந்தித்த தில் எனக்குப் பரிபூரண மகிழ்ச்சி வீரரே! நீங்கள் யவன மொழியில் பேசுவதும் எனக்குப் பெருத்த மகிழ்ச்சி அளிக் கிறது!” எனப் புன்னகையுடன் சற்றுக் குழைந்து குரலை வெளிப்படித்தினாள் அந்தப் பொற்குழல்களை உடைய ஏந் திழை.

‘வணிகக்கலத்தில் இருந்தபோது தன்னை மரியாதையின்றி ஒருமையுடன் அழைத்தவளா இப்போது தன்னை மரியாதையுடன் அழைக்கிறாள்’ என வியப்புடன் அவளையே ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது அவனது முகத்தில் சிறு புன்னகை வெளிப்பட்டது.

விறல்வேலின் முகத்தில் சிறு புன்னகை வெளிப்பட்டதைக் கவனித்த ஆண்ட்ரிமேடா, “இந்த நேரத்திலும் உங்கள் முகத்தில் சிரிப்பினைக் காண்பது ஆச்சர்யமாக இருக்கிறது!” என்றாள்.

“ஆமாம்! ஆச்சர்யங்கள் நிறைந்த துதானே வாழ்க்கை. நாம் எதிர்பார்ப்பவை அனைத்தும் நடந்துவிட்டால் வாழ்வின் எதிர்பார்ப்பு, மகிழ்ச்சி குலைந்துவிடும் அல்லவா?”

“ஆமாம். வாள் வீசுவதில் மட்டுமல்லாமல் பேசுவதிலும் நீங்கள் வல்லவர் போலிருக்கிறது? இதைப்பற்றி ஹிப்

பாலாஸ் என்னிடம் எதுவும் கூறவில்
லையே!”

ஹிப்பாலாஸ் பெயரைக் கேட்ட
தும் விறல்வேலின் முகபாவனை மாற
ஆரம்பித்தது. அதைக்கவனித்துவிட்ட
ஆண்ட்ரிமேடா, “சற்று முன் புன்னகைத்
தீர்களே? அதற்குக் காரணம் என்ன
என்று நான் அறிந்துகொள்ளலாமா?”
எனப் பேச்சை மாற்றினாள்.

“முதன்முதலில் உன்னைப்பற்றிய
பேச்சு ஆரம்பமான போது ஹிப்பாலாஸ்
உதிர்த்த சொற்களை நினைத்துப்பார்த்த
தேன். ஆதலால்...”

“அவர் கூறியவை அனைத்தும்
உண்மைதானே?” எனச் சற்று நெருங்கி
அவனது விழிகளில் தனது பார்வையை
நிலைக்கவைத்தபடி கேட்டாள்.

விறல்வேலும் அவளது பார்வை
யிலிருந்து தனது விழிகளை நகர்த்த
திக்கொள்ளாமல் அவளது விழிகளைத்

தனது பார்வையால் ஊடுருவியபடி,
“உண்மையும் கலந்திருக்கிறது...” என்
றான்.

“உண்மையும் கலந்திருக்கிறது
என்றால்... அவர் கூறியதில் உண்மை
இல்லை என்கிறீரா?”

“உண்மை இல்லை எனக் கூற
வில்லை. உண்மையைக் குறைத்துக்
கூறியிருக்கிறார் என எண்ணினேன்.”

“உண்மையைக் குறைத்துக் கூறி
னாரா?”

“ஆம்!”

“எந்த உண்மையைக் குறைத்து
கூறியிருக்கிறார்?”

“பொசைய்டனைக் கவர்ந்த
மேடுசா உயிரோடு வந்தால் உன்னைப்
போன்றுதான் இருப்பாள் என்றார்!”

“அனைவரும் அப்படித்தானே கூறு
கிறார்கள்!”

“இருக்கலாம்.”

“இதில் அவர் எந்த உண்மையை மறைத்துக் கூறியிருக்கிறார்?”

“அவர் அந்த மேடுசா பெண்ணாக வந்தால் தங்களைப் போன்றுதான் இருப்பார் என்றார். ஆனால், எனக்கென்னவோ இந்த ஆண்ட்ரிமேடா தான் பொசய்டனைக் கவர்ந்த மேடுசாவாக இருப்பாளோ? என்ற சந்தேகம் தோன்றுகிறது எனக்கு!”

சிரிப்பு கலந்த மோகனப் புன்னகையை உதிர்த்த ஆண்ட்ரிமேடா, “பொசய்டனை வேண்டுமானால் அழகினால் மேடுசா கவர்ந்திருக்கலாம். ஆனால், அழகினால் உன்னைக் கவர்வது என்பது இயலாத காரியம் போலிருக்கிறதே?” என்றாள்.

செங்குவீரன் எதையும் கூறாமல் அமைதியாகவே நின்றுகொண்டிருந்தான்.

“முதன்முதலில் எனது கண்களைப் பார்த்து பார்வையை விளக்காமல் பேசிய முதல் ஆடவன் நீதான். உன்னிடம் எவ்வளவு வீரம் இருக்கிறதோ அந்த அளவிற்குச் சுய கட்டுப்பாடும் இருக்கிறது! மகிழ்ச்சி. உன்னைப் பிறகு சந்திக்கிறேன்” எனக் கூறியவள் சிறிது அடிநகர்ந்து சென்றாள். அங்கிருந்த சில கொள்ளையரைக் கைதட்டி அழைத்தவள், “இந்த வீரனை இந்தக் கலத்தின் பாதாளச் சிறையில் அடைத்துவிடுங்கள். மற்றொருவனை அடிமைகளோடு சேர்த்து கலத்தின் துடுப்புகளைத் துழாவ விடு!” என்று உரக்கக் கட்டளையிட்டாள்.

தனது கட்டளையைக் கேட்டு விறல்வேல் அதிர்ச்சியடைவான் என எதிர்பார்த்தாள் ஆண்ட்ரிமேடா. ஆனால் அப்போதும் சிரித்த முகத்தோடு புன்னகையுடனே நின்று கொண்டிருந்தான். அவனைக் கண்டவள், “இக்கலத்தில் இருப்பவர்கள் அனைவரும் எனக்கு அல்லது எனது அழகிற்குப் பணிந்தவர்

களாக மட்டுமே இருக்க வேண்டுமே தவிர உன்னைப் போன்று திமிருடன் யாரும் இருக்கக்கூடாது. எனது அடுத்தக் கட்டளை வரும்வரை இவன் சிறையிலேயே இருக்கட்டும்!” என்றவளாய் அருகில் வந்து நின்ற தனது மாளிகை போன்ற பெரும் கலத்தை நோக்கிப் படகினில் விரைந்தாள். அதிர்ச்சியடைந்த இம் ஹோடெப் அவள் செல்வதையே வியப்புடன் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

ஆண்ட்ரிமேடாவின் கட்டளைகளைக் கேட்டு அதிலிருந்து இருவரும் மீள்வதற்குள் கொள்ளையர் சிலர் வந்து இருவரையும் அழைத்துச் சென்றார்கள். கலத்தின் பாதாளச் அறைக்குச் சென்று அதனைப் பார்த்தான். சற்று முன் ஹிப் பாலாஸ் கூறிய, ‘உனது வீரத்திற்கு ஏற்ப தகுந்த மதிப்பும், மரியாதையும் இங்குக் கிடைக்கும் என நம்புகிறேன்’ என்ற வார்த்தைகள் அவனது நினைவிற்கு வர முகத்தில் வெற்றுச் சிரிப்பு ஒன்று வந்து விட்டுத்தான் சென்றது.

15. ஏற்பாடு

விறல்வேல் சிறைபட்டிருந்த
மரக்கலம் அப்படியொன்
றும் ஹிப்பாலாசின் வணிகக்
கலத்தைப் போன்று பிரமாண்ட வடிவத்
தில் இல்லை. சிறு கலம்தான். அக்
கலத்தின் அடியாழத்தில் அடைக்கப்பட்
டிருந்த அவ்வறையின் நீளம் மற்றும்
அகலம் குறைவு. வெளிச்சம் குறைந்தே
காணப்பட்டது. அவ்வறையில் வெளிப்
பட்ட நெடிய வாடையானது 'கடவுளே
மூக்கினை எதற்குப் படைத்தாய்?' எனக்
கதற வைக்கும் அளவிற்கு வெளிப்
பட்டு விறல்வேலை படுத்த ஆரம்பித்தது.
இறந்துபோன உடலிலிருந்து வெளிப்ப
டும் நாற்றம் அந்த அறையில் வெளிப்
பட்டது. மேல் தளத்திலிருந்து பாதாள
அறைக்கு ஊடுருவி வந்த சிறு வெளிச்
சத்திலிருந்து அந்த அறையைப் பரிசோ
தித்தான். அந்த அறை சுத்தமாகத்தான்

இருந்தது. ஆனால், வெளிப்படும் நாற்றம் பக்கத்து அறையிலிருந்து வெளிப்படுகிறது என எண்ணிக்கொண்டான்.

நீண்ட நேரம் அவ்வறையிலேயே நின்றவன் அமரலாம் என்று குனிந்தான். அப்போதுதான் அவனுக்கு நினைவில் வந்தது. அறையின் தரைப்பகுதி முழுவதும் நீரில் நனைத்து பாசிபிடித்து இருக்கிறது என்று! அறையின் உள்பக்கம் இருள் அடர்ந்து காணப்படும் பகுதியிலாவது அமர்வதற்கு இடம் இருக்கிறதா என்று பார்க்க உள்ளே சென்றான். உள்ளே சென்றவன் பதறியபடி ஓடி வந்துவிட்டான். குடல் வெளியே வந்து விழுவதைப் போன்று குமட்டினான். உள்ளே இரு உடல்கள் இறந்து அழுகிப்போய்க் காணப்பட்டது. இவ்வளவு நேரம் வெளிப்பட்ட அந்த அசுத்தமான, குடலைப் புரட்டும்படி வெளிப்பட்ட நாற்றம் பக்கத்து அறையிலிருந்து வெளிப்படுகிறது எனத்தான் எண்ணியிருந்தான் விறல்வேல். நரகம் என்றால் இப்படித்தான் இருக்கும் என எண்ணிக்கொண்டான்.

சிறிது நேரம் சென்றபிறகு, அந்த அறையின் இருள் விறல்வேலின் கண்களுக்குப் பழகிவிட்டதால் அந்த அறையை அவனால் நன்கு பார்க்க முடிந்தது அப்போது. அறையைக் கவனித்தான். அறையின் சுவர் முழுவதும் குருதிக் கரைகள் படிந்திருந்திருந்தது. ஈரமான தரை, அதில் படிந்திருந்த பாசி, காய்ந்து போய்த் திட்டுதிட்டாகக் காணப்பட்ட மனிதக் கழிவுகள் ஆகியவற்றைக் கண்டவனது கண்கள் கூசின, உடல் நடுங்கியது. அடுத்த அடியை எடுத்து வைக்கவே அஞ்சினான் நமது வீரன். வாழ்வு என்பது எவ்வளவு கடினமானது என்பதை அப்போது உணரத் தொடங்கினான் விறல்வேல். பக்கத்து அறையிலிருந்து முனகல் சத்தம் ஒன்று வெளிப்பட, “யாராவது இருக்கிறீர்களா?” எனக் குரல் கொடுத்தான்.

பதில் வரவில்லை.

யாரோ தரையில் தண்ணீர் ஊற்று வதைப்போன்று உணர்ந்தவன், “யாரது?” எனக் குரல்கொடுத்தான். அதற்கும் பதில் இல்லை. அப்போது, திடீரென்று தனது கால்களில் சுடுநீரின் உணர்வைப் பெற்ற வன் தரையைப் பார்த்தான். இரு அறைகளையும் பிரித்துத் தடுத்திருந்த மரப் பலகைகளின் இடுக்குகளிலிருந்து நீர் கசிந்து கொண்டிருந்தது. அப்போதுதான் உணர்ந்தான். கீழே ஈரமாகக் காணப் படுபவை கலத்தினுள் கசிந்த கடல் நீர் அல்ல. இவை பக்கத்து அறைகளில் அடைக்கப்பட்டிருப்பவர்களின் சிறு நீர் என்று. தான் இருக்கும் நிலையை எண்ணிப்பார்த்த அவனது மனம் சொல்லொணாத் துயரடைந்தது. வாழ்வின் விசித்திரத்தை எண்ணி வியப்பதா? அல்லது தான் இருக்கும் இந்த இழிந்த சூழ்நிலையை எண்ணி வருந்துவதா? எனத் தெரியாமல் கசிந்துகொண்டிருந்த அந்த சிறுநீரைப் பார்த்தபடியே நின்றுகொண்டிருந்தான். திடீரென்று சுய உணர்வு பெற்று

காலைத் தூக்கி அடுத்த அடியை எங்கு வைப்பது எனத் தெரியாமல் தவித்தான். பிறகு, சற்றுத் தள்ளிக் கிடந்த இறந்த ஒரு வனின் கால் எலும்பைத் தூக்கிப்போட்டு அதில் தனது கால்களை வைத்துக் கொண்டு மற்ற சுவர்களுடன் ஒப்பிடுகையில் சற்றுச் சுத்தமாகக் காணப்பட்ட மரக்கதவில் சாய்ந்துகொண்டான்.

வாழ்வில் நமது நிலை தாழ்ந்து கீழ் நிலையை அடையும்போது நாம் கடந்த காலத்தில் வீற்றிருந்த உயர் நிலையை எண்ணிப்பார்த்து ஆறுதல் அடைந்து கொள்ள வேண்டும் என்று சான்றோர்கள் கூறுவார்கள். அதைப் பின்பற்றியே விறல்வேலும் எண்ணிப் பார்த்தான். அவனது கடந்த காலத்தை எண்ண எண்ண அவனது மனம் ஆறுதல் அடையவில்லை. மாறாக, கோபமும் விரக்தியும் நேரத்திற்கு நேரம் அதிகமாக வெளிப்பட்டவே செய்தது.

உறைந்தையிலும், புகாரிலும் பெரும் செல்வாக்காக வலம் வந்த காலத்தை நினைத்துப்பார்த்தான். தன் நண்பன் திவ்யனுடன் சோழ தேசம் முழுவதும் பயணித்த காலங்களை அசை போட்டான். சிறு சிறு சண்டைகளில் ஏற்பட்ட விழுப்புண்களோடு திவ்யனுடன் சென்ற காலத்திலெல்லாம் வானவல்லி பரிஷுடன் அக்காயங்களுக்கு மருந்திட்ட பொழுதுகளை நினைத்துப்பார்த்தான். அவளுடைய அன்பினில் மையல் கொண்டு கழித்த காலத்தையும், அவளது பிரிவினில் உலகை வெறுத்துப் புகார் கடற்கரையில் தனிமையில் சுற்றிய காலங்களை எண்ணிப்பார்த்தான். உறைந்தை அரண்மனையில் இருங்கோவேள் முன்பும், கொற்கை அரண்மனையில் பாண்டியன் தென்னவன் முன்பும் கம்பீரமாக எச்சரிக்கை விடுத்தவன் இன்று கொள்ளையர் கலத்தினுள் கைதியாகி சிறைபட்டுக்கிடக்கும் இந்த இழிந்த நிலையை எண்ணியவனுக்கு

அனைத்திற்கும் காரணமான ஹிப்பா
லாஸ் மீது ஆத்திரம் அதிகமாகவே வந்
தது.

ஆண்ட்ரிமேடா, ஹிப்பாலாசிடம்
பெரும் பொருள் கொடுத்துத் தன்னை
வாங்கியிருப்பதால் அவள் நிச்சயம்
இன்று மாலையோ அல்லது இரவோ
தன்னை நிச்சயம் விடுதலை செய்வாள்
என்று எதிர்பார்த்தான் விறல்வேல். அவ
ளால் எப்படிப்பட்ட கொடுமையான எல்
லைக்கும் தன்னால் செல்ல முடியும் என்
பதை வெளிக்காட்டவே தன்னை இந்தப்
பாதாள சிறையில் அடைத்துள்ளாள் என
எண்ணிக்கொண்டான். எப்படியும் இந்
தக் கலத்திலிருந்து விடுபட வேண்டும்.
அதற்குச் சில காலம் பொறுத்துத்தான்
ஆகவேண்டும். எந்தச் சூழலிலும் தனது
உயிரை மட்டும் விட்டுவிடக் கூடாது!
புகார் கடற்கரையில் இந்திரத் திருவிழா
வில் இருங்கோவேளை கொன்று வான
வல்லியை மணப்பேன் என்று உரைத்த
வெஞ்சினத்தை எப்படியாவது நிறை

வேற்ற வேண்டும். இந்த மாய மோகினி யான ஆண்ட்ரிமேடாவின் மோக வலையில் மற்றவர்களைப் போன்று சிறைப் படாமல் தன்னைத் தற்காத்துக்கொள்ள வேண்டும். கொள்ளையரைக் கொன்று கலத்தைக் கைப்பற்றித் தப்பிக்கலாம் என முயன்றால் தன்னை நம்பி வந்திருக்கும் இம்ஹோடெப்தான் முதலில் கொல்லப்படுவார். அவரையும் காத்து நானும் இங்கிருந்துத் தப்பிக்க வேண்டும். அதுவும் எவ்வளவு சீக்கிரம் இங்கிருந்து தப்பிக்க முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் தப்பித்துப் புகார் செல்ல வேண்டும். கரிகாலரின் இறுதி யுத்தத்தில் பங்கெடுத்து அவரது வெற்றிக்குத் துணையாகத் தானும் துணையிருக்க வேண்டும். அதுவரை அனைத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும் எனத் தனக்குத்தானே கூறிக்கொண்டு நின்றான்.

விறல்வேல் எதிர்பார்த்ததைப் போன்றே சிலர் அந்த அறையை நோக்கி
1 min left in chapter 50%

கிப் படிக்கட்டில் இறங்கினர். ஆனால், விறல்வேல் எதிர்பார்த்ததைப்போன்று வந்தவர்கள் அவனை விடுதலை செய்யவில்லை. மாறாக, உணவினை ஒரு தட்டினில் போட்டுக் கதவில் இருந்த சிறு துவாரம் வழியே அறைக்குள் தள்ளிவிட்டனர். தள்ளிவிட்டதில் அறைக்குள் சூழ்ந்திருந்த நீர் துளிகள் தெறித்து அந்த உணவுத் தட்டுக்குள்ளும் விழத்தான் செய்தது. அதைக்கண்டவனுக்குக் குமட்டல் வரவே செய்தது. தனது மனதில் எழும் பதற்றத்தையும், அருவெறுப்பையும் குறைக்க அக்கணம் தன்னை மறந்து மூச்சுக் காற்றை நன்கு உள்ளிழுக்க முயன்றான். அவ்வறையில் பீடித்திருந்த அசுத்த துர்நாற்றங்கள் அவனது நாசி வழியாகத் தலைக்கேற நிலை குலைந்துவிட்டான். கடும் சிரமப்பட்டுத் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டான். மரக்கதவில் சாய்ந்தபடியே நின்றுகொண்டு பொழுதைக் கடந்துகொண்டிருந்தான். அவன் எதிர்பார்த்த நிகழ்வுகள் அன்று

நடைபெறவில்லை. ஆனால், இரண்டு நாட்கள் கழித்து நடந்தது.

கொள்ளையர் சிலர் வந்து அவனை அடைத்து வைத்திருந்த கதவைத் திறக்கலானார்கள். கதவு திறக்கப்பட்டவுடன் வெளியே வந்தான். அவன் வெளியே சில அடிகளை வைத்து நடந்த போதே, “உன் வாளை நோக்கி உன் கை செல்லாமல் இருப்பதே நல்லது! இதோ இரு வில் வீரர்களையும் அழைத்து வந்திருக்கிறேன். இந்த அம்பு முழுக்க நஞ்சு தடவப்பட்டுள்ளது. தாக்குதல் தொடுக்க மனதில் நினைத்து அதை நீ செயல்படுத்துமுன் உன் மீது நஞ்சு அம்புகள் பாயும் என்பதை நினைவில்கொண்டு மேலே நட!” எனக் கட்டளையிட்டான் கொள்ளையரின் முரட்டுத் தளபதி. அந்த இருள் சூழ்ந்த இடத்தில் கொள்ளையரைத் தாக்கி அவர்கள் அனைவரையும் கொல்ல வேண்டும் என நினைத்திருந்தால் அந்த இரு நஞ்சு வில் வீரர்களைக் கண்டு அஞ்சியிருக்கமாட்டான் விறல்

வேல். ஆனால், அவனது நோக்கம் இம் ஹோடென்புடன் இங்கிருந்து உயிருடன் தப்பிக்க வேண்டும். அதற்குத் தகுந்த காலம் வாய்க்கும் வரை தனது வாளுக்கு வேலை கொடுக்காமல் புத்திக்கு வேலை கொடுப்பதே சாலச் சிறந்தது எனக் கண நேரப்பொழுது சிந்தித்தவன் முரட்டுத் தளபதியை நோக்கி, “வணக்கம் தளபதி. உங்கள் பேச்சிலிருந்தே உங்களின் உடல் பரிபூரணமாக நலம் அடைந்துவிட்டது எனத் தெரிகிறது. மிக்க மகிழ்ச்சி!” எனக் கூறியபடியே இருள் அடர்ந்த படிக்கட்டில் மேலே நடந்தபடியே கூறினான்.

அவன் கூறியதற்கு முரட்டுத் தளபதி எந்தப் பதிலையும் கூறவில்லை. விறல்வேலுக்குப் பின்னால் இரு வில் வீரர்கள் எச்சரிக்கையுடன் நடக்கக் கொள்ளையர் தளபதி சிறிது இடைவெளியுடனே நடக்கலானான்.

அனைவரும் கலத்தின் மேல் தளம் வந்தபிறகு, “நீங்கள் இருவரும் எச்சரிக்க

கையுடன், இவரை நோக்கி அம்பினை
எறியத் தயாராகவே இருங்கள்!” என வில்
வீரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டபடி நகர்ந்
தார் கொள்ளையர் தளபதி.

அவரை நோக்கிய விறல்வேல்,
“அவசியம் நேராதவரை நான் எனது
வாளினைப் பயன்படுத்தமாட்டேன். நீங்
கள் என்னை நம்பலாம்! வீணாக
இவர்களை நிற்கவைத்துச் சிரமப்படுத்த
வேண்டாம்!” என்றான்.

“அனைவரையும் கொன்று நீ தப்
பிக்க மாட்டாய் என்று என்ன நிச்சயம்?”

“நான் தப்பிக்க வேண்டிய நிர்பந்
தத்தை நீங்கள் அளிக்காத வரை நான்
எதற்குத் தப்பிக்க முயலப்போகிறேன்.
சுற்றிலும் கடல். அனைவரையும் எதிர்த்
துக்கொன்று என்னால் தப்பிக்க இய
லுமா?”

“இயலாதுதான்! உன் திறமையைக்
கண்டு நீ வாக்கு தவரமாட்டாய் என

நம்புகிறேன்!” என்றபடியே அங்கிருந்துத் தனது அறைக்குள் அந்த இரு வில் வீரர் களையும் அழைத்துக்கொண்டு சென் றார்.

சில தினங்கள் நீராடததால் உட லிலிருந்து வெளிவந்த நாற்றத்தைப் பொறுக்க இயலாத விறல்வேல் குவளை களைக்கொண்டு கடல் நீரை இறைத் துத் தனது உடலில் ஊற்றிக்கொண் டான். ‘இனியொருமுறை அந்தப் பாதாள அறைக்கு மட்டும் செல்லக்கூடாது’ என எண்ணிக்கொண்டு மேற்கில் விழுந்து கொண்டிருந்த கதிரவனைப் பார்த்துக் கொண்டே கலத்தின் விளிம்பில் நின் றுகொண்டிருந்தான். அந்த மரக்கலம் தென்மேற்கு நோக்கிப் பயணித்துக் கொண்டு இருந்தது! கிழக்குத் திசையை நோக்கினான் விறல்வேல். கிழக்கு வானில் பிறை நிலா வானில் உதித்தி ருந்தது. கூடவே வெள்ளி மீனும் சற்று மங்கிப் பிரகாசித்தது. வானில் காணப் பட்ட அந்த வெள்ளி மீனானது அவ

னைப் பரிசீலிப்பதைப் போன்றே தோன்றியது அவனுக்கு. 'இந்தக் கிழக்குத் திக்கின் தொலை தூரத்தில்தானே நான் சிறப்புடன் வாழ்ந்த புகார் பட்டினமும் இருக்கிறது. ஆனால், நான் புகாருக்கு எதிர் திசையில் அல்லவா பயணித்துக் கொண்டு இருக்கிறேன்' என எண்ணிக் கொண்டு கீழை வானில் மங்கலாகக் காணப்பட்ட வெள்ளி மீனையும், பிறை நிலவையும் ஏக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தான். இதே பிறை நிலவைப் புகாரில் வானவல்லியுடன் சேர்ந்து பொழுது போவது கூடத் தெரியாமல் ரசித்துக்கொண்டிருந்த நினைவுகளும், அவனது மனதில் தோன்றி இருக்கும் ரணங்கள் போதாதென்று அவனை மேலும் ரணப்படுத்தத் தொடங்கியது.

அப்போது இம்ஹோடெப்பும் அங்கு வந்தார். வானையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்த விறல்வேலிடம், "தலைவரே!" என அழைத்தான்.

குரல் கேட்டுத் திரும்பிய விறல் வேல் இம்ஹோடெப்பைக் கண்டான். அவரது மார்பு மற்றும் முதுகுப்புறம் முழுதும் பட்டைப்பட்டையாய் சாட்டை அடிவிழுந்திருந்தது. சில இடங்களில் குருதியும் கசியத்தொடங்கியது. வருத்தத்துடன், “அப்போதே தங்களிடம் தெரிவித்தேன் நான். என்னுடன் வரவேண்டாம் என்று. தாங்கள் எனது பேச்சைக் கேட்டீர்களா? இப்போது இவர்களிடம் அடிப்பட்டுவிட்டீர்கள்!” என்றான்.

“இந்த அடிகள் எனக்கு எந்த வலியையும் அளிக்கவில்லை தலைவரே. உங்களுடன் பயணிப்பதே எனக்குப் பெருத்த மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது” என்றபடியே கீழே அமர்ந்தான்.

அதைக்கண்ட விறல்வேல், “என்ன நண்பரே கலத்தின் துடுப்புகளை இயக்கி உடல் முழுக்க வலி எடுத்துவிட்டதா?” என வினவினான்.

“ஆம் தலைவரே! சில தினங்களாக ஓயாமல் துடுப்பினைத் துழாவ வைத்து விட்டார்கள். இப்போதுதான் மனம் வந்து நீ சென்று ஓய்வெடு என அனுப்பினார்கள்?”

விறல்வேல் எந்தப் பதிலையும் கூறாமல் அமைதியாக நின்றுகொண்டிருந்தான்.

“தலைவரே, தங்களுக்கு வசதிகள் எப்படி? ஆண்ட்ரிமேடா பாதாளச் சிறை எனக் கூறிய அறையில் அனைத்து வசதிகளும் இருந்ததுதானே?”

“ஆமாம் இம்ஹோடெப். அங்கு எனக்கு எந்தக் குறைவும் இல்லை!” என்றான் விறல்வேல். அப்போது அவனது முகத்தைக் கவனிக்கவில்லை இம்ஹோடெப்.

விறல்வேலும் இம்ஹோடெப்பின் அருகில் அமர்ந்தான். இருவரது மனதிலும் பகிர்ந்துகொள்ளப் பல இருந்தாலும்,

இருவரும் அமைதியுடனே அமர்ந்திருந்தனர். கலத்தின் மேல் தளத்தில் பணி புரிந்துகொண்டிருந்த கொள்ளை மாலுமி ஒருவன் நீண்ட நேரமாக ஒரே திசையில் பார்த்துக்கொண்டிருந்ததைக் கவனித்த இம்ஹோடெப், “தலைவரே அவனைக் கவனியுங்கள்!” என விறல்வேலிடம் கைகாட்டினான்.

கொள்ளையனின் பார்வை பதிந்திருந்த திசையை இருவரும் கவனித்தார்கள். அங்குச் சிறு படகு ஒன்று இவர்களை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. படகில் வந்தவன் கயிறு மூலம் ஏறி கலத்திற்குள் வந்து விறல்வேலை நோக்கி, “உன்னை எங்கள் தலைவி அழைத்திருக்கிறார்கள். உடனே கிளம்பு!” எனக் கூறி தன் கையிலிருந்த சில புத்தாடைகளையும் அவனை நோக்கி எறிந்தான்.

கொள்ளையர் இருவரை அழைத்தவன், “உடனே இந்த வீரரை அழைத்துக்கொண்டு நன்னீரில் நீராடச் செய்து,

நறுமணத் தைலங்களைப் பூசி புத்தாடைகளை அணிவித்து அழைத்துவாருங்கள்!” எனக் கட்டளையிட கொள்ளையர்கள் பரபரப்பானார்கள்.

படகில் வந்த கொள்ளையனின் உத்தரவுகளைக் கேட்டு ஆச்சர்யத்துடன் அமர்ந்திருந்த இம்ஹோடெப்பிடம், “உன்னையும் அழைத்துவரச் சொல்லிகட்டளை! உடனே கிளம்பு” எனக் கூற இம்ஹோடெப்பும் தயாரானான்.

ஆண்ட்ரிமேடாவின் இந்தக் கட்டளைகளைக் கேட்டுக் காரணம் அறியாத விறல்வேல், குழப்பத்துடனே அவளது கட்டளைகளை நிறைவேற்றக் கொள்ளையருடன் நடக்கலானான். நடை தளர்ந்து சென்றுகொண்டிருந்த விறல்வேலை ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் இம்ஹோடெப்.

16. வரவேற்பு

கொள்ளையர்களுடன்
கலத்தின் உள்
அறைக்குள்

சென்ற விறல்வேல் திரும்பி வரும்போது
ஆளே முழுவதும் மாறியிருந்தான். சீன
தேசத்துப் பட்டுத் துகில் ஒன்றை இடை
யில் அணிந்துகொண்டு, தங்க இழைக
ளால் நெய்யப்பட்டு ரத்தினங்கள் மற்றும்
பவளங்கள் பதிக்கப்பெற்ற சில முழ நீளத்
துணி ஒன்றை தோளில் அணிந்து,
கையில் அவனது வாள் மற்றும் வாளுரை
யுடன் கம்பீரத்துடன் நடந்துவந்ததைக்
கண்ட இம்ஹோடெப் திகைத்து நின்
றான். சற்று முன் பாதாள அறையிலிருந்து
வெளிவந்த செங்குவீரருக்கும், இப்போது
வரும் விறல்வேலுக்கும் நிறைய வேறுபா
டுகள் இருந்ததை இம்ஹோடெப் உண
ரவே செய்தான். 'தலைவர் எதற்குச் செங்
குவீரன் எனும் தனது கம்பீரமான

பெயரை மறைத்து விறல்வேல் எனும் பெயரை சூடியிருக்கிறார்?' என எண்ணிக் குழம்பவே செய்தான் இம்ஹோடெப். இருப்பினும் அவரது செயல்கள் அனைத்திற்கும் தகுந்த காரணம் இருக்கும் என நினைத்துக்கொண்டான்.

இருந்தும் நடந்துவரும் விறல்வேலின் முகத்தில் பிரகாசமும், கண்களில் புத்தொளியும் வந்துவிட்டதையும் கண்டு அதிசயிக்கவே செய்தான் இம்ஹோடெப். விறல்வேலின் கம்பீரமான நடையைக் கண்ட இம்ஹோடெப், 'இவரால் மட்டும் எப்படித் தன்னை அடிக்கடி மாற்றிக் கொள்ள முடிகிறது? இவரது எண்ண ஓட்டத்தை மட்டும் என்னால் புரிந்துகொள்ளவே இயலவில்லையே?' என எண்ணித் தன்னை மறந்து நின்றுகொண்டிருந்த போது அவனருகில் வந்த விறல்வேல், "நண்பரே, உங்களது புத்தாடை உங்களுக்குக் கச்சிதமாகப் பொருந்தியிருக்கிறது!" எனக் கூற திடுக்கிட்டு சுய நினைவிற்கு வந்தான் இம்ஹோடெப்.

“தங்களது ஆடையுடன் ஒப்பிடு கையில் எனது ஆடை அப்படி ஒன்றும் பிரமாதமானது கிடையாது தலைவரே!”

“எனக்கும் இந்த மாற்றம் பெரும் ஆச்சர்யத்தையே அளிக்கிறது இம்ஹோ டெப். ஆண்ட்ரிமேடா எதையோ எனக் குப் புரியவைக்க முயல்கிறாள். அது என்ன என்று ஓரளவு ஊகித்துவிட்டேன். ஆனால், முழுதாகத்தான் புரியவில்லை எனக்கு.”

“தலைவி என்ன தங்களுக்குப் புரியவைக்க முயல்கிறார்?”

“கடந்த சில தினங்களாகவே அழகிய பிணங்கள் கிடந்த இருட்டு அறையில் என்னை அடைத்து வைத்திருந்தாள். இறந்துகொண்டிருந்தவர்கள் அருகிலிருந்து கழித்த சிறுநீர் தெறிக்க எனக்குண்டான உணவுத் தட்டை தள்ளிவிடச் செய்தாள்! ஆனால், இன்று புத்தாடை, நறுமணத் தைலங்கள் கலந்த நன்னீர் குளியல், தங்கத்தால் இழைக்கப்

பட்ட, ரத்தினங்கள் மற்றும் பவளக் கற்கள் பதித்த விலையுயர்ந்த துகில்? இவை அனைத்தையும் பார்க்கும்போது...” என விறல்வேல் கூறிக்கொண்டிருந்த போது குறுக்கிட்ட இம்ஹோடெப், “தலைவரே, கைதிகளை அடைத்துவைக்கும் அறையிலா உங்களை அடைத்து வைத்திருந்தார்கள்?” எனப் பதறினான்.

“ஆம் இம்ஹோடெப். அங்கு தான் என்னை அடைத்துவைத்தாள்” வார்த்தை உலர்ந்து வெளிப்பட்டது விறல்வேலிடமிருந்து.

விறல்வேல் கூறியதைக்கேட்டு இம்ஹோடெப்பும் என்ன பதில் கூறுவதென்று தெரியாமல் அமைதியாக நின்றான்.

“எனக்குச் சில ஐயங்கள் எனக்குத் தோன்றுகிறது இம்ஹோடெப்!”

“என்ன ஐயங்கள் தலைவரே?”

“அவள் நினைத்தால் நம்மை வாழ வைத்து செல்வ போகத்தில் மகிழ்ச்சிப் படுத்தவும் இயலும், சிறையில் அடைத் தும் துடுப்புகளைத் துழாவ வைத்துத் துன்புறுத்தவும் இயலும் என்பதைப் புரி யவைத்து நாம் அதை உணரவேண் டும் என்பதற்காவே இந்த ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறாள். நம்மிடமிருந்து அவள் எதையோ எதிர்பார்க்கிறாள். இந்த ஏற் பாடுகள் வெறும் ஆரம்பம் மட்டும்தான் இம்ஹோடெப். பொறுத்துப்பார். நாம் போதும் போதும் என மகிழும் அளவிற்கு அவள் நம்மை இன்னும் மகிழ்ச்சிப்படுத்தி வாள!”

“ஆபத்தான நிலைதான் தலை வரே.”

“என்ன ஆபத்து இம்ஹோடெப்?”

“சுப்போகத்தை அளித்து நம்மை அடிமைப்படுத்த முயல்கிறார்கள்.”

“சரியாகச் சொன்னாய்.”

“அவர்கள் அளிக்கும் மகிழ்ச்சிக்கு நாம் பணியவில்லை எனில் மீண்டும் நம்மைப் பழைய வேலைக்கே நம்மைப் பணிக்கலாம்.”

“நிச்சயமாக அவள் அதைத்தான் செய்வாள்?”

“ஆமாம் தலைவரே, என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்?”

“தெரியவில்லை நண்பரே!”

“தெரியவில்லையா?”

“ஆம்!”

இம்ஹோடெப் என்ன பதில் பேசுவது எனத் தெரியாமல் நின்றான்.

“காலத்தின் கரத்தில் நம் எதிர்காலத்தை ஒப்படைத்துவிடுவோம். அதன்படி எது நடந்தாலும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதுதான்!” என விறல்வேல் கூறினாலும் அவனது மனதில் ஏதோ பெரும் திட்டம் ஒன்று இருக்கிறது. அருகில்

சில கொள்ளையர்கள் இருப்பதால்தான் தலைவர் இப்படிக் கூறுகிறார் என எண்ணிக்கொண்டான் இம்ஹோடெப்.

பதிலுக்கு “ஆமாம் தலைவரே, நமக்கு வேறு வழியில்லை. அதைத்தான் நாம் செய்தாக வேண்டும்” என்றான் இம்ஹோடெப்.

அப்போது கொள்ளையர் தளபதி சில கொள்ளையரைத் துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டு அங்கு வந்தவன், “வாருங்கள் நாம் கிளம்பலாம்!” என இருவரையும் அழைத்தான்.

இம்ஹோடெப் ஒரு அடி எடுத்து வைக்க விறல்வேல், “எங்கே கிளம்புகிறோம்?” என வினவினான்.

“அதைக் கூற எனக்கு அதிகாரமில்லை” எனப் பதிலளித்தான் கொள்ளையர் தளபதி.

“அதிகாரமில்லையா?”

“ஆம்!”

“எங்களை அழைத்துச் செல்ல மட்டும் தங்களுக்கு அதிகாரம் உண்டா?”

“ஆம். அந்த அதிகாரம் மட்டுமே எனக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது.”

“வழங்கப்பட்டிருக்கிறதா?”

“ஆம்!”

தனது கேள்விக்கு என்ன பதிலை கொள்ளையர் தளபதி உதிர்ப்பார் எனத் தெரிந்தும் வினவினான் விறல்வேல், “யார் அந்த அதிகாரத்தை வழங்கியது?” என்று.

“எங்கள் தலைவி ஆண்ட்ரிமேடா தான்!”

“நல்லது. அவளிருக்கும் இடத்திற்குத்தான் நாம் செல்கிறோமா?”

“வீரரே, வார்த்தை தவறுகிறது? எங்கள் தலைவியை மரியாதையுடன் அழைப்பது நல்லது”

அவன் கூறியதற்கு எந்தப் பதிலையும் கூறாமல் சிரிப்பை மட்டுமே பதிலாய் உதிர்த்து அங்கிருந்து நகர்ந்தான். சிறு படகிற்குச் செல்ல முடுச்சுப் போட்ட கயிறு கலத்திலிருந்து இறக்கப்பட்டது. வாளுறையைத் தனது இடையில் கட்டிக்கொண்டு அந்தக் கயிற்றை நோக்கித்திட மனதுடன் சென்றான் விறல்வேல், அதைக்கண்டபடியே அவனுடன் நடந்த இம்ஹோடெப், “தலைவரே இந்த உடையில் தங்களது கம்பீரம் பல மடங்கு அதிகரித்துவிட்டது” என்றான்.

அவன் கூறியதைக்கேட்டு முகத்தில் சிறு புன்னகையை உதிர்த்தபடியே, “இம்ஹோடெப், எங்கள் ஊரில் வைதீக மதத்தார் பலியிடுவதற்கு முன்புரவி மற்றும் பசுக்களுக்கு நம்மைப்போலத்தான் அலங்காரமிடுவார்கள். நாமும் இப்போது அப்படித்தான்” எனக் கூறியபடியே அவனது மறுமொழியை எதிர்பாராமல் கயிற்றின் வழியே படகிற்குள் இறங்கினான். அடுத்தடுத்து இம்ஹோ

டெப், கொள்ளையர் தளபதி மற்றும் சில கொள்ளையரும் அவனுடன் படகிற்குள் இறங்கப்படகு அங்கிருந்து புறப்பட்டது.

படகு நேர் தெற்கு நோக்கிப் பயணித்தது. படகு பயணித்த தெற்குத் திசை முழுக்க வெற்றுக் கடலாகவே காணப்பட்டது. கண்களுக்கு எட்டிய திக்கு வரை நீரே சூழ்ந்திருந்தது. நடுக்கடல் என்பதால் அலையின்றி அமைதியாகவே காணப்பட்டது. மேலும் சில நாழிகைப் பொழுதுகள் படகு தெற்கு நோக்கியே பயணித்தது. அதன்பிறகு தொலைவில் ஆண்ட்ரிமேடாவின் பிரமாண்ட வடிவ ராட்சத மாளிகை போன்ற கலம் அவர்களை நோக்கி கிழக்கிலிருந்து வந்ததை இம்ஹோடெப்தான் முதலில் கவனித்து ஆச்சர்யத்துடன் விறல்வேலிற்குக் காண்பித்தான். அதைக்கண்ட விறல்வேல் முகத்தில் எந்தவித மாற்றத்தையும் காட்டிக்கொள்ளாமல், “எதிபார்த்ததுதான் நடக்கிறது இம்ஹோடெப். அமை

தியாக இரு!" எனக் கட்டளையுடன் பதில்
வர இம்ஹோடெப் அமைதியானான்.

பெரும் கலமும் படகும் அருகரு
கில் நெருங்கியது. மீண்டும் கயிறு இறக்க
விறல்வேல் மற்றும் இம்ஹோடெப் இருவ
ரும் மேலே ஏறிக்கொள்ளப் படகு மீண்
டும் அங்கிருந்து புறப்பட்டது.

மேலே வந்த இருவரையும் சில
பணிப்பெண்கள் வந்து அழைத்துச்
சென்று அறுசுவை உணவுகளைப் பரி
மாறினார்கள். இருவரும் உணவுகளை
உண்டு ஓய்வெடுத்தபோது கலத்தினைச்
சுற்றிப்பார்த்தனர். அக்கலத்தின் தோற்
றம் அவனைப் பிரமிப்படையச் செய்தது,
அதனுள் விதவிதமான வண்ண யவன
விளக்குகள், யவன செளந்தர்ய அரை
நிர்வாணச் சிற்பங்கள் மற்றும் ஆங்காங்கு
யவன தேச ஓவியங்கள் அனைத்தும்
நிரம்பி பெரும் ஆடம்பரமாகக் காணப்பட்
டது அக்கலம். அதுமட்டுமல்லாமல் அக்
கலத்தில் பெண்கள் மட்டுமே நிறைந்தி

ருந்தனர். காவலுக்கு ஒரு ஆண் மகன் களைக்கூடக் காணாதது இருவருக்கும் பெருத்த ஆச்சர்யத்தை வழங்கியது. ஆனால் அக்கலத்தில் அவர்களை வரவேற்ற மங்கைகளின் தீர்க்கமான மற்றும் தெளிவான பார்வையிலிருந்தும், அக்காரிகைகளின் கைகளின் வலிமை மற்றும் ஆங்காங்கே வைக்கப்பட்டிருந்த யவன வாட்களையும் கண்டவன் நம்மை வரவேற்கும் இப்பெண்கள் சமயம் வந்தால் வாளை உயர்த்தி எதிர்க்கவும் தயங்கமாட்டார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டான். அக்கலத்தின் ரசனையான அமைப்பு, அவற்றிலிருந்தும் வெளிப்பட்ட வாசனைப் புகைகள் ஆகியவை விறல் வேல் மற்றும் இம்ஹோடெப்பின் மனதை மாற்றத் தொடங்கியிருந்தன.

தன்னை மறந்த நிலையில் இருவரும் அங்கு நின்ற சிற்பங்களைக் கவனித்தபடி மெய் மறந்த நிலையில் காணப்பட்டபோது அங்கு வந்த இரு காரிகைகள், “நீங்கள் ஓய்வெடுக்க அறை தயாராக

உள்ளது. எங்கள் பின்னால் வாருங்கள்!” எனக் கூறி அவர்களின் மறுமொழியை எதிர்பாராமல் சென்றார்கள். விறல்வேலும் அவர்கள் பின்னால் நடக்க ஒரு விசாலமான அறையை அடைந்தார்கள். “மஞ்சம் விரிக்கப்பட்டுத் தயாராக உள்ளது. ஓய்வெடுங்கள் மாலை வந்து எழுப்புகிறேன்” எனக் கூறி அங்கிருந்து விடுவிடுவென்று திரும்பிச் சென்றார்கள். அவர்களிடம் ஏதோ கேட்க வாயைத் திறந்தான் விறல்வேல். அதற்குள் அக்காரிகைகள் இருவரும் அவ்வறையை விட்டுச் சென்றுவிட்டனர்.

அவ்வறையிலேயே நடந்தவன் மஞ்சத்தில் படுத்துக் கொண்டான். இம் ஹோடெப் கீழே படுக்கச் செல்ல அவனைத் தடுத்து அதே பஞ்சணையில் படுக்கவைத்துக்கொண்டான். கடந்த சில நாட்களாக அமரக்கூட இயலாமல் நின்றுகொண்டே பொழுதைக் கழித்தவன் அந்தப் பஞ்சணையில் படுத்ததும் கண் அயர்ந்து உறங்கிவிட்டான்.

முதலில் கண் விழித்தவன் விறல் வேல்தான். பஞ்சணையிலிருந்து எழுந்தவன் சாளரத் திரைச் சீலையை நீக்கினான். எரித்திரியன் கடலின் தொடுவானத்தில் கதிரவன் மறைந்து கொண்டிருந்தது. கதிரவனின் செங்கதிர்கள் கலத்திற்குள்ளும் ஊடுருவிச் சிவக்கடக்கவே செய்திருந்தது.

கதிரவன் எரித்திரியன் கடலில் மறைந்து கொண்டிருந்த காட்சிகளை விறல்வேல் கண்டுகொண்டிருந்த போது விளக்குடன் அங்கு வந்த பணிப்பெண்கள் இருவர் அவ்வறையிலும் விளக்குகளை ஏற்றிவிட்டுச் சென்றனர். சிறிது நேரம் கழித்து அங்குவந்த பணிப்பெண் ஒருத்தி, “தாங்கள் குளிப்பதற்கு வெந்நீர்தயார் நிலையில் இருக்கிறது! விரைந்து வர வேண்டுகிறேன்” எனப் பணிந்தாள்.

அவள் கூறியதைக் கேட்டவுடன், “வெந்நீரா?” என ஆச்சர்யத்துடன் வினவினான் விறல்வேல்.

“ஆமாம்!” என்று சாதாரணமாகப் பதில் அவளிடமிருந்து வெளிப்பட்டது.

“நடுகடலில் மிதந்துகொண்டிருக்கிறோம் நாம். இச்சூழ்நிலையில் வெந்நீர் சாத்தியமா?” என்றான்.

“வெந்நீருக்கே ஆச்சர்யப்படுகிறீர்கள். உங்களுக்காக என்னென்ன தயாராக இருக்கிறது என்று வந்து பாருங்கள்” என்றபடியே விறல்வேலின் பதிலை எதிர்பாராமல் நடந்து சென்றாள். விறல்வேலும் மந்திரித்து விடப்பட்டவனைப்போன்று அவள் பின்னாலேயே செல்லலானான்.

சில அடுக்குப் படிகளைக் கடந்தபிறகு அறை ஒன்றிற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டான் விறல்வேல். அங்கு இருபெண்கள் வெள்ளைத் துணிகளைக் கழுத்துக்குக்கீழ் சுற்றிக்கொண்டு நீர் பட்டால் அங்கங்கள் பளிச்சிடும் அளவிற்கு நின்றார்கள். அவர்கள் அருகில் பெரும் குவளையில் வெந்நீரிலிருந்து ஆவி பறந்

துகொண்டிருந்தது. வெந்நீரில் நறுமணத்
தைலங்கள், வாசனைத் திரவியங்கள்,
மூலிகைப் பொடிகள் ஏற்கெனவே அள
வாகக் கலந்திருந்ததால் அதிலிருந்து
வாசனையும் 'கம்'மென்று வெளிப்பட்டு
அவனது மனம் மற்றும் உடலைக் கிளர்ச்
சியடையச் செய்யத் தொடங்கியது. அக்
குவளைக்கு அருகில் தலைக்குத் தேய்த்
துக்கொள்ள எண்ணெய் மற்றும் சிறு சிறு
கிண்ணங்களில் பொடிகள் வைக்கப்பட்
டிருந்தன. அங்கு நின்ற இரு கன்னிகள்
மற்றும் குளிப்பதற்குத் தயாராக வைக்கப்
பட்டிருந்தவற்றை ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்
துக் கொண்டிருந்தவனிடம், "உங்கள்
மேல் அங்கி மற்றும் வாள் உறை
யைக் கழற்றிக் கொடுத்துவிட்டு நீங்கள்
நீராடி முடியுங்கள். நான் வந்து அழைத்
துச் செல்கிறேன்" என்றபடியே கை நீட்டி
னாள் அப்பணிப்பெண்.

அவள் கேட்டவுடனேயே மேலங்
கியை எடுத்துக்கொடுத்தவன் தனது
வாளுறையைக் கொடுக்கத் தயங்கி நின்

றான். அதைக்கண்ட அப்பணிப்பெண்,
“வீரரே, உங்கள் வாள் மற்றும் அதன்
உறை என்னுடன் பத்திரமாக இருக்
கும். தங்களுக்குக் கவலை வேண்
டாம். மேலும் தங்கள் வாளினை இங்குப்
பயன்படுத்தும் அளவிற்கு எந்த அவசிய
மும் நேராது!” எனச் சிரித்தபடியே பரி
காசம் செய்தவள் அவன் கையிலிருந்த
வாளினை வெடுக்கென்று பிடுங்கிக்
கொண்டு அங்கிருந்து செல்லத் திரும்
பினாள். உடனே, “நில்” என்ற விறல்
வேலின் கண்டிப்பான அதிகாரக் குர
லைக்கேட்டுத் திரும்பிய பணிப்பெண்
தன் விழிகளைச் செங்குவீரனின் முகத்
தில் நிலைநாட்டி விழிகளை உயர்த்தி
‘என்ன?’ என வினவினாள்.

அதைப் புரிந்துகொண்டவன், அங்
குநின்ற இரு பெண்களை நோக்
கித் தனது விழிகளை நகர்த்தினான்.
அவனது எண்ண ஓட்டத்தைப் புரிந்து
கொண்டவள், “இக்கன்னிகள் இருவரும்
தங்களது நீராடலுக்குத் துணைபுரிவார்

கள்” என ஒரு விஷமப் புன்னகையை உதிர்த்தபடியே கூறினாள்.

“நான் கேட்கவில்லையே?” விறல் வேலிடமிருந்து சொற்கள் கோபத்துடன் வெளிப்பட்டன.

“இவ்விருவரையும் இங்கு நிறுத்தச் சொல்லி எனக்குக் கட்டளை!”

“யார் ஆண்ட்ரிமேடாவா?”

“ஆம்! எங்கள் தலைவியின் கட்டளைதான்!” அவளும் உடனே பதிலை உதிர்த்தாள்.

“அவளிடம் கூறிவிடு. என்னால் இவ்விருவரின் துணையின்றியே நீராட இயலும் என்று!”

“இதற்கே தயங்கினால் எப்படி வீரரே? இக்கலத்தில் நடைபெறும் அனைத்துப் பணிகளையும் நாங்களே கவனிக்கிறோம். எதிர்காலத்தில் நீங்கள் பழகிவிடுவீர்கள் என நம்புகிறேன்”

எனப் பதிலளித்துச் சற்றுத் தொலைவில் இருந்த புதுத் துணியை எடுத்து அருகிலிருந்த தூணில் போட்டவள், “உதவி தேவை எனில் அழையுங்கள்! இவர்கள் இருவரும் வெளியே காத்திருப்பார்கள்!” எனக் கூறியபடியே ஆச்சர்யத்துடன் அக்கன்னிகள் இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு செல்ல திரைச்சீலையை மூடினான் விறல்வேல்.

ஒருநாழிகைக் கழித்து நீராடிவிட்டு வெளியே வந்தான் விறல்வேல். அவனை வரவேற்ற பணிப்பெண் அவனை வேறொரு அறைக்கு அழைத்துச் சென்று உணவினைப் பரிமாறினாள். அப்போது அவன், “இம்ஹோடெப் எங்கே?” என்று வினவினான்.

“அவரைப்பற்றிய கவலைத் தங்களுக்கு வேண்டாம். அவர் மகிழ்ச்சியுடன் பொழுதைக் கழித்துக்கொண்டு இருக்கிறார்” எனப் பொறுமையாகப் பதிலளித்தாள்.

“ஆண்ட்ரிமேடா எங்கே? கலத்திற்கு வந்ததிலிருந்தே என்னால் காண இயலவில்லையே?”

“அவர் சரியான நேரத்திற்குத் தங்களைச் சந்திப்பார்!” என அவன் கேள்விக்கு மட்டும் உரிய பதிலை உதிர்த்து விட்டு அமைதியானான்.

அவளிடம் பேசி எதையும் அறிந்து கொள்ள இயலாது என்பதை உணர்ந்த விறல்வேல் இரவு உணவை உண்பதில் கவனம் செலுத்தி உண்டு முடித்தான்.

“என் பின்னால் வாருங்கள்!” என மீண்டும் அவனை அழைத்துச் சென்றவள் ஆளுயர யௌவன யவனப் பெண்சிற்பங்கள் இரண்டு வரவேற்கும்படி அமைந்திருந்த அறைக்குள் அவனை விட்டுச் சென்றான். எதுவும் கூறாமல் அமைதியாகச் சென்றவளிடம், “நான் மட்டும் இங்கு என்ன செய்ய?” என வினவினான்.

“சற்றுப் பொறுத்திருங்கள்!” எனக் கூறியவள் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல் அங்கிருந்து சென்றுவிட்டாள் அப்பணிப் பெண்.

தனிமையில் தனித்துவிடப்பட்ட விறல்வேலுக்குச் சிந்திக்க அவகாசம் கிடைத்தது. மூன்று தினங்களாக அவனது வாழ்வில் அரங்கேறிக் கொண்டு இருக்கும் மாற்றங்களை ஆச்சர்யத்துடன் நினைத்துப்பார்த்தான். நேற்று அமரக்கூட இயலாமல் நின்ற விதத்தையும், இன்று வீற்றிருக்கும் பஞ்சணையையும் நினைத்துப் பார்த்து புன்முறுவல் கொண்டான். அவ்வறையின் திரைச்சீலையில் வரையப்பட்டிருந்த ஓவியங்கள் ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டு கண்களை நகர்த்தியவன் ஒருகணம் திகைப்படைந்து அங்கு நின்ற ஒரு சிற்பத்தின்மீது பார்வையை நிலை நிறுத்தினான். அவ்வறையில் ஒரேயொரு விளக்கு மட்டுமே ஏற்றப்பட்டிருந்தது. அதுவும் குறைவான வெளிச்சத்தை மட்டுமே கசிந்து அந்த

அறைக்கே மோகன அழகை வழங்கி யிருந்தது. விளக்கின் மோகன ஒளியில் நின்று கொண்டிருந்த அந்த ஏந்திழை யைக் கண்ட விறல்வேல் ஆச்சர்யத்தில் எழுந்து நின்றுவிட்டான்.

விறல்வேலுக்கு ரத்தினங்கள் பதித்த தங்க இழையால் ஆன ஆடையை வழங்கி அணியச் செய்தவள் அன்று ஒரு சாதாரணப் பட்டு ஆடையை அணிந்து கொண்டு அங்கிருந்த ஒரு சிற்பத்தில் சாய்ந்தபடி ஓய்ந்தவாறு நின்றுகொண்டிருந்தாள். அந்தப் பட்டு ஆடையும் அவள் நடக்கும்போது இடைக்குக்கீழ் இரண்டாகப் பிரிந்து அவளது செளந்தர்ய சிவந்த பவளத் தொடையின் அழகை வெளிப்படுத்தவே செய்தது. இயற்கையிலேயே பேரழகியான அந்த ஏந்திழையின் மோகன அழகை அவ்விளக்கொளி பெருகச் செய்து மண்ணுலகிற்குத் தவறிவந்துவிட்ட தேவதையோ இவள்? என என்ன வைக்கும் அளவிற்கு தெய்வீக அழகுடன் நின்று கொண்டிருந்தாள். யவ

னர்கள் அணியும் பாரம்பரிய ஆடையுடன் நின்றவளது பொற்குழல்கள் மெல்லிய காற்றில் அலையலையாய் அடித்துக்கொண்டிருந்தது. மோக விழிகளை விறல்வேல் மீது நிலைக்கவைத்தபடி அவன் முன் வந்து நின்றவள், “வீரரே, எங்கள் வரவேற்பு எப்படி இருக்கிறது?” என வினவினாள்.

அவள் நடந்து வந்தபோது விலகி மறைந்த அவளது அழகுகள், அவளது கவர்சிகரமான உடல் மற்றும் அவளது அழகினைக் கண்டு திக்குமுக்காடிப் போய் நின்றிருந்தவன் அவளது திடீர் கேள்விக்குப் பதிலளிக்க இயலாமல் திணறியபடி, “என்ன வினவினாய்?” என வினவினான்.

அவள் வந்த பிறகு, அறைக்குள் வாசனை அதிகமாக மனப்பதைக் கண்டு வியந்தவன், “இவள் தனது பார்வையால் தான் மணத்தைப் பரப்புகிறாளோ?” என நினைக்கவும் செய்தான். விறல்வேல் எந்

தச் சூழ்நிலையிலும் தடுமாறாத ஆண்ம கன்தான். ஆனால் அவன் மாலை மற்றும் இரவு உண்ட உணவில் தூவப் பட்டிருந்த சில வகை மூலிகைப் பொடிகள், அவன் சுவாசித்துக் கொண்டிருக்கும் காற்றில் மணக்கும் அகில் புகையுடன் கலக்கப் பட்டிருக்கும் சில திரவியங்கள் அவனது மூளைக்குள் புகுந்து சிந்தனைகளைச் சிதறடிக்கச் செய்து, அவனது உடல் மற்றும் மனக்கிளர்ச்சிகளைப் பல மடங்கு அதிகரிக்கச் செய்திருந்தது. அனைத் தையும் ஆண்ட்ரிமேடா திட்டமிட்டே செய்திருந்தாள்.

கலங்கிய சிந்தையுடன் நின்ற வன் முன்பு வந்த ஆண்ட்ரிமேடா தன் தோளில் அணிந்திருந்த அங்கியைக் கழட்டியவள் தூர எறிந்துவிட்டு, “வீரரே, எங்கள் வரவேற்பு எப்படி இருக்கிறது என வினவினேன்!” என்றாள்.

மேல் அங்கி அணியாமல் விளக் கொளியில் கச்சையிலிருந்து கசிந்து

கொண்டிருந்த அவளது முன் அழகு களைக் காண இயலாமல் திணறிய விறல்வேல், பார்வையை உயர்த்தி அவளது விழிகளில் நிலைக்க வைத்தான். அவளது மோகன விழிகளைக் கண்டபோது அவனுள் ஒருவித இன்பம் பெருக்கெடுக்கவே செய்தது. மதுவை அருந்திப் பழக்கமில்லாதவன் விறல்வேல். ஆனால், மது தரும் போதை எப்படிப்பட்டதாக இருக்கும் என்பதை அவளது விழிகளைப் பார்த்த மறுகணத்தில் அறிந்துகொண்டான்.

அந்த ஏந்திழையின் மோகன விழிகள் அளித்த இன்பத்தைத் தனக்குள் அனுபவித்தவன் “வரவேற்று உபசரிப்பதில் யவனப் பெண்களை மிஞ்ச இயலுமா? உன்னிடம் சிறைபட்ட அன்று என்னை நீ வரவேற்ற விதத்தையும், இன்று என்னை நீ வரவேற்றுக் கொண்டிருக்கும் விதத்திலிருந்தும் அறிந்து கொண்டேன்...!” எனப் பதிலளித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே விறல்வேலை

நோக்கி இரு அடிகள் முன்னேறினாள். ஒரு காலை முன்னும் மறுகாலைப் பின்னும் வைத்திருந்ததனால் இடைக்குக் கீழே முன் கால் முழுவதும் துணியிலிருந்து விலகி விளக்கொளியில் பளிச்சிட்டது. இடைக்குக் கீழேயும், இடைக்கு மேலேயும் வெளிப்பட்ட அவளது அழகுத்திமிர் நிலைகுலைந்து நின்ற விறல்வேலைப் பசியுடன் நோக்கிக் கொண்டிருந்தது. அப்போது அவளது உடலிலிருந்து வெளிப்பட்ட சுகந்தங்கள் இவனது நாசித்துவாரம் வழியே உள்சென்று அவனது உடலின் குருதிப்பெருக்கை அதிகரிக்கச் செய்வதை அவன் எவ்வளவோ முயன்றும் அவனால் கட்டுப்படுத்த இயலவில்லை.

ஆண்ட்ரிமேடாவும் தனது பார்வையை அவனது விழிகளில் நிலைக்க வைத்தபடி, “எனது இந்த இரு வரவேற்புகளையும் கண்டு நீ என்ன நினைக்கிறாய்?” என்றபடியே நடந்தவள் அவனை உரசும் அளவிற்கு நெருங்கி நின்று

கொண்டாள். இருவரின் மூச்சுக்காற்றும் ஒருவரை ஒருவர் தீண்டும் தொலைவினில் இருவரும் நின்றுகொண்டிருந்தனர். அவனுக்குப் பின்னால் பஞ்சணை இருந்ததால் அவன் நகர முனைந்தால் பின்புறம் பஞ்சணையில் விழுந்துவிடும் நிலை. பக்கவாட்டில் நகர முயன்று காலை நகர்த்த முயன்றான். ஆனால், அவனது மூளையின் கட்டளைக்கு அப்போது மட்டும் அவனது கால்கள் ஏனோ கட்டுப்பட மறுத்தன.

“உனக்குக் கட்டுப்பட்டு அடங்கி வாழ்ந்தால் இன்று கிடைக்கப்போகும் சுகானுபவங்களைப் போன்று இன்னும் பல இன்பங்கள் காலம் முழுக்கக் கிடைக்கும். ஆனால், உன்னை எதிர்த்தால் அந்தப் பாதாள அறையில் தான் என் எதிர்காலத்தைக் கழித்து எனது உயிரை இழக்க நேரிடலாம். அதைத் தானே எனக்கு மறைமுகமாய்ச் சுட்டியிருக்கிறாய்?”

“ஆமாம் வீரனே! ஆமாம். உன்னை வீரம் மிக்கவன் எனத்தான் எண்ணியிருந்தேன் நான். ஆனால் நீ விவேகம் மிக்கவனாகவும் இருக்கிறாய். ஹிப்பாலாஸ் சரியானவனைத் தேர்ந்தெடுத்துதான் எனக்கு அனுப்பியிருக்கிறான்!” என்றபடியே விறல்வேலின் தோலின் மீது அவன் போட்டிருந்த அங்கியை எடுத்துப் பின்புறம் எறிந்தாள்.

அவன் வெற்றுடம்புடன் நிற்க, அன்னுக்குமுன் அவள் கச்சையுடன் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

ஒரு கணம் அவளது பார்வையை அவனது முகத்திலிருந்து இறக்கி அவனது பாதம் வரை ஓட்டியவள் மீண்டும் அவனது விழிகளில் தனது பார்வையைப் புதைத்துக்கொண்டு, பாதத்தைத் தூக்கி முன்வைத்து விறல்வேலின் தலை முடியை அவளது விரல்களால் வருடினாள். அவளது பஞ்சு போன்ற விரல்கள்

அவனது தலையில் தவழ அவனது உடல் சிலிர்க்கச்செய்தது.

விறல்வேல் எந்த எதிர்ப்பையும் தெரிவிக்காமல் அமைதியாக நின்றதைக்கண்டு பெரும் உற்சாகம் அடைந்தவள், “வீரரே உன்னைப்போன்ற ஒருவனைத்தான் நான் இத்தனை காலமாக எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருந்தேன். வீரம், அழகு, விவேகம் ஆண்மை நிரம்பிய ஒருவனை இன்றுதான் காண்கிறேன் நான். நீ என் கலங்களை ஏமாற்றி அவற்றில் இரண்டை நீ மூழ்கடித்த உனது அறிவுத் திறத்தை எண்ணி நான் வியந்து போயிருக்கிறேன். அதிலும் இந்தக் கடல் பகுதிக்கு அடியில் சற்று மேலெழுந்த பெரும் மலைத்தொடர் ஒன்று இருக்கிறது. அதை ஹிப்பாலாசிடம் கேட்டறிந்த நீ நங்கூரத்தை இறக்கி உனது கலத்தைத் திருப்பி என் கலம் மீது மோதச்செய்து எனது கலத்தைச் சுக்குநூறாக உடைத்தாயே! உனது அந்தச் சமயோசித யுக்தியைக் கண்டு மயங்கியவள்தான் நான்”

எனக் கூறியவள் விழிகளில் இருந்து பார்வையை இறக்கி அவனது அதரத்தில் நிலைக்கவிட்டாள்.

அவன் அமைதியாக அவளது முகத்தின் எழிலில் தன்னை மறந்து நிற்பதைக்கண்டவள், “எங்கள் கடல் தெய்வமான பொசய் டனிடம் காணப்பட்ட வீரம் மற்றும் ஆண்மை இரண்டையும் உன் டனிடம் காண்கிறேன் நான். நீ மட்டும் என்னுடன் சேர்ந்துவிடு! நம் இருவரின் திறமையும் இணைந்தால் இந்த எரித்திரியன் கடல் முழுவதும் நம் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்துவிடும். எரித்திரியன் கடலுக்குள்ளே ஒரு பெரும் ராஜ்யத்தையே உருவாக்கலாம் நாம்! என்னுடன் ஐக்கியமாகிவிடு!” எனக் கூறியபடியே அவனது முகம் மற்றும் நெற்றியில் தன் விரல் நகங்களால் மெல்ல கீறியபடியே கூறலானாள்.

அதற்கும் எந்த எதிர்ப்பையும் கூறாமல் நின்றவனை ஆசை மற்றும் பெரும் நம்பிக்கையுடன் நெருங்கிய அந்த ஏந்

திழை, குதிகாலை உயர்த்திக் கால் விரல்
 களில் நின்று விறல்வேலின் முகத்திற்கு
 நேராகத் தனது முகத்தை வைத்துக்
 கொண்டு அவனிடம் சற்று அணைத்த
 படி நின்றுகொண்டாள். இருவரது உட
 லும் மெல்ல தீண்டிக்கொண்டிருக்கும்
 நிலை. சுயநினைவற்று நின்ற விறல்வே
 லின் காதுகளில் அவன் மட்டும் கேட்
 கும்படி கிசுகிசப்புக் குரலில், “வீரனே,
 நீ என்னுடன் ஐக்கியமாகிவிடு. இரு
 வரும் இணைந்துவிடுவோம். கதிரவன்
 மேற்கில் மறந்ததும் நீ என்னுள் மர
 ணித்துவிடு. நானும் உன்னோடு சேர்ந்து
 மரணிக்கிறேன். காலையில் இருவரும்
 மீண்டும் ஜனனிப்போம். ஒவ்வொரு இர
 வும் இருவரும் நமக்குள் மரணித்து,
 காலையில் இருவருமே புத்துயிர் பெறு
 வோம். என்னுடன் இணைந்துவிடு
 வீரனே. இதுவரை நீ அனுபவிக்காத
 அனுபவத்தை, மகிழ்ச்சியை உனக்கு
 அளிக்கிறேன் நான். பிறப்பின் அர்த்
 தத்தை நான் உனக்கு உணர்த்துகிறேன்.

மண்ணுலகில் சொர்க்கத்தை உனக்குக் காட்டுகிறேன்” என அவனது காதோரம் கிசுகிசுத்தாள்.

தன்னை மறந்து அவளது காம விழிகளையே மோகத்துடன் விறல்வேல் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். அவன் அவளது மோகனத்தில் விழுந்துவிட்டதை அறிந்தவள், “என் விழியிலிருந்து வெளிப்படும் மோக அம்புகளால் பலரது மார்புகள் காயமடைந்திருக்கிறது. ஆனால், அந்தக் வெப்பம் மிகுந்த என் மார்புகளால் ஒற்றடம் பெற்றுக்கொள்ளும் பாக்கியம் உனக்கு மட்டுமே கிடைத்திருக்கிறது” எனக் கூறிக்கொண்டே அவனை அணைக்கக் கையை உயர்த்தியபடியே அவனது இதழ்களில் முத்தத்தைப் பதிக்கத் தனது இதழ்களை அவனது முகத்தை நோக்கிக் கொண்டு சென்றாள்.

அவள் கூறிய போதைப் பேச்சு, மோகப் பார்வை, அவளது கவர்சிகர

https://telegram.me/sakshamilibra
மான மோகன உடல் ஆகியவற்றினால்
அவனது உடலில் உருவாகியிருந்த கட்
டுக்கடங்கா கிளர்ச்சிகள் அவனது அறிவு
மற்றும் சுய ஒழுக்கத்தை மழுங்க
டித்து அவளது அணைப்பிற்கு அவனை
இணங்கத் தூண்டிக்கொண்டிருந்தது.

17. கடல் கன்னி

விளக்கில் எண்ணெய் முழுவதும் நிறைந்திருக்கும் வரை தான் தீச் சுடரானது திரியில் ஒழுங்காக எரிந்துகொண்டிருக்கும். எண்ணெய் தீர்ந்தவுடன் தீச் சுடரானது ஒழுங்கற்று எரிந்து திரியை சாம்பலாக்கி விடும். அதைப்போலவே நமது செயல்பாடுகள் அனைத்தும் ஞானம் எனும் அறிவு துணைபுரியும் வரைதான் ஒழுங்குடன் இருக்கும். அறிவானது மங்கும் போது நமது செயல்பாடுகளும் அத்துமீறி தன்னிலை இழந்து ஒழுக்கம் எனும் நெறியை சிதைத்துவிடும்.

ஆண்ட்ரிமேடாவின் வனப்பு
மிகுந்த எழில், அவளது உடலின் கவர்ச்சி,

மனதிற்குப் போதை தந்து பேராசையை அளிக்கும் இன்பப் பேச்சு ஆகியவை விறல்வேலின் அறிவை சிதைத்து அவனுள் மோகத்தை வளர்த்துக் காமத்தை பெருக்கடித்துக்கொண்டிருந்தது.

ஆண்ட்ரிமேடாவின் திட்டத்தைப்போலவே விறல்வேலும் அவளது மோகவலையில் முழுவதும் சிக்கியிருந்தான். அவளது காமப்பார்வை மற்றும் மோகத்தில் சிக்குண்ட விறல்வேலும் அவனது அறிவை இழந்திருந்ததால் மோகம் எனும் சுடரானது அவனது ஒழுக்கத்தை எரித்துச் சாம்பலாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

அறையில் வீசிக்கொண்டிருந்த நறுமணத்தினால் தனது சுய நினைவை இழந்து மோகத்தில் சிக்குண்டிருந்த விறல்வேல் தான் இருப்பது மரக்கலம் என்பதை மறந்திருந்தான். தான் எப்படிப்பட்ட அபாயகரமான சூழ்நிலையில் சிக்கியிருக்கிறோம் என்பதை மறந்திருந்தான். அந்த அறை முழுவதும் நிறைந்திருந்த அகில் புகையில் கலந்திருந்த

மோகன நறுமணமானது அவன் அடக்கி வைத்திருந்த காமம் மற்றும் மோகத்தைக் கிளரிக் கொண்டிருந்தது. மனம் முற்றிலும் கலங்கியிருந்ததால் அவனது விழியானது தனக்கு முன் நிற்கும் ஆண்ட்ரிமேடாவை தனது காதலி வானவல்லியாகவே கற்பனை செய்துகொண்டிருந்தது.

சிந்தை தடுமாறி நின்றிருந்த விறல்வேலை ஆண்ட்ரிமேடா எதுவும் பேசாமல் நெருங்கியிருந்தால் அவனும் அவளது மோகத்தில் சிக்குண்டு அவளது மடியே கதி என்று சரணாகதி அடைந்திருப்பான். ஆனால், விறல்வேலை வசியப்படுத்த வேண்டும் என எண்ணியவள் செயலில் இறங்காமல் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டே இருந்த காலம் விறல்வேலுக்குச் சிந்திக்கப் போதிய கால அவகாசத்தை அளித்திருந்தது.

ஆண்ட்ரிமேடா கூறுவதைக் கேட்க கேட்க தனக்கு முன் நிற்பது தனது காதலி அல்ல கொள்ளைக்காரி. தான்

இருப்பதும் புகார் அல்ல. எரித்திரியன் கடலின் கலத்தில் சிறைபட்டிருக்கிறோம் என்ற எண்ணங்கள் அவனது அடிமனத்தின் ஆழத்தில் தோன்றி குளத்தின் அடியில் உருவாகும் காற்றுக்குமிழ் மெல்ல மேலெழும்பி வருவதைப்போன்று அவன் இருக்கும் உண்மை நிலையும் அவனது அறிவிற்கு மெல்ல வந்துசென்றது. குழப்ப நிலையில் இருந்ததனால்தான் ஆண்ட்ரிமேடா அவனை மெல்ல தீண்டிக் கொண்டு நின்று அவனது தலையை வருடிய நேரத்தில் உடல் சிலிர்க்க செயலற்று நின்றுகொண்டிருந்தான்.

‘வீரனே, நீ என்னுடன் ஐக்கியமாகிவிடு. இருவரும் இணைந்துவிடுவோம். கதிரவன் மேற்கில் மறந்ததும் நீ என்னுள் மரணித்துவிடு. நானும் உன்னோடு சேர்ந்து மரணிக்கிறேன். காலையில் இருவரும் மீண்டும் ஜனனிப்போம்’ என ஆண்ட்ரிமேடா கூறிய நேரத்திலெல்லாம் விறல்வேல் தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த மோக இருளை மெல்ல தனது அறிவு எனும் சுட

ரினால் விலக்கிக்கொண்டு முழுவதும் விடுபட முயற்சித்துக்கொண்டு இருந்தான். அவள் 'என்னுடன் இணைந்து விடு வீரனே. இதுவரை நீ அனுபவிக்காத அனுபவத்தை, மகிழ்ச்சியை உனக்கு அளிக்கிறேன் நான். பிறப்பின் அர்த்தத்தை நான் உனக்கு உணர்த்துகிறேன். மண்ணுலகில் சொர்க்கத்தை உனக்குக் காட்டுகிறேன்' எனக் கூறிய வேளையில் இந்திரத்திருவிழா அன்று புகாரின் மக்கள் திரளில் முன், 'வானவல்லியை சிறை பிடித்த உனது மகனையும், உன்னையும் போர்க்களத்தில் கொன்று எனது பழியைத் தீர்த்துக்கொள்வேன்! அதுவரை என் காதலியின் அழகிய இளம் தோள்களை நான் தழுவப்போவதில்லை! என் சபதத்தை நான் நிறைவேற்றா விட்டால் மனதில் காதலின்றிச் செல்வத்திற்காகப் பல ஆடவர்களுடன் கூடும் கணிகையரின் மார்புகளைத் தழுவும் பெரும் சாபம் எனது தோள்களுக்குக் கிடைக்கட்டும்!' என்ற அவன் உரைத்த வஞ்சினம்

அவனது நினைவிற்கு வர அவனுள் உருவாகியிருந்த காமத்தை விரட்டி முழுச் சூய நினைவிற்கு வந்து ஆண்ட்ரிமேடாவை நோக்கினான். அப்போது அந்த ஏந்திழை தன்னை அவனது உயரத்திற்கு உயர்த்திக் கால் விரல்களில் நின்றுகொண்டு முத்தமிட அவனது இதழ்களை நோக்கித் தனது இதழ்களைக் குவித்தபடியே நெருங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

திடீரென்று சூய உணர்வைப் பெற்றவன் அவளை விலக்கி நகர்ந்துவிட்டான். முத்தமிட இதழ்களைக் குவித்து வந்தவள் விலகி நின்ற விறல்வேலை ஒன்றும் புரியாமல் ஆச்சர்யத்துடனும், ஏமாற்றத்துடனும் சீற்றம் மிகுந்த கண்களுடன் பார்த்தாள். அவனது திடீர் விலகளின் காரணத்தைப் புரியாத அந்த ஏந்திழை அடுத்து என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்து நின்றுகொண்டிருந்தாள். இருவருக்குமிடையில் பெருத்த அமைதி நிலவியது.

ஏந்திழை ஆண்ட்ரிமேடாவின்
மோக வலையில் விழாமல் விறல்வே
லைத் தடுத்தது அவனது மன வலி
மையா? அல்லது அவனுள் அவன்
கடைப்பிடித்து வரும் ஒழுக்க நெறியா?,
அறிவா?, அன்று ஆசிவக முனிவர்
கூறிய 'வானவல்லி வணங்கும் தெய்
வமா?' அல்லது இவனை எண்ணியே
கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு இருக்கும்
அந்தக் கற்புக்கரசியின் கண்ணீரா? அல்
லது அவளது காதலா? அந்த நேரத்தில்
விறல்வேலைக் காப்பாற்றியது எது என்று
தெரியவில்லை?

நின்ற இடத்திலேயே கண்களை
மூடிக்கொண்டு மூச்சினை இழுத்து
வெளியேவிட்டு தனது மனதை சீர்
படுத்திக்கொண்டு நின்றிருந்தவனிடம்
ஆண்ட்ரிமேடா கேட்ட அந்தக் கேள்வி
அவனது தியானத்தைக் குலைத்து திடீர்
என்று கண் விழிக்கச் செய்தது.

கண்களைத் திறந்தவன் ஏந்திழையின் முகத்தைப் பார்த்தபடியே, “என்ன கேட்டாய்?” எனப் பொறுமையுடன் வினவினான்.

“நீ வீரனா என்று வினவினேன் நான்” என்றாள் அவள்.

“அதில் உனக்கு என்ன சந்தேகம்? என்னிடம் போரிட்ட உனது தளபதியிடம் கேட்டுப்பார். எனது வீரம் எப்படிப்பட்டது என்று!”

“அங்குதான் எனக்குச் சந்தேகம் எழுகிறது.”

“என்ன சந்தேகம்?”

“உனது வீரத்திலும்? மற்றும் உனது.....? என்றபடியே பேச்சை விழுங்கினாள்.

“முழுவதும் கூறு.”

“உனது ஆண்மையிலும்தான்!” பட்
டெனெப் பதில் வந்தது ஆண்ட்ரிமேடா
விடமிருந்து.

அவள் உதிர்த்த அவ்வார்த்தைகள்
விறல்வேலின் சுய கௌரவம் மற்றும்
தன்மானத்தைத் தட்டி எழுப்பியிருந்தது.
இருப்பினும் அவளது வார்த்தைகளைக்
கேட்டு தனது உணர்ச்சிகளை எழுப்
பித் தன்னிலையை இழந்துவிடக்கூ
டாது என்று தன்னை அடக்கிக்கொண்
டவன், வலுக்கட்டாயமாக முகத்தில் புன்
னையை வரவழைத்துக்கொண்டு, “எப்
போதிலிருந்து உனக்கு என் வீரத்தில் சந்
தேகம் உதிர்த்தது?” என்றான்.

“சற்று முன்பிலிருந்துதான்.”

“ஏன்?”

“வீரன் என்றால் தன்னை எதிர்ப்
பவர்களைக் கொள்பவன் மட்டும் வீரன்
அல்ல?”

“அப்புறம்?”

“கட்டிலிலும் பெண்ணை வீழ்த்துப்
வளே வீரன்! அந்தத்தகுதி உனக்கு இல்
லையே! ஆதலால்தான் வினவினேன் நீ
வீரனா என்று?”

“நீ வீரன் என்பதற்கான அர்த்
தத்தைத் தவறாகப் புரிந்து வைத்துக்
கொண்டால் அதற்கு நான் எப்படிப்
பொறுப்பாக முடியும்?”

“நான் தவறாகப் புரிந்துகொண்
டேனா?”

“ஆம்!”

“எப்படி?”

“பெண்ணைக் கட்டிலில் வீழ்த்து
பவளே வீரன் என்று எண்ணியிருக்கி
றாயே! அதைத்தான் தவறாகப் புரிந்து
கொண்டிருக்கிறாய்!”

“நான் தவறாகப் புரிந்துகொண்
டேன் என்றே இருக்கட்டும். வீரன் என்

பதற்கான சரியான விளக்கத்தைத்தான் நீயே கூறேன்!”

அவள் முன் சென்றவன், தலையைத் தாழ்த்தி அவளது காதோரம், “ஆண்ட்ரிமேடா பெண்ணைக் கட்டிலில் மகிழ்வித்தாலோ அல்லது எதிர்த்து நிற்பவர்களை முரட்டுத்தனமாகக் கொன்று போட்டால் மட்டும் வீரமாகிவிடாது. தன் முன் அழகே உருவாக்கி, காமமே கண்கொண்டு, மோக வடிவுடைய பெண் ஆடையின்றி நின்றாலும் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு முன்னோர் கற்பித்த நெறித் தவறாமல் நிற்கிறான் அல்லவா? அவனுக்குப் பெயரே வீரன்!” எனக் கூறியவன் அவளிடமிருந்து விலகினான்.

ஆண்ட்ரிமேடாவும் அமைதியாக நின்றாள். ஆனால், அவளது மூச்சு மட்டும் வேகமாக உள்ளே சென்று சூடாக வெளிவந்ததால் அவளது நுபுரங்கள் இரண்டும் எழுச்சி பெற்றுத் தாழ்ந்

துகொண்டிருந்தது. அப்போது சூடாக வெளிவந்த மூச்சுக்காற்று மட்டும் யாருடைய தோள்களையாவது தீண்டியிருந்தால் அவர்களின் தோல் சூட்டினால் வெந்திருக்கும். அந்த மூச்சுக்காற்றில் கோபம், ஏமாற்றம், மோகம் என அனைத்தும் சம விகிதத்தில் கலந்து வெளிப்பட்டுக்கொண்டு இருந்தது. எழுந்து தாழ்ந்த அவளது பேரழகுகளை விளக்கொளியில் கண்டது விறல்வேல் அல்லாது வேறு யாராவது இருந்திருந்தால் அங்கு இருவருக்குள்ளும் சொற்போர் நடந்திருக்காது. வேறு போர் தொடங்கியிருக்கும்!

அமைதியாக நின்ற ஆண்ட்ரிமே டாவிடம் திடமாகக் கேட்டான் விறல்வேல், “இப்போது கூறு! நான் வீரன் தானே!” என்று.

தலையை மட்டும் ஆட்டினாள் ஆண்ட்ரிமேடா. அவளால் வேறு எதையும் கூற இயலவில்லை.

பெறக்கூடாத வெற்றியைப் பெற்ற வன் போல மகிழ்ந்தபடியே விறல்வேல் அருகில் இருந்த மஞ்சத்தில் அமர்ந்தான். அவனிடம் வந்த ஆண்ட்ரிமேடா, “உனது நண்பனின் நிலை என்ன என்று உன்னால் யூகிக்க இயலுகிறதா?” என வினவ பதறியபடி எழுந்து நின்றான் விறல்வேல்.

‘இவள் தன்னை மிரட்ட இம்ஹோ டெப்பை பணையமாக வைத்துவிடுவாளோ?’ எனவும் அக்கணம் பதறினான் விறல்வேல்.

“உனது நண்பனின் நிலையை நீயே பார்!” எனச் சாளரத்தின் திரைச் சீலையை நோக்கி ஆட்காட்டி விரலால் எங்கோ சுட்டிக்காட்டினாள் ஆண்ட்ரிமேடா.

அவள் சுட்டிக்காட்டிய திசையைக் கவனித்த விறல்வேல் அக்கணம் அதிர்ச்சியில் உறையவே செய்தான். அங்கு ஒரு மஞ்சத்தில் இரு பெண்களுடன் மகிழ்ச்சியில் திளைத்துக் கொண்டிருந்தான்

இம்ஹோடெப். அதைக்கண்ட விறல்
வேல் பார்வையைத் திருப்பிக்கொண்
டான். முகத்திலும் சிறு புன்முறுவல்
தோன்றி மறைந்தது.

விறல்வேலைக் கோபமாகக் கவ
னித்த அந்த ஏந்தியழையாள், “உன் நண்
பனுக்கு இருக்கும் அறிவில் உனக்குத்
துளி கூட இல்லை! என்னை விலக்கதே”
எனக் கூறியபடியே அவனருகில் மீண்டும்
மோகக் கண்களுடன் நெருங்கினாள்.

அவளது சீண்டல்கள் அனைத்
தையும் அதுவரை பொறுமையாகப்
பொறுத்துக் கொண்டிருந்த விறல்வேல்,
“பெண்ணே உனது அரவணைப்பில்
மகிழ்ந்து, மடியிலே சிறைபட்டு, உன்
காலடியில் அடிமைப்பட்டுக் கிடைப்ப
தைவிட உன் வாளுக்கு இறையாகிவிடு
வதில் மகிழ்ச்சி எனக்கு. உனது எண்ணம்
ஒருநாளும் நிறைவேறாது!” என்றபடியே
அங்கிருந்து விடுவிடுவென்று வெளியே
றினான்.

அவன் வேகமாக, அகல நடையை வைத்து வெளியே சென்றான். அப்போது ஆண்ட்ரிமேடா கேட்ட மற்றொரு கேள்வி அவனைச் சிலையென அங்கேயே நிற்க வைத்தது. அவனது காதுகளையே நம்பாதவனாய். “என்ன கூறினாய்?” என வினவினான்.

பதிலுக்கு, “யார் அவள் என்று வினவினேன்?” எனத் தெரிவித்தாள் அவள்.

“யாரைப்பற்றி வினவுகிறாய்?” என எதுவும் புரியாமல் கேட்டான் விறல்வேல்.

“நம் இருவருக்கும் இடையில் இருக்கிறாளே, அவளைப்பற்றித்தான்!”

“நமக்கு இடையிலா?” என வினவியபடியே சுற்றும் முற்றும் பார்த்த விறல்வேல் “நாம் இருவர் மட்டும்தானே இவ்வறையில் இருக்கிறோம். நீ யாரைப்பற்றிக் கேட்கிறாய்?” என்றான்.

சில அடிகள் முன்வைத்து விறல்வேலிடம் வந்த அந்தக் கட்டழகி ஒரு

விரலை அவனது இதயத்திற்கு நேரே நீட்டி, “நான் இங்கிருப்பவளைப் பற்றிக் கேட்கிறேன்!” என்றாள் மோகனக் குரலினால்.

விறல்வேல் எந்தப் பதிலையும் கூறாமல் அமைதியாக நின்றான்.

அவனது அமைதியைக் கண்டவள், “அவள் பெரும் அழகியா?” என்ற கேள்வியை அவனது விழிகளில் தனது பார்வையை நிலைக்கவைத்தபடி வினவினாள்.

ஆண்ட்ரிமேடாவின் பார்வையை விறல்வேல் ஊடுருவியபடியே, “ஆமாம்!” எனப் பதிலளித்தான்.

“அவள் என்னைவிடப் பேரழகியா?” அடுத்தக் கேள்வி அனாவசியமாக வெளிப்பட்டது அந்த ஏந்திழையிடமிருந்து.

“ஆமாம். ஆனால் கற்பும் மிக்க
வள்!” என வார்த்தையை நீட்டினான்
விறல்வேல்.

ஆண்ட்ரிமேடா எதுவும் புரியாமல்,
“கற்பா?” என ஆச்சர்யத்துடன் வினா
வினாள். அவளது விழிகளில் வியப்புக்
கலந்திருந்தது. அதையும் கவனித்துவிட்
டான் விறல்வேல்.

“ஆமாம்!”

“கற்பு என்றால்...?”

ஆண்ட்ரிமேடாவின் எண்ணம்
நிறைவேறாது என அவள் உடனே அறிந்
தால் நடைபெறப்போகும் விபரீதத்தை
விறல்வேல் நன்கு அறிந்திருந்தான். இம்
ஹோடெப் இருக்கும் நிலையைப்பற்றிச்
சிந்தித்தான். ஆதலால், எவ்வளவு நேரம்
காலத்தைக் கடத்தி ஆண்ட்ரிமேடாவை
திசைதிருப்ப இயலுமோ அவ்வளவு
நேரம் அவளை வார்த்தைகளால் அலை
கழிக்க வேண்டுமே என முடிவு செய்

தவன்தான் 'கற்பு' என்ற வார்த்தையை அவ்விடம் தேவையில்லாமல் பிரயோகப் படுத்தியிருந்தான்.

“கற்பு என்றால்...?” என ஆச்சர்யத்துடன் வினவியவளிடம், “அது எங்கள் தமிழ் பெண்கள் சம்பந்தப்பட்டது. நீ அதைப்பற்றித் தெரிந்துகொண்டு எதுவும் ஆகப்போவதில்லை” என அவளது ஆவலைத்தூண்டும் விதத்தில் வாக்கியத்தை முடித்தான்.

“அவளிடம் இருக்கும் அந்தக் கற்பு என்னிடம் இல்லையா?” எனப் பதிலுக்கு வினவினாள் அந்தக் கட்டழகு ஏந்திழை.

“ஆமாம் ஆண்ட்ரிமேடா. அது உன்னிடம் துளியும் இல்லை.” திடத்துடன் பதில் வந்தது விறல்வேலிடமிருந்து.

“என்னிடம் இல்லையா?”

“ஆமாம்.”

உடனே ஆண்ட்ரிமேடா அருகில் இருந்த ஆளுயரத் தகளியில் சென்று தன்னைப் பார்த்தாள். அதில் பிரதிபலித்த அவளது மோகன எழில் கலந்த அந்த மோக உடலைக்கண்டு அவளும் பிரமிக்கவே செய்தாள்.

ஆண்ட்ரிமேடாவின் செயல்களைக்கண்டு நகைத்த விறல்வேல், “பெண்ணே, கற்பு என்பது புற அழகில் காணப்படுவதில்லை. கற்பினைத் தகளியில் இருக்கிறதா என்று பார்க்க இயலாது. அது மனதில் இருக்கும் ஒரு வித பெண்களின் ஆபரணம். அவர்களின் தற்காப்பு வேலி எனக் கூடக்கூறலாம்! உன்னிடம் அது துளியும் இல்லை” என அரைகுறை ஆடையுடன் முன் அழகுகளின் ஒரு பாதியை விளக்கொளியில் காட்டிக் கொண்டபடி நின்ற அவளது இதயத்தைச் சுட்டிக்காட்டியபடி கூறினான் விறல்வேல்.

அவனது துணிச்சலையும், அவனது செயலின் தன்னம்பிக்கையையும் கண்ட

ஆண்ட்ரிமேடா, அவனது கண்களை மீண்டும் மோகத்துடன் கவனித்தாள். பதிலுக்கு விறல்வேலும் நோக்க அவனது கண்களில் காமம் துளியும் இல்லாமல் இருப்பதைக்கண்டு அவள் அதிசயிக் கவே செய்தாள்.

“புரியவில்லையே?” என ஒற்றை வார்த்தையை மட்டும் குழப்பத்துடன் வெளிப்படுத்தினாள்.

“கற்பு என்பது திருமணமான பிறகு எங்கள் தமிழ்ப் பெண்கள் கடைபிடிக்கும் ஒழுக்க நெறி. திருமணமான பெண்டிர் எப்படி வாழ வேண்டும், திருமணமாகாத பெண்டிர் எப்படி வாழ வேண்டும் என எங்கள் முன்னோர்கள் நெறிப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த நெறித் தவறாமல் வாழ்வதையே கற்பு என்று கூறுவோம். உன்னிடம் அந்தப் பண்பு துளியும் கிடையாது ஆண்ட்ரிமேடா!”

அவன் கூரியதைக்கேட்டவள், “உனக்கு மணமாகிவிட்டதா?” என ஆச்

சர்யத்துடனும், அதே சமயம் அவளது குரல் சோகத்துடனும் வெளிப்பட்டது.

“இல்லை ஆண்ட்ரிமேடா! இன்னும் எங்களுக்கு மணமாகவில்லை.”

“மணமாகாதவள் எப்படி கற்புடன் இருக்கிறாள் எனக் கூறுவாய் நீ?” விவேகத்துடன் சொற்கள் வெளிப்பட்டன அந்த ஏந்திழையிடமிருந்து!

“எங்கள் காதல் உனக்குப் புரியாது ஆண்ட்ரிமேடா! புகாரில் இருந்திருந்தால் இந்நேரம் எங்களுக்கு மணமாகியிருக்கும். காலமும், அந்த ஹிப்பாலாசும் கெடுத்துவிட்டார்கள்!” என அவனது வார்த்தைகள் உயிரின்றி வெளிப்பட்டபோது அவனது கண்களும் கலங்கவே செய்திருந்தன. அவன் நின்ற இடத்தில் விளக்கின் மோகன வெளிச்சம் குறைவாக இருந்தாலும் கலங்கிய கண்களிலிருந்து கசிந்த அவனது கண்ணீரையும் கவனிக்கவே செய்தாள் அவள். ஹிப்பாலாசின் கலத்தில் எதிர்த்த கொள்ளை

யர் அனைவரையும் ஒருவனே எதிர்
கொண்டு வென்றவன், இவ்வளவு நேரம்
என் முன் திடமாகப் பேசிக்கொண்டு
நின்றவன், காதலியின் பெயரை எடுத்த
தும் கலங்கிப்போய் நிற்பதைக்கண்டவள்
அதிசயிக்கவே செய்தாள்.

கலங்கி நின்றவனிடம் சென்றவள்,
“நீ அவளை இன்னும் நேசிக்கிறாயா?”
என வினவினாள்.

ஆண்ட்ரிமேடா எதிர்பாராத பதில்
அவனிடமிருந்து வெளிவந்தது, “நான்
இன்னும் உயிரைக் கையில் பிடித்துக்
கொண்டு வாழ்வதே அவளை நேசிப்ப
தற்காகத்தான்!” என்று.

அவன் கூறிய பதிலையும், அவ
னையும் கண்டு ஆர்வமான ஆண்ட்ரி
மேடா, “வீரரே, உன்னைப்பற்றிக் கூறு”
எனக் கட்டளையிடும் தொனியில் கேட்
டாள்.

“என்னைப்பற்றியா?”

“ஆம்! நீ எப்படி எரித்திரியன் கடலில் பயணிக்க நேர்ந்தது. ஹிப்பாலாசிடம் எப்படி அகப்பட்டாய்?”

அமைதியாக நின்று சிந்தித்த விறல்வேல் அவனது கதையை அவளிடம் சுருக்கமாகக் கூறினான். அவன் கூரியதைகேட்டு ஆண்ட்ரிமேடா இன்னும் நம்பிக்கை பெற்றவளாய் புன்னகையுடன், “நீ இங்கு அவளை எண்ணியபடியே இருக்கிறாய். ஆனால், அவள்?” என விசமத்தனத்துடன் வினவினாள்.

“ஏன் இந்தக் கேள்வி?”

“நீ கூறியவற்றை எண்ணிப்பார்த்தால் நீ கொற்கைத் துறைமுகத்தில் இறந்துவிட்டாய் என்றே அனைவரும் கருதியிருப்பார்கள். நீ இங்கு உயிருடன் இருப்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியாது. எனது ஊகம் மட்டும் சரியாக இருந்தால் இந்நேரம் அந்தக் குறுநில மன்னனின் மகனுக்கும் உனது காதலிக்கும் திருமணம் நடந்திருக்கும். உன்னைப்போல

அவள் நிச்சயம் முட்டாளாக இருக்க மாட்டாள். இறந்தவனுக்காக யாரும் காத்திருக்கவும் மாட்டார்கள்” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே குறுக்கிட்ட விறல் வேல், “பேச்சை நிறுத்து ஆண்ட்ரிமேடா!” எனக் கோபத்துடன் சத்தமாக ஆணையிட்டான்.

அதுவரை அமைதியாகக் காணப்பட்ட அவனது கண்கள் இரண்டும் சிவந்துபோய் விட்டதைக் கண்டவள் சிறிது அச்சங்கொள்ளவே செய்தாள். மனதில் தோன்றிய அச்சத்தை மறைத்தவள், “வீரரே, என்னிடம் கோபம் வேண்டாம். வீரம் மட்டுமல்ல காதலும் காலத்தால் மறக்கடிக்கப்பட்டுவிடும். கடலில் தத்தளிக்கும் நீ காதலை மட்டுமே பற்றுகோலாய்க் கொண்டு நீந்த முற்படுகிறாய். ஆனால், அந்தக் காதல் எப்போதோ முறிந்துவிட்டது. அதை நீ அறியாமல் அந்தக் காதலைத்தேடி இன்னும் அறியாமையில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறாய். உனது அறிவை மறைத்திருக்கும் காதலை உத

றிவிட்டு சிந்தித்துப்பார். இயற்கையின் நிதர்சனம் உனக்குப் புரியும்! இறந்தவனான நீ மீண்டும் புகார் சென்றால் அனைவருக்கும் சங்கடம்தான். நாட்டைக்காக்க, போரைத்தவிர்க்க உனது காதலியை உனது எதிரிக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்திருந்தால், நீ உயிருடன் சென்று அவள் முன் நின்றால் அவளது நிலையை எண்ணிப்பார் வீரனே! இறந்தவனான நீ இறந்தவனாகவே இரு! அதுதான் உனது காதலிக்கு நல்லது!” எனக் கூறிய ஆண்ட்ரிமேடாவின் குரலைக் கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்தான் விறல்வேல்.

அதிர்ச்சியடைந்து அமர்ந்திருந்தாலும், “நீ கூறுவதைபோன்று ஒரு நாளும் நடந்திருக்க வாய்ப்பில்லை! என் காதலி என்னை அழைக்கும் குரல் இந்த எரித்திரியன் கடலிலும் என் காதில் விழுந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது!” என்றான்.

“என்ன நம்பிக்கை? இறந்தவனுக்காக ஒரு பெண் காத்திருப்பாள் என்றா?”

“இறந்தவனுக்காக அல்ல காதலனுக்காக அவள் நிச்சயம் காத்திருப்பாள்!”

“அப்படி என்றால்?”

“இறந்தவன் இந்த விறல்வேல்தான். காதலனாக அவளது இதயத்தில் நான் உயிருடன் தான் புகாரில் உலாவிக்கொண்டு இருக்கிறேன்!”

“நீ கூறுவது மூடத்தனம்!”

“அவள் புத்திசாலி. நான் குமரிக் கடலில் இறந்திருப்பேன் என்று பலர் தெரிவித்திருந்தாலும் எனது உடலைக் காணாமல் அவள் நிச்சயம் நம்பியிருக்க மாட்டாள். நான் புகார் செல்வதும் உறுதி என் காதலியை மீண்டும் காணப்போவதும் உறுதி! நீ அல்ல உன் கடவுள் பொசய்டன் நேரில் வந்தாலும் இதனைத் தடுக்க இயலாது!”

“உன்மேல் உனக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கையா?”

“ஆமாம்! ஆனால் என்மேல் அல்ல?”

“பிறகு?”

“என் காதல் மேல்! என் காதலி என் மீது வைத்திருக்கும் காதல் மீது!”

“அவளது காதல்தான் உன்னைக் கொற்கைத் துறைமுகத்தில் உனது உயிரைக் காத்தது என்று திடமாக நம்புகிறாய். அப்படித்தானே?”

“நிச்சயமாக!”

“உன் காதலியின் பெயர்?”

“வானவல்லி.”

வானவல்லி எனும் பெயரைக் கேட்டு அந்த அறையில் சிறிதுநேரம் உலாவியவள் விறல்வேலிடம் வந்து, “வீரனே கொற்கைத் துறைமுகத்தில் மட்

டும் உனது காதலி உன் உயிரைக் காக்க வில்லை!” என்றாள் சிறு புன்னகையுடன்.

“அங்குமட்டும் இல்லை என்றால் வேறு எங்கெங்கு?”

“இங்கும்தான்!”

“இங்கும் என்றால்?”

“இந்த அறையில்!”

“இந்த அறையிலா?”

“ஆம்!”

“இவ்வறையில் நீ மட்டும்தானே இருக்கிறாய்? எனது உயிருக்கு எப்படி ஆபத்து நேரும்?”

அவன் கூறியதைக்கேட்டு சிரித்த ஆண்ட்ரிமேடா, “இந்நேரம் நீ மடிந்து உன் உடல் எரித்திரியன் கடலில் மிதந்திருக்கும். ஆனால், உன் காதலி செய்த புண்ணியம் நீ இன்னும் உயிருடன் என் முன் நிற்கிறாய்!” என்றாள்.

எதுவும் புரியாத விறல்வேல் வியப்
படைந்து பஞ்சணையிலிருந்து எழுந்து
நின்றான். “என்னைக் கொலை செய்யும்
துணிவு உனக்கு உண்டா?” என இகழ்ச்
சியுடன் வினவினான்.

விறல்வேல் முன் வந்த ஆண்ட்
ரிமேடா, ஒரு ஏளனப் புன்னகையை
உதிர்த்தவள் ஒரு காலைத் தூக்கி
விறல்வேல் அமர்ந்திருந்த பஞ்சணை
யில் வைத்தபடியே, “நான் உன்னைக்
கொல்ல வேண்டும் என்றால் எனக்குக்
கத்தியோ அல்லது வாளோ தேவை
யில்லை வீரனே. என்னுடன் நீ இணைய
வேண்டும் என்று நினைத்து சற்று முன்
நான் கொடுக்க வந்த முத்தத்திற்கு நீ
உடன்பட்டிருந்தாலே போதும்! இந்நேரம்
உன் உடலின் மீது நஞ்சேறி நீ பிணமாகி
யிருப்பாய்!” என்றாள்.

அவள் கூறியதைக்கேட்ட விறல்
வேல் திடுக்கிட்டு வியப்புடன் அவளை
நோக்கினான், அவனது காதுகளில்

ஆண்ட்ரிமேடா, “கடலில் உலவும் நஞ்
சுக் கன்னி நான்!” என்றாள்.

எதற்கும் அஞ்சாத விறல்வேலின்
உடல் அக்கணத்தில் சிறிது நடுங்கவே
செய்தது. வியப்பு கலந்த பார்வையுடன்
அவளது விழிகளை நோக்கினான். அப்
போதும் அவளது விழிகள் அவன் மீது
மோகனப் பார்வையை வீசிக்கொண்டு
தான் இருந்தது.

18. அரசியல் காரணம்

ஆண்ட்ரிமேடா கூறுவதை நம்புவதற்கியலாமல் திகைத்து அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் விறல்வேல். அவனது மன ஓட்டத்தைப் புரிந்துகொண்டவள், “வீரனே, என் வார்த்தைகளை நீ பொய் என்று எண்ண வேண்டாம். பரிசோதிக்க முயன்றால் ஒரு உயிரை நாம் இழக்க வேண்டி இருக்கும்” எனச் சிரித்தபடி வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றாகப் புன்னகையுடன் உதிர்த்தாள்.

ஆச்சர்யம் கலந்த திகைப்புடன் அவளது முகத்தையே பார்த்தவன் பேச நா தழுதழுத்தபடி நின்றுகொண்டிருந்தான். அருகில் கிடந்த மரச்சட்ட இருக்

கையை இழுத்து அவனுக்கு அருகில் போட்டு அமர்ந்துகொண்டாள் ஆண்ட்ரிமேடா.

மீண்டும் ஆச்சர்யத்துடன் நம்ப இயலாதவனாய், “நீ கூறுவது உண்மை தானா?” என வினவினான்.

“ஏன் வீரனே நம்ப மறுக்கிறாய்! நாகக் கன்னி இருப்பதாக நீ கூட உன் நாட்டுப் பழங்கதைகளில் கேள்விப்பட்டது இல்லையா?”

“ம்ம்ம். கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் நேரில் பார்த்தது இல்லை!”

“உன் முன் நிற்பதும் அப்படிப்பட்ட ஒருத்திதான்!” என்றபடியே சிறு புன்னகையை உதிர்த்தாள்.

“நாகக்கன்னி என்றால் உடல் முழுவதும் நாகத்தைப் போன்ற செதில்களும், கடற்கன்னி என்றால் இடைக்குக் கீழே கால்களுக்குப் பதில் நீண்ட வால்

காணப்படும் என்றல்லவா கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். ஆனால், நீ...?”

“நீ சுவடிகளில் படித்தவை அனைத்தும் கற்பனைக் கன்னிகள். ஆனால், நான் பெண்ணாகப் பிறந்து நஞ்சுக்கன்னியாக மாற்றப்பட்டவள்!” எனக் கூறியபோது அவளது கண்களும் சிறிது கலங்கத்தான் செய்தது.

அவள் கூறியதைக்கேட்ட விறல் வேல் தனது அறிவு மட்டும் ஒரு கணம் விழிக்காமல் தாமதித்திருந்தால், தனது கதி இந்நேரம் என்ன ஆகியிருக்கும்? என எண்ணியவனது மனதைத்திகில் கவ்விக்கொண்டது. பெண் வடிவில் இருக்கும் மாய மோகினியா இவள் எனக்கூட அஞ்சவே செய்தான். இருப்பினும், அவளது மோக வலையில் தான் சிக்காமல் தப்பிவிட்டதை எண்ணி சற்று நிம்மதியடைந்து மகிழ்ந்தான்.

அருகில் தட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த பழம் ஒன்றை எடுத்து கடித்து

ருசித்துக் கொண்டிருந்தாள் ஆண்ட்ரி
மேடா. அவளிடம், “உன்னைத் தீண்டுப
வர்கள் இறந்துவிடுவார்கள் என உனக்
குத் தெரியும். அப்படியிருக்க, ஹிப்பாலா
சிடம் பெரும் பொருள் கொடுத்து வாங்
கிய என்னை நீ எதற்குக் கொல்லத்
துணிந்தாய்? நீ கொல்ல வேண்டிய அவ
சியம் என்ன?” என வினவினான்.

“அதுவா! நீராடுகையில் நீ செய்த
செயலை என் பணிப்பெண் என்னிடம்
தெரிவித்திருந்தாள். உனது மன வலிமை
எப்படிப்பட்டது என அறிந்துகொள்ளவே
இதனைச் செய்தேன். நீ அதில் தேறிவிட்
டாய்!” எனச் சர்வ சாதரணமாகப் பதில
ளித்தாள் அவள்.

“நான் இறந்திருந்தால்...”

“இறந்திருந்தால் உன் உடலை
எரித்திரியன் கடல் மீன்களுக்கு
உணவாக இந்நேரம் போட்டிருப்பேன்!”

“நான் இறந்தால் உனக்கு நட்டம் கிடையாதா?”

“நட்டமா?”

“ஆம்!”

“எந்தவகையில்?”

“ஹிப்பாலாசிடம் நீ கொடுத்த தங்கங்கள்!”

“என்னிடம் இருக்கும் தங்கத்தில் சிறு துளிதான் அது! அதைப்போல இன்னும் ஆயிரம் மடங்கு செல்வம் என்னிடம் குவிந்துக்கிடக்கிறது. ஆனால்...” என்றபடியே பேச்சை நிறுத்தினாள்.

“ஆனால் என்ன?”

“மனதிற்கு மகிழ்ச்சி மற்றும் நிம்மதி தான் இல்லை. தீராத பசி. அது உடல்பசியா அல்லது வயிற்றுப்பசியா என இனங்காண இயலாத பசி!” எனக் கூறியவாறே சற்று முன் அவள் கடித்த பழத்தை எடுத்த

துக் காட்டினாள். நஞ்சு கலந்த அப்பழம் கருத்து வீணாகிப்போயிருந்தது!

அப்போதுதான் அவள் எப்படிப்பட்ட மன வேதனையில் சிக்கித் தவிக்கிறாள் என்பதைப் புரிந்துகொண்டான் விறல்வேல்.

“இவற்றை எதற்கு என்னிடம் கூறுகிறாய்? என்னால் உனக்கு உதவ இயலும் என்றா?”

“இல்லை, இல்லை. எனக்கு யாராலும் உதவ இயலாது. என் உடலிலிருந்து நஞ்சினை நீக்க முயல்வது கடலிலிருக்கும் உப்பினை நீக்க முயலும் செயலைப்போன்றது.”

“அப்புறம் எதற்குச் சம்பந்தமே இல்லாமல் யாருக்கும் தெரியாத உண்மையை, பெரும் ரகசியத்தை என்னிடம் கூறினாய்!”

“பல வருடங்களுக்குப் பிறகு இப்போதுதான் என் முன் ஒரு ஆண் மகன்

நீண்ட நேரம் பேசிக்கொண்டு இருக்கிறான். அதிலும் என் அழகுகளினால் கவரப்பட்டும் என் மீது மோகம் கொள்ளாத ஆண்மகன். காமத்தை வென்ற ஒருவனை இப்போதுதான் காண்கிறேன் நான். ஆதலால்தான் நீ எப்படிப்பட்ட ஆபத்திலிருந்து தப்பியிருக்கிறாய் என்பதைக் கூற வேண்டும் எனத் தோன்றியது. கூறிவிட்டேன்!” என்றவள் விறல்வேலைப் பார்த்து பெருமூச்சு ஒன்றை விட்டாள்.

அவளது நிலையைப் பார்த்து அனுதாபப்பட்டவன், “நீ யார்?” என வினவினான்.

“நானா?”

“ஆம்!”

“ஆண்ட்ரிமேடா!”

“உன் பெயரை நான் கேட்கவில்லை. ஆண்ட்ரிமேடாவான நீ எப்படி நஞ்சுக் கன்னியாக மாறினாய்? உன்

உடலில் எதற்காக நஞ்சினைக் கலந்து கொண்டாய்?”

“நானாகவா இந்தப்பாதகச் செயலை செய்திருப்பேன் எனக் கருதுகிறாய் நீ?”

“ம்ம்ம்... நீ செய்யவில்லை என்றால்?”

“எனது அனுமதியுடன் இந்தச் செயல் நடைபெறவில்லை வீரனே!”

“உனது அனுமதியுடன் நடைபெறவில்லையா?”

“ம்ம்ம்!”

“எதற்காக இதனைச் செய்தார்கள்?”

“அரசியல்.”

“அரசியலா...?”

“ஆம்.”

“யார் செய்தது? நீ எப்படி அவர்களிடம் சிக்கினாய்?”

“எனது அழகே என் எதிர்காலத்தை, என் இன்பத்தை, மகிழ்ச்சியைச் சிதைத்துவிட்டது!”

“அவர்களிடம் நீ எப்படிச் சிக்கினாய்?”

“அது பெரும் கதை!”

“பெரும் கதையா?”

“ஆம்!”

“இருக்கட்டும் சுருக்கமாகக் கூறு!”

“அது உனக்குத் தேவையில்லை!”

அவள் மீது இறக்கம் கொண்டவன் அவளைப் பற்றி அறிந்தால் அவளுக்கு உதவலாம் என்றே ஆர்வத்துடன் வினவினான். ஆனால், அவள் கூறிய பதிலிலிருந்து அவள் தன்னிடம் இதற்கு மேல் எதையும் தெரிவிக்கப்போவதில்லை என்பதை உணர்ந்த

வன் அமைதியானான். அவளது முகத்
தைக் கூர்ந்து கவனித்தான். அவளது
முகத்தில் குடிகொண்டிருந்த மோகன,
யௌவன எழில்களுக்கிடையிலும் ஒரு
மெல்லிய சோகம் குடிகொண்டிருப்பதை
அவன் அப்போதுதான் உணர்ந்தான்.
இவளை எதிர்த்தவர்கள், இவளது அழ
கினைக் கண்டு மோகம் கொண்டவர்கள்
அனைவருக்கும் என்ன கதி ஏற்பட்டி
ருக்கும்? என்பதை அப்போது அவனால்
உணரவே முடிந்தது.

“வீரனே, ஒரு வகையில் என் கதை
யும் உன்னைப் போன்றதுதான்!”

“என் கதையைப் போன்றதா?”
ஆச்சர்யத்துடன் வினவினான் விறல்
வேல்.

“ஆம்!”

அவளே மீதியையும் தொடரட்டும்
என எண்ணிய விறல்வேல் எந்தப் பதி

லையும் தெரிவிக்காமல் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

“நீ உன் நண்பர்கள், உறவினர்கள், உன் தளபதிகள், காதலி, நாடு என அனைத்தையும் இழந்து ஹிப்பாலாசிடம் சிக்கிக்கொண்டாயே, அப்படித்தான் நானும் அனைத்தையும் இழந்து உரோம வீரர்களிடம் சிக்கிக்கொண்டேன். அவர்களின் அரசியல் எதிரிகளை வீழ்த்த என்னை, எனது அழகைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். என் நாட்டு மக்களைப் பணயமாக வைத்து என்னைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். என்னை அவர்கள் கவர்ந்து சென்ற பிறகு என் மக்கள் மற்றும் என் காதலன் அனைவரையும் அவர்கள் கொன்றுவிட்டார்கள். நான் மணக்கவிருந்த என் காதலன் அங்கிருந்து ஒரு கலத்தில் தப்பிவிட்டான் எனக் கூறினார்கள். அவன் சென்ற பகுதி உரோமர்களால் தாக்கப்பட்டு எரிந்ததை நானே பார்த்தேன். அவனைச் சிலர் எரித்திரியன் கடலில் கண்டதாகக்

கூறினார்கள். பிறகு தகவலே இல்லை! அவன் எங்கு எந்தத் தேசத்தில் இருக்கிறான் என எதுவுமே அறிந்துகொள்ள இயலாமல் தவிக்கிறேன் நான். நான் இருக்கும் இந்த நிலையில் என்னவனைச் சந்திக்கவே மனம் மறுக்கிறது. காதலியைப் பிரிந்து தொலைதூரம் கடந்துவந்தும் பெரும் நம்பிக்கையில் அவளைச் சந்திக்கப்போகும் தருணத்தை எதிர்நோக்கிக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறாய். இந்தத் துணிவு எனக்கு இருக்கவில்லை. என்னவன் மாய்ந்தான் எனக் கேள்விப்பட்டதுமே எனக்குத் துரோகம் இழைத்தவர்களைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்குள் உருவாகிவிட்டது” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த போதே இடைமறித்த விறல்வேல், “பழிவாங்க வேண்டும் என்ற குணம் மிகவும் உயர்ந்தது ஆண்ட்ரிமேடா! சரியான முடிவுதான். மேலே கூறு!” என அவனை ஊக்கப்படுத்தினான்.

“என்னை நம்பவைத்து ஏமாற்றி, என் நகரத்தை அழித்தவர்களை அழிக்க வேண்டும் என்றால் சாதாரண ஆண்ட்ரிமேடாவாக என்னால் இயலாது. அவர்கள் அளித்த நஞ்சினைப் பருகி என்னை நானே நஞ்சுப்பெண்ணாக மாற்றி முதலில் அவர்களது எதிரிகளை என் அழகினால் கவர்ந்து கொன்றேன். பிறகு என்னை நஞ்சாக மாற்றியவர்களையும் கொன்றுவிட்டேன்!” என்றவள் சத்தமாகச் சிரிக்கவே செய்தாள். அச்சிரிப்பில் அவளது மோகன அழகு பன்மடங்கு வெளிப்படுவதை அவனும் கவனிக்கவே செய்தான். இப்பேற்பட்ட பேரழகியைக் கண் முன் கண்டால் துறவை மேற்கொண்டுவிட்ட திகம்பரர்கள், தேரர்கள் கூட மதி மயங்கினாலும் ஆச்சர்யப்படுவதற்கில்லை என மனதினுள் நினைத்தான்.

“உன் நகரம் என்கிறாயே?”

“ஆம் வீரனே! என் நகரம் தான். நான்தான் அந்நகரத்தின் இளவரசி. நான் மணந்து கொள்ளவிருந்தவர் தான் அதன் அரசராக முடிசூடவிருந்தார்.”

அவ்விடத்தில் சிறிது நேரம் இரு வருக்குமிடையில் அமைதி நிலவியது. அந்த அமைதியைத் தகர்த்தெறிந்த விறல்வேல், “பரிதாபப்பட வேண்டியவள் நீ!” என்றான்.

மௌனத்தையே பதிலாக அளித்துக்கொண்டு அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தாள் ஆண்ட்ரிமேடா.

“உன் வாள் வீச்சின் திறத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன் நான். நீ இந்த எரித்திரியன் கடலின் கொள்ளையரையும், கலங்களையும் நிர்வகிக்கும் விதத்திலிருந்து உனது திறனை என்னால் அறிந்துகொள்ள இயலுகிறது. நீ படைகளை எப்படி வழி நடத்தியிருப்பாய் என என்னால் யூகிக்க இயலுகிறது. அப்படியிருக்க ஏன் இந்த நிலை? நீ எப்படித்

தோற்றாய் ஆண்ட்ரிமேடா? உன் காதலனை நீ எப்படிப் பிரிந்தாய்?”

“அது சில நூற்றாண்டுக் கதை வீரனே!”

“நூற்றாண்டுக் கதையா?”

“ஆம்!”

“விவரமாகக் கூறேன்!”

“சரி, கூறுகிறேன்!” எனப் பெருமூச்சு விட்டவள் அந்த அறையில் நடந்தபடியே அவளது முழுக் கதையையும் கூறத் தொடங்கினாள்.

“கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் ஆண்டுகளாகவே ஆதிக்கம் செலுத்திக்கொண்டிருந்த எங்களின் கிரேக்க சாம்ராஜ்ஜியம் சில நூற்றாண்டுகளாகவே ரோமர்களிடம் வீழ்ச்சியடைந்துகொண்டு இருக்கிறது. இன்னும் சில ஆண்டுகளில் கிரேக்கம் முழுவதும் ரோமானியர்களுக்கு அடிமைப்பட்டுவிடும்” எனக் கூறியவள் தடு

மாறினாள். பிறகு, “கிரேக்கம் அதாவது யவனம் என்பது தனி நாடு அல்ல. அது பல நாடுகளின் கூட்டமைப்பு. நாடுகள் எனக் கூறுவதை விட நகரங்கள் என்றால் பொருத்தமாக இருக்கும். அதனை நகர இராச்சியங்கள் எனக் கூறலாம். ஒரு சிறு குன்று அதன் மீது ஒரு கோட்டை அதில் ஒரு கோயில், கோட்டையைச் சூழ்ந்து பெரும் மதில். குன்றின் அடிவாரத்தில் நகரங்கள் மற்றும் கிராமங்கள். இவற்றைதான் நாங்கள் நகர இராச்சியங்கள் என்போம். இது போன்ற நூற்றுக்கணக்கான நகர இராச்சியங்கள் சேர்ந்ததுதான் யவனம். இந்த நகரங்களில் ஏதன்ஸ், ஸ்பார்டா, கோரிந்த், மாசிடோன் போன்றவை முக்கியமான நகரங்கள். இவையே மற்ற இராச்சியங்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்திக்கொண்டு இருந்தன.

பல நூற்றாண்டுகளாக ஒற்றுமையாக வாழ்ந்தும், பெருசியர் மற்றும் சில அண்டை நாட்டாரின் படையெடுப்புகளை ஒற்றுமையாக எதிர்கொண்ட எங்

கள் கிரேக்கம் உள்நாட்டு இராச்சியங்
களின் ஆதிக்கப் போட்டியின் காரண
மாக ஏற்பட்ட உள்நாட்டுப் போர் மற்றும்
கலகங்களால் சீரழிய ஆரம்பித்தது. இந்
தக் கிரேக்க சாம்ராச்சியத்தின் வீழ்ச்சிக்கு
அடித்தளமிட்டவர்கள் மாசிடோனிய மன்
னானா பிலிப் மற்றும் அவனது மகன்
அலெக்சாண்டர். நாடுகளைப் பிடிக்க
வேண்டும் எனும் பேராசையில் அலெக்
சாண்டர் முதலில் ஒட்டுமொத்த கிரேக்க
சாம்ராச்சியத்தை அழித்து அவனுக்குக்
கீழ் கொண்டுவந்தான். பிறகு நாடுக
ளைப் பிடிக்க வேண்டும் எனும் ஆசை
யில் பெருசியா, நாவலந்தீவு வரை முன்
னேறினான். சொந்த நாட்டைக் கடந்து
தன் நாட்டிற்கு வராமலே அவன் பாதி
வழியில் திரும்புகையில் மடிந்துவிட்டான்.
அவனுக்குப் பிறகு அவனது தளபதி
கள் அலெக்சாண்டர் கைப்பற்றிய தேசங்
களைப் பங்குபோட்டுக் கொண்டார்கள்.
அந்தத் தளபதிகளே தங்களை அரசர்க
ளாக அறிவித்துக்கொண்டார்கள். அவர்

களுக்கு யார் யாரெல்லாம் கீழ்ப்படிய
மறுத்தார்களோ அவர்களை ஈவு இரக்க
மின்றிக் கொன்றார்கள். இந்த உள்நாட்டு
யுத்தம் நூற்றாண்டுகளுக்கு மேல் நீடித்
தது. உள்நாட்டு யுத்தத்தில் கிரேக்கர்கள்
தங்களின் வலிமைகளை இழந்திருந்த
வேளையில் ரோமானியர்கள் எங்களைத்
தாக்கி வெற்றிபெறத் தொடங்கினார்கள்.
கிரேக்கம் படிப்படியாக ரோமானியர்க
ளின் வசமான காலம் அது.

நான் வசித்த சிறு நகரம் கடற்
கரை ஓரமாகக் கிழக்குப் புறமாக
அமைந்திருந்த சிறு தீவில் அமைந்தி
ருந்தது. ரோமானியர்களுக்கு அடங்கா
மல் புரட்சி செய்த குழுவின் தலைவன்
என் காதலன். ரோமானியர்களின் படை
பலத்திற்கு முன்னாள் எங்களின் சிறு
படை சில நாழிகை நேரங்கள் கூடத்
தாக்குப்பிடிக்க இயலவில்லை. நாங்கள்
தோற்றுவிட்டோம். புரட்சிக் குழுத் தலை
வர்களை இனங்கண்டு கொல்லத்தொ
டங்கினார்கள் ரோமானியர்கள். எங்கள்

நாட்டு இளவரசனான என் காதலனை நான்தான் படகில் ஏற்றி தப்பிக்க வைத்தேன். ஆனால், அவரது படகு கடலில் சிறு தொலைவினைக் கடப்பதற்குள் ரோமானியர்களின் போர்க்கலம் ஒன்று அதனைத் தாக்கி எரித்து மூழ்கடித்து விட்டது. என் கண் முன்னே என் காதலன் மரணித்ததைப் பார்த்தேன். அப்போதே என் மனம் மரணித்துப் போய்விட்டது. அக்காட்சியைக் கண்ட என்னால் கதறி அழுவதைத் தவிர வேறு எதையும் செய்ய இயலவில்லை.

ஆதரவற்று நான் நின்றபோது ரோமானியர்கள் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த போதே ஆண்ட்ரிமேடா தேம்பத் தொடங்கினாள். கண்களிலும் கண்ணீர் கசிந்தது. பேசுவதை நிறுத்திய ஆண்ட்ரிமேடா கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டு அமைதியானாள். அவளது உள்ளத் துயரை அறிந்த விறல்வேல் செய்வதறியாது அமைதியாகவே நிற்கலானான்.

வருத்தம் தோய்த்த குரலில், “உங்கள் காதலனுக்கு என்ன ஆனது? அவரை மீண்டும் உங்களால் சந்திக்கவே இயலவில்லையா?” என வினவினான்.

“ஆம்! அவரை என்னால் மீண்டும் சந்திக்கவே இயலவில்லை. ஆனால் சில மாலுமிகள் என்னிடம் முரண்பட்ட தகவல்களைக் கூறினார்கள்!”

“முரண்பட்டத் தகவல்களா?”

“ஆம்!”

“என்ன அது?”

“என் காதலனை எரித்திரியன் கடலில் மாலுமியாகக் கண்டதாகவும்; அவன் எங்கோ ஒரு நாட்டில் தப்பித்து வசிப்பதாகவும் தெரிவித்தார்கள்!” என நம்பிக்கையின்றிச் சொற்களை வெளிப்படுத்தினான்.

“அவர்கள் கூறியதில் உனக்கு நம்பிக்கை இல்லையா?”

“ஆம்!

“ஏன்?”

“அவர்கள் என்னைத் திருப்திப்படுத்த அந்தப் பொய்களை உதிர்த்தார்கள் என எண்ணுகிறேன் நான்!”

“உன் காதலனை நீ தேடவே இல்லையா?”

“இல்லை.”

“ஏன்?”

“அதற்கான வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைக்கவில்லை!”

“வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லையா? வாய்ப்பினை உருவாக்கிக்கொள்வது தானே சாணக்கியத்தனம்!”

“இல்லை வீரரே! எனக்கு அவரை மீண்டும் காண்பதில் விருப்பம் இல்லை.”

“விருப்பம் இல்லையா?”

“ஆம்!”

“ஏன்?”

“நான் கூறப்போகும் மீதிக் கதையைக் கேட்டுவிட்டு நீ சொல். எனக்கு என் காதலனை மீண்டும் சந்திக்கும் தகுதி இருக்கிறதா என்று!”

விறல்வேல் அமைதியாகவே நின்றான் அவளே மீதியைத் தொடரட்டும் என்று. அவளது நிலையை எண்ணிய விறல்வேலும் வருந்தவே செய்தான்.

“ரோமானியர்கள் பலர் என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். என் கையிலிருந்த வாளினால் பலரைக் கொன்றேன். வாள் சமர் செய்த என் கைகள் இரண்டும் ஓய்ந்தபோது அவர்கள் என்னைச் சிறை செய்து விட்டார்கள். சிறைபட்ட என்னை அவர்களின் படைத்தளபதி முன் அழைத்துச் சென்றார்கள். எனது அழகினைக் கண்ட அவன் எனக்கு மரணத்தண்டனை அளிக்காமல் சிறையில் மட்டுமே அடைக்கச் செய்தான். திடீரென்று எனக்கு விடுதலை என்றார்கள்! காரணம்

தெரியாமல் ஆச்சர்யத்தில் நான் இருந்த போது அந்த அதிர்ச்சிகரமான செய்தி என் காதுகளில் விழுந்தது. 'ரோமானியர்களின் மத குரு என்னைத் தருவித்துக் கொண்டார்' என்று. அந்தச் செய்தியைக் கேட்ட என்னுள்ளம் துடிக்கவே செய்தது. மறுத்தேன் நான்; பயனில்லை. எங்கள் நாட்டில் ஒரு பெண் மதக் குருவால் தருவிக்கப்பட்டாள் என்றால் அவள் தனது எதிர்காலத்தை மறந்துவிட வேண்டியது தான். மதக் குருவுக்குச் சேவகம் செய்வதை நாங்கள் பெரும் இழிவாகவே கருதுவோம். அப்படிப்பட்ட பணிக்குத்தான் என்னை அனுப்பியிருந்தார்கள்.

கடவுளைப் பெண்களின் உடலின் இறக்குகிறேன் எனும் பெயரில் முதிர்ந்த மதக் குருக்கள் செய்யும் கொடுமைகளுக்கு எல்லையே கிடையாது. அவற்றை வெறுத்து எதிர்ப்பவள் நான். ஆனால், அப்படிப்பட்ட காரியத்திற்கே பணிக்கப்பட்டேன். ஆனால், என் நல்ல நேரம் அந்த மத குரு பெரும் மருத்துவர். என்

னால் கவரப்பட்ட அவர் என்னை வேறு காரியத்திற்குப் பயன்படுத்த எண்ணினார்?”

“வேறு காரியத்திற்கா?”

“ஆம்”

“அது என்ன காரணம்?”

“அதுதான் அரசியல் காரணம்!”

“புரியவில்லை!”

“புரியும்படியே கூறுகிறேன். என் அழகையே ஆயுதமாக்கி அந்த மதகுரு அரசியல் ஆதாயம் தேட முடிவெடுத்தார்.”

“ஏற்றுக்கொள்ள இயலாத கொடுமை. மன்னிக்க முடியாத குற்றமும் கூட. நல் வழியில் செல்லும் எந்தவொரு அரசனும் இந்த ஈன செயலை அனுமதிக்க மாட்டான். ஒரு பெண்ணின் எதிர் காலத்தை, அவளது அழகினை அழித்து அரசியல் ஆதாயம் தேட முயற்சிப்பது

மடமைத் தனம். பேதைத்தனமும் கூட!”
வெகுண்டெழுந்தான் விறல்வேல்.

அவனது கோபத்தைக்கண்ட அந்த
ஏந்திழை அவளது அன்பு கலந்த பார்
வையை அவனது விழிகளில் நிலைக்
கவிட்டு அவனது கோபத்தை விலக்கச்
செய்தாள். அவன் அமைதியான பிறகு,
“வீரனே, அமைதி! நீ கோபம் கொள்வ
தால் நடந்த நிகழ்வுகள் எதுவும் மாறப்
போவதில்லை. பொறுமை காத்தால்
மீதிக் கதையையும் கூறுவேன். இல்லை
யேல்...” என்றாள்.

“உணர்ச்சிவசப்பட்டு விட்டேன்.
மேலே கூறு!”

“ம்ம்ம்ம்.... அவர் என்னை அர
சியல் காரணத்திற்காகப் பயன்படுத்
திக் கொள்ள முயன்றதும் ஒருவகையில்
எனக்கு நல்லதாகிவிட்டது.”

“நல்லதாகவா?”

“ஆம்!”

“உன் மகிழ்ச்சியை அழித்த அவர்களால் உனக்கு என்ன நன்மையைச் செய்திருக்க இயலும்?”

“வீரரே, நாம் இன்பத்தை அனுபவிக்காவிட்டாலும், கொடுமையை அனுபவிக்காமல் இருப்பது சிறந்தது தானே!”

“ஆம்.”

“அந்த வகையில் அந்த மத குரு எனக்கு நன்மையையே செய்துவிட்டார். மதக் குருக்கள் மதச் சடங்குகளுக்கு என்னைப் பயன்படுத்திக் கூட்டாக என்னைச் சீரழித்துக் கொடுமைப்படுத்துவதை விட யாராலும் தீண்ட இயலாத பெண்ணாக என்னை மாற்றி இன்பத்தை அடைய இயலாதவளாக மாற்றியதும் ஒரு வகையில் எனக்கு நல்லது தானே?”

விறல்வேல் அக்கேள்விக்குப் பதிலளிக்காமல் அமைதியாகவே காணப்பட்டான்.

“அந்த மதகுரு சில மாதங்கள்
 கொடிய பாம்பின் நஞ்சினை சிறிது சிறி
 தாகச் சில மூலிகைகளுடன் கலந்து என்
 உடலில் நஞ்சினை சேர்த்தார். அவர்க
 ளது செயலை என்னால் தடுக்க இய
 லவில்லை. இறந்துவிடலாம் என முடிவு
 செய்தும் ஒரு நாள் முயன்று பார்த்தேன்.
 அம் மதகுரு மருத்துவத்திலும் கைதேர்ந்
 தவராக இருந்ததால் என்னைக் காப்
 பாற்றிவிட்டார். ஆறு மாதங்கள் எனக்கு
 நஞ்சினை ஊட்டி என்னை விசக் கன்
 னியாக மாற்றச் செய்தார். என் உடலில்
 நஞ்சு எப்படி இருக்கிறது என்றால், என்
 எச்சிலை ஒருவன் தீண்டினாலும் அவன்
 அக்கணமே மரணித்துவிடுவான். பாம்பா
 வது அதன் நஞ்சு கொடுக்கினால் தீண்
 டினால்தான் மரணம் ஏற்படும். ஆனால்,
 நான் அப்படி இல்லை. என்னைப் பாம்பு
 தீண்டினால் அடுத்தக் கணம் என் நஞ்சு
 அதற்குப் பாய்ந்து அப்பாம்பு மரணித்து
 விடும். அந்த அளவிற்கு என்னை நஞ்சுக்
 கன்னியாக மாற்றிவிட்டார்கள்.”

“பிற்கு?”

“பிற்கென்ன, என்னை வைத்து ரோமானியர்கள் அவர்களது எதிரிகள் அனைவரையும் கொன்றார்கள். நஞ்சுக் கன்னியாக மாறிவிட்ட என்னுடன் ஒரு ஆண்மகன் கூட வேண்டும் என்பதில்லை. என்னை அனைத்து முத்தமிட்டாலே போதும். ஏன், எனது மூச்சுக் காற்றே போதுமானது ஒருவனைக் கொல்ல!”

“பாவிகள்!”

“ஆமாம் வீரனே. நானும் பாவிதான். இல்லையேல் என் அழகினில் மயங்கி என்னைத் தீண்ட முற்பட்ட படைத்தலைவர்கள், அமைச்சர்கள், மக்கள் பிரதிநிதிகள், இளவரசர்கள் எனப் பலரது இறப்பிற்கு நானே காரணமாக இருப்பேனா! என் மீது தீராத மோகம் கொண்டவர்களே என்னால் கொல்லப்பட்டுள்ளார்கள். அவர்கள் பாவமாகிப் போனார்கள். நான் பாவிமாகிப் போனேன்!”

மீண்டும் அங்குச் சிறிது நேரம் அமைதி நிலவியது. தொடர்ந்த ஆண்ட்ரிமேடா, “இதில் ஆச்சர்யம் என்னவென்றால்...?” என அவனது முகத்தையே புன்னகையுடன் பார்த்தாள்.

விறல்வேலும் ‘என்ன ஆச்சர்யம்?’ என வினவுவதற்குப் பதில் இரு புருவங்களையும் உயர்த்தித் தனது பார்வையை அவளது விழிகளில் ஆதரவாக நிலைக்கவிட்டான். அதனைப் புரிந்துகொண்டவள், “இதில் ஆச்சர்யம் என்னவென்றால் என்னிடம் இருந்து தப்பிய ஒரே ஆண்மகன் நீதான். நான் கண்டவர்களுள் விசித்திரத்தின் மொத்த உருவம் நீதான்!” எனப் பதிலளித்தாள்.

அவள் கூறும் புகழ்ச்சிச் சொற்களை விரும்பாத விறல்வேல், “அந்த மதக் குருவிடமிருந்து நீ எப்படித் தப்பினாய்?” என வினவினான்.

“எனக்குப் பாதகம் செய்த அந்த மதகுரு ஒரு நல்லதையையும் செய்து விட்டார்.”

“என்ன அது?”

“நஞ்சுக் கன்னிகையாக என்னை மாற்றிவிட்டதைப் பெரும் ரகசியமாக வைத்திருந்தார் அவர். அதுவே எனக்குப் பெருத்த வசதியாகிப்போய்விட்டது!”

“அவர் எப்படி உன்னைத் தப்பிக்க வைத்தார்?”

“அவர் எங்கே என்னைத் தப்பிக்க வைத்தார். நானே அல்லவா தப்பித்துக் கொண்டேன்!”

“நீயாகவா?”

“ஆம்!”

“எப்படி?”

“அவரது எதிரிகள் பலர் கொல் லப்பட்ட பிறகு அவர் ஒருநாள் என்னைப் பரிசோதனை செய்துகொண்டி

ருந்தார். அதுதான் சமயம் என்று அவரது பிரம்மச்சர்யம் களையுமளவிற்கு ஆழ்ந்த முத்தம் ஒன்றை அவருக்குக் கொடுத்து விட்டேன்.”

“பிறகு?” ஆச்சர்யத்துடன் வினவினான் விறல்வேல்.

“ஆம். அதன்பிறகு அடுத்தக் கணமே அவரும் துடித்து மரணித்துப் போய்விட்டார். மாற்று மருந்தினை எடுக்கக்கூட அவருக்கு நேரமிருக்கவில்லை. அகால மரணம்!”

“நஞ்சினை விதைத்தவன் அதனாலாயே மரணித்து விட்டான். சரியான தண்டனை.”

“ம்ம்ம்ம்!”

“இந்தக் குற்றத்திற்காக ரோமானியர்கள் உன்னைத் தண்டிக்கவில்லையா?”

“நான்தான் கொலை செய்தேன்
என்ற ஆதாரம் இருந்தால்தானே!”

“உன் நஞ்சினால் இறந்தால்
அவரது இறந்த உடல் அதனைக் காட்
டிக் கொடுத்து விடாதா?”

“என்னால் தீண்டப்பட்டு இறப்ப
வர்கள் நஞ்சுண்டு இறந்தவர்களைப்
போன்று காணப்பட மாட்டார்கள். அவர்
களது உடலில் நஞ்சு கலந்ததற்கான
சுவடே காணப்படாது. ஆனால், அவர்க
ளது உடலை உண்ணும் கழுகு, நரி என
அனைத்தும் இறந்துவிடும்!”

“கொடுமை!”

“ஆமாம். விதியின் கொடுமை.
அதற்கு நான் என்ன செய்வது!”

“உன்னால் எதையும் செய்ய இய
லாது. நீ மற்றவர்களின் கருவியாகிவிட்
டாய்.”

“ம்ம்ம்ம். என்னைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள்!”

“ஆமாம்!”

“இப்போது கூறு வீரனே, வாழத் தகுதி இல்லாமல், பெண் எனும் அடையாளத்தை இழந்து விசக் கன்னிகையாக வாழும் என்னால் எப்படி என் காதலனை சந்திக்க இயலும்?”

“இயலாதுதான்!”

“ம்ம்ம். வாழ்வை இழந்துவிட்ட துர்பாக்கியவதி நான்.”

“அவநம்பிக்கை வேண்டாம். எனது ஆலோசகர் திகம்பர அடிகளார் ஈழவா விரையர் மருத்துவத்தில் கைதேர்ந்தவர். அவர் எனக்குத் தந்தையைப் போன்றவர். நான் கூறும் எதையும் மறுக்க மாட்டார். உனது உடலில் இருக்கும் நஞ்சினை நீக்கி அவரால் உன்னைக் குணப்படுத்த நிச்சயம் இயலும். நம்பிக்கையை இழக்காதே!”

“என்னைப் பார்த்து பரிதாபப்பட வேண்டாம். அது எனக்குப் பிடிக்காது.”

“அவரால் நிச்சயம் குணப்படுத்த இயலும்!”

ஆண்ட்ரிமேடா எதுவும் பேசாமல் அமைதியாகக் காணப்பட்டாள்.

“ரோமானியர்களிடமிருந்து எப்படி நீ தப்பினாய்? இம்மரக்கலங்கள் உனக்கு எப்படிக் கிடைத்தது. பெரும் செல்வங்கள் உனக்குக் கிடைத்தபோதும் நீ ஏன் கடற்கொள்ளையில் ஈடுபடுகிறாய்?” அடுத்தடுத்த கேள்விக் கணைகள் வெளிப்பட்டது விறல்வேலிடருந்து.

“அந்த மதகுரு இறந்தபிறகு என்னை அவர்கள் சில காலம் சிறையில் அடைத்திருந்தார்கள். பிறகு அடிமையாக என்னை விற்றுவிட்டார்கள். என் அழகினைக் கண்டு என்னை விலைக்கு வாங்கியவனும் மரணித்துவிட, நான் மீண்டும் இன்னொருவனுக்குக் கைமாற்றப்

பட்டேன். அங்கேதான் யவனக் கொள்
ளையரின் தலைவன் என்னைச் சிறை
பிடித்து வந்துவிட்டான். என்னைத் திரு
மணம் செய்துகொள்ள முடிவெடுத்தான்.
சில மாதங்கள் கடற்போர், மரக்கலம்
என அனைத்தையும் கற்றுக்கொடுத்
தான். அவனது பொல்லாத நேரம் அவ
னும் மரணித்துவிட அவனது தளபதிக
ளுக்குள் அடுத்தத் தலைவர் யார் என்ற
போட்டி ஏற்பட்டது. வாள் சமர் செய்து
யார் வெற்றி பெறுகிறார்களோ அவர்களே
அடுத்தத் தலைவனாக இயலும். அந்
தப் போட்டியில் நானும் கலந்துகொண்
டேன். வெற்றிப் பெற்றேன். கொள்ளை
யர்களுக்குத் தலைவியாக மாறினேன்.
எனக்கென்று, யாராலும் வீழ்த்த இயலாத
சாம்ராச்சியம் ஒன்றை இந்த எரித்திரி
யன் கடலில் உருவாக்கிக்கொண்டேன்.
விவேகம் நிறைந்த, அழகைக் கண்டு
சலனமடையாத ஓர் ஆண் மகனை வாழ்
வில் சந்திக்க வேண்டும் என்ற ஆசை
யும் ஹிப்பாலாசினால் நிறைவேற்றப்பட்டு

விட்டது!” எனக் கூறியவள் அருகில் நீரில் நனைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த யவன தேச மலர் ஒன்றை எடுத்து முகர்ந்தாள்.

அம்மலரின் சுகந்தத்தைச் சில கண நேரம் அனுபவித்தவள், “வீரனே இந்த மலரின் சுகந்த நறுமணத்தை நீ நிச்சயம் அனுபவிக்க வேண்டும்” என நீட்டினாள்.

அந்த மலரை வாங்கி முகர்ந்தான். அம்மலரிலிருந்து வெளிப்பட்ட வாசம் அவனைக் கிறங்கடிக்கவே செய்தது. அதுவரை அவன் அனுபவிக்காத மணம் அது. அந்த மலரைப் பார்த்தவன், இம்மலர் நிச்சயம் சில நாழிகைப் பொழுது களுக்கு முன்னர்தான் பறிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அப்படியெனில் சிறு தோட்டத்தையும் இக்கலத்தில் இவள் பேணிக்காக்கிறாள் என்பதைக் கண நேரப் பொழுதில் அனுமானித்துக்கொண்டு மீண்டும் அம்மலரை முகர்ந்து அதன் மணத்தை அனுபவித்தான். அதனை

நுகரும்போது அதன் மணம் மூக்கு வழி யாகத் தலைக்குப் பயணித்து உடலுக்குப் புத்துணர்ச்சி அளிப்பதை அவன் நன்கு உணர்ந்தான்.

ஆண்ட்ரிமேடா ஹிப்பாலாசின் பெயரைக் கூறியதும் விறல்வேலிற்கு, 'ஹிப்பாலாஸ் ஆண்ட்ரிமேடாவிடம் தப்பியபோது தான் யவனத் தளபதி டாள் தொபோயாசின் பெயரைக் கூறித் தப்பியதாகத் தெரிவித்தானே? இவளுக்கு யவனைத் தளபதிக்கும் ஏதேனும் தொடர்பு இருக்குமா? டாள் தொபியாசும் இப்படிப்பட்ட தாக்குதலிலிருந்துதானே தப்பியதாகத் தெரிவித்தான் எனச் சிந்தித்தான் விறல்வேல்!' சரி இதைப்பற்றி அவளிடம் வினவலாம் என்று வாயைத் திறந்தான். ஆனால், "டாள்..." என முயன்றான் பேச்சு வரவில்லை. அவனது பார்வை மங்கலாகத் தொடங்கியது. அவனது உடல் உணர்ச்சிகளை இழக்கத் தொடங்கியது. கை கால்கள் மறுக்கத் தொடங்கியது.

மீண்டும் முயன்றான், இந்தமுறை “டா...” என்றதோடு அவனது பேச்சு நின்றது. கண்கள் இருண்டது. அவள் கொடுத்த அந்த மலரைப் பார்த்தான். அப்போதும் அவள் அதை முகர்ந்து கொண்டுதான் இருந்தாள். அவளது உடலில் நஞ்சு இருப்பதால் அந்த மலரின் மணம் அவளை எதுவும் செய்யவில்லை. ஆனால் அம்மலரின் நஞ்சு விறல்வேலை மயக்கமடையச் செய்துகொண்டிருந்தது.

நிற்க இயலாமல் கீழே விழுந்தான் விறல்வேல். ஆனால், அவன் கீழே விழுவதற்குள் ஆண்ட்ரிமேடா அவனைத் தாங்கிப் பிடித்துப் பஞ்சணையில் கிடத்தினாள். மயங்கிக்கொண்டிருந்தவனிடம், “என்னை மன்னித்துவிடு வீரனே! என்னைப் பற்றிய இரகசியங்களை அறிந்தவர்கள் எனக்கு அடிமையாக இருப்பதையே நான் விரும்புகிறேன். இல்லையேல், இந்த எரித்தியன் கடலிலிருந்தே வேறு உலகத்திற்கு அப்புறப்படுத்தி விடுவேன். உன்னை வீழ்த்த வேறு வழி எனக்குத்

தெரியவில்லை. மன்னித்துவிடு. உன்னு
டன் வாள் சமர் புரிய வேண்டும் என நான்
விரும்பினேன். ஆனால், அதற்கான
வாய்ப்பு நமக்குள் அமையாதது எனக்கு
வருத்தமே! உன் நிலையை எண்ணி
வருந்துகிறேன் நான்” என வருந்தினாள்
அந்த ஏந்திழை.

மூர்ச்சையாகிக்கொண்டு இருந்த
வனிடம் அந்த ஏந்திழை உரைத்த
கடைசிச் சொற்கள் எங்கோ தூரத்திலி
ருந்து அவள் பேசுவதைப்போன்று அவ
னுக்குக் கேட்டது. அடுத்தக் கணம்
கேட்கும் உணர்ச்சியையும் இழந்தவன்
பஞ்சணையில் கிடந்தான். சில நாழி
கைப் பொழுதுகள் ஆண்ட்ரிமேடா அவ
னையே பார்த்துக்கொண்டு அவனரு
கில் அமர்ந்திருந்தாள். விறல்வேலின்
நிலையை எண்ணியவள் அவள் வருத்த
மடையவும் செய்தாள்.

19.

ஆண்ட்ரிமே டாவின் வருத்தம்

பெருங்கலத்தின் மஞ்சத்தில்
விழுந்த விறல்வேல் கண்
விழித்துப் பார்க்கும்
போது அவனது கைகள் இரண்டும் பின்
னால் ஒரு பெரும் மரச்சட்டத்தில் கட்டப்
பட்டிருந்தது. கால்களும் தடித்த கயிறுக
ளால் அசையா வண்ணம் பிணைக்கப்பட்
டுக் கலத்தின் ஓரத்தில் கிடந்தான். எழ
முயன்றான். கணம் மிகுந்த சிறு தூணில்

கைகள் இரண்டும் பிணைக்கப்பட்டிருந்ததால் அவனால் இயலவில்லை. விழிகளை உருட்டி தான் எங்கிருக்கிறேன் என அறிந்துகொள்ள முயன்றான். வானில் வெள்ளை மேகத்தில் நிலவொளி பட்டு வெள்ளைப் பஞ்சுகளைப் போன்று மிதந்துகொண்டிருந்தது. அதையே பார்த்துக்கொண்டு சிறிது நேரம் கிடந்தான். அந்த வெள்ளைப் பஞ்சுகளுக்கிடையில் அவனும் பயணிப்பதைப் போன்றே உணர்ந்தான்.

கண் விழித்துவிட்டாலும் சிந்தனையில் தெளிவு இன்னும் பிறந்திருக்கவில்லை. ஆதலால் அரை மயக்கத்திலே நீண்ட நேரம் கிடந்தான். தான் எங்கிருக்கிறேன்? எங்குப் பயணித்துக்கொண்டு இருக்கிறேன்? ஆண்ட்ரிமேடா அளித்த மலரை முகர்ந்த பிறகு என்ன நடந்தது எனப் பலவாறு சிந்திக்க முயன்றான். மயங்கிப் பஞ்சணையில் விழுந்தது மட்டுமே அவனுக்கு நினைவில் வந்தது. வேறு எதுவுமே நினைவில் இல்லை. அவன் உணர்ந்த உடல் பலவீனத்திலிருந்து சில தினங்களாவது தான் உணவுண்ணாமல் மயக்க நிலையில் கிடந்து

கொண்டிருக்கிறேன் என உணர்ந்தான்.
எத்தனை தினங்கள் என்பதை அவனால்
யூகிக்க இயலவில்லை.

மீண்டும் அயர்ச்சி தோன்ற அவனது
கண்கள் இரண்டும் தானாக மூடிக்
கொண்டன. மீண்டும் உறக்கத்தில்
ஆழ்ந்தான். உறக்கத்தில் அவனுக்குப்
பலவித கனவுகள் தோன்றின. 'நடுக்க
டலில் தன்னந்தனியாளாகத் தத்தளிக்
கையில் பல கடல் சுறாக்கள் விரட்டி,
உயிரோடு அவனது உடல் மாமிசத்தைப்
பிய்த்துத் தின்பதைக் கண்டான்; கனவுக
ளால் அலைக்கழிக்கப்பட்டான்.

அப்போது யாரோ கனவில்
அவனது கண்ணீர்த் துளிகளைத்
துடைத்துவிட்டு, அவனுக்கு ஆதரவாக
அவனது நெற்றியை வருடிக் கொடுத்த
தார்கள். அவனுக்கு அருகில் ஆண்ட்ரி
மேடா நின்று கொண்டிருந்தாள். அவள்
திரைச் சீலையை விலக்கி எதையோ சுட்
டிக் காண்பித்தாள். அவளது மோகன

விழிகள் இரண்டிலும் அப்போதும் காமம் பெருக்கெடுத்தது. அவளது விழிகளைப் பார்க்க இயலாத விறல்வேல் அவள் காட்டிய திசையை நோக்கினான். அங்கே கட்டிலில் இரு யவனப் பெண்களுடன் காணப்பட்டான். அழகிகளாகக் காணப்பட்ட இரு பெண்களும் அப்போது திடீரென்று பிசாசாக மாறி அவனது கழுத்தினைக் கவ்வி அவனது குருதிகளைக் குடிப்பதைக் கண்டவன், 'ஹிப்பாலாசுடன் செல்ல மறுத்துத் தனக்கு உதவியாக வந்தவனைக் காக்கக்கூட இயலாத அவல நிலையா எனக்கு!' என மனதினில் எண்ணியபடியே "இம்ஹோடெப்!" எனக் கண் விழித்து அலறினான்.

விறல்வேலின் தலைமாட்டில் அமர்ந்திருந்த இம்ஹோடெப், "தலைவரே! எனக்கு எதுவும் ஆகவில்லை! நான் உயிரோடுதான் இருக்கிறேன். கவலை வேண்டாம்" எனப் பதறியபடியே கூறிக்கொண்டு அவனைத் தாங்கிப் பிடித்துக்கொண்டான்.

தனது மயக்கத்திலிருந்து விடுபட்ட விறல்வேல் சுய நினைவை அடைய சிறிது நேரம் ஆனது. “இம்ஹோடெப், இரு பெண் பிசாசுகள் உன் கழுத்தைக் கடித்துக் குருதியைக் கடித்துக் கொல்வதைப் போன்று கண்டேன் நான்! கனவு போலிருக்கிறது. நலமாகத்தானே இருக்கிறாய்” எனப் பொறுமையுடன் வினவினான்.

“ஆமாம் தலைவரே. நான் நலமாகத்தான் இருக்கிறேன். தாங்களும் நலமாகத்தான் இருக்கிறீர்கள்!”

எழுந்திருக்க முயன்ற விறல்வேலால் நகரக்கூட இயலவில்லை. அப்போதுதான் அவனது கைகள் மற்றும் கால்கள் மரத்தாணில் கட்டப்பட்டிருப்பது அவனது நினைவிற்கு வந்தது. அதைக் கண்ட விறல்வேல், “இம்ஹோடெப், ஆண்ட்ரிமேடா என்னைக் கொல்லவில்லையா? நான் உயிரோடுதான் இருக்கிறேனா?” என வினவினான்.

“ஆம் தலைவரே. அவள் உங்களைக் கொல்லவில்லை!”

“ம்ம்ம்” என்றவன் சிறிது நேரம் அமைதியாகக் காணப்பட்டான். அப்போது மரக்கலத்தின் துடுப்புகள் கடலில் துழாவும் ஓசையைக் கேட்டான். அதே நேரம் கலத்தின் பாயும் விரிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டவன், “இம்ஹோடெப், நாம் எங்குப் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்? எனது கை மற்றும் கால்கள் இரண்டும் எதற்காகப் பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன? எத்தனை நாட்களாக மயங்கிக் கிடக்கிறேன்?” என வினவினான்.

“தலைவரே, நாம் இரு கிழமைகளாகக் கடலில் பயணித்துக்கொண்டு இருக்கிறோம். கலத்தின் காற்றும் சாதகமாக வீசுகிறது. துடுப்புகளும் வேகமாக இயக்கப்படுகின்றன. ஆதலால் ஒரு திங்கள் பயணிக்க வேண்டிய நாம் இரு கிழமைகளில் ஒப்பனே துறைமுகத்தை அடையப்போகிறோம். இன்னும் ஓரிரு

நாட்களில் நாம் அதனை அடைந்துவிடலாம் என ஆண்ட்ரிமேடாவின் தளபதி கருதுகிறார்.”

“ஆண்ட்ரிமேடாவின் தளபதி இங்கு இருக்கிறாரா?” என ஆச்சர்யத்துடன் வினவினான் செங்குவீரன்.

“ஆம் தலைவரே! அவருக்குத்தான் நீங்கள் தப்பிக்கா வண்ணம் உங்களைக் காத்து ஒபனே துறைமுகத்தில் சேர்ப்பிக்கும் பணி வழங்கப்பட்டிருக்கிறது!”

“ஆண்ட்ரிமேடாவின் கட்டளையா?”

“ம்ம்ம்ம்!”

“அன்று நான் பஞ்சணையில் மயங்கியபிறகு என்ன நடந்தது இம்ஹோடெப்?”

“தாங்கள் மஞ்சத்தில் மயங்கியபிறகு ஆண்ட்ரிமேடா என்னை வரவழைத்தாள். நான் வந்து பார்த்தபோது நீங்

கள்... நீங்கள்....” என்றபடியே தடுமாறினான் இம்ஹோடெப்.

“நான் எப்படி இருந்தேன். தொடர்ந்து கூறு இம்ஹோடெப். எதையும் மறைக்காதே!”

“மஞ்சத்தில் நீங்கள் கிடக்க உங்களின் தலையை ஆண்ட்ரிமேடா தன் மடியினில் கிடத்தியிருந்தாள்! உங்களின் தலையை வருடிகொண்டிருந்தாள். அவள் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள். நான் சில நாழிகைப் பொழுதுகள் இருவரையுமே பார்த்துக்கொண்டு அவளது அடுத்தக் கட்டளைக்காகக் காத்திருந்தேன். அப்போது அங்குக் கொள்ளையர் தளபதியும் வந்து சேர்ந்தார். அவள் தனது கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு, அவளது அதிகாரப் பார்வையை அத்தளபதியின் மீது வீசியவள் சில அடுத்தடுத்த கட்டளைகளை விதித்தாள்” என்றவன் மேற்கொண்டு எதையும் கூற இயலாமல் பதறினான்.

“மேலே கூறு இம்ஹோடெப்!”

“தங்களை ஒபனே துறைமுகத்தில்
சேர்த்துவிடச் சொல்லி கட்டளையிட்
டாள்.”

இம்ஹோடெப் கூறியதைக் கேட்ட
விறல்வேல் சிந்தித்தபடியே அமர்ந்திருந்
தான்.

அவனிடம், “தலைவரே, அவள்
கூறிய சலுகையைத் தாங்கள் ஏன் ஏற்
றுக்கொள்ளவில்லை?” எனச் சம்பந்த
மில்லாமல் வினவினான்.

விறல்வேல் கோபத்துடன் இம்
ஹோடெப்பை நோக்க, “என்னை மன்
னித்துக்கொள்ளுங்கள். ஆண்ட்ரிமேடா
வுக்குத் தாங்கள் பணியாததால்தான்
அவள் இந்தக் கட்டளையை விதித்தி
ருக்கிறாள்.”

“பணியாததால் மயங்கி விழுந்த
என்னை அவள் கொன்றுவிடுவாள்
என்றே எதிர்பார்த்தேன் நான். ஆனால்,

அவள் என்னை உயிருடன் விட்டிருக்கிறாள். ஆச்சர்யமாகத்தான் இருக்கிறது இம்ஹோடெப்.”

“தலைவரே இதில் ஆச்சர்யப்படுவதற்கு எதுவுமில்லை. தங்களை உயிருடன் விட்டிருப்பதற்குப் பதில் அவள் தங்களைக் கொன்றிருக்கலாம்!”

“என்ன இம்ஹோடெப் கூறுகிறாய்?”

“ஆமாம் தலைவரே, உலகிலேயே மிகவும் கடுமையான பணி எது தெரியுமா?”

“எது இம்ஹோடெப்?”

“வாழ்நாள் முழுவதும் நரகத்தை அனுபவிப்பவர்கள் யார் தெரியுமா?”

“யார் இம்ஹோடெப்?”

“கிரேக்க அடிமைகள்.”

“இதை எதற்காக என்னிடம் கூறிக் கொண்டிருக்கிறாய்?”

“தங்களை ஆண்ட்ரிமேடா எதற்காக ஒபேனா துறைமுகத்திற்காக அனுப்பியிருக்கிறாள் எனத் தங்களால் யூகிக்க முடிகிறதா?”

விறல்வேலின் அறிவு அப்போது அவனுக்குக் கைகொடுக்க மறுத்தது. “என்னால் யூகிக்க முடியவில்லை இம் ஹோடெப்! ஆண்ட்ரிமேடா என்னை விடுதலை செய்துவிட்டாளா? அருகிலிருக்கும் ஒபேனா துறைமுகத்திற்குச் சென்று என்னைத் தமிழகம் அனுப்புவதற்குத் தானே அவள் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறாள்?” என வினவினான் விறல்வேல்.

விறல்வேல் கூறியதைக் கேட்டதும் இம்ஹோடெப் அவனைப் பரிதாபத்துடனே பார்க்கலானான். அப்போது அவர்களின் உரையாடலில் குறுக்கிட்ட கொள்ளையர் தளபதி, “வீரனே, உன்னை விடுவிக்கிறோம் என்றால் உனது கை மற்றும் கால் எதற்குக் கட்

டப்பட்டிருக்கிறது என்று சிந்தித்தாயா?” என வினவியவன் குரூரமாகச் சிரிக்கவும் செய்தான்.

“தலைவரே தங்களை ஒபேனா துறைமுகத்தில் அடிமையாக விற் கச்சொல்லி ஆணையிட்டிருக்கிறார் ஆண்ட்ரிமேடா!” கொள்ளையர் தளபதி அருகில் நின்றதும் மரியாதையுடன் சொற்களை உதிர்த்தான் இம்ஹோடெப்!

அவன் கூறியதை நம்ப இயலா தவனாய் ஆச்சர்யத்துடனே இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான் விறல்வேல். அவன் அப்படிப்பட்ட பதிலை எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. ஆண்ட்ரிமேடா தனது கதையைக் கூறிய பிறகு அவள் மீது பெரும் மரியாதையும், பரிதாபமும் அவனிடம் தோன்றியிருந்தது. ஆனால் அவளது செயல் அவனை நிலைகுலையச் செய்திருந்தது. ‘முதலில் ஹிப் பாலாஸ் தன்னை ஆண்ட்ரிமேடாவிடம் பெரும் செல்வத்திற்கு விற்றான். இப்

போது ஆண்ட்ரிமேடா தன்னை விற்கப் போகிறாள். தனது வாழ்வு திடீரென்று இப்படிப்பட்ட அவல நிலைக்கு வந்து விட்டதே? என்று பெரிதும் வருந்தினான் விறல்வேல். அவனது மனதில் ஆத்திரமும், கோபமும், இயலாமையும் பெருகிக் கொண்டிருந்தது.

அப்போது கொள்ளையர் தளபதி, “வீரனே, சில மணி நேரம் நீ என் தலைவியுடன் தங்கியிருந்தாலும் நீ அவரைக் கவர்ந்துவிட்டாய். அவர் இந்தச் செயலுக்கு உன்னிடம் மன்னிப்பைக் கோரினார். மிகவும் வருந்தினார். அவர் வாழ்வில் சந்தித்த மாபெரும் வீரன் நீதான் எனக் கூறச் சொன்னார். உன்னைச் சந்தித்ததில் அவருக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சி என்றும் தெரிவித்தார்” எனக் கூறிவிட்டு விறல்வேலின் பதில் என்னவாக இருக்கும் என்று அவனது முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் அதிர்ச்சியில் உறைந்துபோய் அமர்ந்திருந்தான்.

“நமது கலம் இன்னும் இரு
 தினங்களில் ஒபனேவை அடைந்துவி
 டும். அதன்பிறகு நீ உன் எஞ்சிய
 வாழ்வை யவன தேசத்தில் அடிமையா
 கத்தான் கழிக்க வேண்டும். அங்கிருந்
 துத் தப்பித்துவிடலாம் எனக் கனவிலும்
 எண்ணி விடாதே! நீ என் தலைவிக்குப்
 பணிந்திருக்க வேண்டும். உன் வாழ்வில்
 பெரும் தவறை நீ இழைத்துவிட்டாய்.
 அதற்கான பலனை நீ அடைந்தே தீர
 வேண்டும். உனக்குத் துணைக்கு மந்திர
 சக்திகள் நிறைந்த உன் போர் வாளி
 னையும், எங்களுடனே இருக்கச் சொல்
 லியும் ‘என் தலைவர் அடிமையாகி நான்
 சுதந்திரத்தைக் கொண்டாட வேண்டிய
 அவசியம் இல்லை. என் தலைவர் இருக்
 குமிடமே எனக்கு மகிழ்ச்சியான இடம்’
 எனக் கூறிவிட்ட இம்ஹோடெப்பையும்
 உன்னுடன் இருக்க வைத்திருக்கிறோம்.
 அவனது விசுவாசமும் எனது தலை
 வியைக் கவர்ந்துவிட்டது. இருவரையும்
 அடிமையாக்குவதில் எங்களுக்கு வருத்

தம்தான். வேறு வழியில்லை!” எனக் கூறிக்கொண்டு அங்கிருந்து நகர்ந்தான் கொள்ளையர் தலைவன்.

அபாயத்திலும் தன்னுடனே வந்திருக்கும் இம்ஹோடெப்பை நன்றி கலந்த பார்வையுடன் நோக்கினான் விறல்வேல். ஆனால், ஏற்கெனவே அடிமையாகக் காலம் கழித்த இம்ஹோடெப் எதிர்காலத்தில் நடக்கப்போவதை எண்ணிக் கலங்கியபடியே விறல்வேலை நோக்கினான்.

20.

பெர்பெர்சு

ஒபனே

அகோரா

பெர்பெர்சு பகுதியைச் சார்ந்த ஒபனே துறை முக நகரம் அது. காலைப் பொழுது மிகவும் சுறுசுறுப்பாகக் காணப்பட்டது. கடற்கரைக்கு அருகிலேயே அகோரா எனப்படும் சந்தையும் இருந்ததனால் கடலைகளுக்கு இணையாக மக்கள் கூட்டத்தின் இரைச்சலும் பெருகிக் காணப்பட்டது. எரித்திரி

யன் கடலில் ஆப்பிரிக்கப் பெருங்கண்டத்தில் காணப்பட்ட முக்கியத் துறைமுகங்களுள் ஒபனேவும் ஒன்று. அதற்குக் காரணம் அங்கு நறுமணப் பொருள்கள், [இலவங்கப்பட்டை](#), ஆமை ஓடு ஆகியவற்றுடன் அடிமை வியபாரமும் அமர்க்களமாக நடந்துகொண்டிருந்தது. ஆப்பிரிக்கக் காட்டுப்பகுதியில் சுற்றித் திரிந்த மக்களைப் பிடித்து விற்க ஏற்றப் பகுதியாக ஒபனே விளங்கியது. ஏடமான் துறைமுகத்திலிருந்து தமிழகம் செல்ல நினைக்கும் மாலுமிகள் முதன் முதலில் இந்த ஒபனே துறைமுகத்தில்தான் மரக்கலங்களை இயக்கத் தேவையான அடிமைகளை விலைக்கு வாங்கிச் செல்வர். அடிமைகளின் விலை இந்த ஒபனே சந்தையில் பெரும் மலிவு.

இங்கு மொத்த விலைக்கு அடிமைகளை மலிவாக வாங்கிப் பிறகு யவன தேசம் சென்று அங்கு அதிக விலைக்கு அடிமை வியாபாரிகள் விற்றுவிடுவார்கள். அடிமைகளைக் கொண்டே சில இராச்சியங்கள் பொருளாதாரத்தைச் சீர் செய்து கொண்டிருந்தது. அவற்றில் முக்கியமானது யவன தேசம். யவனத்தில் பெரும் முதலாளிகளே குடிமக்கள்.

தோட்டம், சுரங்கம், சமையல், தச்சு, விவசாயம், பாலியல் போன்ற தொழில்களை அடிமைகளே செய்துகொண்டிருந்தனர். அடிமைகள் என்பவர்கள் பெரும் முதலாளிகளின் உடைமைப் பொருள்களைப் போன்றவர்களே! அதிலும் அடிமைகள் அரை [மினாவிலிருந்து](#) பத்து மினாவரை மலிவான விலைக்கே கிடைத்ததால் பெருஞ்செல்வந்தர்கள் அடிமைகளின் சுகம் மற்றும் உடல்நலத்தைப் பற்றிக் கவலைப்பட மாட்டார்கள். அடிமைகளின் உடல் நலத்திற்குச் செலவு செய்வதை விட அதற்குப் பதில் உடல் நலமுள்ள திடகாத்திரமான புது அடிமைகளை வாங்கிக்கொள்ளவே விரும்புவார்கள். யவனத்தில் ஆணோ அல்லது பெண்ணோ அடிமைப்பட்டுவிட்டால் அவர்களுக்குப் பிறக்கும் குழந்தையும் அடிமையே.

அடிமைகளை யவனர்கள் இரு விதங்களில் பயன்படுத்தினர். ஒன்று வேலைகளைச் செய்ய. மற்றொன்று

https://telegram.me/asdahanlibra

பொழுதுபோக்கு. அடிமைகளை ஒரு அரங்கில் மோதவிட்டுச் சுற்றிக் கூட்டமாக நின்று வேடிக்கை பார்ப்பதையே அவர்கள் பெரும் பொழுதுபோக்காகக் கருதினார்கள். சண்டையிடுபவர்கள் வாள், கோடரி போன்ற ஆயுதங்களை வைத்தே சண்டையிடுவர். அப்போரில் ஒருவனது இறப்பே மற்றவனின் வெற்றியைத் தீர்மானிக்கும். அப்போரில் சண்டையிட்ட அடிமைகள் 'கிளாடியேட்டர்' என அழைக்கப்பட்டார்கள். யார் வெல்வார்கள் எனப் பணம் கட்டிப் பெரும் சூதாட்டமே நடைபெறும். அதில்தான் அந்த மனிதாபிமானமே இல்லாத யவனர்கள் பெரிதும் மகிழ்ந்தார்கள். ஆதலால் போர் புரியும் அளவிற்குப் பெரும் வலிமையுடன் காணப்படும் அடிமைகளுக்கு அங்குப் பெரும் வரவேற்பு உண்டு. அப்படிப்பட்ட போர் செய்யும் அடிமைகளை விலைக்கு வாங்கக் கடும் போட்டியே நடக்கும். வீடு மற்றும் தோட்ட வேலைகளைச் செய்யும் அடிமைகளின் விலை அரை மினா என்

றால் போர் செய்யும் அளவிற்குத் திடகாத் திரமான அடிமைகளின் விலை குறைந்தது பத்து மினா பணமாவது இருக்கும். அடிமைகளை வாங்கப் போட்டி இருந்தால் விலை இன்னும் அதிகமாகும்.

யவனத்தின் பொருளாதாரம் அடிமைகளைக் கொண்டே நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அடிமைகளைக் கொண்டே அனைத்து வேலைகளும் செய்யப்பட்டதால் அதன் உற்பத்தித் திறன் குறைந்தது. ஆகவே, அதனைச் சரிசெய்யும் பொருட்டு அவர்கள் பெருங்கடலைத் தாண்டி தமிழகத்துடன் வாணிபம் வைத்து அவர்களின் தேவைகளை ஈடு செய்துகொண்டார்கள். யவனச் சுரங்கங்களில் தோண்டியெடுக்கப்பட்ட தங்கம் மற்றும் வெள்ளி போன்றவை தமிழகத்தில் குவிந்து தமிழகத்தைச் செல்வச் செழிப்பானதாக மாற்றியது.

யவன தேசத்தில் அடிமைகளுக்கு மக்கள் பிரதிநிதியைத் தேர்ந்தெடுக்கும்

உரிமை இல்லாததால் அவர்களைப் பற்றிக் குரல்கொடுக்கவோ அல்லது அவர்களின் உரிமைக்குப் போராடவோ யாரும் துணியவில்லை. கிரேக்கர்களின் ஆதிக்கம் குறைந்து பிறகு ரோமானியர்களின் ஆதிக்கம் வலுப்பெற்ற காலத்தில் மனித அடிமைகளின் நிலை இன்னும் மோசமானது. பெரும் செல்வந்தர்களைத் திருப்திப்படுத்தவே ரோம் பல நாடுகளுடன் போரிட்டுத் தோற்கடித்துத் தோற்ற நாடுகளின் மக்கள் மற்றும் படை வீரர்களை அடிமைப்படுத்தினர்.

யவனத்தின் அடிமைகளின் தேவையை ஒப்பனே'வின் அடிமைச் சந்தையில் நிரம்பியிருந்த அடிமைகளைக் கொண்டே எளிதில் தீர்மானித்துவிடலாம். நறுமணப் பொருள்கள், இலவங்கப் பட்டை மற்றும் ஆமை ஓடுகளை விட அடிமைகளின் மூலம் கிடைக்கும் வருமானம் அதிகம்.

ஒபனே [அகோராவில்](#) கை மற்றும் கால்கள் கட்டியபடி அடிமைகள் உடல் தகுதிகளின் அடிப்படையில் தரம் பிரிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். ஆண்களில் உடல் வலிமையுடன் போர் செய்பவர்கள் ஒரு பிரிவு மற்றவர்கள் அனைவரும் சுரங்கம், கலம், தோட்டம் ஆகியவற்றிற்கு வேலை செய்பவர்கள் என இரு பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தனர். சிறுவர்கள் தனியாகவும், சிறுமிகள் தனியாகவும் நிற்க வைக்கப்பட்டிருந்தனர். பெண்கள் அவர்களின் வயது, அழகு மற்றும் வெளிப்புறத் தோற்றம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டுத் தனித்தனியாகத் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

அடிமை வியாபாரிகள் பலர் பல அடிமைகளை விலைக்கு வாங்கி, அவர்களின் கைகளைப் பெரும் மரங்களில் பிணைத்து அவர்கள் தப்பிக்கா வண்ணம் கொண்டு சென்றுகொண்டிருந்தனர்.

அடிமைகளோடு அடிமையாக
விறல்வேலும், இம்ஹோடெப்பும் கைகள்
பிணைக்கப்பட்டுத் தனியாக நிற்க வைக்
கப்பட்டிருந்தனர். அவர்கள் இருவரை
யும் வியாபாரிகள் வாங்குவதற்கு விலை
பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்
குள் போட்டி அதிகமாகவே கொள்ளை
யர் தலைவன் இருவரையும் ஏலம் விடத்
தொடங்கினான்.

இருவரையும் ஏலம் விடுவதற்கு
முன் அவன் சில நிபந்தனைகளை
விதித்தான். அவன் விதித்த நிபந்தனை
யைக் கேட்டதும் வியாபாரிகள் பலர்
திரும்பிச் சென்றுவிட்டனர்.

அப்போது ஒரு யவனப் பெண்
ஒருத்தி அவர்கள் இருவரையும் கண்டு
விலை பேசத்தொடங்கினாள். அவளது
உடலில் தசைகள் அளவுக்கதிகமாகச்
சேர்ந்திருந்ததால் அவளது உடல் பருத்
துக் காணப்பட்டது.

ஏளனப் பார்வையுடனே அவளி
டம் சென்ற கொள்ளையர் தளபதி,
“விலைக்கு வாங்கினால் இவர்கள் இரு
வரையும் ஒன்றாகத்தான் வாங்க வேண்
டும். இவர்களை யவனத்தில் அடிமை
வீரர்களாகவே பயன்படுத்த வேண்
டும். மற்ற வேலைகளுக்கு உட்படுத்தக்
கூடாது. இந்த இரு நிபந்தனைகளுக்கும்
நீ உட்பட்டால் இவர்களை அழைத்துச்
செல்லலாம்” என அவனது நிபந்தனை
களை உதிர்த்தான்.

அவர்களின் நிபந்தனைகளைக்
கேட்டதும் இருவரையும் ஆராய்ந்தவள்,
“இவர்களில் இந்த முரட்டு யவனனை
வேண்டுமானால் அடிமை வீரனாக விற்
கலாம். ஆனால், மற்றொருவன் சண்
டையிடுவதற்குத் தகுந்த உடல் வளம்
இல்லையே! பார்ப்பதற்கு இளம் வய
துடையவனாக இருக்கிறானே, இவன்
முரட்டு காட்டுமிராண்டிகளின் தாக்குத
லைச் சமாளிப்பானா?” என வினவினாள்.

“பெண்ணே, வயதைக் கண்டு அவரது திறமையைச் சோதிக்க வேண்டாம். இந்த யவனனுக்குத் தலைவன் அவன்தான். உனக்கு அவன் மீது ஐயம் இருந்தால் அவர் இடையில் தொங்கும் வாளைப் பார். அதன் பரிமாணத்தைப் பார்த்த பிறகுமா உனக்குச் சந்தேகம்? அவர் தமிழகத்தின் சோழ நாட்டு படைத் தலைவன். பெரும் வீரன். யவனத்திற்கு அழைத்துச் சென்றால் உனக்குப் பெரும் வெகுமதி கிடைக்கும். அப்புறம் உன் விருப்பம்!” எனக் கூறியவன் அவளைக் கண்டுகொள்ளாமல் சத்தமெழுப்பி மற்ற அடிமை வியாபாரிகளை அழைக்கலானான்.

கொள்ளையர் தளபதி கூறியதைக் கேட்டு சிந்தித்த அப்பெண், “சரி உன் இரு நிபந்தனைகளையும் நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். விலையைக் கூறு!” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

“இருவரும் சேர்த்து ஐம்பது மினா”
என விலை கூறினான் கொள்ளையர்
தளபதி.

அவன் தெரிவித்த விலையைக்
கேட்டவள் சிரித்தபடியே, “நான் இரு
வருக்கும்தான் விலையைக் கேட்டேன்.
உனக்கும், உனக்குக் காவலாக இருக்
கும் இன்னும் மூவருக்கும் சேர்த்து
விலையைக் கேட்கவில்லை. வாங்கும்
அளவிற்குக் கூறு!” என்றாள் சற்றுக் கடு
மையான குரலில்..

அதே நேரம் தனது மரக்கலத்தைச்
செலுத்துவதற்கு வேண்டிய அடிமை
களை வாங்குவதற்கு அங்கு வந்த ஹிப்
பாலாஸ் அவர்களைப் பார்த்துவிட்டான்.
விறல்வேலைக் கண்டவன் கலங்கியப
டியே அவனிடம் சென்றான். அருகில்
நின்ற கொள்ளையர் தளபதிக்குத் தனது
வணக்கத்தைத் தெரிவித்தவன், “ஏன்
இவர்கள் இருவரையும் இங்கு அழைத்து

விற்க வந்திருக்கிறீர்கள்?" என வினவினான்.

“ஆண்ட்ரிமேடாவின் கட்டளை இது. இவர் பெரும் வீரர். இவரது வீரத்திற்கு ஏற்ற அங்கீகாரம் யவனத்தில் கிளாடியேட்டராகச் சண்டையிட்டால் மட்டுமே கிடைக்கும் என்று எங்கள் தலைவிகருதிவிட்டார். ஆதலால் இவரை விற்க வந்துள்ளோம்!” என்றான்.

கைகள் இரண்டும் தூணுடன் பின்னால் கட்டப்பட்டு, கயிறு கட்டியிருந்த இடத்தில் தோல் சிவந்து காயமாகி குருதி கசிந்துகொண்டிருந்தது. அடிமையாக அடிபட்டாலும் கம்பீரத்துடன் நின்றுகொண்டிருந்த விறல்வேலிடம் வந்த ஹிப்பாலாஸ், “தம்பி, என்னை மன்னித்துவிடு. நான் உனக்குக் கொடுத்த வாக்குப்படி அனைத்து அடிமைகளுக்கும் விடுதலை அளித்துவிட்டேன். விடுதலை மட்டுமல்லாமல் அவர்கள் அனைவருக்கும் வேண்டிய அளவு தங்கத்

தையும் அளித்திருக்கிறேன். நீ ஆண்ட்ரிமேடாவுடன் மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பாய் என்றே உன்னை அவளிடம் விட்டேன். ஆனால்...” என்றபடியே பேச்சு வராமல் திணறினார்.

அங்கு நின்ற யவனப் பெண்ணிடம் சென்ற ஹிப்பாலாஸ், “நான்தான் கடற்மாலுமி ஹிப்பாலாஸ், என்னைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா?” என வினவினார்.

“ஆமாம்! உங்களைப் பற்றி நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். தமிழகத்திற்கு எரித்திரியன் கடல் வழியாகப் பருவக்காற்றைப் பயன்படுத்திப் பயணிக்க வழியைக் கண்டறிந்தவர் தாங்கள் தானே! தாங்கள்தான் ஹிப்பாலாஸ் என்பதை உங்கள் இருவரின் உரையாடலில் இருந்தே கண்டறிந்துவிட்டேன். மேலே கூறுங்கள்!” என்றாள்.

அவள் வாய் முழுக்க எதையோ அடைத்து மென்றுகொண்டே பேசிக்

கொண்டிருந்ததால் அவள் பேசிய பொது
எச்சில் வாயிலிருந்து தெரிக்கவே செய்
தது. அதைப் பொறுத்துக்கொண்ட ஹிப்
பாலாஸ், கொள்ளையர் தளபதி கூறிய
ஐம்பது மினா பணத்தைக் கொடுத்து,
“இவர்கள் இருவரையும் நீயே வாங்கி
கொள். கொடுத்த சொல்லுக்குக் கட்
டுப்பட்டவர் அவர். மற்ற அடிமைகளைப்
போன்று இவரைத் துன்புறுத்த செய்
யாதே. மரியாதையுடன் நடத்து. இவர்
மாபெரும் வீரர். இவரை யவனத்திற்கு
அழைத்துச்சென்றுவிடு. தப்பிக்க விட்டு
விடாதே. இவரது இந்த நிலைக்குக் கார
ணம் நான்தான். இவர் தப்பித்தால் எனது
உயிர் போய்விடும். எச்சரிக்கை” எனக்
கூறியவர் மேலும் சிறிது பணத்தைக்
கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்
காமல் அங்கிருந்து அவருக்குத் தேவை
யான அடிமைகளை வாங்கிக்கொண்டு
சென்றுவிட்டார்.

ஹிப்பாலாஸ் கூறியதைக் கேட்ட
தும் அவன் அளித்த ஐம்பது மினா

பணத்தைக் கொள்ளையர் தளபதியிடம் கொடுத்து வாங்கிக்கொண்டாள்.

கொள்ளையர் தளபதியும் அவள் அளித்த பணத்தை வாங்கிக் கொண்டவன், “வீரனே, உன்னை விற்பதால் கிடைக்கும் பணத்தை ஆண்ட்ரிமேடா கொண்டு வரச் சொல்லிப் பணித்திருக்கிறார். நான் புறப்படுகிறேன். திறமையிருந்தால் யவனத்தில் சண்டையிட்டு உயிர் பிழைத்து விடுதலை அடைந்து வா. நரம் படியால் என்னைத் தாக்கினாய் அல்லவா! உன் வர்மக் கலையைக் கொண்டு யவனத்தில் தப்பிக்க முயற்சி செய்!” எனக் கூறியவன் யவனப் பெண்ணைத் தனியாக அழைத்துச் சென்று அவளிடம் ரக சியமாக எதையோ தெரிவித்தவன் பிறகு எச்சரித்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டான்.

சண்டையிடும் இரு திறமை வாய்ந்த அடிமைகள் கிடைத்ததோடு மட்டுமல்லாமல் ஹிப்பாலாசிடமிருந்து இனாமாகப் பணமும் கிடைத்துவிட்ட

மகிழ்ச்சியில் இருவரையும் ஒட்டக வண்டியில் ஏற்றிப் பயணத்தைத் தொடங்கினாள்.

அடிமைகள் அனைவரையும் விடுவித்த செங்குவீரனே அடிமையாகிப் போன நிலையைக் கண்ட இம்ஹோடெப் வருத்தத்துடன் அமர்ந்திருந்தான். செங்குவீரனும் இவர்களிடமிருந்து எப்படித் தப்பிக்கலாம் என்ற நினைப்புடனே ஆடி ஆடி சென்ற ஒட்டக வண்டியில் அமர்ந்திருந்தபடியே பயணித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது மனதில் சிந்தனைகள் சுழலத் தொடங்கின.

“இம்ஹோடெப், நாம் யவனம் செல்லும் பாதையில்தான் பயணித்துக் கொண்டு இருக்கிறோமா?” என வினவினான் செங்குவீரன்.

“ஆம் தலைவரே!”

“தரை மார்க்கமாகச் செல்லப் போகிறோமா? அல்லது கடல் மார்க்கமாகச் செல்லப் போகிறோமா?”

“தெரியவில்லை தலைவரே! ஆனால் இந்தப் பாதை மலோய் செல்லும் பாதை.”

“மலோய் என்றால் ஏடமானுக்கு எதிர் புறமாக இருக்கும் துறைமுக நகரம் தானே!”

“ஆம் தலைவரே!”

“இந்த ஒட்டக வண்டியில் பயணிப்பது பெரும் இடையூறாக இருக்கிறது இம் ஹோடெப். கைகள் இரண்டும் பின்னால் கட்டப்பட்டிருப்பதால் வண்டி கற்களில் தாவிக்க குதிக்கும்போது வலி விண் என்று ஏறுகிறது. அவளிடம் மலோய் சென்ற பிறகு கடல் மார்க்கமாகப் பயணிக்கப் போகிறோமா எனக் கேள். மரக்கலத்தில் பயணித்தால் உடலில் அலுப்பாவது தோன்றாமல் இருக்கும்!” எனச் செங்

குவீரன் யவன மொழியில் இம்ஹோ
டெப்பிடம் கூறிக்கொண்டிருந்த போது
அவர்களின் உரையாடலை இடைமறித்
தவள், “வீரரே, நாம் யவனம் வரை
தரை மார்க்கமாகவே பயணிக்கப் போகி
றோம். கடல் வழியாகப் பயணிக்கப்போவ
தில்லை. மலோயில் என் கணவர் இருக்
கிறார். அவரை அழைத்துக்கொண்டு
நாம் அடுலிஸ், பெரினிஸ் வழியாக அர்
சினியோ சென்று அங்குதான் மரக்கலம்
வழியாகக் கிரேக்கம் செல்லப் போகி
றோம்” என்றாள்.

அவளிடம் பேச்சுக்கொடுக்க
விரும்பிய இம்ஹோடெப், “உன்
கணவரை எதற்காக நீ அழைத்து
வரவில்லை. அடிமை வியாபாரத்தைப்
பெண்கள் செய்வதில்லையே? நீ மட்
டும் விதிவிலக்காகச் செய்துகொண்டி
ருக்கிறாய். அவர்களால் உனக்கு ஆபத்து
நேர்ந்துவிட்டால் என்ன செய்வாய்?” என
வினவினான்.

அதற்கு அவள், “இந்த வியாபாரத்தை என் கணவர்தான் செய்து கொண்டு இருந்தார். சில வருடங்களுக்கு முன் ஒரு விபத்தினால் என் கணவருக்குக் கை மற்றும் கால்கள் இழுத்துக்கொண்டது. அவரால் சரியாகப் பேச இயலவில்லை. ஆதலால்தான் அவரது பணியை நான் செய்ய வேண்டி உள்ளது!” என்றாள் வருத்தத்துடன்.

“அவரது உடல் நலம் விரைவில் குணமடையட்டும். எங்களுக்கு இப்போது பசிக்கிறது. இந்த ஒட்டக வண்டியில் பயணிப்பது மிகுந்த உடல் வலியைக் கொடுக்கிறது. சில நாழிகைப் பொழுது பயணிப்பதற்கே இந்த நிலை. இன்னும் பல கிழமைகள் பயணிக்க வேண்டும்!” என நொந்துகொண்டான் இம்ஹோடெப்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் வண்டியை ஓரமாக நிறுத்தி பையிலிருந்த காய்ந்து போன சில கோதுமை ரொட்

டித் துண்டுகளை எடுத்து இருவரிடமும் கொடுத்தாள். கைகள் பின்னால் கட்டப் பட்டிருப்பதால் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

அவர்களின் நிலையைப் பார்த்தவள், “தங்களை என்னிடம் விற்றவர் என்னைத் தனியாக அழைத்துச் சென்று என்ன கூறினார் தெரியுமா?” என வினவினாள்.

“அவர் ரகசியமாகப் தங்களிடம் கூறியதை நாங்கள் எப்படி அறிவோம்?” எனப் பதிலுக்கு வினவினான் விறல்வேல்.

“தங்களைப் பெரும் வீரர் என்றார்.”

“அதனால்தானே எங்களை விற்று விட்டார்.”

“அதுமட்டுமல்ல...”

“அப்புறம் என்ன?”

“தங்களை அடிமையாக விற்பதில் அவருக்கு உடன்பாடு இல்லையாம்.”

“உடன்பாடு இல்லையா?”

“ஆம்!”

“இது புதுக்கதையாக அல்லவா இருக்கிறது?”

“கதையல்ல. அவர் கூறியது உண்மை. அவரது விழிகளில் அதனை நான் உணர்ந்தேன்.”

“ஓ. தங்களால் ஒருவரின் விழியைப் பார்த்தே அவர் கூறுவது உண்மையா அல்லது பொய்யா எனக் கண்டறிந்து விட இயலுமா என்ன?”

“ஆம் வீரனே!”

விறல்வேல் இளநகை ஒன்றை உதிர்த்துவிட்டு “அப்புறம் என்ன கூறினார்?” என வினவினான்.

“உங்களுக்கு வேண்டியவற்றைச் செய்துதரச் சொல்லி கட்டளையிட்டார்.

அதுமட்டுமல்ல நிறையப் பணத்தையும் அளித்தார்” என்றவள் கை நிறையப் பணத்தையும் எடுத்துக் காண்பித்தாள்.

அவளது பேச்சும் செயலும் அவர்கள் இருவருக்கும் வியப்பாக இருந்தது.

“உங்களிடம் சில செய்திகளை அவர் கூறச் சொன்னார்.”

“என்ன செய்தி?”

“உங்கள் திறமை மீது அவருக்குப் பெரும் நம்பிக்கை இருக்கிறதாம். ஆதலால் நீங்கள் இருவரும் யவன தேசத்தில் அடிமைத்தளையிலிருந்து விடுதலை பெற்றுவிடுவீர்கள் என்று அவர் திடமாக நம்புவதாகத் தெரிவித்தார்.”

“ம்ம்ம்.”

“உங்களின் வரவுக்காக எரித்திரியன் கடலில் காத்திருப்பதாகவும் அவர் தெரிவிக்கச் சொன்னார்!”

“ம்ம்ம்ம்!”

“அவரது தலைவியின் கட்டளையை மீற இயலாமல்தான் உங்களை அடிமைப்படுத்திவிட்டதாகவும் தெரிவித்தார்!”

“பிறகு ஏதேனும்?”

“கடைசியில் அவரது உயிரைக் காப்பாற்றியவர் தாங்கள் தானாம். ஆதலால் உங்களுக்கு நன்றியுடன் இருக்க விரும்புவதாகவும் தெரிவித்தார்.”

அவள் கூறக் கூற விறல் வேல் பெரும் வியப்பையும், ஆச்சர்யத்தையும் ஒருசேர அடைந்தான். யவனர்களின் மனோபாவத்தைப் புரிந்து கொள்ள இயலாமல் விறல்வேல் தவித்தான்! அவள் கூறியதை எண்ணிப்பார்த்தவனின் முகத்தில் வெற்றுப் புன்னகை ஒன்று தவழ்ந்து விட்டுச் சென்றது.

“உங்கள் இருவரையும் நான் நம்பலாமா?” என வினவினாள் யவனப் பெண்.

“எதற்கு நீ எங்கள் இருவரையும் நம்ப வேண்டும்?”

“உங்கள் தலைவர் உங்களை நன்கு கவனிக்கச் சொல்லிக் கட்டளை யிட்டிருக்கிறார். அதற்காகப் பணத்தையும் கொடுத்திருக்கிறார்!”

“அவர் எங்களுக்குத் தலைவர் இல்லை. இவரால் தோற்கடிக்கப்பட்ட வன்தான் அவன்!” கோபமாக இம்ஹோ டெப்பிடமிருந்து சொற்கள் வெளிப்பட்டது.

“சரி. சரி! கோபம் வேண்டாம். நான் உங்களின் கை விலங்குகள் இரண்டையும் அவிழ்த்துவிடப் போகிறேன். நீங்கள் எனக்குச் சில வாக்குகளை அளிக்க வேண்டும்!”

“என்ன?”

“இருவரும் என்னைத் தாக்கிவிட்டுத் தப்பிக்கக் கூடாது. அதுமட்டுமல்ல நாம் பயணிக்கப்போகும் பாதை ஆபத்தா

னது. முரட்டுக் கள்வர்கள் நம்மைத் தாக்கலாம். அவர்கள் தாக்கினால் என்னை மட்டுமல்ல உங்களையும் சேர்த்துக் கொன்றுவிடலாம். நீங்கள் இருவரும் சேர்ந்து போரிட்டால் நாம் அனைவரும் உயிர் பிழைக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது!” என்றாள்.

“சுதந்திரமாக இருந்த எங்களை அடிமைப்படுத்தி அழைத்துச் செல்வது மட்டுமல்லாமல் உனது பாதுகாப்பிற்கு எங்களைப் பணிப்பது சரியான யோசனைதானா? சிந்தித்து முடிவெடுத்துக் கொள்!” என்றான் இம்ஹோடெப்.

“நான் ஏற்கெனவே சிந்தித்துவிட்டேன்! இருவரும் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டவர் என்று ஹிப்பாலாஸ் தெரிவித்தாரே. இவர் தமிழகப் படை வீரர்களுள் ஒருவர். நிச்சயம் ஒரு பெண்ணைத் தாக்கித் தப்பிக்கும் இழிந்த செயலை செய்யமாட்டார் என நம்புகிறேன். இருவரும் அடிமையாகி யவனத்தில் சமர் செய்தே

எஞ்சியகாலத்தைக் கழிக்க வேண்டும் என்பது உங்கள் விதி! இப்போது நீங்கள் முடிவெடுக்க வேண்டியது ஒன்றே ஒன்றுதான். உங்கள் கை விளங்குகளை அவிழ்க்க நான் தயார். வசதியுடன் பயணிக்க விரும்புகிறீர்களா? அல்லது இப்படியே எஞ்சிய இரண்டு திங்கள் காலப் பயணத்தையும் கழிக்க விரும்புகிறீர்களா? விரைந்து பதிலளியுங்கள்!”

இருவரும் பதில் கூறாமல் அமைதியாகவே அமர்ந்திருந்தார்கள்.

“நான் அவிழ்த்துவிட்டால்தான் உங்களால் அந்த ரொட்டித் துண்டுகளையே சாப்பிட இயலும். நான் அவருக்குக் கொடுத்த வாக்கினைப் போல உங்கள் இருவரையும் அடிமைகளைச் சண்டைக்கு விடுபவர்களிடம் ஒப்படைத்து விடுகிறேன். அதன் பிறகு உங்களுக்குத் திறமையிருந்தால் அங்கிருந்து தப்பிவிடுங்கள்! அது உங்கள் பாடு. உங்களால் எனக்கு எந்த இடையூறும் நேரக் கூடாது!”

அவள் கூறுவதைக் கேட்ட விறல் வேலுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. யவனம் செல்லும் வரை நன்றாக உணவுண்டுப் பயணித்தால்தான் அங்குச் சண்டையிட இயலும் என்பதை உணர்ந்தவன் அவளது ஒப்பந்தத்திற்கு ஒப்புக் கொண்டான்.

உடனே அவர்கள் இருவரது கைகளையும் அவிழ்த்துவிட்டாள். அவள் அளித்த ரொட்டித் துண்டுகளை உண்டு இருவரும் பசியினைப் போக்கிக்கொண்டார்கள்.

அடுத்த இரு நாள் பயணத்திற்குப் பிறகு மலோய் துறைமுகத்தை அடைந்திருந்தார்கள் மூவரும். அங்கு அவர்கள் மூவரையும் அந்த யவனச்சியின் கணவன் வரவேற்றான். அடிமைகளைக் கை விளங்கு இல்லாமல் அழைத்து வந்ததைக் கண்டவன் பெரும் அதிர்ச்சியடைந்து தனது மனைவி மீது பெரும் கோபமும் கொண்டான். பிறகு அவள்

அதற்கான காரணத்தைத் தெரிவித்ததும் விறல்வேல் மற்றும் இம்ஹோடெப் மீது அவனுக்குச் சிறிது மரியாதையும் தோன்றியது.

அவரது ஒரு பக்க கை மற்றும் கால் இழுத்துக்கொண்டு காணப்பட்டதால் அவரால் நேராகக் கூட நிற்க இயலவில்லை. பேச்சும் தெளிவாக இல்லை. நோய்வாய்ப்பட்டுக் காணப்பட்ட அந்த யவனனையே கண் அசைக்காமல் அதிர்ச்சியடைந்து வியப்பில் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் விறல்வேல்.

அவனது முகத்தில் அதிர்ச்சியைக் கண்ட இம்ஹோடெப், “அவரைக் கண்டு ஏன் தலைவரே அதிர்ச்சியடைந்து காணப்படுகிறீர்கள்?” என வினவினான்.

ஆனால் இம்ஹோடெப்பின் கேள்விக்குப் பதிலளிக்காத விறல்வேல், யவனனிடம் சென்று, “உங்களுக்கு எதனால் இப்படி ஆயிற்று? யார் உங்களைத் தாக்கினார்கள்?” என வினவினான்.

அப்போது பதிலுக்கு யவனச்சி,
“ஒரு விபத்தில் அடிபட்டு இவருக்கு இப்
படி ஆகிவிட்டது. நான் தான் தெரிவித்
தேனே!” என்றாள் வருத்தத்துடன்.

“உங்கள் கணவர் பொய் சொல்கி
றார்.”

“பொய் சொல்கிறாரா?”

“ஆம்!”

“என் கணவர் என்னிடம் பொய்
உரைத்தது இல்லை!”

யவனனிடம் சென்ற விறல்வேல்
அவரது கண்களைப் பார்த்தபடியே. “யார்
உங்களை இப்படித் தாக்கினார்கள்?”
என அதட்டலுடன் வினவினான்.

“என் மனைவிதான் கூறுகிறாளே!
சிறு விபத்து நேர்ந்துவிட்டது. ஆத
லால்....”

“விபத்துதானா? நான் வர்ம தாக்கு
தலோ என்று நினைத்துவிட்டேன். உங்

களுக்கு நான் வைத்தியம் பார்க்கி
றேன்” என்று கூறிய விறல்வேல் யவ
னனின் கழுத்தில் தாக்கப்பட்டுச் சீர்கு
லைந்திருந்த ஒரு வர்ம முடிச்சினைக்
கண்டறிந்து நீவி விட்டான். பிறகு,
அவரது காலின் மூட்டுக்குப் பின்புறத்
தில் அவனது கட்டை விரல் நகத்தைப்
பதித்து நரம்பு ஒன்றை அழுத்தினான்.
கண நேரங்கள் வலி பொறுக்க இய
லாமல் அந்த யவனன் துடிக்கலானான்.
உடனே இம்ஹோடெப் ஓடி வந்து அவன்
அசையா வண்ணம் பிடித்துக்கொண்
டான். அடுத்தக் கணம் யவனனது உடல்
சீராகிவிட்டது.

யவனனது உடலை விறல்வேல்
குணமாக்கியமைக்கு நன்றி தெரிவித்த
வன், இருவருக்கும் தரமான சுவையான
உணவுகளை வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டு
அங்கிருந்து நகர்ந்தான்.

விறல்வேல், “யவனத்தை நாம் எப்
போது அடைவோம்?” என வினவினான்.

“இன்னும் இரு திங்களுக்குள்!”

“ம்ம்ம். யவனத்தை அடைந்தபிறகு ஆறு திங்களுக்குள் நான் தப்பித்துத் தமிழகம் நோக்கி வீசும் பருவக்காற்றினைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட வேண்டும். இல்லையேல் இன்னும் ஒரு வருடம் நான் காத்திருக்க வேண்டும்.”

“நிச்சயமாக நாம் புறப்பட்டுவிடுவோம்!”

“ஹிப்பாலாசிடமிருந்து விடுவிக்கப்பட்டவர்கள் எங்கு இருப்பார்கள்?”

“யவனத்தில்தான் இருப்பார்கள்!”

“உறுதியாகத் தெரியுமா?”

“உறுதியாகத் தெரியும் தலைவரே! நான் அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டேன். விடுதலை செய்யப்பட்டால் யவனத்தில் சந்திக்கலாம் என்று!”

“நல்லது!”

இம்ஹோடெப் அமைதியாகவே
நின்றான்.

“யவனத்திலிருந்து நாம் விடுதலை
செய்யப்பட்டாலோ அல்லது தப்பித்
தாலோ நாம் பயணிக்கத் தயாராகக் கலம்
தேவை. அதைத் தயார் செய்வது உன்
பணி!”

“நிச்சயம் தலைவரே! தமிழகம்
நோக்கி வரும் வணிகர்களுடனே நீங்கள்
நிச்சயம் தமிழகம் திரும்புவீர்கள்.”

“ம்ம்ம். வரும் காலங்கள் நமக்குப்
பெரும் சவால் நிறைந்தவை! எச்சரிக்
கையுடன் இருக்க வேண்டும்.”

“சரி தலைவரே!” என இம்ஹோ
டெப் கூறவும், அங்கு நான்கு புரவிக
ளுடன் யவனத் தம்பதிகள் வருவதற்கும்
நேரம் சரியாக இருந்தது.

நீண்ட நாட்கள் கழித்துப் புரவியில்
பயணிக்கப்போவதை எண்ணிய விறல்
வேல் அவனது கவலைகளை மறந்து

உற்சாகமானான். நால்வரும் புரவிகளில் ஏறிக்கொண்டு அர்சினியோ நோக்கி நீண்ட பயணத்தைத் தொடங்கலானார்கள்.

அடிக்குறிப்பு:

1. இலவங்கப்பட்டை - Cinnamon

2. மினா - அக்கால யவன தேச நாணயத்தின் பெயர். ஒரு மினா என்றால் பதினெட்டு அமெரிக்க டாலர் மதிப்பு இருக்கலாம் என வரலாற்று அறிஞர்கள் கருதுகிறார்கள். (அரை மினா - 9 \$, பத்து மினா - 180 \$)

3. அகோரா - சந்தை. நாளங்காடி (புகாரின் பகல் நேர சந்தை) மற்றும் அல்லங்காடி (புகாரின் இரவு நேர சந்தை) போன்று எரித்திரியன் கடலுக்கு அப்பால் மேற்கில் காணப்பட்ட நாடுகளின் சந்தைக்கு அகோரா என்று பெயர்.

21. உயிர் பிழைப்பான் இம் ஹோடெப்

அடிமையாகிப்போன விறல் வேல், இம்ஹோடெப் இருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு யவனத்தை நோக்கி மலோயிலிருந்து அர்சினியோ நோக்கிய நீண்ட கால மற்றும் ஆபத்தான பயணத்தைத் தொடங்கினார்கள். அடிமைகள் இருவரின் நன்னடத்தை மற்றும் யவனனின் பல வருட பிணியைத் தீர்த்ததனால் அவர்களின் மீது தனி அன்பும், பரிவும் யவன

னுக்கு உருவாகியிருந்தது. அவ்விருவரும் விறல்வேல் மற்றும் இம்ஹோடெப்பிற்கு நல்ல நண்பர்களாக மாறியிருந்தார்கள். விறல்வேலும் யவன தேசம் பற்றிய தகவல்களைக் கேட்டுக் கொண்டும் அப்பகுதிகளைப் பற்றி அறிந்துகொண்டும் பயணித்துக்கொண்டிருந்தான். அவ்வப்போது ஒவ்வொரு நாளும் ஓய்வெடுக்கத் தங்கிய வேளைகளில் எல்லாம் விறல்வேல் கடுமையாக வாள் பயிற்சியை மேற்கொண்டான். இம்ஹோடெப்பிற்கும் நுணுக்கங்களைக் கற்றுக்கொடுத்தான். அவனுக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருட்களை ஹிப்பாலாஸ் மற்றும் கொள்ளையர் தளபதி அளித்த பணத்திலிருந்து நிறைவாக வாங்கிக் கொடுத்தாள் யவனச்சி.

மலோயிலிருந்து பயணத்தைத் தொடங்கி வறண்ட பிரதேசத்தின் வழியாக ஒரு கிழமை பயணித்துப் பிறகு சிறிது பசுமை படர்ந்த மலைப் பாறைகள் நிரம்பிய பாதை வழியே நேர் மேற்கே இரு கிழமைகள் பயணித்தவர்கள் ப்டோமால்மெய்கர்களின் வேட்டை நகரத்திலிருந்து இரு நாள் பயணத் தொலைவில் தங்கிக் கொண்டார்கள். மனிதர்

களை வேட்டையாடும் காட்டுமிராண்டி
கள் அங்கு வசிப்பதால் அப்பகுதியை சம
யம் பார்த்தே கடக்க வேண்டும் எனக் கூறி
விட்டான் யவனன். வறண்ட பாலைவனத்
தின் கடுமையான சூழல் விறல்வேலின்
உடல்நிலை ஏற்றுக்கொள்ளாததால் அவ
னது உடலும் நலிவடையத் தொடங்கி
யது. தொடர்ச்சியான நீண்ட காலப் பய
ணம் அவர்களைச் சோர்வடையச் செய்தி
ருந்தது. இறுப்பினும் புதுப்புது இடம், புது
வகையான நண்பர்கள் அவர்களின் பய
ணத்தை உற்சாகப்படுத்தியது.

ஒரு நாள் கழித்துப் பெர்பெர்களின்
வணிகர்கள் பெரும் பாதுகாப்புடன் அப்
பகுதியைக் கடந்தவர்களைப் பார்த்தவர்
கள், அவர்களின் துணையுடனே நால்
வரும் பயணத்தைத் தொடங்கி அடுத்த
இரு கிழமை கழித்துப் பெரீனீசு நகரை
அடைந்தார்கள். அங்கு ஓய்வெடுத்துக்
கொண்ட பிறகு அவர்களிடம் இருந்த
புரவிகளை விற்றுவிட்டு ஒட்டகங்களை
வாங்கிக்கொண்டு எகிப்திய பாலைவ

னங்களில் பயணிக்கத் தொடங்கினார்கள். புழுதிக் காற்றுடன் வீசிய பாலைவனத்தின் வறண்ட காற்று உதட்டிலிருக்கும் ஈரப்பதத்தை உறிஞ்சி வறட்சியடையச் செய்தது. கண்களுக்கு எட்டிய தொலைவு வரை மணலே சூழ்ந்திருந்தது. கானல் நீர் படர்ந்து மணற்பரப்பு முழுவதையும் ஆக்கிரமித்திருந்தது. மலைகளைப் போன்று மணற் குன்றுகளை முதன் முதலில் பார்த்த விறல்வேல் ஆச்சர்யத்தில் மூழ்கினான். அந்த வறண்ட பாலைவனத்திலும் சிறு சிறு குழுக்களாகப் பழங்குடி மக்கள் ஆங்காங்கே வாழ்ந்துகொண்டிருந்ததைக் கண்ட விறல்வேல் அவர்களின் மன வலிமையை நினைத்து வியப்பினை அடைந்தான். வறண்ட பாலைவனத்திலும் சில இடங்களில் காணப்பட்ட நீரூற்றுகள் அவனை ஆச்சர்யத்தில் மூழ்கடித்தது.

வழியில் தென்பட்ட கற்களால் ஆன பட்டைக் கூம்புகளைக் கண்ட

விறல்வேல் அது பற்றி இம்ஹோடெப்பிடம் வினவினான்.

“தலைவரே, இன்னும் இரண்டு நாட்கள் பொறுங்கள். வாழ்வில் நீங்கள் சந்தித்திராத அதிசயம் ஒன்றைக் காட்டுகிறோம்!” எனப் பதிலளித்தான் இம்ஹோடெப்.

பதிலுக்கு விறல்வேல் எதையும் கூறாமல் ‘கற்களால் கட்டப்பட்டிருக்கும் பட்டைக் கூம்பு வடிவ அந்தக் கட்டடங்கள் என்னவாக இருக்கும்?’ என்ற சிந்தனையிலேயே பயணித்தான்.

மேற்கொண்டு இரு நாள் பயணித்தவர்கள் எகிப்தின் [கிசா](#) அருகில் இரவினில் மணற்குன்று ஒன்றின் மீது கூடாரம் அமைத்து ஓய்வெடுத்துக் கொண்டார்கள். பின்னிரவில் குளிர் காற்றுக் கடுமையாக வீசியதால் கூடாரத்தினுள் ஒட்டகத்தோல் கம்பளியைப் போர்த்திக் கொண்டு ஓய்வெடுத்தவன் பரிதியின் உதயத்தை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்

கொண்டு இருந்தான். பாலைவன மணல் குன்றுகளில் தகதகவென்று தங்கத்தைப் போல உதித்த கதிரவனையும், அக்கதிரவனின் செங்கதிர்கள் பட்டு மணல் துகள்களும் தங்கத்துகள்களைப் போன்று மின்னுவதைக் கண்ட விறல்வேல் ஆச்சர்யத்துடன் கண்டு களித்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான். அப்போது அவன் அருகில் வந்த இம்ஹோடெப், “தலைவரே, பாலைவன சுகந்தத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறதே!” எனச் சிரித்தபடியே வினவிக்கொண்டு அவனுக்கருகில் அமர்ந்தான்.

“ஆமாம் இம்ஹோடெப். கடலாக இருந்தாலும், மலையாக இருந்தாலும், பாலைவனமாக இருந்தாலும் இயற்கை படைத்திருக்கும் எழில் பிரமிக்கும்படி இருக்கிறது! புதுப்புது அனுபவங்கள். புதுப்புது மனிதர்கள். காலம் முழுக்க நாடோடியாக வாழ்பவர்களே வாழ்வை அனுபவித்துக்கொண்டு இருக்கிறார்

கள். பயணிக்கத் தொடங்கிய நாட்கள் எல்லாம் புதுப்புது அனுபவங்கள். இயற்கை என்னைப் பிரமிப்படையச் செய்கிறது இம்ஹோடெப்!”

“இந்தப் பாலைவன மணற் துகள்கள் பரிதியின் ஒளியில் தங்கத் துகள்களைப் போன்று மின்னுவதைக் கண்டு மனதைப் பரிகொடுத்துவிடாதீர்கள். கண்களை மூடியபடியே உங்களுக்குப் பின்னால் பாருங்கள்!” என இம்ஹோடெப் கூறியவுடன் கண்களைத் திறந்தபடியே தலையைத் திருப்ப அவன் முன்னிற்கொண்டு அவனது பார்வையை மறைத்துவிட்டான் இம்ஹோடெப்.

“தலைவரே, கண்களை மூடிக் கொண்டு திரும்புங்கள் என்றேன் நான்.”

“கண்களை மூடிக் கொண்டு திரும்பினால் என்னால் எப்படி இம்ஹோடெப் பார்க்க இயலும்?”

“நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்!”

கண்களை மூடிய விறல்வேல், “சரி, கண்களை மூடிவிட்டேன். அடுத்து...” என்றான்.

அவனை எழுப்பிய இம்ஹோடெப். அவனது தோள்களைப் பற்றிக்கொண்டு அருகில் இருக்கும் மணல் குன்றின் உச்சிக்கு அழைத்துச் சென்றவன், “தலைவரே, இப்போது உங்கள் கண்களைத் திறக்கலாம்” என்றான்.

இம்ஹோடெப்பின் செயல்களுக்கான காரணத்தை அறியாத விறல்வேல் கண்களைத் திறந்தான். கண்களைத் திறந்தவன் ஆச்சர்யத்தில் வாயடைத்துப் போய் நின்றான். அவனது கால்கள் இரண்டும் நிற்கும் சக்தியை இழந்துவிட்டதால் அந்த மணல் குன்றின் மீது கைகளை ஊன்றியபடி அமர்ந்துவிட்டான்.

அவனுக்கு முன்னாள் சற்றுத் தொலைவில் பிரமாண்ட வடிவமுடைய பட்டைக் கூம்புக் கல் கட்டிடங்கள் மூன்று

வரிசையாக நின்றுகொண்டிருந்தது. அந்தப் பட்டைக்கூம்பு முழுவதும் தங்கத் தகடுகளால் வேயப்பட்டிருந்ததனால் மணல் குன்றுகளுக்கிடையில் உயர்ந்திருக்கும் தங்க மலையைப் போன்று காணப்பட்டது. அந்தப் பிரமாண்ட மூன்று பட்டைக்கூம்பு வடிவக் கட்டிடங்களுக்கு முன் மூன்று சிறிய பட்டைக்கூம்பு வடிவக் கட்டிடங்கள் காணப்பட்டது. பரிதியின் செங்கதிர்கள் அந்தப் பட்டைக்கூம்புகளின் மீது வேயப்பட்டிருந்த தங்கத் தகடுகளை ஒளிர்ச் செய்துகொண்டிருந்தது.

அவன் வழிகளில் கண்ட சிறு சிறு பட்டைக்கூம்பு மற்றும் முக்கோண வடிவக் கட்டிடங்களை விட அந்த மூன்றும் ராட்சத வடிவில் பொலிவுடன் நின்று கொண்டிருந்தது. இதுவரை மனிதர்கள் எழுப்பிய கட்டிடங்களுள் இந்தப் பட்டைக்கூம்பு கட்டிடங்கள்தான் பிரம்மாண்டமானது என ஆச்சர்யத்துடனே இம் ஹோடெப்பையும் பட்டைக்கூம்புகளையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக்கொண்டு “இம்

ஹோடெப் இந்தப் பட்டைக்கூம்பு வடிவக் கட்டிடங்கள் என்னைப் பிரமிப்பில் ஆழ்த்திவிட்டது. இதற்குப் என்ன பெயர்?" என வினவினான்.

“இதற்குப் பெயர் பிரமிசு.”

“பிரமிசா?”

“ஆம்!”

“பிரமிசு என்றால்?”

“சற்று முன் தாங்கள் பட்டைக்கூம்பு வடிவம் என்றீர்களே. அதே வடிவத்தை நாங்கள் யவன மொழியில் பிரமிசு என்போம்.”

“இம்ஹோடெப், இந்த ஊர் கோயில்கள் மிகவும் அழகாக இருக்கிறது! கடவுளை வணங்கும் இடத்திற்குள் நாம் நுழையும் போது இப்படிப்பட்ட பிரமிப்புதான் மனதிற்குள் தோன்ற வேண்டும். கோயில்களுக்குள் சென்ற பிறகு நாம் கடவுள் நம்மைவிடப் பெரியவன்

என்ற உணர்வு நம்முள் எளிமையாகத்
தோன்றிவிட வேண்டும்” என விறல்வேல்
கூறிக்கொண்டிருந்த போதே இடைம
றித்த இம்ஹோடெப், “தலைவரே, இவை
கோயில்கள் அல்ல!” எனச் சிரித்தபடியே
தெரிவித்தான்.

“கோயில்கள் இல்லையா?” ஆச்சர்
யத்துடன் வினவினான் விறல்வேல்.

“ஆமாம் தலைவரே!”

“கோயில் இல்லையென்றால், அரசர்கள் வாழும் அரண்மனையா? காற்று வசதி கூட இல்லாமல் அரண்மனைகள் இந்த வடிவத்தில் அமைக்க மாட்டார்கள்? பெரும்பாலும் கோயில்கள்தானே இந்த முக்கோண அல்லது பட்டைக் கூம்பு வடிவில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும்.”

“இவை அரசர்கள் வாழும் அரண்மனையும் அல்ல.”

“அரசர்கள் வாழும் அரண்மனையும் இல்லையா? அப்படியெனில்...”

“அவை கல்லறைகள் தலைவரே!”

“கல்லறைகளா?”

“ஆம்!” என இம்ஹோடெப் பதிலளித்ததும் அதிர்ச்சியில் எழுந்துவிட்டான் விறல்வேல்.

அதிர்ச்சியில் மீளாதவனாய், “இந்தப் பகுதி மக்களின் கல்லறைகளா இவை?” என வினவினான்.

“இல்லை தலைவரே, இரண்டாயிரத்து ஐநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த அரசர்களின் கல்லறைகள்தான் இவை. அவர்களின் உடல்கள் பதப்படுத்தப்பட்டு அங்கே பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.”

“இவ்வளவு பிரமாண்டமாக அரசர்களின் கல்லறைகளா?” இம்முறை விறல்வேலின் முகத்தில் இகழ்ச்சி தோன்றியிருந்தது.

அதையும் கவனித்துவிட்ட இம் ஹோடெப், “ஆமாம் தலைவரே! இவை அனைத்தும் கல்லறைகள்தான். அதுவும் அரசர்களின் கல்லறைகள்” என்றான்.

“இம்ஹோடெப் எங்கள் ஊரில் அரசர்கள் இறந்த பிறகு என்ன செய்வார்கள் என்று உனக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியாது தலைவரே, கூறுங்கள்!”

“இறந்த உடலை மற்ற உயிர்கள் உண்டு வாழட்டும் என்று புதைக்கக்கூட மாட்டார்கள். ஆனால் இங்கு...”

விறல்வேல் கூறியதைக் கேட்டதும் வியப்புடன் நின்றுகொண்டிருந்த இம் ஹோடெப்பிடம், “எனக்கு ஒன்று மட்டும் புரியவில்லை. இவ்வளவு பெரிய பிரமிசுக் கட்டிடங்களை அவர்கள் எதற்குக் கட்டினார்கள்? கட்டவேண்டிய அவசியம் என்ன?” என வினவினான்.

“தலைவரே நான் கூறப்போகும் காரணத்தைக் கேட்டால் தாங்கள் எள்ளி

நகையாடுவீர்கள்? அது அவர்களின் நம்பிக்கை. இப்போது கூட அதே நம்பிக்கை இந்தப் பகுதி அரசர்களிடம் பரவலாக இருக்கிறது. வரும் வழியில் அடிமைகள் பலர் கற்களை நகர்த்திக் கொண்டு சென்றார்களே, அக்கற்களை இது போன்ற பிரமிசுக்களைக் கட்டப் பயன்படுத்த போகிறார்கள்!”

“காரணத்தைக் கூறு இம்ஹோ டெப்.”

“இது அவர்களின் நம்பிக்கை தலைவரே, இறந்த பிறகு இந்தப் பிரமிசுக்கள் அவர்களைச் சொர்கத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் என அவர்கள் நம்பினார்கள். மறுபிறப்பு பற்றிய கவலையும் அவர்களுக்கு உண்டு. இப்பிறப்பில் நமது உடல் எப்படி அடக்கம் செய்யப்படுகிறதோ அப்படியே அடுத்தச் சென்மும் இருக்க வேண்டும் என எதிர்பார்த்தார்கள். அதாவது அடுத்தப் பிறப்பிலும் அரசர்களாகவே தாங்கள் பிறக்க வேண்டும்

என அவர்கள் எண்ணினார்கள். அதன் விளைவுதான் இந்தப் பிரமிசு. ஆதலால் தான் அவர்கள் இப்படிப்பட்ட பிரமாண்ட பிரமிசுக்களைக் கட்டி அதைத் தங்கத்தால் வேய்ந்து அவற்றின் மத்தியில் அவர்களின் உடலைப் புதைக்கச் செய்தார்கள். அவர்கள் உடல் எளிதில் அழிந்து விடாமல் இருக்கப் பதப்படுத்திப் புதைத்துவிட்டார்கள். இப்போது அவர்களின் உடலைத் தோண்டிப் பார்த்தாலும் உடல் அழுகாமல் சிதைவடையாமல் காணப்படும் தலைவரே! அவர்களின் உடலைச் சுற்றி அடுத்தப் பிறப்பில் அவர்களுக்குத் தேவையான கன்னிப் பெண்கள், பொன், பொருள் போன்றவற்றையும் புதைத்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்று இப்பகுதி மக்கள் கூறுவார்கள்!”

அவன் கூறுவதைக் கேட்டு அமைதியாகச் சிந்தித்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான் விறல்வேல். பிறகு, “இம்ஹோடெப், இந்தப் பிரமிசு எப்படி அவர்களின்

மறு பிறப்பைத் தீர்மானிக்கும் என நம்பினார்கள்?” என வினவினான்.

“எகிப்திய மன்னர்கள் நட்சத்திரங்கள் சூழ்ந்த இருண்ட வானின் வழியாகச் சொர்க்கத்திற்குச் செல்லும் வழியை இந்தப் பிரமிசுக்கள் திறக்கும் என்று அவர்கள் நம்பினார்கள். மேல் இருக்கும் பிரமிசுவின் கூம்பு முனைக்கு நேர் கீழே அரசனின் உடல் புதைக்கப்பட்டிருக்கும். இந்தப் பிரமிசு வடிவம் அவர்களின் ஆன்மாவினை அவர்களின் உடலோடு அவர்களுடன் புதைத்திருக்கும் பொருட்களோடு சொர்க்கத்திற்கு இட்டுச்செல்லும் என்பது அவர்களின் நம்பிக்கை. ஆதலால் தான் பல ஆயிரக்கணக்கான ஸ்டெடியா தொலைவிலிருந்து கற்களைக் கொண்டு வந்து இப்பிரம்மாண்ட கட்டிடங்களைக் கட்டச்செய்திருக்கிறார்கள்!”

“இம்ஹோடெப், இவற்றில் புதைக்கப்பட்டிருக்கும் அந்த முட்டாள் மன்ன

னின் பெயர் என்ன?" என வினவினான்
விறல்வேல்.

“3பார்வோ மன்னன் டிஜோசெரின்
உடல்தான் அங்குப் புதைக்கப்பட்டுள்
ளது. இந்தப் பிரமிசு அவரது ஆன்மாவை
சொர்க்கத்தில் இருக்கும் கடவுளிடம்
நேரடியாகக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்
என்று அவர் திடமாக நம்பினார்.”

“இம்ஹோடெப் சற்று முன் இவற்
றைக் கண்டபோது மனதில் பெரும் பிர
மிப்பு தோன்றியது. ஆனால், இப்போது
இவை நம்மைப்போன்ற மக்களின் குருதி
மற்றும் உயிர் ஆகியவை சிந்திதான் இப்
பிரம்மாண்டமான கட்டிடம் தோன்றியி
ருக்கிறது என நினைக்கும்போது மன
தில் ஒரு இனம் புரியாத வலி தோன்
றிச் செல்கிறது. ஆனால், அவர்களின்
கட்டுமான உத்தி எனக்கு ஆச்சர்யத்தை
வழங்குகிறது, சுற்றி கண்களுக்கு எட்
டிய தொலைவு வரை மணலே சூழ்ந்தி
ருக்க, பல ஆயிரக்கணக்கான ஸ்டெடியா

தொலைவிலிருந்து சுண்ணக் கற்களைக் கொண்டு வரத் துணிந்த அவர்களின் மன பலம் என்னை வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது” என்றவன் தொலைவில் மின்னிக் கொண்டிருந்த அந்தப் பிரமிசுகளையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

“இந்தப் பிரமிசைக் கட்டுவதற்கான திட்டத்தை வகுத்து இவற்றை முடித்தவன் யார் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என வினவினான் இம்ஹோடெப்.

“எனக்கு எப்படி இம்ஹோடெப் தெரியும்! நீ கூறு நான் தெரிந்து கொள்கிறேன்!”

“நான்தான்!”

அருகில் நின்ற இம்ஹோடெப்பை ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்த விறல்வேல், “விளையாடாதே இம்ஹோடெப்!” என்றான் சிரித்தபடியே.

“நான் விளையாடவில்லை தலைவரே!”

அவனது முகத்தையே விறல்வேல் ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருக்க அங்கு வந்த யவனன், “ஆமாம், இம்ஹோ டெப் கூறுவதில் வியப்படைய என்ன வீரரே இருக்கிறது? அவன் கூறுவது முற்றிலும் உண்மையே!” என்றான் விசமச்சிரிப்புடன்.

விறல்வேல் இருவரது முகத்தையும் மாறி மாறி பார்க்க ஆரம்பித்தான். அப்போது, “பார்வோ மன்னன் டிஜோசெருக்கு இந்தப் பிரமிசுக்களைக் கட்டுவதற்கான திட்டத்தை அளித்து வடிமைத்துக் கொடுத்தவன் அவனது முதன்மை ஆலோசகன் இம்ஹோடெப்! இருவரது பெயரும் ஒன்று என்பதால்தான் இம்ஹோடெப் அதைக் கட்டிய பொறியாளன் நான்தான் என்கிறான்” எனப் பதிலளித்தான் யவனன்.

“இம்ஹோடெப்?”

“ஆமாம் தலைவரே, இம்ஹோ டெப்தான். அவன் பெரும் மந்திரவாதி,

பிரமிசில் புதைக்கப்பட்டிருக்கும் பிணங்கள் மற்றும் அரண்மனையின் காவலன். பார்வோ மன்னனின் முக்கிய ஆலோசகன், மிகச் சிறந்த கட்டுமானப் பொறியாளன், முதன்மைச் சிற்பி, கொல்லன். அவன் மிகச்சிறந்த தத்துவவாதி, கவிஞன், பெரும் மேதை, மருத்துவனும் கூட! இப்படிப் பலவிதங்களில் அவனைப் பற்றிக் கூறிக்கொண்டே போகலாம்.”

“ஆமாம் இந்தப் பிரமிசுக்களைக் காணுகையில் அவனது நுட்பத் திறன் நன்கு தெரிகிறது எனக்கு!”

“அவன் மிகச்சிறந்த மருத்துவன் தான் என்பதை அங்குப் புதைக்கப்பட்டிருக்கும் அரசர்களின் உடல்கள் இன்றும் அழகாமல் உலர்ந்துபோய் இருப்பதிலிருந்து தாங்கள் அறிந்துகொள்ளலாம்!” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த போது பலர் புரவிகளில் கருப்பு உடை அணிந்து அந்தப் பிரமிசுக்களின் முன் காவலுக்கு நிற்க ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களைக் கண்ட

விறல்வேல், “அவர்கள் யார்?” என்று வினவினான்.

பதிலுக்கு இம்ஹோடெப், “அவர்கள்தான் பிரமிசுக்களைப் பாதுகாப்பவர்கள்” என்றான் இம்ஹோடெப்.

“இவர்களின் காவலால்தான் பல்லாயிரக்கணக்கான வருடங்கள் கழிந்த நிலையிலும் இந்தப் பிரமிசுக்களில் பதிக் கப்பட்ட தங்கங்கள் இன்னும் களவு போகாமல் இருக்கிறதா? ஆச்சர்யம் தான்!” என்றான் விறல்வேல்.

“தலைவரே, அவர்கள் காவலுக்கு இருப்பது அந்தப் பிரமிசுக்காகவோ அல்லது அதில் காணப்படும் விலை மதிக்க இயலாத புதையலுக்காகவோ அல்ல!”

“அப்புறம் எதற்காக?”

“அங்குப் புதைக்கப்பட்டிருக்கும் இம்ஹோடெப்பின் உடலுக்குத்தான் காவல் இருக்கிறார்கள்!”

“இறந்தவன் உடலுக்கா இத்தனை காவல்கள்?”

“ஆம் தலைவரே!”

“ஏன்?”

“இம்ஹோடெப் உயிர் பிழைத்து வந்தால் இந்தப் பகுதிக்கு சர்வ நாசம் ஏற்படும் என்பது காலம் காலமாகப் புழங்கி வரும் மக்கள் நம்பிக்கை. ஆதலால் யாரும் அந்தப் பிரமிசுக்குள் சென்று அனுக்கு மீண்டும் உயிர் அளித்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகத்தான்!”

“இதை நம்பியா அத்தனை பேர் காவல் புரிகிறார்கள்?”

“இது இரண்டாயிரம் வருட நம்பிக்கை தலைவரே! வதந்தி என்று யாரும் அவ்வளவு எளிதில் புறந்தள்ளி விட இயலாது!”

“ம்ம்ம்... அவர்களின் நம்பிக்கையை என்னாலும் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது

இம்ஹோடெப். முன்னோர்களின் அச்சத்தில் காரணம் நிச்சயம் இருக்கும். அவற்றை நாம் அலட்சியம் செய்யக் கூடாது!”

“ஆம்! அந்த நம்பிக்கையில்தான் பல்லாயிரக் கணக்கான வருடங்களாக ஒரு குறிப்பிட்ட இன மக்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக அவனது உடலைக் காவல் காத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்!” என்றாள் யவனச்சி.

“பார்வோ மன்னன் டிஜோசெரியின் அந்தரங்க ஆலோசகன் இம்ஹோடெப் எதற்காக மீண்டும் உயிர் பிழைத்து வருவான் என மக்கள் நம்புகிறார்கள்?”

“தலைவரே, அவன் பார்வோ மன்னனுக்குப் பெரும் துரோகம் இழைத்துவிட்டான்; ஆதலால் அவனை உயிரோடு புதைத்துக் கடுமையான தண்டனையை அளித்துவிட்டார்கள். பெரும் மந்திரம் மற்றும் மருத்துவத் திறத்தினால் அவன் ஒரு நாள் உயிர் பிழைத்து வரு

வான் என்றும்; அப்படி அவன் உயிர் பிழைத்து வந்தால் இந்தப் பாலை வன பூமியையே அழித்துவிடுவான் என்ற நம்பிக்கை இங்கிருப்பவர்களிடம் இருக்கிறது! ஆதலால்தான் கடுமையாகப் பாதுகாத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.”

“சரி, கட்டுக்கதைகள் இருக்கட்டும். வா நாம் உள்ளே சென்று அந்தப் பிரமிசை பார்த்துவிட்டு வருவோம்!” என எழுந்தான் விறல்வேல்.

அவனைத் தடுத்த இம்ஹோடெப்”
“தலைவரே, அங்குச் செல்வது ஆபத்து. அது மட்டுமல்லாமல் உள்ளே சென்று விட்டால் வழி தவறி உள்ளேயே சிக்கிக் கொள்வோம். சிக்கல் நிறைந்தது அந்தப் பிரமிசுப் பாதை. அதன் உள்ளே புதைக்கப்பட்டிருக்கும் அரசன் மற்றும் இம்ஹோடெப்பின் கல்லறையைக் கண்டுபிடிப்பது பெரும் கடினம். உள்ளே அகப்பட்டால் மரணம் மட்டுமே பரிசு! அதுமட்டுமல்லாமல்....”

“தொடர்ந்து கூறு இம்ஹோடெப்.”

“அதுமட்டுமல்லாமல் நாம் அடிமைகள். அருகில் செல்வதற்கு நமக்கு அனுமதி இல்லை!”

அந்த மணற் குன்றிலிருந்து சிறிது நேரம் அதைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற விறல்வேல், “சரி... பரிதி மேலே உயரத் தொடங்கிவிட்டது. நாம் அர்சீனியா நோக்கிப் பயணத்தைத் தொடங்குவோம்” எனக் கூறி அவர்களின் பதிலை எதிர்பாராமல் ஒட்டகத்தின் மீது உடைமைகளை ஏற்றலானான்.

கிசாவிலிருந்து பயணத்தைத் தொடங்கியவர்கள் நீல நிறத்தில் பாய்ந்துகொண்டிருந்த [இரு யிஃபி](#) நதியின் நீரோட்டப் போக்கிலேயே கரையில் மேற்கு நோக்கிப் பயணித்தவர்கள், கிசாவிலிருந்து மேலும் ஒரு கிழமைப் பொழுது பயணித்து அர்சீனியா பகுதியை அடைந்தார்கள். அங்கு வண்ண உடை பெரிய அளவில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு

யவன தேசத்திற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அர்சீனியாவிலிருந்து யவனத்திற்கு மத்திய தரைக்கடல் வழியாக மரக்கலம் மூலம் பயணித்த நால்வரும் யவன தேசத்தை இரவினில் அடைந்தார்கள். கொள்ளையர் தளபதிக்கு அளித்த வாக்குறுதியின்படி யவனத்தை அடைந்ததும், விறல்வேல் மற்றும் இம்ஹோடெப் இருவரையும் யவனத் தம்பதிகள் அடிமை வீரர்களாக விற்றுவிட்டு பெரும் பொருள் பெற்றுக்கொண்டு சென்றார்கள்.

கைமாற்றப்பட்டதும், நீண்ட ஈட்டி மற்றும் ஆயுதங்களுடன் சூழ்ந்த யவனக் காவலர்கள் பலர், இரு அடிமைகளையும் மற்ற அடிமை வீரர்களுடன் சேர்த்துச் சிறையில் அடைக்கலானார்கள்.

அடிக்குறிப்பு:

1. Ptolemaic of the hunt.
2. Giza

3. Pharaoh's king Djoser (B.C 2630 – B.C 2611)

4. இடுரு யிஃபி - நைல் நதியின் அக் காலப் பெயர். செமித்திய மொழியில் நகல் என்றால் ஆறு எனப் பொருள். இந்த நகல் வார்த்தையிலிருந்து நைல் என்ற வார்த்தை திரிந்திருக்கலாம் என்பர். ஆனால், தமிழ் சொல்லான நீலம் என்ற வார்த்தைதான் நீல் எனத் திரிந்தது என்று கூறுபவர்களும் உண்டு. அக்காலத்திலிருந்தே தமிழகத்திற்கும் எகிப்திற்கும் யவனர்கள் மூலமாக வணிகப் போக்குவரத்து நடந்ததால் 'நீலம்' என்ற வார்த்தை அங்குப் புழங்க வாய்ப்பிருக்கிறது என்கிறார்கள் மொழியியல் வல்லுநர்கள். பாலைவனத்தில் செல்லும் நைல் நதியானது நீல நிறத்தில் காணப்படுவதையும், கிரேக்கம் மற்றும் லத்தீன் மொழியின் வேர்ச்சொற்கள் பல தமிழில் இருப்பதையும் இங்குக் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

இன்றும் சில இன்றும் சூடான் நாட்டில் பாயும் நைல் நதிக்கு நீல நைல் என்றே பெயர்.

5. இந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலேயே மம்மி-2 ஹாலிவுட் திரைப்படம் எடுக்கப்பட்டது. இம்ஹோடெப்தான் உலகின் முதல் கட்டுமானப் பொறியாளன், மிகச்சிறந்த மருத்துவன், வானியல் அறிஞர்.

"I have heard the words of Imhotep and Hordedef with whose discourses men speak so much."

Source : Ancient Egypt: Anatomy of a Civilisation

22. ஒட்டு கேட்கப்பட்ட திட்டங்கள்

எதிரிப் படைகள் போர் தொடுத்து வந்தாலும் யவனர்கள் திருவிழாக் காலங்களில் அவர்களை எதிர்க்க மாட்டார்கள். கி.மு 480ல் செர்செக்ஸ் தலைமையிலான பாரசீகப் படை யவனம் மீது ஒரு லட்சம் படை வீரர்களோடு போர் தொடுத்து வந்த வேளையில் ஸ்பார்டா நகர இராச்சியம் அதன் அரசன் லியானிடஸ் தலைமையில் வெறும் முன்னூறு வீரர்களையே அவர்களை எதிர்க்க அனுப்பியது. அதற்குக் காரணம் கடவுள் திருவிழா. ஆனால் போரின் முடிவு என்பது படை பலத்தைக்

கொண்டு தீர்மானிக்கப்படுவது அல்ல. அது காலம், சூழல், இடம், போர் வியூகம் ஆகியவற்றைச் சார்ந்தது என்பதைப் புரிந்து வைத்திருந்த ஸ்பார்டா மன்னன் லியானிடஸ் வெறும் முன்னூறு வீரர்களைக் கொண்டு தெர்மோபைலி கணவாயில் பாரசீகப் படையை எதிர்கொள்கிறான். தெர்மோபைலி கணவாயானது ஒரு பக்கம் கடலையும் மறு பக்கம் உயர்ந்த மலைத் தொடரையும் கொண்ட குறுகிய வாயிலை உடையது. அந்தக் குறுகிய பாதை வழியாக முன்னேற முயன்ற பாரசீகப் படையை இரண்டரை நாட்கள் தடுத்து நிறுத்திய லியானிடஸ் கிட்டத்தட்ட 20,000 பாரசீகப் படை வீரர்களைக் கொன்றான். கடைசியில் ஆடு மேய்க்கும் ஒருவன், ஆடுகள் மலையைக் கடக்கும் பாதையைப் பாரசீக வீரர்களுக்குக் காட்டிக்கொடுத்துவிட்டதனால் லியானிடஸ் சுற்றி வளைக்கப்பட்டு அவனது முன்னூறு வீரர்களோடு கொல்லப்படுகிறான். பிறகு திருவிழா முடிந்து வந்த ஸ்பார்டா படையாலும், ஒருங்கிணைந்த கிரேக்க கப்பற்படையாலும் பாரசீகப் படைக்குப் பெரும் சேதம் ஏற்படுகிறது. பாரசீக மன்னன் செர்செக்ஸ் பின்வாங்குகிறான். லியானிடஸ் போன்ற வீரர்களைப் பெற்ற யவன தேசமானது கடவுளின் பெயரால் அதன் பிறகு வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கி

யது. போர் என்றாலும் கடவுளுக்குப் பிறகுதான் அங்கு. அன்று பார்சீகரை முறியடித்துத் தன்னைக் காத்துக்கொண்ட ஒருங்கிணைந்த கிரேக்கமானது பிறகு மாசிடோனிய மன்னன் அலெக்சாண்டரிடம் தோற்றது. அலெக்சாண்டர் இறந்து மாசிடோனிய அரசு சிதைந்ததும் ரோமானியர்களிடம் தோற்று வீழ்ச்சிப் பாதையைச் சந்தித்தது. கி.மு இரண்டாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்தே கிரேக்கமானது ரோமானியர்களிடம் பணியத் தொடங்கியிருந்தது. ரோமானியர்கள் சிறுக சிறுக கிரேக்கத்தை ஆக்கிரமித்ததால் ரோமானியர்களின் பண்பாடும், பழக்க வழக்கமும் கிரேக்கத்துடன் குறுகிய காலத்திலேயே முற்றிலும் கலந்து விட்டது.

விறல்வேல் யவனத்தை அடைந்த காலம் திருவிழாக் காலம். சில கிழமைகள் திறந்த வெளியிலேயே மற்ற அடிமை வீரர்களுடன் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தான். அடிமை வீரர்கள் போர் வீரர்கள் என்பதால் அவர்களுக்கு வேண்டிய உணவில் எந்தக் குறையையும் அவர்கள் வைக்கவில்லை. உணவினை வழங்கியவர்கள் இம்ஹோடெப் மற்றும் விறல்வே

லின் மீது தனிக் கவனம் செலுத்தினார்கள். ஆனால் அவர்களின் உணவு முறை விறல்வேலுக்குப் பெரும் ஆச்சர்யத்தை வழங்கியது. இவன் விரும்பி உண்ணும் காய்ச்சிய பாலினை யவனர்கள் வெறுத்தார்கள். ஆனால், இவன் வெறுத்த திராட்சை ரசம் எனும் தேறலை அவர்கள் விரும்பிப் பருகினார்கள். அவர்களின் கலாச்சாரத்தையும் இவன் வெறுக்கவே செய்தான்.

அன்று மாலை திறந்த வெளி சிறை திறக்கப்பட்டு அடிமை வீரர்கள் அனைவருக்கும் நகரத்தைக் காவல் காக்கும் பணி ஒப்படைக்கப்பட்டது. யாரும் தப்பிக்க முயலக்கூடாது எனும் நிபந்தனையும் விதிக்கப்பட்டிருந்தது. பல வீரர்கள் அவர்களைக் கண்காணித்துக்கொண்டு இருந்தார்கள். தப்பிக்க முயன்ற அடிமைகள் சிலர் அகப்பட, அவர்களின் தலை அப்போதே அடிமைகளின் முன் கொய்யப்பட்டது. அது மட்டுமல்லாமல் அவர்

கள் மேல் அங்கி அணியவும் தடை செய்யப்பட்டிருந்தது.

கையில் கோடரி மற்றும் வாஸ்களுடன் அடிமை வீரர்களான இம்ஹோடெப்பும் விறல்வேலும் நகரத்தைக் காவல்காத்துக்கொண்டு சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது நகரத்தில் அவன் சந்தித்த பெண்களுள் சிலர்தலை முடியைப் பந்து போலச் சுருட்டி தலையின் பின்புறத்தில் கொண்டை போட்டிருந்தனர். ஆனால், பல பெண்கள் தலை முடியை ஒட்ட வெட்டியிருந்தனர். அதைக் கண்ட விறல்வேல், “இம்ஹோடெப், யவனப் பெண்களுக்குக் கூந்தலை நீளமாக வளர்க்க பிடிக்காதா? ஏன் பெரும்பாலான பெண்கள் முடியை ஒட்ட வெட்டியிருக்கிறார்கள்? நீளமாக வளர்ந்தக் கூந்தலை பின்னி, அதில் வாசம் மிகுந்த தாழை மடலையும், செங்கழுநீர் மலரையும் சூடி வரும் எங்கள் ஊர்த்தமிழ்ப் பெண்களைக் காண கண் கோடி

வேண்டும். இனி எப்போது அக்காட்சிகளைக் காணப்போகிறேனோ?" என்றான்.

“தலைவரே, முடியைப் பந்து போலச் சுருட்டி வைத்திருக்கும் பெண்கள் அனைவரும் பெட்ரீஷியன்கள்.”

“பெட்ரீஷியன்களா?”

“ஆம், தலைவரே. அப்பெண்கள் பெரும் பிரபுக்களின் மனைவிமார்கள் அல்லது மகள்களாக இருப்பார்கள்!”

“அப்படியெனில் தலை முடியை வெட்டியிருக்கும் மற்ற பெண்கள்?”

“அவர்கள் ப்லீபியன்கள்!”

“ப்லீபியன்கள் என்றால்?”

“ப்லீபியன்கள் என்பவர்கள் ஏழைகள்” எனக் கூறியவன் பிறகு, “தலைவரே, ஏழைகள் என்பவர்களைவிட அடிமைகள் என்றால் பொருத்தமாக இருக்கும்” என்றான்.

இம்ஹோடெப் கூறியதைக் கேட்ட
விறல்வேல் அதிர்ச்சியுடன் அவனைப்
பார்த்தபடியே, அவனுக்கு முன் சென்ற
மக்கள் திரளைப் பார்த்தான். அங்கு
அவன் கண்ட பெண்களுள் அனைவ
ருமே நீண்ட கூந்தல் இன்றியே வெட்டப்
பட்ட தலையுடன் காணப்பட்டனர். வெகு
சிலரே அரிதாகத் தலைக்குப் பின்னால்
கொண்டையுடன் சென்றுகொண்டிருந்த
னர்.

“ஆமாம் தலைவரே, இங்கு அடி
மைகளுக்கு நீண்ட கூந்தலை வளர்க்கும்
அனுமதி கிடையாது” எனத் தெரிவித்
தான் இம்ஹோடெப்.

மீண்டும் மக்கள் திரளைப் பார்த்த
விறல்வேல் எதையோ கூற வாயெடுத்த
தான். அதற்குள் முந்திக்கொண்ட இம்
ஹோடெப், “தலைவரே, கூந்தல் இல்
லாத பெண்கள் மற்றும் மேல் அங்கி
அணிந்திராத ஆண்கள் அனைவருமே
அடிமைகள்” என்றான்.

இம்ஹோடெப் கூறிய தகவலோடு திரளைப் பார்த்த விறல்வேல் ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். யவனத்தில் சுதந்திர மக்களை விட [அடிமைகளே](#) அதிகம் என்று. எப்படிப் பார்த்தாலும் ஒரு சுதந்திரப் பிரபுக்குக் குறைந்த பட்சம் ஐந்திலிருந்து பத்து அடிமைகளாவது இருக்க வேண்டும் என மதிப்பிட்டான்.

சிந்தித்துக்கொண்டே வந்த விறல்வேல் அந்த நகர இராச்சியத்தின் ஃபாரம் எனும் நடுப் பகுதியை அடைந்தான். அங்குப் பெரும் தத்துவ ஞானிகள் திரண்ட மக்கள் முன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதனைப் பெட்ரீஷியன்களும், ப்லீபியன்களும் கருத்துடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர். அதற்கு அருகில் [ஊமைக் கூத்து](#) நடை பெற்றுக்கொண்டிருந்தன. பின்புலத்தில் சிலர் இசையை இசைத்துப் பாட்டுப் பாட அரங்கத்தில் சிலர் நடித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆண்களே பெண்வேடம் தரித்திருந்தனர். வயதினை வேறுபடுத்திக்காட்ட கருப்பு, வெள்ளை, மஞ்

சள் எனப் பலவித முகமுடி அணிந்து
கொண்டு நடித்தனர். அவர்களின் ஊமை
நாடகத்தில் ஆர்வம் இல்லாததால் அங்
கிருந்து இம்ஹோடெப்புடன் நகர்ந்தான்
விறல்வேல். யவன அடிமைகளின் நிலை
யைப் பார்ப்பதற்கு மிகவும் பரிதாபமாக
இருந்தது அவனுக்கு.

“இம்ஹோடெப் இங்கு அடிமைக
ளுக்கும் சுதந்திர மனிதர்களுக்கும் ஏன்
இவ்வளவு வேறுபாடு? அடிமைகளைச்
சமமாக நடத்தவே மாட்டார்களா?” என
வினவினான் விறல்வேல்.

“ஒரு விதத்தில் யவனர்கள் அடி
மைகளை ஒரே விதத்தில் நடுத்துவார்
கள்!”

“என்ன அது?”

“பொதுக் குளிப்பிடங்கள்.”

“பொதுக் குளிப்பிடங்களா?”

“ஆம் தலைவரே, அங்கு மட்டும் தான் அடிமைகளை, பெரும் பிரபுக்கள் வேற்றுமை மறந்து நடத்துவார்கள். ஒரே குளத்தில் அடிமைகளுடன் ஒன்றாகக் குளிப்பார்கள். அங்குக் குளிப்பதற்கு ஆண், பெண், அடிமை, பிரபு என்ற பாகுபாடே கிடையாது!”

“இது மட்டும் தானா?”

“இன்னொன்றும் இருக்கிறதா?”

“அது என்ன இம்ஹோடெப்?”

“அழகான பெண் அடிமைகளைப் பாலியல் இச்சைகளுக்குப் பயன்படுத்திக்கொள்வது. இவ்விடயத்தில் யவன முதலாளிகள் அடிமை என்ற பாகுபாடே பார்க்கமாட்டார்கள்.”

“இம்ஹோடெப், இங்கு அடிமைகளின் வாழ்க்கை மிகவும் பரிதாபமாக இருக்கிறது!” என வருந்தினான் விறல்வேல்.

“தலைவரே, அவர்களைப் பற்றித் தாங்கள் பரிதாபப்படுவது இருக்கட்டும். நமது நிலையும் இனி அப்படித்தான்.”

“ஏன் அப்படிச் கூறுகிறாய். நாம் வீரர்கள் என்பதற்காக அவர்கள் நம்மை நல்ல முறையில் தானே கவனிக்கிறார்கள்?” என வினவினான் விறல்வேல்.

“நிலைமை இனி மாறப்போகிறது! அடுத்தக் கிழமையிலிருந்து கிளாடியேட்டர் சண்டைகள் ஆரம்பிக்கப் போகிறது! நாம் நமது நண்பர்களுடனே போர் புரியவேண்டும். உங்கள் கையாலே நான் மரணிக்க வேண்டிய சூழல் ஏற்பட்டாலும் வருத்தப்படுவதற்கில்லை. கடும் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட கைதிகளுடன் நாம் போரிட வேண்டும். அது மட்டுமல்லாமல் சிங்கம், புலி, காண்டாமிருகங்களுடன் கூடப் போரிட நேரிடலாம். அப்போது நீங்கள் பரிதாபப்படும் இந்த அடிமைகள் யாரும் நம்மைக் கண்டு பரிதாபப்பட மாட்டார்கள். மாறாக ஆரவாரமிடு

வார்கள். நமது இறப்பைக் கண்டு அரங்கமே அதிரும்படி கைதட்டி மகிழ்வார்கள். நமக்கு இன்று ஒரு வீட்டைக் காக்கும் பணி இருக்கிறது வாருங்கள் செல்வோம்” எனக் கூறியவன் விறல்வேலை அழைத்துச் சென்றுகொண்டிருந்தான்.

“ஆனால் அடிமை வீரர்களாக இருப்பதிலும் ஒரேயொரு நன்மை இருக்கிறது தலைவரே” என்றான் இம்ஹோடெப்.

“என்ன?”

“சுரங்கத்திலோ அல்லது மரக்கலத்திலோ அடிமைப்பட்டு வதைப்பட்டு, நோய்ப்பட்டு உடல் அழுகி இறப்பதை விட இங்கு வீரத்தோடு நாம் இறக்கலாம். நமது இறப்பைக் கண்டு பலர் ஆனந்தமடைவார்கள். வலி இல்லாத மரணம்.”

அவன் கூறியதைக் கேட்டுச் சிரித்த விறல்வேல், “ஆமாம். வலி இல்லாத மரணம்!” என்றான் பதிலுக்கு.

அவர்கள் சென்ற வழியில் பெரும் அரங்கம் ஒன்று காணப்பட்டது. அதன் அமைப்பே பெரும் வித்தியாசமாகக் காணப்பட்டது. பெரும் வெட்டைவெளிப் பிரதேசமும், அதைச் சுற்றி மக்கள் அமரத் தகுந்ததைப் போன்ற இருக்கைகளும் காணப்பட்டது. அதை விறல்வேல் ஆர்வத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்த போது, “தலைவரே, இந்த அரங்கத்தின் பெயர் சர்கஸ் மாக்சிமஸ். இங்குதான் நாம் சண்டையிடப் போகிறோம். இந்த அரங்கத்தைச் சுற்றியும் மக்கள் திரண்டு நமது துயரத்தைக் கண்டு ஆனந்தமடையப் போகிறார்கள்!” என்றான் இம்ஹோடெப்.

அந்த அரங்கத்தின் ஓரம் சில புரவித் தேர்கள் நிற்பதைப் பார்த்த விறல்வேல், “ஏன் இம்ஹோடெப் இங்கு வரிசையாகத் தேர்கள் நிற்கிறது? நாம் காயமடைந்ததும் மருத்துவ மனைக்கு விரைவாகக் கொண்டு செல்லவா?” என வினவினான்.

அவனது கேள்வியைக் கண்ட இம்ஹோடெப் வாய்விட்டு சிரித்துவிட்டான். “தலைவரே, யவனர்களை அவ்வளவு நல்லவர்கள் என்று நினைத்துவிட வேண்டாம். நமக்கு அடிபட்டால் மருத்துவம் பார்த்து அவர்களின் நேரத்தையும், பணத்தையும் வீணடிக்க மாட்டார்கள். மாறாக, புது அடிமைகளை நமக்குப் பதில் தருவித்துக் கொள்வார்கள்” என்றவன் பிறகு, “தலைவரே, இங்குப் புரவித் தேரோட்டப் போட்டி நடைபெறும். அதில் கலந்துகொண்ட தேர்கள்தான் இன்னும் நிற்கிறது” என்றான்.

தேரோட்டம் என்ற சொல்லைக் கேட்டதுமே விறல்வேல் பரவசமடைந்தான். புகாரில் யவனர்கள் நடத்தும் புரவித் தேர் ஓட்டத்தில் வருடா வருடம் கலந்துகொண்டு வெற்றி வாகை சூடியதை நினைத்துப்பார்த்தான். அப்போது அவனது கனவு களையும் வகையில் இம்ஹோடெப், “தலைவரே, யவனர்களுக்கு அடிமை வீரர்கள் புரியும் கிளாடியேட்டர்

சண்டையில் வெல்பவன் மற்றும் இந்தப் புரவித் தேரோட்டப் போட்டியில் வெல்பவன் என இருவருக்கும் ராஜ உபசாரம் நடத்துவார்கள். அவர்கள் பெரிதாக நினைப்பதே இந்த இரண்டு போட்டிகளையும்தான்!” என்றான்.

“நாமும் இந்தப் புரவித் தேரோட்டத்தில் கலந்துகொள்ளலாம் இம்ஹோடெப்!”

“தலைவரே, அதற்கான வாய்ப்பு இல்லை!”

“ஏன்?”

“நாம் அடிமைகள்!”

“ஆதலால் என்ன?”

“நாம் அடிமை என்பதால் புரவித் தேரோட்டத்தில் கலந்துகொள்ள இயலாது.”

“அடிமைத் தலையிலிருந்து விடுபட்டால்...”

“அந்த நம்பிக்கை தங்களுக்கு இருக்கிறதா?”

“இருக்கிறது இம்ஹோடெப்.”

“ஆனால், எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை தலைவரே. உங்களிடம் இறக்க குணம் அதிகம் இருக்கிறது. அக்குணமே உங்களைக் கிளாயேட்டர்களிடம் விழச்செய்துவிடும். அப்படியே தாங்கள் அடிமைகளை வென்றாலும் பட்டினியுடன் உங்களைத் தாக்க வரும் விலங்குகளை எதிர்த்து வெல்ல முடியாது. அதன் பிறகும் தங்களை விடுதலை செய்வது என்பது இந்த நாட்டுத் தளபதியின் கையில் இருக்கிறது! அதன் பிறகே நாம் புரவித் தேரோட்டத்தில் கலந்துகொள்ள இயலும். சண்டையிடுவதற்கு முன்னரே தங்களைத் தப்பிக்கச் செய்துவிட வேண்டும் என்று எண்ணியிருக்கிறேன் நான்” எனக் கூறியபடியே முன்னே சென்றான் இம்ஹோடெப்.

விறல்வேல் எதையும் கூறாமல்
அமைதியாக நடந்துகொண்டிருந்தான்.

அப்போது இம்ஹோடெப், “தலை
வரே, நீங்கள் மட்டும் அடிமைத் தளை
யிலிருந்து விடுபட்டுப் புரவித் தேரோட்
டத்தில் வென்றீர்கள் என்றால் தமிழ்
கம் செல்வதற்கு வேண்டிய செல்வம்
அனைத்தும் கிடைத்துவிடும். ஆண்ட்ரி
மேடா வைத்திருந்த கலத்தைப் போன்று
பத்துக் கலங்களை விலைக்கு வாங்கி
விடலாம். மாலுமிகளையும் சம்பாதித்து
விடலாம். ஆனால்...”

“ஆனால் என்ன?”

“ஆனால், யவனர்கள் அவ்வளவு
எளிதில் மாற்றானை புரவித் தேர் ஓட்
டப் போட்டியில் அனுமதிக்க மாட்டார்
கள். ஏதனில் நடக்கும் ஒலிம்பிக் விளை
யாட்டுப் போட்டியில் கூட இவன் கிரேக்
கத்தைச் சார்ந்தவன் என்ற அடையா
ளம் இருந்தால் மட்டுமே கலந்துகொள்ள
அனுமதிப்பார்கள். யவனர்கள் மாற்றானி

டம் தோற்க விரும்பமாட்டார்கள்” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த போதே அவர்களை நோக்கி அடிமை ஒருவன் வேகமாக வந்தான். அவனைக் கண்டதும் இம் ஹோடெப், “தலைவரே, இங்கு யவனத்தில் அடிமைகளே பெரும்பாலும் ஒற்றறிதல் பணியைச் செய்கிறார்கள். ஆதலால் தான் யார் அடிமைத் தனத்தை எதிர்க்க நினைத்து மற்றவர்களிடம் தெரிவித்தாலும் அடுத்தக் கணம் அவன் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டுக் கொல்லப்படுவான். என்னிடம் பேசுவதைப் போன்று அடிமைகள் விடுதலை பற்றி மற்றவர்கள் இருக்கும் நேரத்தில் பேச வேண்டாம்” என எச்சரிக்கை செய்து முடிக்கவும் அவர்களின் அருகில் வந்தடைந்தான் அந்த அடிமை.

அவன் இம்ஹோடெப்பிடம், “உங்கள் இருவருக்காகவும்தான் நீண்ட நேரமாகக் காத்திருக்கிறேன் நான். நாம் காவல் காக்க வேண்டிய மாளிகை இந்தப் புறத்தில் உள்ளது. என்னுடன் வாருங்கள்” என்றபடியே இருவரின் பதிலையும்

எதிர்பாராமல் அவன் முன்னே செல்ல
லானான். விறல்வேலும், இம்ஹோடெப்
பும் அவனைத் தொடர்ந்தார்கள். அங்
கிருந்து நேர் மேற்கே ஒரு நாழிகைப்
பொழுதுகளுக்கு மேல் நீண்ட அகல
மான தெருக்களின் வழியே சென்றவர்
கள் ஒரு மாளிகை வீட்டை அடைந்தார்
கள்.

அவர்களை எதிர்பார்த்துக்கொண்
டிருந்த அடிமைப் பெண் ஒருத்தி, அம்
மூவரையும் வரவேற்று சுவையான உண
வைக் கொண்டு வந்து அளித்துவிட்டுச்
சென்றாள். அவள் அவ்வீட்டில் பணிபுரிப
வள். மூவரும் இரவு உணவை முடித்தார்
கள். அவர்கள் இரவு உணவை முடித்த
தும் அப்பெண் மூன்று உலக்கைகளைக்
கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டுச் சென்
றாள்.

உலக்கையை வாங்கிய விறல்வேல்
உலக்கையையும், இம்ஹோடெப்பையும்
மாறி மாறி பார்த்தான். விறல்வேல் மன

தில் குடிகொண்டிருக்கும் குழப்பத்தைக் கண்ட இம்ஹோடெப், “வீரரே, எங்கள் இருவரின் செயலைப் பின் தொடருங்கள்!” என்றபடியே ஒரு கையில் உலக்கையை, மற்றொரு கையில் கோடரியையும் எடுத்துக்கொண்டான்.

எப்போதும் ‘தலைவர்’ என்றே அழைக்கும் இம்ஹோடெப் இப்போது ‘வீரரே’ என அழைப்பது அந்த மூன்றாவது அடிமையை முன்னிட்டுத்தான் எனப் புரிந்துகொண்ட விறல்வேலும் அவர்களைப் போன்றே ஒரு கையில் அவன் கொண்டு வந்திருந்த கோடரியையும், மற்றொரு கையில் அப்பெண் அளித்த உலக்கையையும் எடுத்துக்கொண்டான்.

அவர்கள் இருவரும் கோடரி மற்றும் உலக்கையால் அம்மாளிகையின் வாசலை மூன்று முறைத் தட்டினார்கள். பிறகு அவர்கள் கையிலிருந்த உலக்கை மற்றும் கோடரியால் மூவரும் மாறி மாறி தட்டிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் இருவ

ரையும் விறல்வேல் பின்தொடர்ந்து செய்
யலானான். பிறகு கோடரி மற்றும் உலக்
கையை அந்த அடிமைப் பெண்ணிடம்
கொடுத்தவர்கள் அம்மாளிகையின் முன்
உதிர்ந்திருந்த இலைகளைப் பொறுக்
கிக் கொளுத்தினார்கள்.

அதன்பிறகு அந்த மூன்றாவது
அடிமை, “நீங்கள் இருவரும் இம்மா
ளிகைக்கு இரவு முழுவதும் காவல்
இருங்கள். உறக்கம் வந்தால் உறங்கி
விடுங்கள். நான் காலையில் உங்களு
டன் சேர்ந்துகொள்கிறேன். உங்களுக்கு
வேண்டிய பணிவிடைகளை அவ்வடி
மைப் பெண் செய்வாள்!” எனக் கூறி
விட்டு அவனது கோடரியை எடுத்துத்
தோளில் போட்டுக்கொண்டு சென்றான்.
அவனையே பார்த்துக்கொண்டு அமர்ந்
திருந்தான் விறல்வேல்.

“தலைவரே, எதுவுமே புரியவில்
லையா?” என வினவினான் இம்ஹோ
டெப்.

“ஆம் இம்ஹோடெப்!” என்றான்
விறல்வேல்.

“இது யவனர்களின் மூட நம்
பிக்கை. இவ்வீட்டில் குழந்தை பிறந்தி
ருக்கிறது. ஆதலால் இவ்வீட்டில் வசிக்
கும் துர்தேவதைகளை இங்கிருந்து
விரட்டத்தான் நாம் உலக்கை மற்
றும் கோடரியால் இம்மாளிகையைத் தட்
டினோம்” எனக்கூற எதையும் கூறா
மல் அமைதியாகவே அமர்ந்திருந்தான்
விறல்வேல்.

அவர்களின் மெளனம் ஒரு நாழி
கைப் பொழுதிற்கு மேல் நீடித்தது. அப்
போது அந்த அடிமைப் பெண்ணை
அழைத்த இம்ஹோடெப் அவளது காதில்
எதையோ தெரிவித்தான். உடனே, அங்
கிருந்துச் சென்ற அப்பெண் சிறிது
நேரம் கழித்து வந்து, “தாங்கள் கூறி
யதைப் போன்றே இருவர் நிற்கிறார்கள்.
அழைத்து வரவா?” என வினவினாள்.

“யாருக்கும் எந்தச் சந்தேகமும் தோன்றா வண்ணம் இரகசியமாக அழைத்து வா. அவர்களை அழைத்து வந்ததும் எங்களுக்கு இடப்புறமாகக் காணப்படும் இருளில் அமரவைத்து விட்டு நீ சென்றுவிடு. மற்றதை நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்” என்றான் இம்ஹோடெப்.

“சரி” எனக் கூறிவிட்டு சென்றாள் அவள்.

“யார் இம்ஹோடெப்?” என வினவினான் விறல்வேல்.

“தங்களால் விடுவிக்கப்பட்ட அடிமைகள் தலைவரே! யவனம் சேர்ந்ததும் அவர்களைத் தொடர்புகொள் எனக் கட்டளையிட்டீர்களே, ஒரு கிழமை முன்னரே அவர்கள் என்னைத் தொடர்புகொண்டு விட்டார்கள். நம் இருவரையும் இன்று இந்த மாளிகையில் சந்திக்கச் சொல்லியிருந்தேன். அவர்கள் வந்துவிட்டார்கள்!” அடிமைப் பெண்ணுடன்

வந்த இருவரையும் சுட்டிக்காட்டியபடியே பதிலளித்தான் இம்ஹோடெப்.

அங்கு இருளில் அடிமைப் பெண் இருவரை அழைத்துக்கொண்டு வந்துகொண்டிருந்தாள். இம்ஹோடெப்பின் கட்டளையைப்படியே அவ்விருவரையும் வெளிச்சம் படராத இருளில் அமரவைத்தவள் அங்கிருந்து தள்ளிச் சென்று யாராவது வருகிறார்களா? எனக் கண்காணித்தபடி நின்றுகொண்டாள்.

இருட்டுக் கண்களுக்கு நன்று பழகியிருந்ததால் வந்தவர்கள் இருவரும் வணிகர்கள் போன்று தோன்றுவதையும் கவனித்தான் விறல்வேல். வந்தவர், “தம்பி, நலமாக இருக்கிறீர்களா? தங்களுக்கு அளித்த வாக்கின்படி ஹிப்பாலாஸ் எங்களை விடுவித்துவிட்டார். விடுவித்ததோடு மட்டுமல்லாமல் எங்களுக்கு வேண்டிய பொருள் மற்றும் தங்கத்தையும் நிறைய அளித்தார். ஆண்ட்ரிமேடாவிடமிருந்து எடுத்து வந்த மரக்

கலத்தையும் எங்களுக்கே அளித்துவிட்டார். நமது கலம் துறைமுகத்தில் நிற்கிறது. அனைத்திற்கும் நாம் தயாராக இருக்கிறோம். தங்களை இந்த நிலையில் பார்ப்பது எங்களுக்கு மிகுந்த வருத்தமாக இருக்கிறது. திருவிழா காலம் என்பதால் கடற்பரப்பிலும், யவனத்திலும் பாதுகாப்புக் கெடுபிடிகள் அதிகமாக இருக்கிறது. கிளாடியேட்டர் சண்டைகள் எப்படியும் இந்தக் கிழமை அல்லது அடுத்தக் கிழமையில் தொடங்கும் என எதிர்பார்க்கிறோம். அதன் பிறகு வணிகர்கள் அனைவரும் தமிழகத்தை நோக்கிப் பயணத்தைத் தொடங்குவார்கள். அப்போது பாதுகாப்புக் கெடுபிடியும் குறைந்துவிடும். காவல் வீரர்களுக்கே பணத்தை அளித்து நாம் தப்பிவிடலாம். ஆனால், அத்தகைய தருணம் வாய்க்கும்வரை தாங்கள் இருவரும் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு இருக்க வேண்டும். உங்கள் இருவருக்கும் வேண்டிய உணவுகளை அளிக்கச் சிறையில் பணிபுரியும் அடிமை

களுக்கு நிறையப் பணத்தை அளித்திருக்கிறேன். ஆதலால், கவலை வேண்டாம். அடிமை வீரர்களின் சண்டை முடிவடையும்வரை உங்கள் உயிரைக் காத்துக் கொள்ளுங்கள். போர்க் களத்தில் நுழையுமுன் உங்கள் கருணை குணத்தைத் தயவு செய்து ஒழித்துவிட்டுச் செல்லுங்கள்” என்றார் அவர். இருளில் அவரது முகம் சரியாகப் புலப்படாவிட்டாலும், அவரது குரலிலிருந்தும், தன்னைத் தம்பி என அழைத்ததிலிருந்தும் கொள்ளையரின் கலத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட அடிமைகளின் தலைவர்தான் அவர் என்பதை அறிந்துகொண்டான்.

“நல்லது அய்யா. உங்களை மீண்டும் சந்தித்ததில் மகிழ்ச்சி. நம் வீரர்கள் அனைவரும் நலம் தானே?” என வினவினான் விறல்வேல்.

“நாங்கள் அனைவரும் தங்கள் புண்ணியத்தில் சுகமாகத்தான் இருக்கிறோம்!” என்றார் அவர்.

சிறிது நேரம் சிந்தித்தவன், “நம்மிடம் எத்தனை கலங்கள் இருக்கிறது?” என வினவினான்.

“ஒரு கலம்தான் தம்பி இருக்கிறது.”

“சண்டை முடிய எவ்வளவு காலம் ஆகும்?”

“கிட்டத்தட்ட இரு கிழமைகள்!”

“நல்லது. நமக்குப் போதிய கால அவகாசம் இருக்கிறது. அதற்குள் இன்னொரு கலமும் நமக்குத் தேவை. எப்படியாவது ஏற்பாடு செய்துவிடுங்கள்.”

“சரி தம்பி. ஹிப்பாலாஸ் அளித்த தங்கத்தை நாங்கள் வணிகத்திற்குத் தேவைப்படும் என்று செலவு செய்யாமல் வைத்திருக்கிறோம். தங்கள் கட்டளைப்படியே செய்துவிடுகிறோம்.”

“ம்ம்ம். தங்கத்தைப் பற்றிய கவலையை விடுங்கள். புகார் சென்றதும்

வேண்டிய அளவு செல்வத்தை அளிக்கிறேன் நான்.”

அவர் எதையும் கூறாமல் அமைதியுடன் அமர்ந்திருந்தார்.

“நீங்கள் செய்ய வேண்டிய பணி அது மட்டுமல்ல.”

“கட்டளையிடுங்கள் தம்பி!”

“இரு கலங்களை வாங்கியபிறகு அதனைப் போர் செய்யும் அளவிற்கு மாற்றிவிடுங்கள். அதன் முகப்பில் இரும்பு மற்றும் தாமிரத்தைப் பதித்து வலிமையாக்கிவிடுங்கள்!”

“சரி. யவனக் காவலர்களுக்கு எந்தச் சந்தேகமும் ஏற்படாதவாறு செய்துவிடுகிறோம்”

“நல்லது. பிறகு அதில் அம்புகளைச் செலுத்தும் பொறிகளையும், இயந்திரங்களையும் நிரப்புங்கள். தேவையான அளவு அம்புகளை நிரப்பிவையுங்கள். இனி நீங்

கள் வணிகம் செய்து சம்பாதிக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்காது.”

“சரி தம்பி அப்படியே ஆகட்டும். நீங்கள் இரவு ஓய்வெடுத்துக்கொள்ளுங்கள். மற்றவர்கள் எங்களைக் காணாமுன் நாங்கள் இருவரும் புறப்படுகிறோம்” எனக் கூறி அங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள்.

அவர்கள் இருவரையும் பாதுகாப்பாக அழைத்துக்கொண்டு சென்று விட்டுவிட்டு வந்தாள் அவ்வடிமைப் பெண். பிறகு அவள் இருவரும் உறங்க படுக்கையை விரித்துவிட்டு சற்றுத் தொலைவில் நின்றுகொண்டாள்.

இம்ஹோடெப் அவளையும் அருகில் நின்ற விறல்வேலையும் சற்று நேரம் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான். அருகில் எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்கின் திரியை எண்ணெய்க்குள் இழுத்து வெளிச்சத்தைக் குறைத்த விறல்வேல், “இம்ஹோடெப், நான் உறங்குகிறேன். தங்களுக்கு

ஏதேனும் பணி இருந்தால் முடித்துவிட்டு வாருங்கள்” எனக் கூறி படுக்கையில் படுத்தவன் ஒரு கம்பளிப் போர்வையை எடுத்து கழுத்துவரை போர்த்திக்கொண்டான்.

அங்கிருந்து எழுந்து சென்ற இம் ஹோடெப் சற்றுத் தொலைவில் நின்ற அடிமைப் பெண்ணிடம் சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தான். அங்கிருந்து அவளது “கலீர்” என்ற சிரிப்புச் சத்தம் எழ இம்ஹோடெப் நின்ற திசையை நோக்கினான் விறல்வேல்.

அங்கு இம்ஹோடெப் அப்பெண்ணின் தோளில் மீது கை போட்டுக்கொண்டு அவளை அணைத்தபடி அழைத்துச் சென்றுகொண்டிருந்தான். அவளும் அவன் தோளில் தனது தலையைச் சாய்த்துக்கொண்டு நடந்து சென்றாள்.

அவனது முகத்தில் ஒரு இளநகை தோன்றி மறைந்தது.

அப்போது தெருவில் ஒருவன் உரக்க, “அடுத்தக் கிழமை முதல் அடிமைகளின் வீர சண்டை தொடங்கவிருக்கிறது. அது முடிந்த பிறகு அனைவரும் ஆவலோடு எதிர்பார்க்கும் புரவித் தேரோட்டப் போட்டி தொடங்கவிருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தபடியே அடுத்தத் தெருவிலும் அதே போன்று உரக்கக் கூவிவிட்டுச் சென்றான். அதைக்கேட்ட விறல்வேல் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து அமர்ந்துகொண்டான்.

வணிகர்கள் வேடத்தில் வந்த விடுவிக்கப்பட்ட அடிமைகளின் நடத்தையில் சந்தேகம் கொண்ட ஒற்றன் ஒருவன் அவர்களை இரகசியமாகப் பின் தொடர்ந்து வந்து அவர்கள் பேசியவை அனைத்தையும் அருகில் இருந்த குட்டிச் சுவருக்குப் பின்னால் நின்றபடி ஒட்டுக்கேட்டுவிட்டான். அவர்களின் தப்பிக்கும் திட்டம் அனைத்தையும் அறிந்தவன் பிறகு அங்கிருந்து சத்தமில்லாமல் நழுவவும் செய்தான்.

அடிக்குறிப்புகள் :

1. யவன நகர இராச்சியங்களில் சுதந்திர மனிதர்களை விட அடிமைகளின் எண்ணிக் கையே அதிகம். யவனத்தின் புகழ் பெற்ற நகரமான ஏதென்சில் 21,000 சுதந்திர மனிதர்களுக்குச் சமார் நான்கு லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட அடிமைகள் பணி புரிந்து கொண்டிருந்தனர்.
2. ஊமைக் கூத்து - Pantomimes
3. சர்கஸ் மாக்சிமஸ் - Circus maximus

23.

செண்டா

யுதன்

சர்கஸ் மாக்சிமஸ் விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. அடிமை வீரர்கள் அனைவரும் அவ்வரங்கத்தின் பாதாள சிறைகளில் அடைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். கடுமையான தண்டனை பெற்ற கைதிகளும் அங்கு மோதிக் கொள்ள அழைத்து வரப்பட்டிருந்தனர். அவர்களின் கை மற்றும் கால்கள் அனைத்தும் இரும்புச் சங்கலித் தளைகளால் பிணைக்கப்பட்டுக் கடுமையான காவலுக்கு உட்பட்டிருந்தனர். அவ்வரங்கத்தின் தரைப்பகுதியில் அமைந்திருந்த அறைகள் முழுவதுமே அங்குச் சண்

டையிடவிருக்கும் அடிமை வீரர்கள் மற்றும் கைதிகளால் நிரம்பியிருந்தது. சர்கஸ் மாக்சிமசின் மேல் தளத்தின் வடக்குப் புறத்தில் இளவரசி மற்றும் படைத் தளபதி, மக்கள் பிரதிநிதிகள், அந்நகர இராச்சியத்தின் அமைச்சர்கள், பிரபுக்கள் ஆகியோர் அமர்ந்துகொள்ள வசதியான இருக்கைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மற்ற மூன்று புறத்திலும் அடிமைகள் அமர்ந்து அங்கு நடக்கப்போகும் சண்டையை வேடிக்கைப் பார்க்கும் வண்ணம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதாவது வடக்குப் புறத்தில் பெட்ரீஷியன்கள் அமர்ந்து வேடிக்கைப் பார்க்கும் வசதியான இருக்கைகள், மற்ற மூன்று திக்குகளிலும் ப்லீபியன்கள் அமர்ந்து கொண்டு வேடிக்கை பார்க்க இயலும். வடக்குப் புற அரங்கம் மட்டுமே நேர் கோட்டில் அமைந்திருந்தது. மற்ற மூன்று புற அரங்கமும் நீள் வட்ட வடிவில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்வரங்கம் முழுதும் மலர் மாலைகளால் தோரணம் செய்யப்பட்டு அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அரங்கத்தின் ஒரு மூலையில் காட்டு விலங்குகளான சிங்கம், புலி மற்றும் கரடிகள் அடைக்கப்பட்டிருந்தன.

சண்டையிட அரங்கிற்குள் நுழையும் வீரர் மற்றும் கைதிகளை வழி அனுப்ப யவனப் பெண்கள் வரிசையாக நின்

றுகொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், கைதி மற்றும் அடிமை வீரர்கள் இரும்புக் கதவுகளுக்குள் அடைக்கப்பட்டிருக்க இவர்கள் சற்றுத் தள்ளி பாதுகாப்பாக நின்றுகொண்டிருந்தனர். கதவைத் திறந்துகொண்டு ஒருவன் சண்டையிடும் அரங்கிற்குள் நுழைந்துவிட்டால் அதன்பிறகு அவன் வெற்றி வீரனாக அல்லது இறந்த பிணமாக மட்டுமே வெளியேற இயலும்.

அடிமைப் போராளிகளின் சண்டை நடைபெறப்போகிறது என அறிவித்த நாளின் காலை முதலே அடிமைகளும், பிரபுக்களும் அரங்கத்திற்குள் ஒவ்வொருவராக நுழைந்த வண்ணம் இருந்தனர். பொழுது புலர்ந்த ஒரு சாமப் பொழுதிற்கெல்லாம் மக்கள் அவ்வரங்கத்தில் நிரம்பியிருந்தனர். அடுத்த ஒரு சாமம் கழித்து ஒடிந்த இடை மற்றும் வளர்ந்த முன் அழகுகளின் பரிமாணத்தை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் இறுக்கமான ஆடையை அணிந்துகொண்டு ஒருத்தி நடந்து வந்துகொண்டிருந்தாள். அவளது நீண்டு

வளர்ந்திருந்த கூந்தலைப் பந்து போலச்
சுருட்டிக் கொண்டை போட்டுக்கொண்டு
ஒய்யாரமாக நடந்து வர அவளது பின்
புறத்தில் நீண்டிருந்த பட்டுத் துணியை
இரு பெண்கள் கீழே படாத அளவிற்குத்
தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு வந்தார்கள்.
அவளுக்கு முன் வந்தவர்கள் இரத்தினக்
கம்பளத்தில் பூக்களைத் தூவ அவற்றின்
மீது ஒய்யாரமாக நடந்து வந்து அரங்
கத்தின் வடக்குப் புறத்தில் அமைந்தி
ருந்த பெரிய ஆசனம் ஒன்றில் அமர்ந்
துகொண்டாள். அவள் அமர்ந்த பிறகு
இரு பெண்கள் மயிலிறகால் செய்யப்பட்
டிருந்த விசிறியால் அவளுக்கு விசிறினர்.

அவள் இருக்கையில் அமர்ந்த
தும் விறல்வேலின் காதில் இம்ஹோ
டெப், “தலைவரே, அவள் தான் இந்நகர
இராச்சியத்தின் இளவரசி. சண்டை இனி
விரைவில் தொடங்கிவிடும்!” என்றான்.

அவள்தான் இளவரசி என்றதும்
அவளது முகத்தை உற்றுப்பார்த்தான்

விறல்வேல். அவளது முகம் அழகு பெற்று இருந்தாலும் ஆண்ட்ரிமேடாவுடன் ஒப்பிடுகையில் இவள் அப்படியொன்றும் பெரிய அழகியல்ல என்ற முடிவுக்கு வந்தான்.

இளவரசி வந்து ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கு மேலும் யுத்தம் தொடங்காததைக் கண்ட விறல்வேல் இம்ஹோடெப்பிடம் “ஏன்?” என்று வினவினான். அவனுக்கும் காரணம் தெரிந்திருக்கவில்லை. அருகில் நின்ற காவலாளி ஒருவனை அழைத்த இம்ஹோடெப், “போட்டி எப்போது தொடங்கும்?” என வினவினான்.

“உயிரை விடப்போக ஆர்வத்துடன் இருக்கும் உன்னைக் கண்டால் எனக்கு ஆச்சர்யமாக இருக்கிறது வீரனே! பொறு. தளபதி இன்னும் வரவில்லை. அவர் வந்ததும் போட்டி தொடங்கிவிடும்” என்றான் அவன்.

“தளபதிக்கு ஏன் கிரேக்க இளவரசி காத்திருக்க வேண்டும்?”

“நீ இந்த ஊர் இல்லையா?”

“ஆம்!”

“ஆதலால்தான் உனக்குக் காரணம் தெரிந்திருக்கவில்லை.”

“என்ன காரணம்?”

“இங்கு எல்லாமே தளபதிதான்!”

“அரசர், இளவரசர் எங்கே?” என இடைமறித்து அக்காவலாளியை வினவினான் விறல்வேல்.

“இத்தளபதி கிரேக்கர் அல்ல. ரோமாபுரியைச் சார்ந்தவர். ரோமானியரின் படையை எதிர்த்த அரசர், இளவரசர் இருவருமே மடிந்துவிட்டார்கள். அதன் பிறகு இத்தளபதியே இந்நகர இராச்சியத்தை ஆண்டுகொண்டிருக்கிறான். இளவரசி பெயருக்குத்தான். அவரது சொல்லுக்கு இங்கு மதிப்பில்லை. இந்த

அடிமைப் போராளிகளின் சண்டையையும் எங்கள் இளவரசி விரும்பவில்லை.”

“மக்கள் ஏன் இதனை எதிர்க்கவில்லை?” என்றான் விறல்வேல்.

“அடிமையே, என்னிடம் இக்கேள்வியைக் கேட்டதைப் போன்று மற்றவர்களிடம் நீ கேட்டால் ராஜ குற்றம் உன்மீது சுமத்தப்படும். உங்கள் இருவரையும் நன்கு கவனிக்கச் சொல்லி என்னிடம் ஒருவர் பணம் அளித்திருக்கிறார். ஆதலால்தான் உனக்கு வேண்டியதைச் செய்துகொண்டிருக்கிறேன் என்பதை நினைவில் கொள்” என்றவர் சுற்றியும் பார்வையைத் திருப்பினார். யாரும் அருகில் இல்லை என்பதை உறுதி செய்தவர், “அடிமையாக இருந்து சண்டையிட்டு நீ வெற்றிபெற்றால் ஒருவேளை உனக்கு விடுதலை கிடைக்கலாம். ஆனால், குற்றவாளியாக நீ அடிமை வீரனாகிவிட்டால் மரணம்தான் உனக்கு விடுதலையளிக்கும். இந்நகரத்தில் வசிக்கும் அனைத்து

பிரபுக்களையும் அவன் சொல் கேட்டு நடக்கும் கைப்பொம்மையாக்கி விட்டான். அமைச்சர்கள் அவனை எதிர்த்துப் பேசவே அஞ்சுகிறார்கள். ஆதலால், இங்கு இந்நகர இராச்சியத்தில் அத்தளபதி வைத்ததே சட்டம். எப்போது ஒருங்கிணைந்த கிரேக்க கூட்டமைப்பு மாசிடோனிய மன்னனான பிலிப் மற்றும் அவனது மகன் அலெக்சாண்டரினால் சிதைவுற்றதோ அப்போதே கிரேக்கம் லத்தீன் ரோமானியர்களை எதிர்க்கும் ஆற்றலையும் இழந்துவிட்டது” என அவன் கூறிக் கொண்டிருந்தே போதே மெய்க் காப்பாளர்கள் பலர் சூழ அந்நகரத்தின் தளபதி அந்த அரங்க மேடைக்கு வந்து கொண்டிருந்தான். வீரர்கள் மற்றும் அடிமைகள் பலர் கொம்புகளை ஊதி அவனது வருகையைத் தெரியப்படுத்தினார்கள். அரங்கமே அமைதியானது. அந்நாட்டு இளவரசியை விட அத்தளபதிக்கே அதிகச் செல்வாக்கு இருப்பதை அப்போது உணர்ந்து கொண்டான் விறல்வேல்.

திரும்பவும் அக்காவல் வீரன், “உங்கள் இருவரையும் மீண்டும் எச்சரிக்கிறேன். இன்று நீங்கள் சண்டையிடப் போவதில்லை. கைதிகளே மோதப்போகிறார்கள். அதிலும் முரட்டுக் கைதி ஒருவன் இருக்கிறான். அவனது ஆயுதமே விசித்திரமானது. கடந்த மூன்று நான்கு வருடங்களாக அவன்தான் வெற்றிபெற்று வருகிறான். ஒவ்வொரு வருடமும் அவன் வென்றும் அவனை இத்தளபதி விடுதலை செய்ததில்லை. காரணம், அவன் இத்தளபதியை மதிக்கவே மாட்டான். குற்றம் சாட்டப்பட்டவன், கைதி. ஆதலால்தான். உங்கள் மேல் குற்றம் சாட்டப்படாமல் இருந்து, நீங்கள் இருவரும் அக்கைதியை வென்றால் மட்டுமே உங்கள் விடுதலை சாத்தியம். அதுவரை உங்கள் உயிரைக் காக்க நீங்கள் பலரை கொல்ல வேண்டும். அந்த முரட்டுக் கைதியையும் நீங்கள் வெல்ல வேண்டும். அப்போதுதான் விடுதலை. எனக்கு நீங்கள் தப்பிப்பீர்கள் என்ற நம்பிக்

கையிலலை” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த போதே அவனை இடைமறித்த இம் ஹோடெப், “நீங்கள் இவரது வாள் வீச்சின் வேகத்தைக் கண்டதில்லை. ஆதலால்தான் இப்படிப் பேசுகிறீர்கள்” என்றான் குரலை உயர்த்தி.

இம்ஹோடெப் கூறியதைக் கேட்டுச் சிரித்த அந்தக் காவல் வீரன், “நீங்கள் இருவரும் அவனது ஆயுதம் சுழலும் வேகத்தைக் கண்டதில்லை. இன்னும் சில நாழிகையில் நீங்கள் காணப்போகிறீர்கள். அதன் பிறகு கூறுங்கள். யார் வீரன் என்று?” என்றபடியே அங்கிருந்து நகர்ந்தான்.

அப்போது அந்நகர இராச்சியத்தின் தளபதி, ‘விழா தொடங்கட்டும்’ என்பதற்கு ஆணையாகக் கையை உயர்த்தினான். அத்திடல் மக்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சியில் ஆரவாரமிடத் தொடங்கினர். கொம்பு மற்றும் சங்குகள் ஊதப்பட்டன. பேரிகைகள் அனைத்தும் வேகமா

கத் தட்டப்பட்டன. ஒரு பெரிய இரும்புக் கம்பிகள் பதித்த கதவு திறக்கப்பட்டது. அரங்கின் கீழ் அறையிலிருந்து ஒரு தேரினை அடிமைகள் பலர் இழுத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். அத்தேரிலிருந்து ஒரு பெரிய கல் தூணை இறக்கினார்கள். அதில் ஒரு அடிமையின் கை மற்றும் கால்கள் இரண்டும் இறுக்கமாகப் பிணைத்து அவனது உடலை அக்கல்லில் சேர்த்துக் கட்டியிருந்தார்கள். அக்கல்லோடு அவ்வடிமையை இறக்கியவர்கள் அவனது கால் கயிற்றை முதலில் அவிழ்த்தார்கள். பிறகு, நீண்ட சங்கிலி ஒன்றை அவனது இரு காலிலும் பிணைத்து அக்கல்லில் மீண்டும் பிணைத்துவிட்டார்கள். அவனது கை விலங்குகள் மற்றும் உடலைக் கட்டியிருந்த கயிறுகளையும் அவிழ்த்தார்கள். கை மற்றும் கால்கள் விடுவிக்கப்பட்டதால் எழுந்து நின்றான் அவ்வடிமை. அவனது முகத்தை இரும்புக் கவசம் ஒன்று மூடியிருந்தது. அக்கவசத்தை

யும் தாண்டி அவனது குழல்கள் சுருள்
சுருளாகத் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன.
அவனது உடல் முழுவதும் விழுப் புண்
களின் தழும்புகள் பல நிரம்பிக் காணப்
பட்டது. அங்கிருந்து நகர முயற்சித்தான்.
அவனது கால்கள் இரண்டும் வலிமை
யான சங்கிலித் தளைகளால் பிணைக்
கப்பட்டிருந்ததால் அவனால் அச்சங்கி
லியின் நீளத்தைத் தாண்டி நகர இய
லவில்லை. அச்சங்கிலியைப் பிடித்து
இழுத்துப் பிய்த்துவிடலாம் என்றும் முயற்
சித்தான். ஆனால், முடிவில் தோற்றுவிட்
டான் அவன்.

அவனது முகத்தை மூடியிருந்த
கவசத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட அவனது
பார்வையானது எதிரில் நிற்பவர்களுக்கு
மரணப் பயத்தை அளிக்கும்படியாகக்
கம்பீரத்துடன் காணப்பட்டது.

மேல் அங்கி எதுவும் அணியா
மல் சற்றே கருத்த தேகத்துடன் நின்
றுகொண்டிருந்த அவனது உடலானது

வஜ்ர தேகத்தைப் போன்று இறுக்கமாகக் காணப்பட்டது. அவனது அகன்ற மார்பு, வலிமையான தோள்கள், வயிற்றுத் தசைகள் அனைத்தும் கெட்டிப்பட்டுக் காணப்பட்டது. அவனது உடலில் காணப்பட்ட தழும்புகள் அனைத்தும் அவனது வலிமையை, வீரத்தை பறை சாற்றிக் கொண்டிருந்தது. அவனது வலது தோளானது தீயில் வெந்து அதீயின் தழும்பு மாறாமல் அகலமாகக் காட்சியளித்தது. அவனது முதுகிலும் ஓரிரு தழும்புகள் காணப்பட்டன. அவனது மார்பில் காணப்பட்ட விழுப் புண்களின் தழும்பினைக் கண்டவர்கள் 'அவனது முதுகில் இருக்கும் தழும்புகள் கூட அவனை எதிர்த்து வெல்ல இயலாத எதிரிகள் அவனைக் கொல்ல அவனது முதுகில் குத்திய காரணத்தால் ஏற்பட்ட தழும்புகளாகத்தான் இருக்குமே தவிர மாறாக, இவன் ஒரு நாளும் புற முதுகு காட்டியிருக்க மாட்டான்' என நினைக்க வைக்கும்படியாக இருந்தது.

ஆங்காங்கே கிழிந்த நீண்ட துணி ஒன்றை அவன் தனது இடுப்பில் சுற்றி, இரு தொடைகளையும் தனித்தனியாகச் சுற்றி மீண்டும் இடையில் சொருகி அவன் மயிர் அடர்ந்த அந்த இரு கால்களையும் சற்றே விலகி வைத்து நின்றுகொண்டு அவ்வரங்கத்தை ஒரு முறை பார்வையிட்டான். அவன் பார்வை சென்ற இடமெல்லாம் எழுந்த மக்கள் ஆரவாரத்திலிருந்து அவ்வடிமை அனைவருக்கும் பரீட்சயமானவன் என்பதை விறல்வேல் அறிந்து கொண்டான்.

விறல்வேல் அவ்வடிமையை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது அக்காவல் வீரன், “நான் கூறினேன் அல்லவா! கடந்த சில வருடங்களாக யாராலும் வீழ்த்த முடியாத வீரன் என்று. அதோ அவன்தான்” எனக் கூறிய படியே சண்டையிடும் மைதானத்திற்குள் நின்றக் கைதியை நோக்கிக் கைகாட்டி “அவனுக்கு முன் சென்று நின்ற யாரும் இதுவரை உயிரோடு திரும்பியதில்லை.

பெரும் முரடன். ஆனால், மாவீரன். அவனை வருடம் முழுவதும் சிறையிலேயே அடைத்திருப்பார்கள். இந்த அடிமைப் போராளிகளின் 'கிளாடியேட்டர்' சண்டையின் போது மட்டுமே அவன் விடுவிக்கப்படுவான். இந்த முறையும் அவனை அழைத்து வரச் சென்ற பத்து காவல் வீரர்களைக் கொன்றுவிட்டான். மயக்கம் வர வைக்கும் புகையைச் செலுத்தி அவனை மயக்கமடைய வைத்து அவனைக் கட்டி இழுத்து வந்திருக்கிறார்கள் எம் வீரர்கள். தளபதி இரு வருடங்களாக அவனை விடுவிக்கிறேன் எனக் கூறி அவனை ஏமாற்றிக் கொண்டு இருக்கிறான். இந்த வருடம் மக்கள் திரள் முன்னே வாக்கு தவறிய தளபதியைக் கொள்கிறேன் என்று கூறியிருக்கிறான் அக்கைதி. ஆதலால்தான் தளபதியைச் சூழ்ந்து பல மெய்க் காவலர்கள் நிற்கிறார்கள். தளபதியும் அவனை இந்த முறை உயிரோடு விடக் கூடாது என்று பல அடிமை வீரர்களைத் தருவித்

திருக்கிறார். இரண்டு காட்டு ராசாவான புலியையும் கூண்டில் அடைத்து வைத் திருக்கிறார். ஒரு கிழமையாகப் பட்டினி வேறு. என்ன நடக்குமோ?" என்றவாறே ஆர்வத்தில் அவனைப் பற்றிப் பெருமை யாகக் கூறினான் அக்காவல் வீரன்.

விறல்வேல் அந்த அடிமையையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது மீண்டும் அந்தக் காவல் வீரன், "அவரது கால் சங்கிலியை எண்ணி மற்ற அடிமை வீரர்கள் அவரை வென்றுவிடுவார்கள் என நீங்கள் எண்ண வேண்டாம். அவை அவ்வீரருக்கு ஒரு பொருட்டே அல்ல. பாருங்கள், இன்னும் சற்று நேரத்தில் அந் தச் சங்கிலித் தளைகள் தூள் தூளாக நொறுங்கப் போகின்றன" எனக் கூறிய வன் மக்களோடு மக்களாக ஆரவாரமி டத் தொடங்கினான்.

யுத்த மைதானத்தில் நின்ற அவ்வ டிமை தனது ஆயுதத்தைக் கல் தூணி லிருந்து கையில் எடுத்தான்.. அவ்வாயு

தமானது ஈட்டியைப் போன்று நீண்டிருந்
 தது ஆனால் அது ஈட்டியும் அல்ல. அதன்
 ஒரு பக்கமானது வாளினைப் போன்று
 பட்டையாக இருபுறமும் கூர்மையாகக்
 காணப்பட்டது. ஆனால், வாளும் அல்ல
 அது. மற்றொரு புறம் விசித்திரமாகக்
 காணப்பட்டது. அதன் நுனியில் ஈட்டியின்
 முனையைப் போன்று கூர்மையுடனும்,
 அதன் கீழே முள் முள்ளாகப் பல வேல்
 களின் முனைகள் இணைக்கப்பட்டிருந்
 தன. அவ்வாயுதத்தின் நீளமும், அதன்
 கணமும் அபாயகரமானதாகத் தோன்றி
 யது. அவ்வடிமைத் தனது ஆயுதத்தைச்
 செலுத்தினால் எதிரியின் தலை அடுத்
 தக் கணம் அவ்வாளினால் வெட்டப்பட்
 டுத் துண்டாகிவிடும். ஆனால், மற்றொரு
 பக்கத்தைச் செலுத்தி இழுத்தால் இழுக்
 கப்படும் ஆயுதத்தோடு தாக்கப்படுபவ
 னின் உடலின் தசையும் சேர்த்துப் பிய்த்
 துக்கொண்டு வந்துவிடும். கையாள்வ
 தற்கு மிகவும் கடினமான ஆயுதம் அது.
 சிறிய தவறு நேர்ந்தாலும் அந்த ஆயுதத்

தைச் சுழற்றுபவனையே அது கொண்டு விடும். ஒரே ஆயுதத்தில் இரு வகையான கொலைக் கருவிகளைக் கொண்டு கம்பீரத்துடன் நின்றுகொண்டிருந்தான் அக்கைதி.

அதைப்பார்த்தபடியே நின்ற காவல் வீரன் இம்ஹோடெப்பிடம், “நான் கூறினேன் அல்லவா, அவ்வாயுதம் அதுதான். உலகிலேயே அதிகப் பேரைக் கொன்றது எது என்றால் நான் அவ்வாயுதத்தைத்தான் குறிப்பிடுவேன்” என்றபடியே மீண்டும் மக்களோடு மக்களாகக் கத்தத் தொடங்கினான்.

அவ்வாயுதத்தைப் பார்த்த விறல்வேல் அக்கணம் அதிர்ச்சியில் உறைந்து போய் நின்றான். அவனது முக வாட்டம் மாறியிருந்தது. அதுவரை விறல்வேலின் முகத்தில் அப்படியொரு மாற்றத்தைக் காணாத இம்ஹோடெப், “தலைவரே, என்னாயிற்று? ஏன் தங்களது முகம் இப்படி மாறிவிட்டது?” என வினவினான்.

“அவனது ஆயுதம்... அவனது ஆயுதம்...” என்றபடியே பேச இயலாமல் தடுமாறினான்.

“ஆமாம் தலைவரே, அவனது ஆயுதம் புதுவிதமாக இருக்கிறது” என்றான் இம்ஹோடெப்.

“அது புதுவிதமானது இல்லை இம்ஹோடெப்.”

“புதுவிதமானது இல்லை என்றால்...”

“அவ்வாயுதம் கடவுளின் ஆயுதம். உலகிலேயே மிகவும் சக்தி படைத்த ஆயுதம். அவ்வாயுதம் யாரிடம் இருக்கிறதோ அவனை வீழ்த்துவது என்பது கனவில் கூட நடக்காது!”

“என்ன தலைவரே கூறுகிறீர்கள்? தாங்களா இப்படிப் பேசுகிறீர்கள்?”

“ஆம் இம்ஹோடெப். நான்தான். இது நான் கூறும் வார்த்தை அல்ல. எங்கள் தமிழர்கள் கூறும் வாக்கியம் அது?”

“அவ்வாயுதம்....?”

“அது எங்கள் ஊர்க் கடவுளின் ஆயுதம். மிகவும் சக்தி வாய்ந்தது.”

“அதன் பெயர்?”

“செண்டாயுதம்.”

“செண்டாயுதமா?”

“ஆம் இம்ஹோடெப். செண்டாயுதம்தான். அது, எங்கள் ஊர் பெளத்தர்கள் வணங்கும் சாத்தனின் ஆயுதம். யானைகளில் பவனி வந்து மக்களுக்குத் தீங்கிழைப்பவர்களை அழிக்கும் கடவுள்” என விறல்வேல் அவ்வாயுதத்தைப் பற்றிக் கூறிக்கொண்டிருந்த போதே மைதானத்தின் கிழக்குப் பக்கத்தில் இருந்த வாயில் ஒன்று திறக்கப்பட்டது. அதிலிருந்து பத்துப் பதினைந்து கைதிகள்

கையில் கோடரி, ஈட்டி, நீண்ட வாள் போன்ற ஆயுதத்துடன் உடல் முழுவதும் கவசம் தரித்துக்கொண்டு ஓடி வந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டு லட்சியம் செய்யாத அடிமை அவர்களைப் பார்த்தபடியே நின்றுகொண்டிருந்தான். அவர்கள் அனைவரும் இருவர் இருவராகப் பிரிந்து அவனைத் தாக்க ஓடி வந்தார்கள்.

அக்கைதிகள் அருகில் வரும் வரை அமைதியாக நின்றவன் பிறகு கையிலிருந்த செண்டாயுதத்தைச் சுழற்றினான். அவன் சுழற்றும் வேகத்தை அங்கிருந்தவர்கள் யாராலும் காண இயலவில்லை. கைதிகளின் கவசங்களைத் துளைத்து அவர்களின் உடலுக்குள் செண்டாயுதத்தின் கூர்மையான வாளினை செலுத்திக் கொன்றான். அவனை நோக்கி ஓடி வந்தவர்களின் அலறல் சத்தமும், அவர்களின் ஆயுதங்களும், கைகளும் அவர்களின் உடலிலிருந்து பிய்த்துக்கொண்டு போவதையே அனைவரும் பார்த்தார்கள்.

கடைசியாக அவனைத் தாக்க வந்த முரடன் சற்றுப் பலசாலியாகக் காணப்பட்டான். செண்டாயுதத்தின் முதல் தாக்குதலைச் சமாளித்துக்கொண்டான். அவனை வெட்ட கோடரியை ஓங்கினான் அக்கைதி. அதைத் தனது செண்டாயுதத்தால் தடுத்தவன் அவனது மார்பை நோக்கி செண்டாயுதத்தின் வாள் பக்கத்தால் தாக்கினான். அவனது தடித்த கவசம் அதைத் தாங்கிக்கொண்டது. அக்கைதியின் உடலை நோக்கினான். அவனது உடலில் கண்களைத் தவிர மற்ற உடல் பாகங்கள் அனைத்துமே இரும்புக் கவசத்தால் சூழப்பட்டிருந்தது. அவனது செண்டாயுதத்தை அலட்சியம் செய்தபடியே, மீண்டும் அவனை வெட்டக் கோடாரியை ஓங்கினான் அவன். அதற்குள் தனது செண்டின் மற்றொரு முனையை அவனது பாதத்தில் கட்டை விரல்களுக்கு இடையில் குத்திவிட்டான் அக்கைதி. ஓங்கிய கோடரியை வலியினால் கீழே போட்டுவிட அடுத்தக்

கணம், செண்டாயுதத்தைக் கவசத்தில் இருந்த பார்வைத் துளைக்குள் செலுத்திவிட்டான். வலியால் அக்கைதி துடித்தபடியே அலறினான்.. அக்கைதியின் மார்பை எட்டி உதைத்தவன் செண்டாயுதத்தை வெளியே இழுத்தான். அச்செண்டில் இருந்த சிறு சிறு வேல்களில் மாட்டிய அவனது, கண்கள், மூளை, சதை அனைத்தும் பிய்த்துக்கொண்டு கவசம் வழியே சிதறியது. அவனைக் கொள்ள வந்த கைதிகள் அனைவரையும் கண நேரத்தில் கொன்றுவிட்டான் அவன். மக்கள் திரள், பிரபுக்கள் அனைவரும் வெறியில் ஆர்ப்பரிக்கச் செய்தார்கள். கீழே கிடந்த கோடரியை எடுத்தவன் தனது காலில் மாட்டியிருந்த இரும்புத் தளையை ஓங்கி அடித்தான். அவ்வளவுதான். அத்தளைகள் இரண்டும் சுக்கு நூறாக உடைந்தன. அதிலிருந்து விடுபட்டவன் அவனது செண்டினை எடுத்துக்கொண்டு அரங்கத்திற்குள் நடக்கலானான். அவன் நடந்தபோது

வடக்குப் புறத்தில் அமர்ந்திருந்த அந்தத் தளபதியை நோக்கி அவனது செண்டாயு தத்தை உயர்த்திக் காட்டினான்.

அவன் தாக்கிய முறையையும், அவனது வேகத்தையும் கண்டு திகைத்துப்போயிருந்த இம்ஹோடெப், “தலைவரே....” என அழைத்தான்.

அவனது பேச்சின் வழியே அவனது மனதிலிருந்த அச்சம் திகிலூடன் வெளிப்பட்டதைக் கவனித்த விறல்வேல், “என்ன இம்ஹோடெப்?” என வினவினான்.

“இவனைப் போன்ற அரக்கனை நான் இதுவரை பார்த்ததில்லை.”

“நானும்தான்.”

“அவன் யார் தலைவரே?”

“செண்டாயுதன்!”

“செண்டாயுதனா?”

“ஆம். அவன் வைத்திருக்கும் ஆயுதத்தின் பெயர் செண்டு. ஆதலால் அவனது பெயர். செண்டாயுதன்.”

“இந்த நேரத்தில் இந்த விளக்கம் தேவைதானா?”

“இம்ஹோடெப் நீ ஒருவனிடம் ‘அம்மா’ என்ற வார்த்தையைக் கற்றுக் கொண்டதாகத் தெரிவித்தாயே அவன் இவன்தானா?”

மைதானத்தில் சுற்றிவந்த அந்தச் செண்டாயுதனைக் கண்ட இம்ஹோடெப், “அவனது முகத்தைக் கவசம் மூடியிருப்பதால் என்னால் சரியாக அடையாளம் காண இயலவில்லை!” என்றான்.

அருகில் நின்ற காவல் வீரனை அழைத்த விறல்வேல், “அவரது முகத்தை நீ பார்த்திருக்கிறாயா?” என வினவினான்.

“இல்லை. நான் மட்டுமல்ல. இங்கிருக்கும் யாருமே அவனது முகத்தை இதுவரை பார்த்ததில்லை.”

“அவரது பெயராவது என்ன என்று தெரியுமா?”

“தெரியாது!”

“அப்படியெனில் அவனைப் பற்றி உனக்கு என்னதான் தெரியும்? அதையாவது கூறு!” என எரிச்சலுடனும், ஆர்வத்துடனும் வினவினான் விறல்வேல்.

“அவனை இதுவரை யாராலும் தோற்கடிக்க இயலவில்லை. இனியும் யாராலும் தோற்கடிக்க இயலாது. அவனைப் பற்றி இது மட்டும்தான் எனக்குத் தெரியும். வேறு எதுவும் தெரியாது.”

விறல்வேல் மற்றும் இம்ஹோடெப் இருவரும் அந்தச் செண்டாயுதனையே ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது அந்தக் காவல் வீரன், “எனக்கு இன்னொன்றும் அவனைப் பற்றி

றித் தெரியும். அதோ பாருங்கள்” என்றப
டியே கை நீட்டினான். அவன் கை காட்
டிய திசையில் சிங்கம், புலி, கரடி மற்
றும் யானை ஆகியவற்றின் தலைகளின்
எலும்புக் கூடுகள் வரிசையாக வைக்
கப்பட்டிருந்தது. “அவை அனைத்தை
யும் கொன்றவன் அவ்வீரன்தான்” எனப்
பதிலளித்துவிட்டு மீண்டும் ஆரவாரமிடத்
தொடங்கினான்.

செண்டாயுதன் அம்மைதானத்தி
லேயே கம்பீரமுடன் தளபதி அமர்ந்தி
ருந்த வடக்குப் புற அரங்கை நோக்கி
நடக்கலானான். அப்போது தளபதி கண்
இமைக்க இரண்டு கதவுகள் திறக்கப்
பட்டன. அவற்றிலிருந்து கைதிகள் இரு
குழுக்களாக வெளிவந்தனர். செண்டா
யுதன் அரங்கத்தின் மையத்தில் நின்
றான். கிழக்கு மற்றும் மேற்கு என
இரண்டு புறத்திலிருந்தும் கைதிகள்
அவனை நோக்கி ஓடிவந்தார்கள். அப்
போது வெள்ளை உடை அணிந்த நடு
வன் ஒருவனும் அரங்கத்திற்குள் நுழைந்

தான். அவன் அரங்கத்திற்குள் நிற்கையில் அவன் கூறுவதையே சண்டையிடும் அடிமை மற்றும் கைதிகள் கேட்க வேண்டும். அவன் யாரைத் தாக்கச் சொல்லிக் கைகாட்டுகிறானோ அவனையே அடிமை வீரர்கள் தாக்க வேண்டும். மையத்தை நோக்கி ஓடி வந்த இரு குழுவும் செண்டாயுதன் நின்ற இடத்திற்கு அருகில் கூடச் செல்லவில்லை. அவர்கள் ஒருவரையொருவர் தாக்கிக் கொண்டார்கள். ஒவ்வொருவராக மடிய ஆரம்பித்தார்கள். இன்னும் ஒரு கதவு திறக்கப்பட்டுக் கைதிகள் மைதானத்திற்குள் சண்டையிட அனுப்பப்பட்டவர்கள், செண்டாயுதனைத் தாக்க ஓடி வந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டவன், கீழே மடிந்து கிடந்த கைதிகளின் இடையிலிருந்த நான்கைந்து குறுவாட்களை எடுத்து எறிந்தான். ஓடி வந்தவர்களில் பாதிப் பேர் மண்ணில் சரிந்தார்கள். மீதி வந்தவர்களைத் தனது செண்டாயுதத்தினால் தாக்கி கொடூரமாகக் கொன்

றான். அவனது தாக்குதல் வெறித்தனமாக இருந்தது. அவனது செண்டாயுதத்தால் மார்பிலும், வயிற்றிலும் குத்தி இழுத்து அவனை எதிர்த்த அனைவரையும் வதைத்தான். அவன் ஒவ்வொருவரையும் கொடூரமாகக் கொல்லக்கொல்ல அந்த அரங்கத்தில் ஆரவாரம் எழுந்து விண்ணைப் பிளந்தது.

அப்போது மீதி உயிரோடு தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களை அந்த நடுவன் செண்டாயுதனை நோக்கிக் கைகாட்டி “அவனைத் தாக்குங்கள்” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்தான். கையிலிருந்த இன்னொரு குறுவாளை எடுத்தவன் தொலைவில் நின்று கொண்டிருந்த அந்த நடுவனை நோக்கி எறிந்தான். அவனது கழுத்தில் குறுவாள் பாய்ந்து அடுத்தக் கணம் அவனும் மண்ணில் சரிந்தான். மைதானத்திற்குள் யார் நுழைந்து தன்னை எதிர்த்தாலும் அவர்களை உயிரோடு விடக்கூடாது எனும் நினைப்பில் நிற்குகொண்டிருந்

தான் அந்த முரட்டுக் கைதி செண்டாயு
தன்.

அந்த மைதானத்திற்குள் ஒரு
பெரும் முழங்கும் சத்தம் கேட்க சண்
டையிடுபவர்கள் அனைவரும் அக்கணம்
சண்டையிடுவதை நிறுத்திவிட்டு அச்சத்
தம் என்ன என்று கவனித்தார்கள். அரங்
கமே மயான அமைதிக்கோலம் பூண்டது.
அங்கு ஆண் சிங்கம் ஒன்று முழங்கிய
படி அவர்களை நோக்கி மெல்ல நடந்து
கொண்டிருந்தது. அதே சமயம் மற்றொரு
சிங்கத்தையும் திறந்துவிட்டார்கள்.

இரண்டு சிங்கமும் இரண்டு புறத்தி
லிருந்து அவர்களை நோக்கிப் பசியுடன்
வந்துகொண்டிருந்தது. அதைக் கண்ட
வர்கள் அனைவரும் செண்டாயுதனிடம்
வந்து, “நீங்கள்தான் எங்களைக் காக்க
வேண்டும்” எனப் பணிந்தனர்.

அருகில் கிடந்த கல் தூணில் அவ
னைப் பிணைத்திருந்த வலிமையான சங்
கிலி ஒன்றை கோடரியால் தாக்கி துண்

டித்தவன் அச்சங்கிலியின் ஒரு முனை யைக் கையில் சுருட்டிக்கொண்டு சங்கி லியைத் தரையில் இழுத்துக்கொண்டே சிங்கத்தை நோக்கி நடந்தான். பசி யான சிங்கத்தை நோக்கி அவன் நடந் ததைக் கண்டு அரங்கமே என்ன நடக் கப் போகிறது? என்பதை அறியாமல் திகைத்து அமைதியுடன் இருக்கை நுனி யில் அமர்ந்து வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். தன்னை நோக்கி வந் தவனைக் கண்டு முதலில் பதுங்கிய அச் சிங்கம் வேகமாக ஓடி வந்து அவன் மீது தாவியது. அச்சிங்கம் அவனைத் தாக் குவதற்குள் கையிலிருந்த செண்டினால் அதன் வயிற்றைக் கிழித்தான், செண்டின் சிறு சிறு வேல்களில் சிக்கிய அச்சிங் கத்தின் குடலானது அறுத்துக்கொண்டு வெளியே விழுந்தது. குருதி பெருக்கெ டுக்க அடுத்தக் கணம் மாண்டது அச்சிங் கம். மற்றொரு சிங்கம் அவனை நோக்கி ஓடி வராமல் அருகில் நின்று கைதி களை நோக்கி ஓடி வந்தது. அதைக்

கண்ட செண்டாயுதன் கையில் வைத்திருந்த சங்கிலியைச் சுழற்றி ஓங்கி அச்சிங்கத்தை அடித்தான். அச்சங்கிலி அந்தச் சிங்கத்தின் முதுகில் சுற்றிக்கொண்டது. சங்கிலியை இழுத்த செண்டாயுதன், செண்டினை அச்சிங்கத்தின் இதயத்தில் இறக்கி அதைக் கொண்டு மோட்சமளித்தான். இரு சிங்கத்தையும் கொன்றதும் அதுவரை குடி கொண்டிருந்த அமைதி குலைந்து வாழ்த்துக்குரல் எழுத் தொடங்கியது.

அப்போது மீதியிருந்த அடிமைகள் அனைவரும் செண்டாயுதன் முன் மண்டியிட்டு, “உங்களை எதிர்த்து உங்கள் ஆயுதத்தால் வதைபட்டு நாங்கள் இறக்க விரும்பவில்லை. நீங்களே, வலியில்லாமல் எங்கள் வாளினால் எங்களைக் கொன்றுவிடுங்கள்!” எனக் கூறி, அவர்களின் ஆயுதங்களை அவர்கள் முன் வைத்துவிட்டார்கள்.

அப்போது செண்டாயுதன், “உங்களைக் கொல்ல வேண்டும் என்பது என் விருப்பம் இல்லை. என்னைக் காக்கவே என்னைத் தாக்க வருபவர்களைக் கொன்றுகொண்டு இருக்கிறேன். தோல்வியை ஒப்புக்கொண்ட உங்களை நான் தாக்க மாட்டேன். எழுந்திருங்கள்” என ஆணையிட்டான் யவன மொழியில்.

நகர இராச்சியத்தின் தளபதி செண்டாயுதனைக் கொல்லவே முரட்டுக் கைதிகளையும், இரு சிங்கத்தையும் ஏவினான். ஆனால், அவைகளால் அவனை எதுவும் செய்ய இயலாததால் ஏமாற்றமடைந்தவன், “நாளை தொடங்கட்டும்!” எனக் கட்டளையிட்டபடியே அங்கிருந்துக் கடும் கோபத்துடன் எழுந்து சென்றான். அவன் எழுந்து சென்றதும் போட்டி தள்ளிவைக்கப்பட்டது. கைதிகள் அனைவரும் மீண்டும் சிறைக்குள் அடைக்கப்பட்டார்கள்.

விறல்வேலிற்குச் செண்டாயுதனின் ஆயுதத்தைப் பார்த்தபிறகு 'அவன் தமிழக வீரனாக இருப்பானோ?' என்ற சந்தேகம் துளிர்விட ஆரம்பித்தது. 'அவன் தமிழக வீரனாக இல்லாவிட்டால் இவ்வாயுதத்தை அவன் யாரிடமிருந்து பெற்றிருப்பான்?' என்ற கேள்வியும் அவனது மனதில் எழுந்து பெரும் வீரனான செண்டாயுதனைப் பற்றி மேலும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவலைக் கிளப்பி விட்டிருந்தது.

அடிக்குறிப்புகள் :

1. சாத்தன் என்பது பௌத்த மதத்தின் சிறு தெய்வம். சம்பாபதி மற்றும் மணிமேகலை தெய்வத்தைப் போன்றது. பாலி மொழியின் சாஸ்தா எனும் பெயர்தான் தமிழில் சாத்தன் என்றானது. சாத்தனார் எனும் சொல்லுக்கும் மூலம் இந்தச் சாத்தான்தான். அந்தச் சாத்தனின் கையில் இருக்கும் ஆயுதம்தான் செண்டு. பௌத்த மதத்தின் சாத்தன்

தெய்வம்தான் தற்போது இந்து மதத்தின் அய்யனார். அய்யனாருக்கு செண்டாயுதன் என்ற பெயரும் உண்டு. சாத்தனுக்கும் அய்யனாருக்கும் வேறுபாடு என்ன வென்றால் சாத்தன் யானை மீது அமர்ந்திருப்பார். அய்யனார் புரவியில் அமர்ந்திருப்பார்.

24.

செண்டாயுத

னும்

செங்குவீ

ரனும்

சர்கஸ் மாக்சிமஸ் யுத்த மைதானத்
தில் அடிமைகள் பலரை கோர
மாக வதம் செய்து, அந்நகர
இராச்சியத்தின் தளபதியைக் கோபப்
பட வைத்து அங்கிருந்து செல்ல
வைத்த கிளாடியேட்டரான கைதி செண்
டாயுதனைப் பார்க்க அன்றைய இர

வில் விறல்வேல் முயன்றான். அதிலும் அவனது உடலமைப்பு, நிறம் ஆகியவற்றைப் பார்த்த விறல்வேல் 'அவன் தமிழக வீரனாக இருப்பானோ?' எனவும் சந்தேகம் கொண்டான். அவனைச் சந்திக்க ஆவலோடு முயற்சித்த விறல்வேலிற்குப் பெருத்த ஏமாற்றமே மிஞ்சியது. விறல்வேல் அவனது காவல் அறையிலிருந்து வெளியேறினாலும் அவனைச் செண்டாயுதன் அடைக்கப்பட்டிருந்த சிறைக்குள் யாரும் அனுமதிக்கவில்லை. செண்டாயுதன் இருக்கும் அறைக்குள் யார் சென்றாலும் அவர்களைக் கொன்றுவிடுகிறான் என்ற அச்சத்தால் மிகவும் எச்சரிக்கையுடனும், அச்சத்துடனும் காவல் வீரர்கள் காவல் காத்துகொண்டிருந்தனர். யாருக்கும் அடங்காத செண்டாயுதனை அறையிலேயே கொன்றுவிடலாமா? என்றும் சிந்தித்திருக்கிறான் அத்தளபதி. வீரனான அவனைக் கொன்றால் யவன மக்களின் கோபத்தை எதிர்கொள்ள நேரிடும். அதிலும் செண்டாயுதனை சண்டையிட வைத்ததன் மூலம் மக்களின் ஏக வரவேற்பைப் பெற்றிருந்தான் அத்தளபதி. 'செண்டாயுதன் அத்தளபதியைக் கொல்வேன்' என்று அறைகூவல் விடுத்ததும், "அவனைக் கொன்றுவிடுங்கள்" என ஆணையிட்டிருந்தான் அந்த ரோமானியத் தளபதி. ஆனால் அவனது

அமைச்சர்கள், “கைதியாகச் சிறைபட்டிருக்கும் அவனால் உங்களை ஒருபோதும் நெருங்க இயலாது. உங்களை நெருங்கும் வரை நமது மெய்க் காவலர்கள் அமைதியாகப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்க மாட்டார்கள். தேவையற்ற கவலையை விடுங்கள். அவனைத் தாங்கள் சிறையிலேயே கொன்றால் உங்கள் வீரத்திற்கு இழுக்கு ஏற்படும். மக்களும் அவதூறு பேசுவார்கள்” எனக் கூற சர்கஸ் மாக்சிமசிலேயே செண்டாயுதனை மக்கள் முன் மற்ற அடிமைகள் மற்றும் கைதிகளை வைத்துக் கொல்வதே சரி என்ற முடிவுக்கு வந்தான்.

அடுத்த நாள் ரோமானியத் தளபதி சற்று சீக்கிரமே சர்கஸ் மாக்சிமசிற்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன், “இன்று அடிமை வீரர்களை இரு குழுக்களாகச் சண்டையிடச் சொல்லுங்கள்” எனச் சர்கஸ் மாக்சிமஸ் அரங்கத் தலைவனை அழைத்துக் கட்டளையிட அவன் காவல் வீரர்களிடம் தகவலைச் சொல்லியனுப்பினான்.

சிறையில் அன்றைய தினத்தை எதிர்பார்த்து மற்ற அடிமைகளுடன் அமர்ந்திருந்தனர் விறல்வேலும்

இம்ஹோடெப்பும். இம்ஹோடெப்பை அழைத்த காவல் வீரன் ரோமானியத் தளபதியின் கட்டளையை அவனுக்குத் தெரியப்படுத்தினான்.

சிறை போன்றிருந்த அந்த அறைக்குள் வந்த இம்ஹோடெப், “தலைவரே, இன்று நாம்தான் சண்டையிடப் போகிறோம். கைதிகள் அல்ல” என்றான்.

விறல்வேல் எந்தப் பதிலையும் அளிக்காமல் அமைதியாகவே அமர்ந்திருந்தான். அவனது எண்ண ஓட்டம் அனைத்தும் செண்டாயுதனைப் பற்றியதாகவே இருந்தது. பிறகே, “இம்ஹோடெப், இன்று நம்மால் அந்த வீரனை சந்திக்க இயலாதா?” என வினவினான்.

“தலைவரே, நம்மைப்போன்ற அடிமைகள் அனைவரும் இன்று அந்த முரட்டு வீரனை எதிர்கொள்ளப் போவதில்லை என அறிந்ததிலிருந்து மகிழ்ச்சியில் திளைக்கிறார்கள். ஆனால், தாங்கள் அந்த வீரனை சந்திக்கப் போவ

தில்லையா என்று ஏமாற்றத்துடன் வினவுகிறீர்களே?” எனக் கேள்வியெழுப்பிக் கொண்டே இரும்புக் கவசங்கள் இரண்டை எடுத்த இம்ஹோடெப் மற்றொரு அடிமையின் உதவியுடன் ஒன்றை அணிந்துகொண்டு, “தலைவரே, இந்தக் கவசங்களை அணிந்துகொள்ளுங்கள்” என நீட்டினான்.

“இம்ஹோடெப், நேற்று செண்டாயுதனை எதிர்த்த அந்தக் கைதிகளும் இந்த மார்புக் கவசத்தை அணிந்திருந்தார்கள். கவனித்தாய் தானே?”

“கவனித்தேன் தலைவரே. அவனது தாக்குதலில் மார்பு கவசத்தாலும் அந்தக் கைதிகளைக் காக்க இயலவில்லை. அவனது பலம் பிரமிக்க வைக்கிறது!”

“அப்படியிருக்க, நான் இந்தக் கவசத்தை அணிந்து அவனை எதிர்க்கச் சொல்கிறாயா?”

“நாம்தான் இன்று அவனை எதிர் கொள்ளப் போவதில்லையே?”

“இல்லை இம்ஹோடெப். செண்டாயுதனை கொன்றே தீர வேண்டும் எனும் நினைப்பில் இருக்கிறான் ரோமானியத் தளபதி. அப்படியிருக்க இன்று செண்டாயுதனை சிறையிலேயே அடைத்து ஒரு நாளை அவன் வீண்டிக்க மாட்டான். நாம் முதலில் சென்று சண்டையிட்டதும் பிறகு அவன் உள்ளே அனுப்பப்படலாம்.”

“சரி தலைவரே, அப்படியெனில் இந்தக் கவசம் உங்களுக்கு வேண்டாமா?”

“உயிரைக் காத்துக்கொள்ள நடக்கப்போகும் யுத்தத்தில் தேவையற்ற வீண்பளு எனக்கு வேண்டாம் என நினைக்கிறேன் இம்ஹோடெப். அந்தக் கவசத்தைக் காட்டிலும் எனக்கு என் வாள் மீது நம்பிக்கை இருக்கிறது.”

“தங்கள் விருப்பப்படியே” என்ற இம்ஹோடெப் அந்த மார்புக் கவசத்தை மற்றொருவனுக்கு அணிவித்துவிட்டு ஒரு தலைக் கவசத்தைக் கொண்டு வந்து விறல்வேலிடம் கொடுத்து, “இதைத் தாங்கள் கட்டாயம் அணிந்துகொண்டுதான் ஆக வேண்டும். யுத்த களத்தில் எந்த அடிமையும் முகத்தைக் காட்டிக்கொண்டு சண்டையிட உரிமை இல்லை. இது உங்கள் தலைக்குக் கச்சிதமாகப் பொருந்தும் என நினைக்கிறேன்” என்றான். அந்தத் தலைக் கவசத்தை உயர்த்திப் பார்த்த விறல்வேல் அதனைத் தனது தலையில் அணிந்துகொண்டான்.

அந்தக் கவசத்தை அணிந்தபிறகு விறல்வேலின் தோற்றமே சற்று மாறியிருந்தது. அவனது கண்களில் குடிகொண்டிருக்கும் கம்பீரப்பார்வை கூடியிருந்தது. அந்தக் கவசம் அவனது தலை, நெற்றி, மூக்கு, கன்னம், கழுத்து ஆகியவற்றை மூடிக்கொண்டு கண், வாய் இரண்டை

மட்டும் மூடாமல் திறந்துகொண்டு இருந்தது. வாளுரையை எடுத்து இடுப்பில் கட்டிய விறல்வேல் அங்கு அவன் தயாராக வைத்திருந்த சில குறுவாஸ்களை எடுத்து இடுப்பில் சொருகிக்கொண்டு, “நான் தயார் இம்ஹோடெப். வா புறப்படுவோம்!” எந்தக் கூறி புறப்பட்டான்.

அப்போது அந்த அறையின் காவல் வீரன் அவர்களை மறித்து, “நீங்கள் உயிரோடு திரும்பி வந்தால் நாம் சந்திப்போம். வேறொரு தகவலும் அந்தச் செண்டாயுதனைப் பற்றி எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது” என்றான்.

“என்ன?” என வினவினான் விறல்வேல்.

“அவனிடம் யார் அடைக்கலம் தேடி சரணாகதி அடைந்தாலும் அவன் அவர்களைக் கொல்ல மாட்டானாம். நேற்று தான் நீங்கள் கண்டிருப்பீர்களே!” எனச் சிரித்தபடியே கூறினான்.

“இன்று நடக்கப்போவதைக் கவனி” என அவனுக்கு இம்ஹோடெப் பதிலளிக்க இருவரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள். அப்போது கொம்பு ஊத இரும்புக் கதவு திறக்கப்பட்டது. யுத்த மைதானத்திற்குள் முதல் ஆளாக நுழைந்தான் விறல்வேல். அவனைப் பின்தொடர்ந்து வந்தான் இம்ஹோடெப். அவர்கள் இருவரைத் தொடர்ந்து முரட்டுத் தோற்றமுடைய அடிமைகள் பலர் அவ்வழியே உள்ளே நுழைந்தனர்.

“இம்ஹோடெப், என்ன நடந்தாலும் என்னை விட்டு நீ பிரிந்துவிடக் கூடாது என்பதை நினைவில் கொள். என்னால் தான் நீ இந்தத் துயரத்தில் சிக்கியிருக்கிறாய். உன்னைக் காப்பது என் பொறுப்பு!” என்றபடியே மைதானத்தின் மையப் பகுதியை நோக்கி நடந்தான்,

“நிச்சயமாகத் தலைவரே. நீங்கள் அந்த முரட்டு வீரனான செண்டாயு தனை வீழ்த்தத்தான் போகிறீர்கள். நாம்

இங்கிருந்து தப்பிக்கத்தான் போகிறோம். உயிரை மட்டும் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் நாம் விட்டுவிடக் கூடாது.”

“ஆம் இம்ஹோடெப். உயிரை மட்டும் நாம் காப்பாற்றிக்கொள்ளப் போவதில்லை; தன்மானம் மற்றும் சுயகௌரவத்தையும்தான்!”

“மீண்டும் கூறுகிறேன் கருணை என்பதை விட்டுவிடுங்கள். ‘செங்குவீரன்’ என்ற பெயருக்கேற்ப உங்கள் வீரத்தை இன்று இந்த யவன தேசம் காணட்டும்” என இம்ஹோடெப் கூறிக்கொண்டிருந்த போதே மீண்டும் கொம்பு ஊதப்பட்டது. மற்றொரு இரும்புக் கதவு திறக்கப்பட்டது. அதிலிருந்து அடிமைகள் பலர் உள்ளே நுழைந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் அனைவரும் புரவியில் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

குழுவாக எப்படிச் செயல்பட்டு தாக்க வருபவர்களை எதிர்கொள்ள வேண்டும் என ஏற்கெனவே திட்டம்

தீட்டி இம்ஹோடெப் மற்றும் அவனது குழு அடிமை வீரர்களுக்குக் கூறியிருந்தான். செங்குவீரன் அவனது வாள் மற்றும் சில குறு வாள்களுடன் உள்ளே வர மற்ற அடிமை வீரர்கள் கோடரி, ஈட்டி, வேல், வாள் மற்றும் தற்காப்புக் கேடயம் ஆகியவற்றுடன் உள்ளே நுழைந்திருந்தார்கள்.

புரவியிலேறி யுத்த களத்திற்குள் அவர்கள் நுழைந்ததுமே, “ஒன்று கூடுங்கள்” என ஆணையிட்டான் விறல்வேல். உடனே கேடயத்தைத் தாங்கிய நான்கு வீரர்கள் பாதுகாப்புச் சுவர் ஒன்றை கேடயத்தால் அமைத்து நின்றனர். அவர்களுக்குப் பின்னால் செங்குவீரன் நின்றான். இம்ஹோடெப் செங்குவீரனுக்கு வலப்புறமாக நின்று கொண்டான். மற்ற அடிமைகள் அவனுக்குப் பின்னால் பத்துப் பேர் நிற்குகொண்டார்கள். அவர்கள் அணிவகுத்து நின்ற தோற்றமானது கேடயச் சுவர் ஒன்று இருப்பதைப் போலவும் அதற்குப் பின்னால் ஈட்டியின் முனை

இருப்பதைப் போன்றும் காட்சியளித்தது அரங்கத்தில் அமர்ந்திருந்தவர்களுக்கு.

புரவியில் வந்தவர்கள் முதலில் வில்லிலிருந்து அம்பினை அவர்களை நோக்கி எறிந்தார்கள். அவர்கள் அம்பினைத் தொடுப்பதைப் பார்த்த செங்குவீரன், “நெருங்கி நில்லுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான். அடுத்தக் கணம் கேடயத்தை அவ்வீரர்கள் சற்று உயர்த்திப் பிடிக்க அந்தக் கேடயத்தின் பாதுகாப்பில் செங்குவீரன், இம்ஹோடெப் உட்பட அனைவரும் நின்றுகொண்டார்கள். புரவியில் வந்தவர்கள் எய்த அம்புகள் அனைத்தையும் அந்தக் கேடயங்கள் தடுத்துக்கொண்டன. உயர்ப்பறந்து வந்த சில அம்புகள் பின்னால் நின்றவர்களின் கைகளில் தாக்கிக் குருதியையும் சிந்தச் செய்தன.

அம்பு மழை ஓய்ந்ததும், “இம்ஹோடெப்...” என்றான் விறல்வேல்.

உடனே கேடயங்கள் விளக்கப்பட்டன. ஈட்டி ஒன்றுடன் ஓடிய இம்ஹோடெப், புரவியில் வேகமாக வந்தனை நோக்கி எறிந்தான். காற்றில் பறந்து சென்ற அந்த ஈட்டியானது குறித் தவறாமல் புரவி வீரனின் மார்பைத் தைத்து அவனைக் கீழே சாய்த்தது. மீண்டும் இம்ஹோடெப் கவசங்களுக்குப் பின்னால் வந்து நின்றுகொண்டான்.

அந்தப் புரவி வீரர்கள் வந்த பாதையில் புழுதி எழ இவர்களைத் தாக்க விரைந்து வந்துகொண்டிருந்தனர். செங்குவீரன் அவனது அடிமை வீரர்களின் பதற்றத்தைக் குறைத்து தகுந்த சமயத் திற்காகக் காத்திருக்கச் செய்தான்.

புரவியில் வந்த அடிமை வீரர்கள் ஈட்டிகளை எடுத்து ஒங்கியபடி இவர்களை ஒரே பாய்ச்சலில் துடைத்துவிடுவதைப் போன்று வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் குளம்படி சத்தம் இவர்களின் காதுகளில் விழும் தொலைவில்

வந்துகொண்டிருந்தார்கள். “கேடய வீரர்கள் கேடயத்தைச் சுழற்றி அப்புரவிகளை நோக்கி வேகமாக வீசுங்கள்” எனக் கட்டளையிட அடுத்தக் கணம் முன்னால் நின்ற நான்கு கிளாடியேட்டர்களும் அவர்கள் கைகளில் வைத்திருந்த பெரிய இரும்புக் கவசத்தை நோக்கி அப்புரவிகளை நோக்கி வேகமாகச் சுழற்றி எறிந்தார்கள்.

யவன தேசத்துக் கேடயங்கள் கணமான எடையுடனும், தடிமனுடனும் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். அது ஒருவனின் தலை முதல் முழங்கால் வரை நீண்டு எதிரிகளின் ஈட்டி மற்றும் அம்புகளைத் தாங்கிக்கொள்ளும். அவ்வளவு பெரிய வடிவமுடைய அந்தக் கேடயங்களை அந்த முரட்டுத் தோற்றமும், வலிமையும் உடைய அந்த அடிமைகள் சுழற்றித் தூக்கி எறிந்ததும், அவை வேகமாகச் சுழன்று சென்றபடி புரவிகளைத் தாக்கின. அதைக்கண்டு மிரண்ட அந்தப் புரவிகள் அதன் மீதமர்ந்தவர்க

ளைக் கீழே தள்ளிவிட்டன. அவர்களின் குழுவிற்குள் ஏற்பட்டுவிட்ட குழப்பமான சூழ்நிலையைப் புரிந்துகொண்ட செங்கு வீரன் அவனது வாளினை உறையில் போட்டுவிட்டுக் கையில் ஈட்டி ஒன்றினை எடுத்துக்கொண்டு, “அவர்களைத் தாக்குங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டபடியே ஓட அவனைப் பின்தொடர்ந்து மற்ற அடிமை வீரர்களும் அவர்களைத் தாக்கினார்கள். புரவியில் அமர்ந்திருந்த வீரன் ஈட்டியை ஒங்கி எறிவதற்குள் ஓடிச் சென்ற செங்கு வீரன் தன் கையிலிருந்த குத்தீட்டியை அவனது வயிற்றில் செலுத்தி அவனைக் கீழே தள்ளி அவனது புரவியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு போரிடத் தொடங்கினான்.

தனது உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமானால் தன்னை எதிர்க்க வருபவர்களை நிச்சயம் கொன்றுவிட வேண்டும் என்ற உத்வேகத்தில் அந்த இரு குழுவுக்கும் இடையில் மரணப் போராட்டம் தொடங்கி

யது. போரிட்ட புரவிகள் கிளப்பிய புழு
திகள் சில கண நேரப் பொழுதுகள்
அவ்விடத்தை மறைத்திருந்தன. சிறிது
நேரத்திற்குப் பிறகு அந்தப் புழுதியிலி
ருந்து இம்ஹோடெப்தான் ஒரு புரவி
யிலேறி வெளியே வந்தான். அவனது
வாள் மற்றும் ஈட்டி இரண்டிலிருந்தும்
குருதி சொட்டிக்கொண்டிருந்தது. புழுதி
அவ்விடத்தில் அடங்க அடங்க நான்கு
புரவிகள் மட்டுமே உயிரோடு களைத்
துக்கொண்டு நின்றன. மற்ற அனைத்து
புரவிகளும் மண்ணில் வீழ்ந்து கிடந்தன.
செங்குவீரன் குழுவின் தரப்பில் நால்வர்
வீர மரணத்தைத் தழுவியிருந்தார்கள்.
ஆனால், அவர்களைத் தாக்க வந்த குழு
வினர் அனைவருமே மடிந்துக் கிடந்தார்
கள்.

உயிர்பிழைத்தவர்கள் புரவியிலி
ருந்து கீழே இறங்கி ஒன்று கூடினர்.
புரவி கிளப்பியிருந்த புழுதியினால் அரங்
கத்தில் அமர்ந்திருந்தவர்களுக்கு யார்
வென்றார்கள் என்ற குழப்பம் காணப்பட்

டதால் நீண்ட அமைதி நிலவியது. புரவியில் வந்தவர்கள்தான் வென்றுள்ளார்கள் என்று பலரும் எண்ணிக்கொண்டிருந்த வேளையில் குருதி வழிந்தபடி நின்றிருந்த செங்குவீரன் தனது வாள் மற்றும் ஈட்டியை வெற்றி பெற்றதன் அடையாளமாக உயர்த்தித் தூக்கினான். கவசம் அணியாத அவனது வெற்று மார்பினைக் கண்டவர்கள் அடையாளம் அறிந்து ஆரவாரமிடத் தொடங்க இரைச்சல் வானில் பட்டு எதிரொலித்தது. அச்சூழலில் மீண்டும் கொம்பு ஊத இரும்புக் கதவு ஒன்று திறக்கப்பட்டது.

அப்போது அவற்றிலிருந்து நான்கைந்து ஓநாய்கள் உள்ளே விடப்பட்டன. தனித்து விடப்படும் சிங்கம் மற்றும் புலியை விடக் கூட்டமாக இருக்கும் ஓநாய்கள் கடும் ஆபத்தானது என்று செங்குவீரன் அறிவான். “யாரும் கூட்டத்திலிருந்து பிரிந்துவிடாதீர்கள். ஓநாய்கள் தந்திரம் மிக்கவை. கவனமுடன் கையாள வேண்டும்” என எச்சரித்தான்.

வாள் மற்றும் ஈட்டிகளைக் கொண்டு தயாராக அவர்கள் நின்று கொண்டிருந்த வேளையில் அவர்களை நோக்கி ஓடிவந்த ஓநாய்கள் அருகில் கிடந்த பிணங்களைத் தின்னத் தொடங்கின. அதைக்கண்டு சிரித்த சில அடிமை வீரர்கள், “பிணங்களைத் தின்னும் இவையா நம்மைக் கொல்லப் போகிறது?” என அலட்சியத்துடன் கூறியபடியே ஈட்டியை ஓங்கிக்கொண்டு அந்த ஓநாய்களைக் குத்த சென்றனர்.

அவர்கள் செல்வதைத் தடுத்தான் செங்குவீரன். ஆனால், அவர்கள் செவிசாய்க்கவில்லை. ஈட்டியோடு சென்ற அடிமை வீரன் ஒருவன் பசியினால் புரவியைக் கடித்துத் தின்றுகொண்டிருந்த ஒரு ஓநாயின் வயிற்றில் ஈட்டியைச் செருகிப் பிடுங்கினான். ஆனால், அவன் எதிர் பார்த்ததைப் போன்று அந்த ஓநாய் இறக்கவில்லை. வயிற்றில் குருதி கசிந்தபடியே அவன் மீது பாய்ந்து அவனது கழுத்தைக் கடித்துக் குதறியது. அவனது

தலை மட்டும் துண்டாகித் தனியே விழ, அந்த ஓநாயின் பார்வை அவற்றைக் குத்த வந்த மற்ற அடிமைகளின் மீது திரும்பியது. அந்த ஒரு ஓநாய் சத்தமெழுப்ப மற்ற அனைத்து ஓநாய்களும் அவர்களின் மீது பாய்ந்தன. அப்போதுதான் அவர்களின் பிழையை அவர்கள் அறிந்தார்கள். ஆனால், அவர்கள் சுதாரிப்பதற்குள் அவர்களின் மீது பாய்ந்த ஓநாய்கள் அவர்களைக் குதறித் தள்ளியது.

ஓநாய் முன்னே சென்றவர்களைத் தாக்கிக்கொண்டிருக்கும் போதே, “ஓநாய்களை ஈட்டியால் வயிற்றில் குத்தினால் அவை உடனே மரணிக்காது. அவற்றின் வயிற்றைக் கிழித்தால் தான் அவை மரணிக்கும், இல்லையேல் தலையைக் கொய்ய வேண்டும். நினைவில் கொள்ளுங்கள்” எனக் கூறியவன் அவனது கையிலிருந்த ஒரு ஈட்டியை எடுத்து ஓநாயின் மீது எறிந்தான் செங்குவீரன். அது குறித் தவறாமல் ஒரு ஓநாயின் கழுத்தில் பாய, அது அங்

கேயே சுருண்டு விழுந்தது. மற்றவர்களும் கையிலிருந்த ஈட்டிகளை எறிந்தார்கள். அவ்வீட்டிகளில் சில குறிதவறாமல் ஓநாய்களைத் தாக்கின. மற்றவை குறிதவறி கீழே குத்திட்டு நின்றன. வயிற்றில் குத்துப்பட்ட ஓநாய்கள் அவர்களை நோக்கி ஓடி வந்தன. அனைவருமே கையில் வாளுடன் தயாராக நின்றனர். அங்கு மனிதர்களுக்கும் விலங்குகளுக்கும் யார் உயிர் பிழைக்கப்போவது என்பதைத் தீர்மானிக்கக் கடுமையான யுத்தம் நடைபெற்றது. அதைக்கண்ட அந்த யவனர்கள் ஆரவாரமிட்டு மகிழ்ந்தனர். அந்தக் கொடூரமான யுத்தத்தின் முடிவுகள் ஓநாய்கள் அனைத்தும் கொல்லப்பட்டிருந்தன. இவர்களின் தரப்பில் செங்குவீரன் மட்டுமே காயமின்றித் தப்பியிருந்தான். இம்ஹோடெப்பின் காலில் ஓநாயின் கடி ஏற்பட்டிருந்தது. இன்னும் ஒரு அடிமை வீரன் ஒருவனும் உயிருடன் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

அடிபட்ட இம்ஹோடெப்பைத் தோளில் தாங்கிய செங்குவீரன் அவனை ஓரத்திற்கு அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தான். அப்போது மீண்டும் கொம்பு ஊதப்பட்டது. கதவு திறக்கப்பட்டது. முதலில் இரண்டு முரட்டு யவனர்கள் கையில் வாளுடன் உள்ளே நுழைந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் ஐந்தாறு அடிமைகள் உள்ளே நுழைந்தார்கள். அப்போது அந்த அரங்கம் அமைதியாகத்தான் இருந்தது. ஆனால், அடுத்தக்கணம் அரங்கத்தின் ஆரவாரம் விண்ணைப் பிளக்கும் அளவிற்கு எழுந்தது. காரணம் தெரியாத செங்குவீரன் பார்வையைத் திருப்பினான். அங்கே மற்றொரு வாசலில் செண்டாயுதன் தன் ஆயுதத்துடன் வந்துகொண்டிருந்தான்.

தனது இடையில் கட்டியிருந்த துணியைக் கிழித்து இம்ஹோடெப்பின் குருதி வழிந்த காலைக் கட்டிய செங்குவீரன், உருவிய வாளுடன் உயிர் பிழைத்து நின்ற மற்றொரு அடிமையிடம், “நீ

இவரைப் பத்திரமாகப் பார்த்துக்கொள்.
நான் அவர்களை எதிர்கொள்கிறேன்”
எனக் கூறியபடியே இம்ஹோடெப்பிடம்
இருந்த குறுவாஸ்களை வாங்கி இடையில
யில் சொருகிக்கொண்டவன், வாளினை
உருவிக் கொண்டு குழுவாக நின்ற யவ
னர்களை நோக்கி நின்றான்.

செங்குவீரன் நின்ற தோரணை
யிலிருந்து அவன் மட்டுமே அந்த
யவனர் குழுவை எதிர்கொள்ளப் போகி
றானே, இவனுக்கு என்ன பைத்தி
யமா? என எண்ணியபடி வேடிக்கைப்
பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர் யவனர்கள்.
இன்னொரு புறத்திலிருந்து இவர்களை
நோக்கி வரும் அந்த முரட்டுக் கைதியை
இந்த ஒற்றை வீரன் எப்படி எதிர்கொள்
ளப் போகிறான் என்ற நினைப்பும் அவர்க
ளுக்கு உருவாகியிருந்தது.

உருவிய வாளோடு நின்ற செங்கு
வீரனை நோக்கி வந்த அந்த அடிமை
கள் வாள் மற்றும் கோடரியைத் தூக்

கிக்கொண்டு அவனைத் தாக்க முன்
னேறினார்கள். தயாராக நின்ற செங்கு
வீரனைப் பார்த்த இம்ஹோடெப், “இந்த
நேரத்தில் தலைவருக்குத் தான் சுமை
யாகிவிட்டேன்” என எண்ணி வருந்தியப
டியே நோக்கினான். அப்போது செங்குவீ
ரனது வாள் அவனது கையில் அதிர்ந்து
கொண்டிருந்தது. அந்த அதிர்விலிருந்து
ஓநாய்களின் குருதித்துளிகள் தெறித்
துக்கொண்டிருந்தன.

இம்ஹோடெப்பின் முகத்தில் வெற்
றிச் சிரிப்பு ஒன்று உதிர்ந்து விட்டுச்
சென்றது. அடிமைகள் செங்குவீரனைத்
தாக்க நெருங்கியிருந்தார்கள். இடையி
லிருந்த இரு குறுவாள்களை எடுத்து
வேகமாக வீசினான். அக்குறுவாள்கள்
இரண்டும் இருவரின் கழுத்தில் தஞ்சம
டைந்து அவர்களின் உயிரைக் குடித்துக்
கொண்டிருந்தது. அவ்வடிமைகள் அத்
தாக்குதலை எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.
கண நேரத்தில் இருவரின் இழப்பைப்
பார்த்துக் கோபமடைந்த அந்தக் கிளா

டியேட்டர்கள் செங்குவீரனை நோக்கி
 ஆவேசத்துடன் ஓடி வந்தார்கள். வேக
 மாகத் தனது வாளினை சுழற்றியபடியே
 அவர்களின் கூட்டத்திற்குள் ஊடுருவி
 விட்டிருந்தான் செங்குவீரன். அக்கூட்டத்
 திலிருந்து அலறல் சத்தத்தை மட்டுமே
 வேடிக்கைப் பார்த்தவர்களால் அந்நேரத்
 தில் கேட்க முடிந்தது. அடுத்தக் கணம்
 அவ்வடிமை வீரர்களின் ஆயுதங்கள்
 அனைத்தும் காற்றில் பறந்தன. சிலரது
 ஆயுதங்கள் கையுடனும் கீழே கிடந்தன.
 என்ன நடந்தது என்பதை அவ்வீரர்கள்
 உணர்வதற்குள் மீண்டும் அவர்களின்
 கூட்டத்திற்குள் நுழைந்தவன் அவர்கள்
 அனைவரின் உயிரையும் உருவிவிட்டி
 ருந்தான். அனைவரும் மண்ணில் கிடந்
 தார்கள். செங்குவீரன் மட்டும் கம்பீர
 மாக நின்றுகொண்டிருந்தான். செங்குவீ
 ரனின் வாள் வேகத்தைக்கண்டு அதிச
 யித்துப்போய் அமர்ந்திருந்த யவனர்கள்
 அவனது வெற்றியை அடுத்து ஆரவாரமி
 டத் தொடங்கினார்கள்.

யுத்த மைதானத்திற்குள் நுழைந்தி
ருந்த முரட்டுக் கைதி செண்டாயுதனை
மறந்திருந்தான் செங்குவீரன். செங்குவீ
ரன் அடிமை வீரர்களிடம் சண்டையிட்
டுக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் செண்டா
யுதன் இம்ஹோடெப்பின் அருகில் வந்
திருந்தான். அவன் தனது செண்டாயு
தத்தை உருவிக் கொண்டே இம்ஹோ
டெப்பிற்குக் காவலாக நின்ற கவசம்
தரித்த அந்த அடிமை வீரனைத் தாக்
கினான் செண்டாயுதன். அவனது முதல்
தாக்குதலை வெற்றிகரமாகத் தடுத்திருந்
தான். ஆனால், அடுத்தத் தாக்குதலுக்கு
அவனது வாள் கையிலிருந்து நழுவி
காற்றில் பறந்து சென்றுவிட்டது. நிராயு
தபாணியாக நின்ற வேளையிலும் வீரத்
துடன் அக்கைதி செண்டாயுதனைக்
கண்டு அஞ்சாமல் தாக்க முனைந்தான்.
அப்போது அவனது மார்பை நோக்கி
தனது செண்டாயுதத்தை இறக்கினான்
செண்டாயுதன். ஆனால், அப்போது
அவனது செண்டாயுதம் அவனது மார்

பைத் துளைக்காமல் ஒரு வாள் தடுத்திருந்ததைக் கண்டு நிமிர்ந்து பார்த்தான் செண்டாயுதன். அங்கே செங்குவீரன் நின்றுகொண்டிருந்தான். ஆயுதத்தை இழந்து நின்ற அடிமையை விளக்கிய செங்குவீரன் செண்டாயுதனை நேருக்கு நேர் எதிர்கொண்டான்.

இருவரின் பார்வையும் நேருக்கு நேர் சந்தித்துக்கொண்டன. அரங்கமே அடுத்து என்ன நடக்கப் போகிறது என்பதை அறியும் ஆவலில் காணப்பட்டார்கள். பெருத்த அமைதி அது. சற்று முன் செங்குவீரனின் வாள் வீச்சின் வேகத்தைப் பார்த்தவர்கள், இவனும் வீரத்தில் செண்டாயுதனைப் போலச் சளைத்தவன் அல்ல எனும் முடிவுக்கு வந்திருந்தார்கள்.

இருவரின் ஆயுதங்களும் நேருக்கு நேர் மோதிக் கொண்டன. செங்குவீரனின் வாளும், செண்டாயுதனின் செண்டும் மோதிக் கொண்டன. செண்டாயுத

னின் உக்கிரத் தாக்குதல்கள் அனைத்
 தையும் திறம்படச் சமாளித்தான் செங்
 குவீரன். நீண்ட சிலம்பங் குச்சியைக்
 கையில் பிடித்துக்கொண்டு சுழற்றி இரு
 முனைகளாலும் தாக்குவதைப் போலச்
 செண்டாயுதன் அந்தச் செண்டின் நடுப்ப
 குதியைக் கையில் கொண்டு அதி வேக
 மாகச் சுழற்றி செங்குவீரனைத் தாக்கி
 னான். ஆனால், அவனது அனைத்து
 தாக்குதல்களையும் திறம்படச் சமாளித்
 துத் தனது வாளில் வாங்கிக்கொண்டான்
 செங்குவீரன். செங்குவீரன் பதில் தாக்கு
 தல் தாக்க முடியாத அளவிற்கு வேக
 மாகச் செண்டினை சுழற்றிக்கொண்டி
 ருந்தான் அவன். அப்படிப்பட்ட வேகத்
 தினை அதுவரை செங்குவீரன் கண்டதே
 இல்லை. அவ்வளவு வேகம். “இவனிடமி
 ருந்து தப்பிக்க வேண்டுமென்றால் நரம்
 படியைப் பிரயோகித்து விட வேண்டிய
 துதான்” எனச் செங்குவீரன் எண்ணிக்
 கொண்டிருந்த போது கொம்பு ஊதும்
 சத்தம் கேட்டதும் இருவரும் யுத்தத்தை

நிறுத்தினார்கள். அவர்களுக்குத் தெரியும் கொம்பு ஊதினால் அரங்கினுள் புதிதாக யாரையாவது அனுப்புவார்கள் அல்லது மிருகங்களை ஏவுவார்கள் என்று.

கொம்பு சத்தம் கேட்டதும் இருவருமே மைதானத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தார்கள். அங்கே ஒரு புலி ஒன்று அவர்களை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. இதுவரை செண்டாயுதனை எதிர்த்து அவ்வளவு நேரம் யாரும் தாக்குப்பிடித்தது இல்லை. ஆதலால், இருவரும் யார் வெல்லப் போகிறார்கள் என்பதை அறிந்துகொள்ள மக்கள் திரள் ஆர்வமுடன் இருந்த நேரத்தில் புலியை அனுப்பியதனால், 'நேற்றைய போன்றே அவ்வடிமை அந்த முரட்டுக் கைதியிடம் என்னைக் காப்பாற்று என்று சரணடைந்துவிட்டால் இருவரும் பிறகு சண்டையிட்டுக் கொள்ள மாட்டார்களே!' என எண்ணியவர்கள் சற்று எரிச்சல் அடைந்தார்கள்.

ஆனால், அவர்கள் யாரும் எதிர் பார்க்காத காரியம் அப்போது நடந்தேறியது. வாளினை இடையுறையில் சொருகிய செங்குவீரன் கீழே கிடந்த ஈட்டி ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு அந்தக் காட்டு ராசா புலியை நோக்கி நடந்து சென்றான். செங்குவீரனின் அந்தத் தைரியத்தை எண்ணிய செண்டாயுதனும் ஆச்சர்யப்படவே செய்தான். யவனத்தில் முதல் முறையாக ஒரு வீரனை சந்தித்திருக்கிறேன் என்று!

தூரத்தில் வந்தபோதே செங்குவீரனைப் பார்த்துவிட்ட அப்புலி அவனை நோக்கி வேகமாக ஓடிவந்தது. அதன் மீது தன் ஈட்டி மற்றும் குறுவாள் ஆகியவற்றை அடுத்தடுத்து எறிந்தாலும் அது விழாமல் ஆவேசத்துடன் அவனை நோக்கி ஓடி வந்து கொண்டிருந்தது. அதைக் கண்ட செங்குவீரன் தன் வாளினை உருவினான். அவன் மீது பாய ஓடி வந்த புலியை செங்குவீரனுக்கு முன் சென்ற செண்டாயுதன் அதனை எதிர்கொண்டு

அதன் கழுத்தில் தனது செண்டாயுதத்
தைப் பாய்ச்சி ஓடி வந்த புலியை அதே
இடத்தில் நிறுத்தினான். அவன் செண்
டனை வெளியே இழுக்க அப்புலியின்
கழுத்துச் சதைகள் அனைத்தும் பிய்த்
துக்கொண்டு வெளியே வர மடிந்தது
அப்புலி. இருவரின் வீரச் செயல்களையும்
கண்ட அந்த மக்கள் திரள் மீண்டும் ஆர
வாரமிடத் தொடங்கினார்கள்.

அந்த அரங்கில் மீண்டும் இருவ
ரில் யார் பிழைக்கப் போகிறவர்கள் என்
பதைத் தீர்மானிக்கும் யுத்தம் ஆரம்ப
மானது. செண்டாயுதன் அவனது ஆயு
தத்தைச் சுழற்றியபடியே செங்குவீரனை
நோக்கி வர மீண்டும் கொம்புச் சத்
தம் எழுந்தது. மக்கள் அனைவரும்
களைந்தார்கள். அருகில் நிராயுதபாணி
யாக நின்ற மற்றொரு அடிமை, “உணவு
இடைவேளை! இனி மாலைதான் யுத்
தம்” என்றபடியே கீழே கிடந்த இம்
ஹோடெப்பைத் தோளில் தாங்கியபடி
உயர்த்தி நிற்க வைத்தான். செண்டாயு

தனை சட்டை செய்யாத செங்குவீரன்
ஓடி வந்து இம்ஹோடெப்பைத் தாங்கிக்
கொண்டான். இருவரும் அவனைத் தூக்
கிக்கொண்டு சென்றார்கள்.

தனது தாக்குதல்களைத் திறம்
பட எதிர்கொண்ட அந்த வீரன் செல்
வதையே ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்துக்
கொண்டு நின்றான் செண்டாயுதன்.

25.

இணைந்த கரங்கள்

அறைக்குத் திரும்பியதும் செங்குவீரனே இம்ஹோடெப்பின் காயத்திற்கு மருந்துகளை வைத்துக் கட்டுக் கட்டினான். அப்போது அங்கு நின்ற அந்த அறைக் காவல் வீரன், “வீரரே, என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். உங்களை நான் குறைத்து மதிப்பிட்டு விட்டேன்” என்றான் பணிவுடன்.

செங்குவீரன் எதையும் கூறாமல் அமைதியாக இம்ஹோடெப்பின் காயத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். “இன்றைய யுத்த முடிவுகள் எனக்குப்

பெரும் அதிசயத்தை அளிக்கிறது” என்றான் அந்தக் காவல் வீரன்.

“என்ன அதிசயம்?” என வினவினான் செங்குவீரன்.

“அந்த முரட்டுக் கைதியுடன் சண்டையிட்டு நீங்கள் மரணிக்காமல் திரும்பியிருக்கிறீர்கள். அவனை எதிர்கொண்ட நீங்கள் உங்கள் வாளினை இழக்காததைப் பற்றித்தான் இப்போது இந்த நகரம் முழுக்கப் பேச்சாக இருக்கிறது. இன்னொன்று யுத்த களத்திற்குள் நுழைந்து அடிபட்ட இம்ஹோடெப் உயிருடன் மீண்டிருக்கிறான். இது இரண்டுமே பெரும் அதிசயங்கள் இன்று” என்றான்.

அப்போது குறுக்கிட்ட இம்ஹோடெப், “தலைவரே, இன்னொன்றைக் கவனித்தீர்களா?” எனக் கேட்டான்.

“என்ன இம்ஹோடெப்?”

“உங்களைப் பதில் தாக்குதல் தாக்குவதற்கு எந்த வித சந்தர்ப்பத்தை

யும், நேரத்தையும் அவன் அளிக்கவே இல்லை. அதுமட்டுமல்ல அவன் உங்களை அந்தப் புலியிடமிருந்தும் காப்பாற்றியிருக்கிறான்.”

“ஆமாம் இம்ஹோடெப். இவனைப் போன்று ஆயுதத்தைச் சூழற்றியவர்களை நான் இதுவரை கண்டதே இல்லை. அதுவும் அபாயகரமான அந்தச் செண்டினை அவன் நேர்த்தியாகச் சூழற்றித் தாக்குகிறான்.”

“நீங்கள் ஏன் அவனை ஆரம்பத்திலேயே நரம்படியைப் பிரயோகித்துத் தாக்கியிருக்கக்கூடாது?”

“இம்ஹோடெப், அது தற்காப்புக்கலை. அதனை நான் அவசியம் இல்லாமல் பயன்படுத்துவதில்லை.”

“நீங்கள் என்னைக் கிடத்திவிட்டு அந்த அடிமை வீரர்களைத் தாக்குவதற்கு முன் உங்கள் வாள் அதிர்ந்ததை நான் பார்த்தேனே!”

“வாளின் அதிர்வு, எவ்விடத்தில் தாக்குகிறோம் என்பதைப் பொருத்தது நரம்படி. சற்று அதிர்ச்சியுடன் தாக்கினால் எதிரில் நிற்பவர்கள் ஆயுதங்களை இழந்துவிடுவர். ஆதலால் தான் நான் வாளினை அதிர்ச்சியுடன் அவர்களின் வாளினைத் தாக்கினேன்” எனச் செங்குவீரன் கூறிக்கொண்டிருந்த போதே செண்டாயுதனிடம் ஆயுதத்தை இழந்து செங்குவீரனால் காப்பாற்றப்பட்ட மற்றொரு அடிமைத் தனது தலைக் கவசத்தைக் கழட்டினான். அவனைப்பார்த்த இம்ஹோடெப், “ஸ்பார்டகஸ்... நீ இன்னும் உயிரோடுதான் இருக்கிறாயா?” என எழுந்தவன் தனது தலைக்கவசத்தைக் கழட்டி கீழே போட்டுவிட்டு அவனை அணைத்துக்கொண்டான்.

இருவரையும் பார்த்துப் புரியாமல் நிற்குகொண்டிருந்தான் செங்குவீரன். அவனிடம் இம்ஹோடெப், “தலைவரே, நான் தங்களிடம் கூறியிருக்கிறேனே, எனது நண்பன் ஸ்பார்டகஸ் குடும்

பத்தை இழந்துவிட்ட எனக்கு இருக்கும் ஒரே சொந்தம் இவன்தான்” என்று அவனை அறிமுகப்படுத்தினான்.

நீண்ட நாள் கழித்துச் சந்தித்த இரு நண்பர்களும் ஒருவரையொருவர் தழுவிக்கொண்டார்கள். மகிழ்ச்சிக் களிப்பில் என்ன கூறுவதென்று தெரியாமல் இருவரும் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

“ஸ்பார்டகஸ் நலம் தானே?” என வினவினான் இம்ஹோடெப்.

“நான் நன்றாக இருக்கிறேன் நண்பா. மரக்கலத்தில் அல்லவா நீ அடிமையாகச் சென்றாய். நீ இறந்திருப்பாய் என நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன் இத்தனை காலமும்.”

“இறந்திருக்க வேண்டியவன்தான். இவர் தான் என்னைக் காப்பாற்றி ஹிப்பாலாசிடமிருந்து விடுதலை பெற்றுத்தந்

தார்” எனச் செங்குவீரனை சுட்டிக்காட்டினான்.

“அப்புறம் எப்படி இவர்களிடம் சிக்கி அடிமை வீரர்களாக மாறினீர்கள்?” என வினவினான் ஸ்பார்டகஸ்.

இம்ஹோடெப் அனைத்து நிகழ்வுகளையும் அவனிடம் கூறினான். பிறகு செங்குவீரனிடம், “தலைவரே, இவனும் அடிமைத் தளைகளை ஒழிக்க வேண்டும் எனும் எண்ணம் கொண்டவன்தான். போராளியும் கூட!” என்றான்.

“எனது உயிரைத் தாங்கள் இன்று காப்பாற்றியுள்ளீர்கள். நன்றி தலைவரே!” எனப் பணிந்தான் ஸ்பார்டகஸ்.

அவனைப் பார்த்து சிரித்த செங்குவீரன், “அடிமையாக இருக்கும் நான் தங்களுக்கும் தலைவர் ஆகிவிட்டேனா?” என்றான்.

அவ்விடத்தில் சற்று நேரம் அமைதி நிலவியது. அப்போது செங்குவீரன், “நாம்

மூவரும் இனி ஒற்றுமையுடன் போர் புரி
வோம். மூவரும் இங்கிருந்து வெளியே
றுவோம். ஆனால், இம்ஹோடெப் கூறி
யதைப் போன்று அடிமைகளின் விடுத
லைக்குப் பாடுபட வேண்டும். இயன்றால்
அடிமைகளை ஒன்று திரட்டி ரோமானி
யர்களுக்காக எதிராகப் போர் தொடு”
என்றான்.

“எனக்கு மறு வாழ்வு அளித்தவர்
தாங்கள். நிச்சயம் இப்போது தாங்கள்
கூறிய கட்டளையே எனக்கு முதன்மை
யானது. நிச்சயம் அதனை நிறைவேற்று
வேன் நான்” என ஸ்பார்டாகஸ் கூறிக்
கொண்டிருந்த போதே ஒரு காவல் வீரன்
உள்ளே ஓடிவந்து, “உங்களைத் தளபதி
சந்திக்க வேண்டும் எனப் பிரியப்படுகி
றார்” என்றான்.

“எந்தத் தளபதி?”

“ரோமானியத் தளபதிதான்!”

“அவர் எதற்கு என்னைச் சந்திக்க வேண்டும்?”

“தெரியவில்லை.”

“சரி, நான் ஓய்வெடுத்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறேன். இப்போது அவர் இங்கு வந்தால் என்னைச் சந்திக்கலாம்” எனச் செங்குவீரன் பதிலளித்ததும் அந்தக் காவல் வீரன் பதிலும் பேசாமல் அங்கிருந்து சென்றான். அப்போது அவ்வறையின் காவல் வீரன், “இந்நாட்டுத் தளபதியிடம் இப்படியா பேசுவது?” எனக் கோபம் கொண்டான்.

அவனது கோபத்தைக் கண்டதும் செங்குவீரன், “உங்கள் தளபதிக்கு சில காரியங்கள் என்னிடம் ஆக வேண்டி இருக்கிறது. ஆதலால்தான் அவர் என்னை வரவழைக்க ஆள் அனுப்பினார். சற்றுப் பொறு! உங்கள் தளபதியே இன்னும் சற்று நேரத்தில் என்னைத் தேடி வருவார்” என்றான் சிரித்தபடியே.

“இந்த அடிமையைத் தேடி தளபதி வருவார் என்று நினைக்கிறீர்களா?”

“ஆம்!”

“எப்படி?”

“உயிர் பயம் வீரனே! உங்கள் தளபதி செண்டாயுதனைக் கண்டு அஞ்சுகிறார். ஆதலால்தான் என்னை அவர் பயன்படுத்திக்கொள்ள முயல்கிறார்.”

“நீங்கள் கூறுவதை என்னால் ஏற்க முடியாது!”

“சற்று நேரம் பொறுத்திருந்துப் பார். அவர் வருவாரா? மாட்டாரா? என்று உனக்கே தெரியும்” எனக் கூறிய செங்கு வீரன் வெளியே சென்று உடலை சுத்தப்படுத்திக்கொண்டான், மூன்று அடிமை நண்பர்களும் சேர்ந்து அங்கிருந்த உணவினைக் கொண்டார்கள்.

மூவரும் அங்கு ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்த போது அங்கு வந்தான்

ரோமானியத் தளபதி. அவனைக் கண்ட செங்குவீரன் இன்னொரு இருக்கையைக் காட்டி, “அமருங்கள் தளபதி, உங்களைக் கண்டத்தில் எனக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சி!” என்றான்.

செங்குவீரன் மரியாதை நிமித்தமாகக் கூட எழுந்திருக்காததைக் கண்ட அத்தளபதி கோபத்துடன், “உன்னை நான் என்னைச் சந்திக்க வரச் சொல்லிக் கட்டளையிட்டும் நீ வராமல் இங்கேயே இருந்திருக்கிறாய்? என் வருகையைக் கண்டு அனைவரும் நடுநடுங்கி எழுந்து நிற்கிறார்கள். ஆனால் நீ, போயும் போயும் ஒரு அடிமை, உனக்குச் சமமாக உட்கார் என்று கைகாட்டுகிறாய்? உனக்கு எவ்வளவு திமிர் இருக்கும்?” என வெகுண்டெழுந்தான்.

அவனது கோபத்தைக் கண்டு அஞ்சாத செங்குவீரன் அமர்ந்திருந்தபடியே, அவனது விழிகளில் தனது பார்வையை நிலைநாட்டி, “இந்தக் கிரேக்க

நகர இராச்சியத்தை வென்று இதன் அரசர், இளவரசர் ஆகியவர்களைக் கொன்று இந்நாட்டு இளவரசியையும் அடிமைப்படுத்தி வைத்திருக்கும் மாவீரரும், மாபுத்திமானுமாகிய ரோமானியத் தளபதி இந்த அடிமையைத் தேடி வந்திருக்கும் காரணத்தை அறிந்துகொள்ளலாமா?" எனச் சிரித்துக்கொண்டே வினவினான்.

செங்குவீரன் கூறியதைக் கேட்டதும் அவரும் சிரித்தபடியே, "என்னைப் பற்றி, எனது பெருமைகளை நீ அறிந்துவைத்திருக்கிறாய். மகிழ்ச்சி. ஆனால், ஒரு தளபதிக்கு உரிய மரியாதையை நீ அளிக்க மறுக்கிறாயே?" என்றார்.

"தாங்களும் ஒரு படைத் தலைவனுக்கு உரிய மரியாதையை அளித்தால் நானும் தங்களுக்கு அளிக்கத் தயார்?"

"எந்தப் படைத் தலைவனைப் பற்றி நீ குறிப்பிடுகிறாய்?"

“என்னைப்பற்றித்தான் நான்
பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன்.”

“நீயா?”

“ஆம்.”

“எந்த நாட்டுக்கு நீ படைத்தலை
வன்?” என இகழ்ச்சியுடன் வினவினான்
ரோமானியத் தளபதி.

“சோழ நாட்டுக்கு!”

“சோழ நாட்டுக்கா?”

“ஆம். சோழ நாட்டுப் பெரும்பட்டி
னமான கமாராவின் படைத் தலைவன்
தான் நான்!”

“அப்புறம் எப்படி இங்கு அடிமை
யாக?”

“அது உங்கள் நாட்டு மாலுமி ஒரு
வன் செய்த துரோகத்தினால் இங்கு மாட்
டிகொண்டுள்ளேன்!”

“நீதான் சோழ நாட்டுப் படைத் தலைவன் என்பதற்கான ஆதாரம்?”

“இதோ...” என்றபடியே தனது உறையிலிருந்து வாளை உருவி அந்தப் படைத் தளபதியிடம் வழங்கினான். அதைப் பெற்றுக்கொண்ட அவன் அவ்வாளைப் பார்வையிட்டான். அதன் கைப் பிடிக்கு அருகில் புலிச் சின்னம் பொறிக்கப்பட்டிருந்ததைக் கவனித்தான்.

ரோமிலிருந்து கமாரா செல்லும் எங்கள் நாட்டு வணிகர்கள் கமாராவின் செல்வச் சிறப்புப் பற்றியும், அதன் அரசு பற்றியும் நிறையக் கூறியிருக்கிறார்கள்” என்றவன் சிறிது நேரம் அமைதியாக நின்றான். பிறகு, “உங்கள் நாட்டில் அடிமைகளே இல்லை என்பார்களே! உண்மையா?” என வினவினான் அத்தளபதி.

“ஆமாம்!”

அப்பதிலைக்கேட்டுப் பலமாகச் சிரித்தான் அத்தளபதி. பிறகு, “ஒரு

படைத் தலைவனுக்குரிய அங்கீகாரத்தை, மரியாதையை உனக்கு நான் அளிக்கத் தயார். ஆனால்...”

“என்ன ஆனால்?”

“உனக்கு விடுதலை வேண்டுமானால் நான் சொல்லும் பணியை நீ செய்தாக வேண்டும்?”

“அந்த முரட்டுக் கைதியை நான் கொல்ல வேண்டுமா?”

“ஆமாம். என் மனதில் இருப்பதை நீ புரிந்து வைத்திருக்கிறாய்.”

“ஏன் நீயே அவனைக் கொன்றிருக்க வேண்டியதுதானே! எதற்கு என் உதவியை நாடுகிறாய்?”

“அவனைக் கொல்வது ஒன்றும் பிரமாதமான காரியம் இல்லை. மக்கள் அவனை விரும்பத்தொடங்கி விட்டார்கள். தூக்குத்தண்டனை அளித்தால் அது எனக்கே எதிராகிவிடும். மேலும், சர்

கஸ் மாக்சிமஸ் மைதானத்தில் நீ அவனைக் கொன்றால் யாருக்கும் சந்தேகம் வராது. உன்னிடம் இத்தகவலைக் கூறுவதற்காகத்தான் நான் போட்டியை நிறுத்தினேன். உனது வாள் வீச்சின் வேகம் என்னைப் பிரமிக்க வைக்கிறது. நீ அவனை நிச்சயம் வெற்றிகொள்வாய் என நம்புகிறேன் நான்.”

“நீ கூறுவதற்கு நான் உடன்படுவேன் என்று எதன் அடிப்படையில் நீ எதிர்பார்க்கிறாய்?”

“அதுதான் உன் விதி. நீ இங்கிருந்து விடுதலை ஆகவேண்டும் என்றால் என் தயவு உனக்குத் தேவை. வேறு வழி உனக்கு இல்லை. அவன் அந்தக் காட்டு ராசா புலியிடமிருந்து உன்னைக் காப்பாற்றினான் என்பதற்காக நீ அவன் மீது தயவு காட்டினால் காலம் முழுவதும் நீயும் அவனுடன் அடிமைப் போராளியாகக் காலத்தைக் கழிக்க வேண்டியதுதான்” எனக் கூறிய ரோமானியத் தளபதி மேற்

கொண்டு மறுமொழியைச் செங்குவீரனி
டம் எதிர்பார்க்காமல் அங்கிருந்து சென்
றான்.

செங்குவீரன் சிந்தித்தபடியே
அமர்ந்திருந்தான். ரோமானியத் தளபதி
சென்ற சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம்
கொம்பு ஊதப்பட்டது. செங்குவீரன், இம்
ஹோடெப், ஸ்பார்டகஸ் மூவரும் யுத்த
மைதானத்திற்குள் நுழைய இருவரும்
வாயிலிலேயே தடுக்கப்பட்டுச் செங்குவீ
ரன் மட்டுமே உள்ளே அனுமதிக்கப்பட்
டான்.

செங்குவீரன் உள்ளே சென்றதும்
அமைதியாகவே காட்சியளித்தது அவ்வ
ரங்கம். ஆனால், மறுமுனையில் இருக்
கும் வாயிலின் வழியே செண்டாயு
தன் உள்ளே நுழைந்ததும் அரங்கத்தில்
பலமான ஆரவாரக் கூச்சல் எழுந்தது.

செங்குவீரன் செண்டாயுதன் இரு
வருமே நேருக்கு நேர் போரிட வேண்
டிய சூழல். இருவருமே அந்தப் போரின்

முடிவை அறிந்திருந்தார்கள், வெற்றி பெறுபவன் மட்டுமே உயிருடன் வெளியேற முடியும் என்று! அப்போரில் தோற்றால் மரணம்தான் பரிசு என்பதை உணர்ந்த செங்குவீரன் நம்பிக்கையுடன் அவனை நோக்கிச் சென்றான்.

மீண்டும் செண்டாயுதன் மற்றும் செங்குவீரன் இருவரும் எதிரெதிரில் நின்றார்கள். ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள். இருவருமே முகக்கவசம் ஒன்றையே அணிந்துகொண்டு அவரவர் ஆயுதத்துடன் தயாராக நிற்குகொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், செண்டாயுதன் மட்டும் சற்றுக் கூடுதலாக அவனது போர் வாளினையும் இடையில் கட்டிக்கொண்டு வந்திருந்தான்.

தனது செண்டாயுதத்தை மண்ணில் குத்தி ஊன்றியவன் இடையிலிருந்த போர் வாளை உருவினான். செண்டாயுதன் முதன் முறையாகப் போர் வாளுடன் நிற்பதைப் பார்த்த அரங்கத்

தினருக்கு, 'இருவரில் யார் வெள்ளப் போகிறார்கள் எனும் சந்தேகம் துளி கூட இல்லை. செண்டாயுதன் செங்கு வீரனை எப்படிக் கொல்லப்போகிறான்?' என அறிந்து கொள்ளும் ஆவலே அதிகமாகயிருந்தது.

தனது இடது காலை முன் வைத்து நீண்ட தனது வாளினை பின்னால் நீட்டியபடியே சமரை முன்னெடுத்தான் செண்டாயுதன். அவனைப் பார்த்த செங்குவீரனும் தனது வலது காலினை முன் வைத்து நீண்ட தனது வாளினை வாளினை நீட்டிக்கொண்டு தயாரானான். தொடக்கத்திலேயே அதரடித் தாக்குதல்களை முன்னெடுத்து செண்டாயுதனின் வாளினைப் பறித்துவிட வேண்டும் எனும் நினைப்பில் நின்றுகொண்டிருந்தான் செங்குவீரன்.

முதலில் தாக்குதலை செண்டாயுதனை முன்னெடுக்கட்டும் என எதிர் பார்த்து நின்றுகொண்டிருந்தான் செங்கு

வீரன். 'இந்த அடிமைத் தளையிலிருந்து விடுபட்டுப் புகார் செல்ல வேண்டும்; புகார் மக்கள் திரள் மற்றும் கொற்கையில் பாண்டியன் தென்னவன் முன் கூறிய வெஞ்சினத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமெனில் தான் இப்போரில் நிச்சயம் வெற்றிபெற்றே ஆகவேண்டும்' என்பதை உணர்ந்தான்.

சமரைத் தொடங்குவதற்கு முன் ஒருகணம் கண்களை மூடினான். அவனுக்கு முன்னால் அழகே உருவான அவனது காதலி வானவல்லியின் முகம் வந்துவிட்டுச் சென்றது. தான் இறந்துவிட்டேன் என எண்ணி வருந்திக் கொண்டிருக்கும் தன் காதலியை நேரில் சந்திக்க வேண்டும் எனும் ஆசை அவனுக்குத் தலைதூக்கியது; தன் நண்பனும், தனது படைத் தலைவனுமான திவ்யனுக்குத் தான் அளித்த வாக்கினை காப்பாற்ற வேண்டும் எனில் தனக்கு முன் நிற்கும் இந்தச் செண்டாயுதனை நிச்சயம் வென்றே ஆக வேண்டும் எனும் நிலை

யில் நின்றுகொண்டிருந்தான் செங்குவீரன்.

செங்குவீரன் எதிர்பார்த்ததைப் போன்றே தாக்குதலை முதலில் தொடங்கினான் செண்டாயுதன். வாளினை ஓங்கிக்கொண்டு செங்குவீரனின் கழுத்தை நோக்கி வேகமாக வீசினான். வழக்கம் போலப் பிரயோகிக்கும் யுக்தியைக் கொண்டு அவனது வாளினை எதிர்த்துத் தாக்கினான் செங்குவீரன். வாளினை அதிர்வுடன் கையில் பிடித்தபடி செண்டாயுதனின் வாளின் மையத்திற்கும் அவனது கைப்பிடிக்கும் இடையில் சரியாகத்தான் தாக்கியிருந்தான் செங்குவீரன். இந்நேரம், செங்குவீரனின் வாளின் அதிர்வுகள் செண்டாயுதனின் வாளின் மூலம் அவனது கைகளுக்குப் பரிமாறப்பட்டு அவனது வாளின் பிடியை இழந்து இந்நேரம் காற்றில் பறந்திருக்க வேண்டியது. ஆனால், செண்டாயுதன் செங்குவீரனின் தாக்குதலை திறம்படச் சமாளித்து வாளினை இழக்காமல் மீண்டும்

செங்குவீரனைத் தாக்க வந்துகொண்டிருந்தான். இந்த முறை செண்டாயுதன் அசுர வேகத்தில் வாளினைச் சுழற்றி சுழன்று சுழன்று தாக்கினான். செண்டாயுதனின் தாக்குதல் யுக்தியை யுகித்து அவனது வாளினைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கே காலம் சரியாக இருந்தது செங்குவீரனுக்கு. செண்டாயுதனின் தாக்குதல் யுக்தி சற்று மாறுபட்டதாகவே இருந்தது. அவனது தாக்குதல் முறையை முற்றிலும் அறிந்துகொள்ளும் வரை தடுப்புப் போரில் ஈடுபடுவதே சிறந்தது என எண்ணியவன் தக்க தருணத்தை எதிர்நோக்கிக்கொண்டிருந்தான்.

அவர்களின் வாட்சமர் ஒரு நாழிகைப் பொழுதுகளுக்கு மேல் நீடித்தது. யார் அதில் வெற்றியடையப் போகிறார்கள் என்பதில் இருவருக்குமிடையில் கடும் போட்டி நிலவியது. வாழ்வா? சாவா? என நடந்த மரணப் போராட்டத்தைக் கண்டு அந்த அரங்க மக்களே ஆரவாரமிட்டு மகிழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

நேரம் கடக்கக் கடக்கச் செண்டாயுத
 னின் வாள் வீச்சின் வேகம் குறைந்
 துகொண்டே வருவதைச் செங்குவீரன்
 உணர்ந்தான். இதுதான் தக்க சமயம்
 எனக் கருதிய செங்குவீரன் தனது அதி
 ரடித் தாக்குதல்களைத் தொடர்ந்தான்.
 செங்குவீரன் கற்ற அனைத்து ரகசிய
 யுக்திகளையும் செண்டாயுதனிடம் பிர
 யோகித்துப் பார்த்தான். ஆனால், பய
 னில்லை. செங்குவீரனின் தாக்குதல்கள்
 அனைத்தையும் திறம்படச் சமாளித்தான்
 செண்டாயுதன். செங்குவீரனின் யுக்தி
 கள் ஒன்று கூட அவனிடம் எடுபட
 வில்லை. செண்டாயுதனின் தாக்குதல்
 முறையும் செங்குவீரனுக்குப் பெரும் ஆச்
 சர்யத்தை அளித்தது. அதற்குக் கார
 ணம் அவன் செண்டாயுதனின் தாக்
 குதல்களை எதிர்கொண்ட போதெல்
 லாம் அவனுக்குப் புகார் கடற்கரையின்
 நினைவு வந்துவிட்டுச் சென்றது. புகா
 ரின் படைத் தலைவனாக இருந்த வள
 வனாரின் மகனும், அவனது நண்பனும்

மான திவ்யனின் நினைவு மேலோங்கி
 யது. செண்டாயுதனிடம் அவன் வாட்ச
 மர் புரிந்தது அவனுக்குத் தனது நண்
 பன் திவ்யனுடன் போரிடுவதைப் போன்ற
 அனுபவத்தையே அளித்தது. அன்று
 மாடு மேய்ப்பவனாக மாறுவேடமிட்டு
 வந்த கரிகாற்வளவனிடம் வாட்சமரிட்ட
 போது செங்குவீரனுக்கு எந்த மாதிரி
 யான அனுபவம் தோன்றியதோ அதே
 மாதிரியான அனுபவத்தைப் பெற்றான்.
 அன்று கரிகாலருடன் போரிட்டபோது
 திவ்யனின் நினைப்பு எழுந்ததால் போரி
 டுவதை நிறுத்திக்கொண்டான் செங்குவீ
 ரன். ஆனால், அதே போன்று இன்று வாள்
 வீச்சின் வேகத்தைக் குறைத்தால் தன்
 னைக் கொல்வதற்கான சந்தர்ப்பத்தை
 எதிர்நோக்கியிருக்கும் செண்டாயுதனால்
 நிச்சயம் கொல்லப்படுவேன் என்பதை
 உணர்ந்திருந்த செங்குவீரன் தாக்குதல்
 முறையை மாற்றத் தீர்மானித்தான்.

வயிற்றில் குத்துவதைப் போன்று
 ஓடி வந்த செண்டாயுதனின் வாளினைத்

தடுத்துத் தள்ளிய செங்குவீரன் அவ
னிமிருந்து விலகினான். இருவருக்கும்
இடையில் நான்கடி தொலைவு காணப்
பட்டது. இவனிமிருந்துதான் நிச்சயம்
தப்பித்தாக வேண்டும் என்றால் 'நரம்படி'
ஒன்றே தீர்வு என எண்ணிய செங்குவீரன்
வாளினை சற்றுத் தளர்வாகப் பிடித்துக்
கொண்டான். அவனது வலது கையில்
அவனது வாள் அதிர்ந்துகொண்டிருந்
தது. செங்குவீரனின் வாள் அதிர்ந்
துகொண்டிருப்பதைச் செண்டாயுதனும்
கவனிக்கச் செய்தான்.

இந்த முறை செங்குவீரனின்
வாளை ஒரே தாக்குதலில் அகற்றி
விட வேண்டும் எனும் முனைப்பில்
அசரத் தாக்குதல் ஒன்றைத் தொடுத்
தான் செண்டாயுதன். நரம்படி யுக்தியை
பிரயோகித்துத் தாக்கிவிட்டு அவனுக்குப்
பின்னால் வந்து நின்றிருந்தான் செங்குவீ
ரன். நரம்படியைப் பெற்றிருந்த செண்டா
யுதன் வாளினை அவனுக்கு முன் போட்
டுவிட்டு மண்டியிட்டு அமர்ந்துவிட்டான்.

அதை எதிர்பார்க்காத அந்த மக்கள் கூட்டம் ஆச்சர்யத்தில் திகைத்துப் போய் வாயடைத்துக் காணப்பட்டது..

மண்டியிட்டு அமர்ந்துவிட்ட செண்டாயுதனைக் கண்ட செங்குவீரன் தனது தாக்குதல் யுக்தி பலனளித்துவிட்டதை எண்ணி மகிழ்ந்தபடி வாளினை உயர்த்திக் கொண்டு செண்டாயுதன் முன் வந்துநின்றான். செண்டாயுதனைக் கண்ட செங்குவீரனுக்கு அதிர்ச்சி. அதற்குக் காரணம் செண்டாயுதன் நரம்படியால் ஏற்பட்டிருந்த விளைவுகளை முறித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது கை மட்டுமே பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. அடுத்தக் கணம் அவை சரியாகிவிட மீண்டும் வாளினை எடுத்துக்கொண்டு செங்குவீரனைத் தாக்கினான்.

செண்டாயுதனின் எழுச்சியைக் கண்ட அந்த மக்கள் மீண்டும் ஆரவாரமிடத் தொடங்கினர். ஆரவாரக் கூச்சல் எழுந்து அந்த அரங்கத்தையே அல்லோ

லகல்லோலப் படுத்தியது. சோழ நாட்டில் சிலர் மட்டுமே அறிந்து வைத்திருக்கும் நரம்படியைத் தாங்கிக்கொள்ளும் வித்தைையை இவன் யாரிடமிருந்து கற்றிருப்பான்? இவன் யாராக இருப்பான் எனும் அதிர்ச்சியில் செங்குவீரன் யுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

செண்டாயுதன் நரம்படியைத் தாங்கிக்கொண்டது மட்டுமல்லாமல் செண்டாயுதனின் அடுத்தகட்டத் தாக்குதல்களில் செங்குவீரன் பிரயோகப்படுத்தும் அதே நரம்படியை செண்டாயுதனும் பிரயோகப்படுத்தியிருந்தான். ஆனால், அந்த நரம்படியை முறிக்கும் வித்தைையை ஏற்கெனவே அறிந்து வைத்திருந்த செங்குவீரன் அதனைச் சரிபடுத்திக்கொண்டான்.

சோழ நாட்டில் படைத் தலைவர்களுக்கு எந்தெந்த தாக்குதல் யுக்திகள் இரகசியம் என்று கற்றுக்கொடுத்தார்களோ அந்தத் தாக்குதல் யுக்திகள்

அனைத்தையும் செண்டாயுதன் பிரயோகப்படுத்திக் கொண்டிருந்ததைக் கவனித்த செங்குவீரன் மிரண்டு போயிருந்தான். 'இம்ஹோடெப்பிற்கு அம்மா என்ற சொல்லைக் கற்றுக்கொடுத்த அடிமை இவனாக இருப்பானா?' என எண்ணிக்கொண்டே செங்குவீரன் வாட்சமர் புரிந்துகொண்டிருந்தான். வாட்சமர் ஒரு ஓரைப் பொழுதிற்கு மேல் நீண்டுகொண்டிருந்தது.

செண்டாயுதனின் தாக்குதல் யுக்தி ஒவ்வொன்றும் செங்குவீரனுக்கு அவனது நண்பன் திவ்யனின் நினைப்பை அளித்துக்கொண்டிருந்தது. இவன் நிச்சயம் குணக்கடலில் அமிழ்ந்து இறந்துவிட்ட தனது நண்பன் திவ்யனிடம் வாட்பயிற்சி பெற்றவனாகத்தான் இருப்பான் எனும் முடிவுக்கு வந்தான் செங்குவீரன். இவ்வளவு நேரம் போரிட்டும் இருவரும் மற்றவருக்குக் காயத்தை ஏற்படுத்த இயலவில்லை. செங்குவீரனின் தாக்குதல்களைச் செண்டாயுதனும், செண்

டாயுதனின் தாக்குதலை செங்குவீரனும் திறம்படச் சமாளித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

செங்குவீரனின் மனதில் திவ்யனது நினைவு மேலோங்கியிருந்ததால் அவனது கவனம் சிதறியது. அதைப் பயன்படுத்திக்கொண்ட செண்டாயுதன் செங்குவீரனின் வாளினை தட்டிவிட முடிவு செய்து அசுரத் தாக்குதல் ஒன்றை மேற்கொண்டான். அத்தாக்குதலில் செங்குவீரன் தனது வாளினை இழக்கவில்லை. ஆனால், அவனது மார்பில் பெருங்காயம் ஒன்றை ஏற்படுத்தியிருந்தது. செங்குவீரனின் குருதி மண்ணில் சிந்திக்கொண்டிருந்தது. தான் தாக்கப்பட்டதால் ஆவேசமடையாமல் நிதானத்துடனே சமர் செய்துகொண்டிருந்தான் செங்குவீரன். அவன் வாளினைத் தூக்கித் தாக்கிய வேளைகளில் அவனது மார்புக் காயம் விரிவடைந்து வலிக்கத் தொடங்கியது. குருதிப் போக்கால்

செங்குவீரன் தளர்ச்சியடையத் தொடங்கினான்.

தளர்ச்சியடைந்துவிட்ட செங்குவீரனைக் கண்ட செண்டாயுதன் மற்றவர்களின் வாட்களைத் தட்டிவிடச் செங்குவீரன் பயன்படுத்தும் அதே யுக்தியால் செங்குவீரனின் வாளைத் தாக்கினான். அடுத்தக் கணம் செங்குவீரனின் வாள் அவனது கையிலிருந்து விடுபட்டு வானில் பறந்தது. அரங்கத்தில் பெரும் உற்சாகக் கூச்சல் எழுந்து செண்டாயுதனுக்கு ஆதரவாக வாழ்த்துக் குரல் எழுந்தன.

அருகில் ஊன்றி வைத்திருந்த தனது செண்டாயுதத்தைப் பிடுங்கிக் கையில் எடுத்த செண்டாயுதன் செங்குவீரன் முன் சென்று நின்றான். அவனைக் கண்ட செங்குவீரன், “தாமதிக்காதே உன் செண்டினை என் மார்பில் இறக்கு” எனத் தோளை உயர்த்திக்கொண்டு யவன மொழியில் பேசினான்.

செண்டாயுதன் அவனது செண்டினை உயர்த்திச் செங்குவீரனின் மார்பினை நோக்கியபடியே பிடித்துக் கொண்டு, “உன்னைக் கொன்றால் என் தங்கைக்கு நான் என்ன பதிலைக் கூறுவேன் விறல்வேல்?” எனக் கூறியபடியே செண்டாயுதன் தனது முகக் கவசத்தைக் கழட்டி தூர எறிந்தான்.

அவனைக் கண்ட செங்குவீரன், “நண்பா திவ்யா! நீ... நீ....” என வாய் குழற பேச்சு வராமல் திகைத்து அதிசயித்து நின்றான்.

“ஆமாம் நண்பா! நான் இன்னும் இறக்கவில்லை. உயிரோடுதான் இருக்கிறேன்” எனச் சோழ படைத்தலைவன் திவ்யன் கூறிக்கொண்டிருந்த போதே செங்குவீரனும் தனது தலைக் கவசத்தைக் கழட்டினான். விழுப்புண்களுடனும், அவற்றின் தழும்புகளுடனும் நின்று கொண்டிருந்த திவ்யனைக் கட்டி அணைத்துக்கொண்டான் விறல்வேல்.

விறல்வேலின் கண்களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் வழிந்து திவ்யனின் தோள்களை நனைத்தன. சில வருடங்களாக அடிமை வாசம் மேற்கொண்டதால் திவ்யனின் மனதில் இருந்த இறக்கம், ஈரம் ஆகியவை அகன்று விட்டிருந்ததனால் திவ்யனின் கண்களில் இருந்து துளி நீர் கூடக் கசிந்திருக்கவில்லை.

ஒரு ஓரைப் பொழுதிற்கு மேலாக மரணத் தாக்குதல்களைத் தொடுத்துக் கொண்டிருந்த இருவர் திடீரென்று வாட்களைத் தூக்கிப்போட்டுவிட்டு நட்புடன் அனைத்துக் கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு மாட்டு மந்தைகளைப் போல நிறைந்திருந்த அந்த மாக்கள் கூட்டத்திற்கு ஒன்றுமே புரிந்திருக்கவில்லை.

இருவரும் சண்டையிடாமல் தழுவிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டதும் அரங்கத்தில் மீண்டும் கொம்பு ஊதப்பட்டது. நான்கு புறங்களிலிருந்தும் அடிமைகள் உள்ளே அனுப்பப்பட்டார்கள்.

உள்ளே வந்தவர்களைக் கண்ட இரு நண்பர்களும் கீழே போட்டிருந்த தங்களின் ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு அவர்களை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

பல வருடங்கள் கழித்து இணைந்த இரு நண்பர்களின் கரங்கள் தாங்கிய செண்டாயுதம் மற்றும் வாள் இவைகளுக்கு மத்தியில் சிக்கிக்கொண்ட அடிமைகள் அனைவரும் மடிந்து வீழ்ந்தார்கள். அடிமைகளின் அலறல் சத்தங்கள் அன்றைய பகல் பொழுது முழுவதுமே எழுந்து அந்த அரங்கத்தையே நடுங்க வைத்துக்கொண்டிருந்தது.

அன்றும் ரோமானியத் தளபதியின் திட்டம் பலிக்கவில்லை. அன்றைய யுத்தம் முடிந்ததும் விறல்வேலை அழைத்துக்கொண்டு சென்ற திவ்யன் அரங்கத்தின் மேலே அமர்ந்திருந்த ரோமானியத் தளபதியையே பார்த்துக்கொண்டு சென்றான். அவனது பார்வையில் வெறி மிகுந்த சீற்றம் ஒன்று குடிகொண்டிருப்

பதை உணரவே செய்தான் ரோமானி
யத் தளபதி. அடுத்தகட்ட திட்டத்திற்குத்
தயாரானான் அவன்.

26.

பேரரசுக ளின் கூட்டுச் சதி

அடிமை வீரர்களின் அன்றைய யுத்தம் முடிவடைந்ததும் திவ்யனைத் தனது அறைக்கு அழைத்து வந்துவிட்டான் விறல்வேல். அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு யாருமே இல்லை. திவ்யனால் ஏற்பட்டிருந்த காயத்திற்குத் திவ்யன் மருந்து போட்டுக் கட்டிவிட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவர்களுக்கு அருகில் இம்ஹோடெப், ஸ்பார்டகஸ் மற்றும் காவல் வீரன்

ஆகியோர் அடக்கமாக நின்றுகொண்டிருந்தனர். இரு நண்பர்களும் நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு சந்தித்துக்கொண்டதால் உணர்ச்சிப் பெருக்கில் காணப்பட்டனர். அங்கு நீண்ட அமைதி நிலவியது. காயங்களுக்கு மருந்துகளைக் கட்டியதும் திவ்யனைத் தனது மடியில் தலை சாய்த்துப் படுக்கவைத்துக்கொண்டான் விறல்வேல். அவனும் கண்களை மூடிக்கொண்டு நிம்மதியாகப் படுத்திருந்தான்.

அவனிடம், “நண்பா...” எனப் பேச்சுக்கொடுத்தான் விறல்வேல்.

“சொல் விறல்வேல்...” அதிகாரத்துடன் சொற்கள் திவ்யனிடமிருந்து வெளிவந்தது.

“கவசம் மாட்டியும் நான்தான் என்று நீ எப்படிக்கண்டறிந்தாய்?”

“அதுவா?”

“ஆம்!”

“எனது நண்பனை என்னால் அடையாளம் காண இயலாதா?” எனச் சிரித்தபடியே தெரிவித்தான் திவ்யன்.

விறல்வேல் அதற்கு என்ன பதி
லைக் கூறுவதெனத் தெரியாமல் அமை
தியாக அமர்ந்திருந்தான்.

“நண்பா, எனது முதல் தாக்கு
தலை எப்போது நீ வெற்றிகரமாகத்
தடுத்தாயோ, அப்போதே நான் அறிந்து
கொண்டேன் நான் போரிட்டுக்கொண்டி
ருப்பது எனது உப படைத்தளபதியிடம்
தான் என்று!”

“உன்னை எதிர்த்தது நான் எனத்
தெரிந்த பிறகுதான் அந்தப் புலியைக்
கொன்று என்னைக் காப்பாற்றினாயா?”

“நீ எனது நண்பன் என்பதற்காக
மட்டும் நான் உன்னைக் காப்பாற்ற
வில்லை. யாராக இருந்திருந்தாலும் நான்
அதைத்தான் செய்திருப்பேன். என்னுள்
ளும் நமது நாட்டின் இறக்க குணம் இன்
னும் சிறிது எஞ்சி இருக்கிறது நண்பா?”

“உனது இறக்க குணத்தைத்தான்
நேற்றும் இன்றும் உனது செண்டில் பார்த்

தேனே!” என அவனைப் பரிகாசம் செய்தான் விறல்வேல். அதைக்கேட்ட திவ்யனும் நீண்ட நேரம் சிரித்தான். எழுந்து அமர்ந்த திவ்யன், “நண்பா, நீ எப்படி அடிமையாகி இங்கு வந்தாய்? நீ புகாரில் இளவரசன் வளவனுக்கும், சேனாதிபதியான என் தந்தைக்கும் துணை இருக்கிறாய் எனும் நினைப்பில்தான் நான் இங்கு ஆறுதல் அடைந்து கொண்டேன். ஆனால், நீ அங்கு இல்லாததால் எனது தங்கை வானவல்லி எப்படியெல்லாம் துடித்திருப்பாள். உனக்கும் வானவல்லிக்கும் மணமாகிவிட்டதுதானே? எத்தனை குழந்தைகள்? என்னை வரவேற்க அங்குக் காத்திருப்பது என் மருமகனா அல்லது மருமகளா? கரிகாலர் முடிசூடிக் கொண்டு விட்டாரா?” எனப் பல கேள்விகளை அடுத்தடுத்து வீசினான் திவ்யன்.

அவனுக்கு என்ன பதிலைக் கூறுவதென்று தெரியாமல் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான் விறல்வேல்.

“விறல்வேல், உன்னிடம்தான் கேட்கிறேன். பதில் கூறு...” இந்த முறை அதட்டலுடனும், அதிகாரத்துடனும் திவ்யனிடமிருந்து சொற்கள் வெளிப்பட்டன.

“நண்பா, நீ குணக்கடலில் மூழ்கியதும் நிலையே மாறிவிட்டது. நான் குணக்கடலை நீந்திக் கடந்து புகாரை அடைந்தேன். என்னைப் போலவே நீயும் எங்காவது கரை ஏறியிருப்பாய் என்றே நாங்கள் அனைவரும் நினைத்தோம். ஆனால் காலம்தான் கடந்ததே தவிர நீ திரும்பவில்லை. நீ இறந்துவிட்டாய் என்பதை உன் தந்தையால் தாங்கிக்கொள்ள இயலவில்லை. அவர் தீவிர அரசியலை விட்டே விலகிவிட்டார். உன்னைக் காக்க நான் தவறிவிட்டேன் என்ற பழி என்மீது சுமத்தப்பட்டது. உன் இறப்பிற்குக் காரணம் நான்தான் என்றார்கள்” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே இடைமறித்த திவ்யன், “அப்படிக்கூறியவர்கள் யார்?” எனக் கோபத்துடன் வினவினான்.

“அப்படிக் கூற யாருக்குத் துணிச்
சல் இருக்கிறது. உன் தங்கையைத்
தவிர...”

“யார் வானவல்லியா அப்படிக் கூறி
யது?”

“ஆம்!”

“சரி, மேலே கூறு.”

“அதற்குப் பிறகு நீ வகித்த உப
தலைவன் பொறுப்பு எனக்கு வந்தது.
அதனை நான் ஏற்றுக்கொண்டேன். உன்
தங்கை அதனைக் கடுமையாக ஆட்சே
பித்தாள்.”

“எதற்கு என் தங்கை ஆட்சேபித்
தாள்?”

“உன் பொறுப்பை நான் ஏற்றுக்
கொண்டால் படைத்தலைவர் பொறுப்
பிற்காக நானே உன்னைக் கொன்று,
உன் இறப்பை விபத்து எனக் கூறுகிறேன்
என்று மக்கள் கருதுவார்களாம்!”

“பிறகு என்ன நடந்தது?”

“அவளது ஆட்சேபனைக்கு நான் செவி சாய்க்கவில்லை. ‘நீ எனக்கு முக்கியம்தான். ஆனால், என் சோழ நாடும் எனக்கு முக்கியம். அதன் நலனை என்னால் ஒருபோதும் விட்டுக்கொடுக்க இயலாது. என் நண்பன் விட்டுச் சென்ற பணியை நான் தொடர்ந்து வெற்றிகரமாக முடிப்பதே என் தலையாயப் பணி’ என்றேன் அவளிடம்.”

“அதற்கு அவள் என்ன தெரிவித்தாள்?”

“என்னைவிட்டுச் சென்றுவிட்டாள்” எனக் கூறியபோது விறல்வேலின் குரல் உயிர்ப்பே இல்லாமல் சோகத்துடன் வெளிவந்ததைக் கவனித்தான் திவ்யன். அவனது கண்களின் ஓரத்தில் கண்ணீர் சிறிது கசிந்திருந்தது.

“விறல்வேல், நான் புகாரிலிருந்து வந்ததிலிருந்து நடந்த நிகழ்வுகள்

அனைத்தையும் ஒன்று விடாமல் கூறு” எனக் கட்டளையிட்டான் திவ்யன்.

“அது இருக்கட்டும் திவ்யா. நீ எப்படி இங்கு வந்து சேர்ந்தாய், குணக் கடலில் அல்லவா நான் உன்னைத் தொலைத்தேன். யவன தேசத்திற்கு நீ எப்படி வந்தாய்? அதை முதலில் கூறு” என்றான் விறல்வேல்.

“நண்பா, என் கதை பெரியது. சோழ தேச நிலையை அறிந்துகொள்ளாமல் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நான் புகாரிலிருந்து தொலைந்த பிறகு இத்தனை வருடங்களாக நடந்த நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் கூறு.”

திவ்யனின் கட்டளையை மீற இயலாத விறல்வேல் இத்தனை வருடங்களாக நடந்த கதையைக் கூறத் தொடங்கினான். ‘திவ்யன் குணக் கடலில் மூழ்கி காணாமல் போன பிறகு நடந்தவை என்னென்ன? விறல்வேல் மீது வானவல்லி மற்றும் வளவனாருக்கு இருந்த கோபம்;

வானவல்லியின் பிடிவாதம், அவளது பிரிவு; உறைந்தையை இருங்கோவேள் தந்திரமாகக் கைப்பற்றிக்கொண்டது; சென்னியின் மகன் வளவனை உறைந்தை மாளிகையில் வைத்துத் தீ மூட்டி அவனைக் கொலை செய்ய முயன்றபோது மாளிகைக்குள் புகுந்து இளவரசரைக் காப்பாற்றியது; அதன் பிறகு அவரது வலது கால் கருகி வளவன் கரிகாலன் ஆன கதை; இருங்கோவேள் புகாரை கைப்பற்ற முயன்ற போது அதைத் தடுத்தது; வானவல்லியை இருங்கோவின் மகன் வஞ்சிமா நகரத்தில் கவர முயற்சித்தது; அவள் கள்வன் வில்லவனின் துணையுடன் அங்கிருந்துத் தப்பி வந்தது; புகாருக்குக் காளனால் ஏற்பட்ட இடையூறு; அவன் இருங்கோவின் படைத் தலைவனாக மாறிவிட்ட தகவல்; கொற்கையில் பாண்டிய மன்னன் தென்னவனுடன் நடைபெற்ற வாக்குவாதம்; போர்; பிறகு அங்கு நடந்த கடற்போர்; அதில் அவன் மூர்ச்சையடைந்துவிட

ஹிப்பாலாஸ் அவனைத் தூக்கிச்சென்று ஆண்ட்ரிமேடாவிடம் ஏமாற்றித் தந்திரமாக விற்றக் கதை; இம்ஹோடெப்பின் நட்பு; ஆண்ட்ரிமேடா அவனை யவனத்திற்கு விற்றக் கதை' என அனைத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் திவ்யனிடம் தெரிவித்தான் விறல்வேல்.

“நீ புகாரில் இருக்கும் நம்பிக்கையில்தான் நான் எந்தக் கவலையும் இல்லாமல் இருந்தேன். நீ சோழ நாட்டின் எதிர்காலத்தையும், என் தங்கையின் வாழ்வையும் கேள்விக்குறியாக்கி விட்டு இங்கு வந்திருக்கிறாய்.”

“நான் எங்கு நண்பா வந்தேன். காலம் அல்லவா என்னை இழுத்து வந்துவிட்டது?” என வருத்தத்துடன் தெரிவித்தான் விறல்வேல்.

“காலம்... இங்கு யவனர்கள் எதற்கெடுத்தாலும் விதியின் மீது பழியைப் போடுகிறார்கள். நீ காலத்தின் மீது பழி

சுமத்தித் தப்பிக்க முயல்கிறாய். உனக்கும் இவர்களுக்கும் என்ன வேறுபாடு?”

“நண்பா... நான் அங்கிருந்து அடிமையாகி யவனத்திற்கு வந்ததனால்தான் உன்னைக் காண முடிந்தது. இல்லையேல்...”

“என்னை விடு விறல்வேல். நீ இங்கிருக்கிறாய், புகாரில்....? போர் நடந்தால் கரிகாலர் எப்படித் தனியாகச் சமாளித்திருப்பார்?”

“போர் நடந்தால் என் உபதளபதிகள் மூவரும் நிச்சயம் வெற்றியை தேடிக்கொடுத்திருப்பார்கள். டாள்தொபியாஸ்தரைப் போரிலும், பரதவன் குமரன் கடற் போரிலும், திருக்கண்ணன் இருவருக்கும் துணையாக இருக்கிறான். போரைப் பற்றிய கவலையை விடு நண்பா.”

“இந்திரத் திருவிழா முடிந்த அடுத்த நாளில் நடந்த வாள் சமரில் திறமையான

யவன வீரன் ஒருவனைச் சந்தித்தோமே?
அவனா?”

“ஆம் நண்பா! அவனேதான்.”

“அவன் இப்போது உனது உபதள
பதியாக ஆக்கிவிட்டாயா?”

“ஆம். அவன்தான் புகாரில் இருக்
கும் யவன வீரர்களுக்குத் தலைவன்!”

“சரி, உன்னை நம்பி நான் விட்டு
வந்த என் தங்கையின் நிலை?”

விறல்வேல் அக்கேள்விக்குப் பதில்
கூறத் திணறினான். விறல்வேல் திவ்
யனிடம் திணறிக் கொண்டிருப்பதைக்
கண்ட இம்ஹோடெப், ‘தலைவரா இப்
படிப் பணிந்து காணப்படுகிறார்?’ என
எண்ணி ஆச்சர்யத்தில் அமர்ந்துகொண்
டிருந்தான்.

“என் தந்தையும், இரும்பிடர்த்த
லையரும் இருங்கோவேளிடம் சமாதான
மாகச் செல்ல வேண்டும், போரைத் தள்

ளிப்போட வேண்டும் என முடிவு செய்து
வானவல்லியை இருங்கோவின் மகனுக்
குத் தாரை வார்த்திருந்தால்?”

“அதற்கு வாய்ப்பே இல்லை. வள
வனாரும், பிடர்த்தலையரும் ஒரு நாளும்
அதனைச் செய்ய மாட்டார்கள்.”

“உன் நினைப்புத் தவறு விறல்
வேல். நாட்டைக் காக்க, சோழ குடி
யைக் காக்க அவர்கள் இருவரும்
என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வார்கள்.
என் தந்தையும் உன்னைப் போலத்தான்.
வானவல்லியா அல்லது சோழ தேசமா
எனும் நிலை வந்தால் சோழ தேசம்
எனத்தான் கூறுவார்.”

வானவல்லியைப் பற்றிய விவாதம்
வந்ததும் விறல்வேலின் மனம் சுக்கு
நூறாகக் கண நேரப் பொழுதில் நொறுங்
கிப் போயிருந்தது. இத்தனை நாட்களாக
அவன் போராடியதே புகார் சென்று அவ
ளைக் காண வேண்டும் எனும் ஆசை
யில்தான்; ஆனால், அன்று ஆண்ட்ரி

மேடா கூறியதைப் போன்றே இன்று திவ்யனும் 'அவளை இருங்கோவின் மகனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்திருந்தால் என்ன செய்வாய்?' எனத் திவ்யன் கேட்கும் கேள்விக்குப் பதில் கூற சிந்திக்கக் கூட இயலாமல் நொந்துபோய் அமர்ந்திருந்தான் விறல்வேல். புகார் சென்று வானவல்லியை இன்னொருவன் மனைவியாகக் காண்பதை விட இங்கே யவன தேசத்திலேயே அடிமையாக எஞ்சிய காலத்தையும் கழித்துவிடலாம் எனும் நிலையில் அமர்ந்திருந்தான் விறல்வேல்.

“நண்பா நமக்குக் காலம் மிகவும் குறைவாகவே இருக்கிறது. இன்னும் சில நாட்களில் நாம் இருவரும் இங்கிருந்து தப்பிக்கவேண்டும்” எனத் திவ்யன் விறல்வேலிடம் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே அவ்வறையின் வாசலிலிருந்து, “நீங்கள் இருவரும் தப்பிக்க வேண்டுமானால் உங்களைக் காலம் முழுவதும் அடிமைப்படுத்த திட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கும் அந்த ரோமானிய தளபதி மடி

யவேண்டுமே!” என எழுந்த பெண் குரலைக் கேட்டு அங்கிருந்த அனைவரும் பார்வையை வாசலை நோக்கித் திருப்பினார்கள்.

அங்கே வாசலில் அந்த ஒரு அடிமைப் போன்று துணியினால் தலையை மூடிக்கொண்டு நின்றனாகொண்டிருந்தாள். அவள் நின்ற தோரணையையும், அவளது முகத்தையும் பார்த்தவர்கள் இந்நாட்டு இளவரசிதான் மாறுவேடமிட்டு வந்திருக்கிறாள் என அனைவருமே அறிந்துகொண்டார்கள். உடனே திவ்யன், விறல்வேல், இம்ஹோடெப், ஸ்பார்டகஸ் ஆகியோர் எழுந்து நின்று அவளுக்கு மரியாதை செலுத்தினார்கள்.

அவர்களின் மரியாதையை ஏற்றுக் கொண்ட இளவரசி, “நாம் அமர்ந்து பேசுவோம்” எனக் கூறி அங்கிருந்த கல் ஆசனம் ஒன்றில் அமர மற்றவர்களும் அமர்ந்தார்கள்.

திவ்யன் மற்றும் விறல்வேலிடம்,
“உங்கள் இருவரின் வீரமும், நட்பும் என்
னைப் பிரமிக்கச் செய்துவிட்டது. சோழ
நாட்டுப் படைத் தலைவர்களான உங்
களின் நிலை எனக்குப் பெரும் வருத்
தத்தை அளிக்கிறது” என்றாள் அவள்.

“நாங்கள் இருவரும் சோழ நாட்
டுப் படைத் தலைவர்கள் என்பது உங்க
ளுக்கு எப்படித் தெரியும்?” என வினவி
னான் விறல்வேல்.

“நான் இந்நாட்டின் இளவரசி.
இங்கு வசிக்கும் ஒவ்வொருவரைப் பற்றி
யும் எனக்கு நன்கு தெரியும்!” என்றாள்
அவள்.

மற்றவர்கள் எதுவும் பேசாமல்
அமைதியாகவே நின்றார்கள்.

“இளவரசி எனும் முறையில் உங்
களை நான் விடுதலை செய்யவே விரும்
புகிறேன். ஆனால், அதில் அத்தளபதி
குறுக்கிடுகிறானே!”

“நீங்கள் எதற்காக எங்கள் இருவரையும் விடுதலை செய்ய நினைக்கிறீர்கள். அதற்குத் தாங்கள் எங்களிடம் எதிர்பார்ப்பது என்ன?” என வினவினான் திவ்யன்.

“நான் எதிர்பார்ப்பது அந்த ரோமானியனின் மரணம். அவன் இறந்தால் விடுதலை கிடைக்கப்போவது உங்களுக்கு மட்டுமல்ல எனக்கும்தான். இந்த இராச்சியத்திற்கும்தான்.”

“அவன் இறந்தால் வேறொரு தளபதியை ரோம் அரசு நியமிக்காது என்பதற்கு என்ன நிச்சயம்?”

“வேறொருவன் நியமிக்கப்பட்டாலும் அவன் இவனைப் போன்று முரடனாக இருக்கமாட்டான். இவன் எங்கள் மக்களை மதுவுக்கும், அடிமைப் பெண்களுக்கும் அடிமையாக்கி வைத்திருக்கிறான். இவன் இறந்தால்தான் அனைத்திற்கும் ஒரு தீர்வு கிடைக்கும்.”

“நீ கூறுவதற்கு நாங்கள் உடன்பட மறுத்தால்...” அவர்களின் உரையாடலில் புகுந்தான் விறல்வேல்.

“நான் ஒன்றும் புதிதாகக் கேட்க வில்லை. இவர் ஏற்கெனவே அவனைக் கொல்வேன் என்று அரங்கத்தில் மக்கள் திரள் முன் சொல்லியிருக்கிறார். அதைத் தான் நான் நிறைவேற்றச் சொல்கிறேன்” எனத் திவ்யனை நோக்கிக் கைகாட்டியபடியே கூறலானான்.

“அவனைப் போன்றே நீயும் எங்களை ஏமாற்றிவிட்டால்?” என வினவினான் விறல்வேல்.

“நீங்கள் என்னை நம்பித்தான் ஆக வேண்டும். வேறு வழியில்லை.”

“உன் கட்டளைக்கு நாங்கள் அடிபணிய மறுத்தால்?” இந்த முறை வினவினான் திவ்யன்.

“நீங்கள் எனக்குப் பணிய மறுத்தால் என்ன நடக்கும் என்றா வினவுகிறீர்கள்?”

“ஆம்!”

“நாளை நீங்கள் இருவரும் நிச்சயம் அந்தத் தளபதியைக் கொள்வீர்கள். உங்கள் மீது கொலைக் குற்றம் சுமத்தப்பட்டால் உங்களைக் காக்க நான் தேவை. நான் இல்லாவிட்டால் நீங்கள் மீண்டும் சிறையில் அடைக்கப்பட்டு மரணத் தண்டனை நிறைவேற்றப்படும். நீங்கள் இருவரும் பெரும் வீரர்கள்தான். அதில் எந்த மாற்றுக்கருத்தும் இல்லை. ஆனால், உங்களை நூற்றுக்கணக்கான வீரர்கள் ஒரே நேரத்தில் சூழ்ந்தால் தங்கள் இருவரால் என்ன செய்ய இயலும்? உங்களுக்கு என் உதவி நிச்சயம் தேவை. அதைத் தாங்கள் ஏற்க மறுத்தால்...”

“அதுதான் அனைத்தையும் கூறி விட்டாயே, அப்புறம் என்ன கூறுவதற்கு இருக்கிறது?”

“நிறைய இருக்கிறது வீரனே. அது உனக்குத் தெரியாது” எனத் திவ்யனிடம் கூறியவள் அருகில் அமர்ந்திருந்த விறல்

வேலைக் கைக்காட்டி, “நான் கூறுபவை அவரைச் சார்ந்தது” என்றாள்.

“எனக்குத் தெரியாமல் அவன் எதையும் செய்யமாட்டான்?” திவ்யனிடமிருந்து சொற்கள் திடகாத்திரமாக வெளிப்பட்டது.

“அது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை வீரரே! அவர் இந்தக் கிரேக்கத்திலிருந்து தப்ப இரு மரக்கலங்களைத் தயாராக நிறுத்தி வைத்திருக்கிறார். அதுவும் வெளியே பார்க்க அவை வணிகக் கலங்கள். ஆனால், உள்ளே அம்புகளைச் செலுத்தும் இயந்திரங்கள் பல வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவை இவர் இங்கிருந்து தப்பிச் சென்ற பிறகு இவரை இங்கிருந்து எரித்திரியன் கடலுக்கு அப்பால் அழைத்துச் செல்ல தயாராக நிற்கிறது!” எனப் புன்னகையுடன் வார்த்தையை உதிர்த்தாள் அவள். அதைக் கேட்ட விறல்வேல் மற்றும் இம்ஹோடெப் இருவரும் பெரும் ஆச்சர்யத்தை

அடைந்து ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். ‘பெரும் இரகசியமாக வைத்திருந்த இத்திட்டம் அவளுக்கு எப்படித் தெரியும்?’ என இருவருமே அதிர்ச்சியடைந்து காணப்பட்டார்கள்.

திவ்யனைப் பார்த்த அவ்விளவரசி, “நான் கூறுவதில் ஏதேனும் பொய் இருக்கிறதா என்று உங்கள் நண்பரிடம் கேட்டுப் பாருங்கள்?” எனச் சிரிப்புடன் கூறினாள்.

திவ்யன் விறல்வேலைப் பார்க்க விறல்வேல் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான். “நான் கூறுவதற்கு நீங்கள் பணியாவிட்டால் யவன போர்க் கலங்கள் நீங்கள் நிறுத்தி வைத்திருக்கும் இரு கலங்களையும் தாக்கி கடலுக்குள் மூழ்கடிக்கும். உங்கள் இரு கலங்களையும் தீவி ரமாகக் கண்காணித்துக் கொண்டிருக்க ஆணையிட்டுள்ளேன் நான்.

“இவை எப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்?” என வினவினான் இம்ஹோடெப்.

“நான் இந்நாட்டின் இளவரசி என்பதை மீண்டும் இங்குக் கூறிக்கொள்கிறேன். நீங்கள் அனைவரும் நினைவில் கொள்ளுங்கள், எனக்கு அனைத்து இடங்களிலும் ஒற்றர்கள் இருக்கிறார்கள். என்ன கூறுகிறீர்கள்? நீங்கள் தப்பிக்க எனது உதவி தேவையா? அல்லது வேண்டாமா?”

“சரி. நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்?” என வினவினான் திவ்யன்.

பதிலுக்கு அந்நகர இளவரசி ஒரு பெரும் திட்டம் ஒன்றை விவரித்துவிட்டுச் சென்றாள். அதைக்கேட்ட பிறகு அங்கிருந்த நால்வரும் அதிர்ச்சியுடன் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தார்கள். அவள் கூறிய திட்டம் எவ்வளவு அபாயகரமானது என்பதை நால்வரும் அறிந்திருக்கவே செய்தார்கள். கரணம் தப்பினால் மரணம் என்பதைப்போல அந்தத் திட்டத்தில் சிறு பிழை ஏற்பட்டாலும் அனைவரும் கூண்

டோடு அழிவோம் என்பதை மனதில் நினைத்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்கு அதை விட்டால் வேறு மார்க்கமே இல்லை என்பதையும் உணர்ந்திருந்தார்கள்.

அங்குப் பெரும் அமைதி நீண்ட நேரம் நிலவியது. அனைவரும் ஒவ்வொரு கோணத்தில் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அங்கு நிலவிய மௌனத்தை இம்ஹோடெப்தான் கலைத்தான். அவன் விறல்வேலை, “தலைவரே!” என அழைத்தான்.

அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தான் விறல்வேல்.

“நாங்கள் இங்கேயே இருந்தாலும், நீங்கள் இருவரும் நிச்சயம் தப்பித்தான் ஆக வேண்டும். பெரும் பணி உங்களுக்குக் கமாராவில் நிரம்பியிருக்கிறது.”

“தப்பித்தால் நாம் நால்வரும் தான் இங்கிருந்து செல்வோம். இல்லையேல்

நால்வரும் அடிமைப்பட்டுக் கிடப்போம். நீ இங்குச் சிக்கியிருப்பதே என்னால்தான். ஒரு நாளும் கோழைத்தனமாக நடந்து கொள்ள மாட்டோம்” என்றான் கோபத்துடன்.

“விறல்வேல் கூறுவதுதான் சரி. நாம் நால்வரும் தப்பிப்போம்” என்றான் திவ்யன்.

மீண்டும் சிறிதுநேரம் அங்கு அமைதி நிலவியது. அப்போது விறல்வேல், “நண்பா, நீ எப்படி இங்கு யவனம் வந்து சேர்ந்தாய் என்பதைக் கூறவே இல்லையே?” எனத் திவ்யனிடம் வினவினான் விறல்வேல்.

“நண்பா, அன்று குணக்கடலில் நமது கலம் எரிந்துகொண்டிருந்த போது எனது கட்டளைப்படி நீ முதலில் குதித்தாய். அடுத்து நான் குதிப்பதற்குள் தீ முற்றிலும் பரவியிருந்தது. அதே சமயம் அவர்களின் மரக்கலமும் மீண்டும் நம்மைத் தாக்க நெருங்கியிருந்தது. நான் மறுபு

றம் தாவி குதித்துவிட்டேன். அப்போது அவர்களின் கலம் மோதியதால் நாம் பயணித்த மரக்கலம் துண்டு துண்டாக நொறுங்கிக் கடலில் மூழ்கியது. நெருப்பில் சிக்கியிருந்ததால் எனது உடலிலும் தீக்காயங்கள்; கடலில் குதிக்கையில் ஒரு தூண் என் முதுகில் மோதி கடுமையான காயம் ஏற்பட்டிருந்தது. கடலில் நீந்திய என்னை அவர்கள் பார்த்துவிட்டார்கள். என்னை நீரிலிருந்து தூக்கி தூணில் கட்டிப்போட்டு யவன வணிகன் ஒருவனிடம் என்னை ஒப்படைத்து அடிமையாக விற்கச் சொல்லிவிட்டார்கள். நான் தப்பிக்கக் கூடாது என்பதற்காக அந்த வணிகனுக்குப் பெரும் பொருளையும், எனக்குக் காவலுக்கு நான்கைந்து வீரர்களையும் அனுப்பினார்கள். குணக்கடலில் மாட்டப்பட்ட சங்கிலித் தளைகள் யவனம் வந்த பிறகே அவிழ்க்கப்பட்டது. இங்கே அடிமைகள் வாழும் வாழ்வினை என்னால் சகித்துக்கொள்ள இயலவில்லை. அவர்களுக்காகக் குரல் கொடுத்தேன்.

அவர்களைத் தாக்கிய யவன முதலாளி களைக் கொன்றேன். அடிமையாக வாழ்வைத் தொடங்கியவன் கைதியாக ஆக்கப்பட்டேன். கைதியானதால் என்னை மக்கள் திரள் முன் சண்டையிட வைத்தார்கள். என் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமானால் நான் நேசித்த எனது நண்பர்களான அடிமைகளையே கொல்ல வேண்டிய சூழல். வேறு வழியில்லாததால் அவர்களைக் கொன்று குவித்தேன். அப்போதுதான் ஒரு நாள் இந்தத் தளபதி என்னை வந்து சந்தித்தான்.”

“யார் இந்த ரோமானியத் தளபதியா?”

“ஆமாம் விறல்வேல்.”

“அவன் எதற்கு உன்னைச் சந்தித்தான்.”

“அவனது அரசியல் கைதிகளைக் கொலை செய்வதற்காகத்தான்.”

“அதற்கு நீ துணை போனாயா?”

“ம்ம்ம். எனக்கு அப்போது வேறு வழி இருக்கவில்லை விறல்வேல். அவனை எதிர்க்கும் படைத் தலைவர்கள், வீரர்கள் அனைவரையும் அவன் அடிமையாக இதே அரங்கிற்குள் அனுப்பினான். என்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள அவர்கள் அனைவரையும் தயவு பார்க்காமல் கொன்று குவித்தேன்.”

“பதிலுக்கு அவன் உன்னை ஏமாற்றிவிட்டான் அப்படித்தானே?”

“ஆமாம் நண்பா. அவன் என்னை விடுவிக்கிறேன் என்று வாக்களித்திருந்தான். ஆனால், பிறகு அதைக் காற்றில் பறக்கவிட்டுவிட்டான். என்னைக் கொல்வதற்கே ஆட்களை அனுப்பத் தொடங்கிவிட்டான் பிறகு.”

“இன்று மதியம் அவன் என்னைச் சந்தித்தான்” எனக் கூறினான் விறல்வேல்.

“அவனா?”

“ஆம்!”

“என்ன தெரிவித்தான்?”

“உன்னைக் கண்டு அவன் அஞ்சுகிறான் திவ்யா. உன்னால் அவன் கொல்லப்படுவதற்குள் ‘உன்னைக் கொன்று விடும்படி’ கூறினான். அவன் கூறும்படி நான் உன்னைக் கொன்றால் எனக்கு விடுதலை அளித்துவிடுவதாகவும் வாக்களித்தான்.”

வெற்றுச் சிரிப்பு ஒன்று திவ்யனின் முகத்தில் தோன்றிவிட்டுச் சென்றது. “சரி, மரக்கலத்தில் நம்மைத் தாக்கி கொலை செய்ய முயன்றவர்கள் யார்? உன்னை இங்கு யவனத்திற்கு அனுப்பியவர்கள் யார்? நான் எவ்வளவோ முயன்றும் அவற்றை என்னால் கண்டறிய இயலவில்லை” என வினவினான் விறல்வேல்.

“நண்பா, அவர்கள் நம்மைத் தாக்கிக் கொலை செய்ய முயன்ற போது அத்தாக்குதல் கடற்கொள்ளையரின் தாக்க

குதலாக இருக்கும் எனத்தான் நான் நினைத்தேன். ஆனால்...?”

“என்ன ஆனால்? தொடர்ந்து கூறு திவ்யா?” அதிகாரத்துடன் சொற்கள் வெளிப்பட்டது விறல்வேலிடமிருந்து.

“ஆனால், அதன் பிறகுதான் அறிந்து கொண்டேன். அது இரண்டு பேரரசு மற்றும் ஒரு குறுநில அரசு சேர்த்து செய்த சதி என்று?”

“இரண்டு பேரரசா?”

“ஆம் நண்பா!” என்று திவ்யன் கூறியபோது அவனது முகத்தில் கோபம் பல மடங்குப் பெருகிக் காணப்பட்டது.

“யார்? யார்?”

“ஒருவன் இலங்கை சிங்கள மன்னன். மற்றொருவன் வடக்கில் 1 மகத நாட்டு அரசன் அவனுடன் வச்சிர நாட்டு இளவரசனும் உடன் இருந்தான். இவர்களுக்குத் துணை நின்றது இருங்கோவின்

மகன். அவர்கள் மூவரையும் வழிநடத்தி யது வைதீகன் பாகவதன்.”

“வைதீகனா உன்னை அடிமையாக அனுப்பியது?”

“ஆம் நண்பா. அதே பின் குடுமி வைதீகன்தான். அனைத்திற்கும் காரண மும் அவன்தான்!”

“நண்பா, அவன் ஏதோ இருங்கோ விற்கு ஆலோசனை வழங்கிக்கொண்டு இருக்கிறான் என்றல்லவா நினைத் தேன்.”

“இல்லை விறல்வேல். உன் நினைப்பு தவறானது. அவ்வைதீகனின் நினைப்பு வட தேச சுங்க மரபைப் போன்று தமிழகத்திலும் வைதீகர்களின் ஆட்சியை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ப துதான். தனது மகன் அக்னி புத்திரனை புகாரின் அரியணையில் அமர வைக்க வேண்டும் என்பதுதான் அவரது எண் ணம்!”

“அதற்கு வாய்ப்பே இல்லை. அக்னி புத்திரன் மடிந்துவிட்டான்.”

“யார் வைதீகனின் மகனா?”

“ஆம் நண்பா.”

“அவன் எப்படி மடிந்தான்?”

“உன் தங்கைதான் அவனைக் கொன்றாள்!”

“என் தங்கையா?” ஆச்சர்யத்துடன் வினவினான் திவ்யன்.

“ஆம் நண்பா. சம்பாபதி வனத்தில் கள்வர்கள் சிலர் உன் தங்கையைக் கவர முயற்சித்தார்கள். அப்போது அவள் எறிந்த குறுவாளில் அகப்பட்டு அக்னி புத்திரன் மடிந்துபோனான்.”

“நல்லது விறல்வேல்.”

“நண்பா, எனக்குச் சில காரியங்கள் புரியவில்லை?”

“என்ன?”

“அவர்கள் எதற்கு நம் இருவரையும்
கொலை செய்ய முயன்றார்கள் என்பது
தான்?”

“மௌரியரை வென்ற இளஞ்சேட்
சென்னி இறந்துவிட்டார். அவரது புதல்
வன் வளவனுக்கு அரியணை ஏறும்
அகவை இன்னும் வரவில்லை. வள
வனுக்குத் துணையாக இருப்பது என்
தந்தை மற்றும் நாம். நம் இருவரைக்
கொன்று வளவனாரை அரசியலை விட்டு
விலகச் செய்துவிட்டால், இரும்பிடர்த்த
லையரும் வளவனும் தனிமைப்படுத்தப்
படுவார்கள். பிறகு, எளிதில் வளவனைக்
கொன்றுவிடலாம் என்பது அவர்களின்
திட்டம். அத்திட்டத்தின் ஒரு பகுதிதான்
இருங்கோவேள் உறைந்தையைக் கைப்
பற்றியதும்; பிறகு வளவனை உயிரோடு
உறைந்தை மாளிகையில் எரிக்க முயன்
றதும்.”

“ஆம் நண்பா. வளவனைக் கொன்
றால் சோழ நாடு இருங்கோவின் வச

மாகிவிடும். இருங்கோவின் மூலம் சோழ நாட்டு அரச வம்சத்தை அழித்த பிறகு உறைந்ததையைச் சேர நாட்டுடனும், புகாரைப் பாண்டிய நாட்டுடனும் இணைத்து மூவேந்தர்கள் ஆண்டு வரும் தமிழ் நாட்டை இரண்டு வேந்தர்களுடையதாக மாற்றிவிடலாம் என்பது சேரன் மற்றும் பாண்டியனின் எண்ணம். ஆனால் இருங்கோவேள் சேரன் மற்றும் பாண்டியனை ஏமாற்றிச் சோழப் பேரரசின் அரியணையில் தனது வம்சத்தை அமரச் செய்துவிடலாம் எனும் நினைப்பில் இருக்கிறான். ஆனால், எனக்கு இன்னொன்று விசித்திரமாக இருக்கிறது திவ்யா?”

“என்ன உனக்குப் புரியவில்லை.”

“நம்மைக் கொல்ல நடக்கும் சதியில் சேர பாண்டியர் மற்றும் வேளிர்கள் அல்லாது எதற்கு ஈழம் மற்றும் மகதத்தின் அரசர்கள் சம்பந்தப்பட்டார்கள் என்பது தான்? அவர்களுக்கும் நமக்கும் என்ன தொடர்பு?”

<https://telegram.me/aedahamlibra>
“அதுவா?”

“ஆம்!”

“புகார்தான்!”

“புகாரா?”

“ஆம் விறல்வேல். அவர்கள் அனைவரின் நோக்கமும் இப்போது செல்வம் செழிக்கும் பட்டினமான புகாரை நோக்கியதாகத்தான் இருக்கிறது.”

“அவர்கள் எதற்குப் புகாரைக் கைப்பற்ற நினைக்கிறார்கள்?”

“நண்பா, தென்னகம் மட்டுமல்லாது ஒட்டு மொத்த நாவலந்தீவுக்கே கேந்திரத்தளம் புகார்தான். அங்குதான் யவனர்கள் தங்கள் செல்வதைக் கொண்டுவந்து கொட்டுகிறார்கள். அங்கே நாவலந்தீவின் பெரும் சந்தையும் நடைபெறுகிறது. புகாரிலிருந்தே வடக்கே மகதம், கோசலம் வரை வணிகர்கள் நம் நாட்டு செல்வங்களான முத்து, பவளம் ஆகியவற்றை

வாங்கிக்கொண்டு பயணிக்கிறார்கள். ஆதலால்தான் தென்னக மன்னர்கள் மட்டுமல்லாது அயல்தேச அரசர்களும் புகாரைக் கைப்பற்றி அதில் தங்கள் செல்வாக்கை அதிகரித்துக்கொள்ள வேண்டும் எனும் நோக்கில் இருங்கோவேளிற்கு உதவி செய்துகொண்டு இருக்கிறார்கள்.”

“மகதம், வச்சிரம், இலங்கை ஆகிய நாட்டு மன்னர்களுடன் 2 அவந்தி நாட்டு மன்னனும் சம்பந்தப்பட்டிருப்பானோ என்ற சந்தேகமும் எனக்கு இருக்கிறது.”

“அவந்தி தேசமும் மகதமும் தான் பகைவர்கள் ஆயிற்றே. அவர்கள் எதற்குச் சோழ வம்சத்தை நிர்மூலப்படுத்த ஒன்றிணைந்திருக்கிறார்கள்?”

“ஒட்டுமொத்த நாவலந்தீவு முழுவதையும் கைக்கொண்ட மௌரிய மன்னன் அசோகப் பியதசியை நம் மன்னர் இளஞ்சேட்சென்னி எப்போது தமிழ்ப்

படைகளைத் திரட்டி தோற்கடித்தாரோ, அப்போதிலிருந்து அவர்கள் சோழ நாட்டைக் கண்டு அஞ்சுகிறார்கள். மௌரியர் படையெடுப்பை முறியடித்து வடக்கே படையெடுக்காமல் தவிர்த்துவிட்ட சென்னியைப் போல அல்லாமல் அவரது மகன் வளவன் வடக்கே படையெடுத்துவிடுவார் என்ற அச்சம்தான்!”

“உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் புலியை எழுப்பி வம்பிழுப்பதைப் போன்று அமைதியாக இருக்கும் நம்மைச் சீண்டி விட்டார்கள் திவ்யா. சென்னி மௌரியனை தோற்கடித்தது அவரது இளம் வயதில். சென்னி வயோதிகமான பிறகுதான் வளவனே கருத்தரித்தான். வளவன் பிறக்கும்போது சென்னி இறந்துவிட்டார். போன தலைமுறையில் நடைபெற்ற யுத்தத்தைக் கண்டு அவர்கள் எதற்காக அச்சமடைகிறார்கள்?”

“நண்பா வட நாட்டவரின் சூழ்ச்சி நம் தலைமுறையில் மட்டும் அரங்கேற

வில்லை, சென்னியின் காலத்திலிருந்தே அவர்கள் செயல்பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.”

“சென்னியின் காலத்திலிருந்தா?”

“ஆம் விறல்வேல். சென்னிக்கு இளம் வயதில் குழந்தைப் பாக்கியம் இல்லையே, ஏன் தெரியுமா?”

“ஏன்?”

“அது சில மருத்துவர்கள் செய்த சூழ்ச்சி. சென்னிக்கு குழந்தைப் பாக்கியம் இருக்கக்கூடாது என்று அவர்கள் தான் மருந்தினைக் கொடுத்துவிட்டார்கள். கடைசியில் அழுந்தூர் வேள் திதியனின் மருத்துவர்தான் அவர்களின் செயலைக் கண்டறிந்து மாற்று மருந்தினை அளித்தார். அந்த வைதீக மருத்துவர் மட்டும் இல்லாவிட்டால் சோழ வம்சம் சென்னியோடு நிர்மூலமாயிருக்கும்.”

“நண்பா நம்மைத் தாக்கிக் கொலை செய்ய முயன்றதைக்கூட நான்

மன்னித்துவிடுவேன். ஆனால், சென்
னிக்கு அவர்கள் செய்த வஞ்சகத்
தையோ அல்லது உன்னைத் திட்ட
மிட்டு அடிமையாக்கியதையோ மட்டும்
என்னால் ஏற்றுக்கொள்ளவே இயலாது.
அவர்களை....” என்றவாறே எழுந்து நின்ற
செங்குவீரன் உறையிலிருந்து வாளை
உருவினான். ஆத்திரத்தில் அவனது
முகம் சிவந்துபோயிருந்தது.

“அவர்களை மட்டுமல்ல நண்பா.
அவர்களின் நாட்டு மக்களையும் அடி
மைப்படுத்தினால்தான் எனது மனம்
அமைதி அடையும்” எனக் கூறிக்
கொண்டே திவ்யனும் எழுந்தான்.
அவனது கண்கள் இரண்டு சிவந்துபோய்
அவனது மீசையும், உதடுகளும் கோபத்
தில் துடித்துக்கொண்டிருந்தன.

“நண்பா, இனியொரு கிழமை கூட
இங்கே யவனத்தில் நாம் தங்கக்கூ
டாது. உடனே தப்பித்தாக வேண்டும்”

என விறல்வேல் கூற திவ்யனும் அதை
ஆமோதித்தான்.

திவ்யன் மற்றும் விறல்வேல் யவன
தேசத்திலிருந்து எப்படித் தப்பிக்கலாம்
என ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்த அதே
நேரத்தில் ரோமானியத் தளபதி அவர்
கள் இருவரையும் தீர்த்துக்கட்ட கடுமை
யான ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொண்டி
ருந்தான்.

அடிக்குறிப்பு :

1. மகத நாடு: இதன் தலைநகரம்
இராசகிருதம். இது தற்போது
பீகார் பகுதியைச் சார்ந்த பகுதி.

வச்சிர நாடு - இதனை வத்சம்
என்றும் குறிப்பிடுவர். இதன் தலைநகரம்
கோசாம்பி.

2. அவந்தி தேசம்: உஞ்சையைத்
(உஜ்ஜையினி) தலை நகராகக்
கொண்ட பண்டைய நாடு. இது

தற்போதைய மத்திய பிரதேசம்
மாநிலத்தில் இருக்கும் பகுதி.

27.

இளவரசி யின் தீர்ப்பு

அடிமைவீரர்களின் கிளாடியேட்
டர் யுத்த திருவிழா தொடங்
கிய மூன்றாவது நாள். முரட்டுக்
கைதி திவ்யனும், அடிமை செங்குவீரனும்
ஒன்றிணைந்திருந்ததால் அடுத்து என்ன
நடக்குமோ? எனும் ஆர்வத்தில் மக்கள்
குவிந்திருந்தார்கள். கொம்பு ஊத யுத்த
மைதானத்திற்குள் முதலில் விறல்வேல்,
திவ்யன், இம்ஹோடெப் மற்றும் ஸ்பார்
டகஸ் உள்ளே நுழைந்தனர். அவர்
கள் நால்வரும் குறுவாள், வேல் ஆகிய
ஆயுதங்களைக் கூடுதலாக எடுத்துக்
கொண்டு உள் வந்திருந்தனர். ரோமானி

யத் தளபதியின் திட்டம் எதுவாக இருந்தாலும் அவற்றை முறியடித்துவிட வேண்டும் என உறுதியாக வந்திருந்தார்கள், அவர்கள் நடு மைதானத்திற்குள் நுழைந்ததும் மீண்டும் கொம்பு ஊதப்பட்டது. அடிமைகள் மற்றும் கைதிகள் உள்ளே அனுப்பப்பட்டார்கள். அங்கு இரு குழுக்களுக்கும் கடுமையான யுத்தம் தொடங்கியது. நான்கு வீரர்களின் தாக்குதலில் அடிமைகள் மற்றும் கைதிகளின் மரண ஓலங்கள் மட்டுமே எழுந்துகொண்டிருந்தது. தொடர்ச்சியாக வந்த மரண ஓலங்கள் அங்குக் குழுமியிருந்த மக்களை உற்சாகப்படுத்தியது. அவர்கள் மகிழ்ச்சியில் தொடர்ந்து ஆர்பரிக்கத் தொடங்கினார்கள். நால்வரும் போரிட்டுக்கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில் ஒற்றைக் கொம்பு காண்டாமிருகம் ஒன்று உள்ளே நுழைந்து கண்ணில் பட்ட அனைவரையும் துவம்சம் செய்துகொண்டிருந்தது.

உள்ளே நுழைந்திருந்த அந்தக் காண்டாமிருகம் மதங்கொண்டு கண்ணில் பட்ட வீரர்கள் அனைவரையும் ஒற்றைக் கொம்பினால் முட்டித் தூக்கிப் போட்டு மிதித்துக் கொல்ல ஆரம்பித்தது. உள்ளே நின்ற அடிமை வீரர்கள் மற்றும் கைதிகள் அனைவரும் என்ன செய்வ

தென்று தெரியாமல் திகைத்தபடி போர் செய்வதை விடுத்து பரபரப்பானார்கள்.

“கொம்பு ஊதி தெரிவிக்காமலே நம்மைக் கொல்ல காண்டாமிருகத்தை ஏவியிருக்கிறார்கள்” எனச் சண்டையை நிறுத்திவிட்டுத் தெரிவித்தான் விறல் வேல்.

“ஆமாம் நண்பா!” என்றான் திவ்யன்.

அவர்கள் இருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில் இம் ஹோடெப் மற்றும் ஸ்பார்டகஸ் இருவரும் நீண்டக் கூர்மையான ஈட்டியை எடுத்துத் தொலைவில் ஓடிக்கொண்டிருந்த அந்தக் காண்டாமிருகத்தின் மீது எறிந்தார்கள். ஆனால், ஊசி குத்துவதைப் போன்று அதன் உடலில் பட்டுக் கீழே விழுந்தது அந்த இரண்டு ஈட்டிகளும்.

“இம்ஹோடெப், காண்டாமிருகத்தின் தோல் தடிமனானது. அதை நம் ஈட்

டிகளால் துளைக்க இயலாது” என்றான் விறல்வேல்.

“ஆமாம். நாம் தாக்கினால் அதன் கண் மட்டுமே சேதாரம் அடையும். மாறாக நம்மால் அதனை எதுவும் செய்ய இயலாது” எனத் தெரிவித்தான் திவ்யன்.

அப்போது அந்த மைதானத்திற்குள் இன்னும் இரண்டு ஆண் சிங்கங்கள் உள்ளே அனுப்பப்பட்டன; அதுவும் எந்தவித முன் அறிவிப்பும் இன்றி! அதைக் கண்ட திவ்யன் ஆங்காங்கே சிதறி நின்ற அடிமைகள் மற்றும் கைதிகளிடம், “அனைவரும் ஒன்றுகூடுங்கள்” என ஆணையிட்டான்.

அவனது அறிவிப்பைக் கேட்டதும் அனைவரும் அவன் முன் ஒன்றுகூடினார்கள். “கவசம் தரித்தவர்கள் அனைவரும் ஓரமாக வட்ட வடிவில் நில்லுங்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் ஈட்டி வீரர்கள் தயாராக நில்லுங்கள். மற்றவர்கள் நடு

வில் நில்லுங்கள்” என அடுத்தடுத்த கட்டளைகளைப் பிறப்பித்தான்.

உடனே அங்கு நின்ற கவசம் தரித்த வீரர்கள் அனைவரும் கவசத்தால் வட்டவடிவ பாதுகாப்புச் சுவர் ஒன்றை எழுப்பினார்கள். அதற்குள் அனைவரும் தயாராக நின்றுகொண்டார்கள்.

பதற்றத்துடன் காணப்பட்ட கிளாடியேட்டர் ஒருவன், “அந்தக் காண்டாமிருகம் நம் மீது மோதினால் நம் கவசச் சுவர் எம்மாத்திரம் தாங்கும்?” என்றான்.

“நண்பர்களே, அந்த மூன்று மிருகங்களும் நம்மைத் தாக்க முயன்றால் நம் கதி அதோகதிதான். இந்தக் கேடயச் சுவர் அந்த மூன்று மிருகங்களின் தாக்குதலைச் சமாளிக்க அல்ல, மாறாக அவைகளின் பார்வையிலிருந்து நாம் தப்பிக்கவே. நாம் அவசரப்படாமல் இருந்தால் இந்தக் காண்டாமிருகத்தைப் பசியுடன் காணப்படும் அந்த இரண்டு முரட்டு சிங்கங்களும் சேர்ந்து கொன்று

விடும். அதுவரை நாம் அமைதிகாக்க வேண்டும். சிங்கங்களின் பசி அடங்கி விட்டால் அவை நம்மை ஒன்றும் செய்யாது. அப்படியே அது நம்மைத் தாக்க முயன்றாலும் வேல் எறிந்து அதனைக் கொன்றுவிடலாம். அந்தக் காண்டாமிருகத்திடமிருந்து அந்த இரு சிங்கங்களால் மட்டுமே நம்மைக் காக்க இயலும்!” எனக் கூறி முடித்தான் முரட்டுக் கைதியான திவ்யன். ஏற்கெனவே திவ்யனின் மீது அங்கிருந்தவர்களுக்குப் பெரும் மதிப்பு தோன்றியிருந்ததால் அவர்கள் அவனது கட்டளைக்குப் பணிந்தார்கள்.

திவ்யனின் எதிர்பார்ப்பிற்கு மாறாக அந்த மதங்கொண்ட காண்டாமிருகம் இறந்த வீரர்களை மிதித்தபடியே அங்குக் கூட்டமாக நின்றவர்களை நோக்கி ஓடி வந்தது. காண்டாமிருகம் அவர்களை நோக்கி ஓடிவந்தபோது அனைத்து அடிமை வீரர்களும் அமைதியாக நிற்கலானார்கள். அப்போதுதான் அந்த இரண்டு சிங்கங்கள் முழங்கும் சத்தம்

எழுந்தது. சிங்கம் பசியுடனே மடிந்தாலும் இறந்து கிடக்கும் பிணத்தை அது ஒரு நாளும் தீண்டாது எனும் அதன் பழக்கம் அவர்களை அன்று அந்தக் காண்டாமிருகத்திடமிருந்து காத்தது. சிங்கத்தின் முழங்கும் சத்தம் எழுந்ததும் திரும்பிப் பார்த்த காண்டாமிருகம் யாரால் தனக்கு ஆபத்து என்பதை உணர்ந்துகொண்டு அதன் இலக்கை மாற்றியது.

காண்டாமிருகம் சற்று வயதானது. ஆனால், அந்தச் சிங்கங்கள் இரண்டும் இளமையானது. ஏறக்குறைய அந்தக் காண்டாமிருகத்தின் அளவில் நான்கில் மூன்று பங்கு அளவிற்கு அந்த இரண்டு சிங்கங்களும் வளர்ந்திருந்தன. பிடரி மயிருடன் கம்பீரமாகக் காணப்பட்ட அந்த இரண்டு சிங்கங்களும் அந்தக் காண்டாமிருகத்தைப் பார்த்துதான் முழங்கின. சிங்கங்களும் பல நாள் பட்டினி. அந்த ஒற்றைக் காண்டாமிருகமே அந்த இரண்டு சிங்கங்களையும் கொன்றுவிடும் தன்மையுடையவை. மற்ற நாளாக இருந்

திருந்தால் அந்த இரு சிங்கங்களும் அந்தக் காண்டாமிருகத்தைக் கண்டு அஞ்சியிருக்கும். அந்தச் சிங்கங்களின் பசியானது அவற்றை அந்தக் காண்டாமிருகத்துடன் சண்டையிடத் தூண்டின.

இரண்டு சிங்கங்களை நோக்கி அந்தக் காண்டாமிருகம் அமைதியாகச் சென்றுகொண்டிருந்தது. சிங்கங்களும் இரண்டாகப் பிரிந்து அதைத் தாக்குவதற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தன. சிங்கம் முதலில் தாக்குவதற்குள் அந்தக் காண்டாமிருகமே தாக்குதலைத் தொடுத்தது. ஓடி வந்த காண்டாமிருகம் ஒரு சிங்கத்தைத் தன் ஒற்றைக் கொம்பினால் முட்டித் தூக்கி எறிந்தது. காண்டாமிருகத்தின் தாக்குதலைக் கண்ட மற்றொரு சிங்கம் பின்வாங்கியது. பின்வாங்கிய இரு சிங்கங்களையும் கண்ட காண்டாமிருகம் அதன் பார்வையைச் சற்றுத் தொலைவில் நின்றவர்கள் மீது திருப்பியது. காண்டாமிருகம் அவர்களை நோக்கித் திரும்பி நடக்கத் தொடங்கியதுமே

ஒரு சிங்கம் அதன் முதுகில் தாவி ஏறி அதன் நீண்ட பற்களால் கடித்துக் குதறத் தொடங்கியது. திரும்பிய காண்டாமிருகம் மீண்டும் அதைத் தனது ஒற்றைக் கொம்பினால் முட்டித் தூக்கி எறிந்து அதை மண்ணில் வைத்து அழுத்தத் தொடங்கியது. ஒரு சிங்கம் தாக்கப்படுவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மற்றொரு சிங்கமும் அப்போது அந்தக் காண்டாமிருகத்தின் மீது தாவியது. தடிமனான அந்தக் காண்டாமிருகத் தோலைக் கடித்த அந்தச் சிங்கம் இழுத்தது. காண்டாமிருகத்தின் தோல் கடினமானதாக இருந்தாலும் அந்தச் சிங்கத்தின் கடியினால் கிழிந்து குருதி வடியத்தொடங்கியது. உடனே மண்ணில் கிடந்த சிங்கத்தைத் தாக்குவதை விட்டுவிட்டு முதுகில் கடித்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தச் சிங்கத்தின் மீது தனது கவனத்தைத் திரும்பியது காண்டாமிருகம். கீழே கிடந்த சிங்கமும் எழுந்து காண்டாமிருகத்தைத் தாக்கத் தொடங்கியது. மூன்று ஜீவனுக்குள்ளும்

அங்கு நீண்ட மரணப் போராட்டம் நெடு நேரம் தொடர்ந்தது. காண்டாமிருகமும் தனது அசுர பலத்தால் ஒவ்வொரு சிங்கமாக வீழ்த்தினாலும் அதனிடம் சிங்கத்தைக் கொல்லும் அளவிற்கு வேண்டிய கூறிய ஆயுதங்கள் எதுவும் இல்லை. அது தனது ஒற்றைக் கொம்பினால் மட்டுமே தூக்கி எறிந்துகொண்டிருந்தது. ஆனால், சிங்கங்களின் கூர்மையான கால் நகங்கள், அவற்றின் நீண்ட வலிமையான பற்கள் அனைத்தும் கொலை செய்வதற்கென்றே இறைவனால் படைக்கப்பட்டவை.

ஆதலால், சிங்கங்களின் தாக்குதல் அந்த முரட்டுக் காண்டாமிருகத்தைப் பலவீனமடையச் செய்துகொண்டிருந்தன. அதன் உடலின் தோல்கள் கிழிந்து குருதி வடிந்துகொண்டிருந்தது. அப்போது ஒரு சிங்கம் அந்தக் காண்டாமிருகத்தின் கழுத்தைக் கவ்வியது. காண்டாமிருகத்தின் கழுத்து சிங்கத்தின் வாயிற்குக் கொள்ளாவிட்டாலும் அதன் பற்கள்

காண்டாமிருகத்தின் கழுத்தில் பதியத் தொடங்கின. நிலைகுலைய ஆரம்பித்தது காண்டாமிருகம். உடனே மற்றொரு சிங்கமும் அதன் கழுத்தைக் கடித்துப் பிய்க்கத் தொடங்கியது. அங்கு நடைபெற்ற மரணப் போராட்டத்தில் காண்டாமிருகம் மண்ணில் விழுந்தது. அது உயிரோடு இருக்கும்போதே அதனைக் கடித்துத் தின்ன ஆரம்பித்தன அந்த இரண்டு சிங்கங்களும்!

அதைக்கண்ட திவ்யன் மற்றும் விறல்வேலின் மனதை சோகம் கவ்விக்கொண்டது. உயிர் போராட்டத்தின் தோல்வியினால் ஏற்படும் விளைவை அவர்கள் கண் முன்னே கண்டார்கள். அவர்களின் உடலில் படிந்திருந்த குருதிகளின் வாடை அவர்களை நிலைகுலையச் செய்யத் தொடங்கின. அவர்களின் மனம் அவர்களைப் பலவீனமடையச் செய்யத் தொடங்கின. உடனே இருவரும் எப்படிப்பட்ட இடத்தில் இருக்கிறோம் என்பதை நினைத்து மனதில் தோன்றிய

ருந்த இறக்க குணத்தை அப்புறப்படுத்தி விட்டார்கள். காண்டாமிருகத்தை அந்த இரண்டு சிங்கங்களும் திடலின் தென் கோடியில் காணப்பட்ட மரத்து நிழலுக்கு இழுத்துச் சென்று பசியாற்றிக்கொண்டிருந்தன.

திவ்யன் வடக்கில் அமர்ந்திருந்த ரோமானியத் தளபதியை நோக்கி நடந்தான். அவனுக்குப் பக்க பலமாக விறல் வேல் நடந்தான். இருவருக்கும் பின்னால் மற்ற அடிமை வீரர்கள் மற்றும் கைதிகள் அனைவரும் நடக்கலானார்கள். அவர்கள் அணிவகுத்து நடந்து சென்ற முறை [அரணம்](#) போன்றே காணப்படுவதை மேலே அரங்கில் அமர்ந்திருந்தவர்கள் கண்டார்கள். திவ்யன் வடக்குப் புறத்தை அடைந்திருந்தான். உடனே மீண்டும் கொம்பு ஊதப்படப் பல அடிமைகள் உள்ளே சண்டையிட அனுப்பப்பட்டார்கள்.

“நான் தெரிவிக்கும் வரை யாரும்
உள்ளே வருபவர்களைத் தாக்க வேண்
டாம்” என ஆணைப் பிறப்பித்தான் திவ்
யன்.

தாக்குவதற்கு ஆவேசத்துடன் ஓடி
வந்தவர்கள் அமைதியாக நிற்பவர்க
ளைக் கண்டதும் அவர்களும் அமைதி
யாகி அவர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டார்
கள். கண நேரத்தில் அடிமைகள், கைதி
கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்துவிடத்
திவ்யனின் பலம் பல மடங்கு அதிகமாகி
யிருந்தது. மைதானத்தில் நடந்துகொண்
டிருந்த விரும்பத்தகாத செயல்களைக்
கண்ட ரோமானியத் தளபதியின் கோபம்
நேரத்திற்கு நேரம் அதிகமாகிக்கொண்டி
ருந்தது.

ஆனால், தனது திட்டப்படியே
அனைத்தும் நடந்துகொண்டிருப்பதைக்
கண்ட அந்நாட்டு இளவரசியின் மனதில்
உள்ளூர பெரும் மகிழ்ச்சி காணப்பட்டா

லும் அமைதியாகவே அமர்ந்து வேடிக்
கைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

ரோமானியத் தளபதியைப் பார்த்த
திவ்யன், “நேருக்கு நேர் நாம் இருவ
ரும் போரிட்டு யார் வீரன் என்று முடிவு
செய்வோம்! என்னை எதிர்க்கும் துணிவு
உனக்கு உண்டா?” என்று அறைகூவல்
விடுத்தான்.

“ஒரு அடிமை என்னைத் திறந்த
வெளியில் சமர் செய்ய அழைப்பதா?”
என வினவியவன் சிரித்துக்கொண்டே
திவ்யனின் அறைகூவலை நிராகரித்
தான்.

“கடந்த வருடமே என்னை நீ
விடுவிப்பதாக வாக்களித்தாய். அதன்படி
நான் விடுதலையடைந்தவன் ஆகிவிட்
டேன். வீரமிருந்தால் வா மோதிப்பார்க்
கலாம்!” முரட்டுப் பிடிவாதத்துடன் அவ
னைச் சண்டைக்கு அழைத்தான் திவ்
யன்.

“விடுதலை அளிப்பதாகக் கூறி
னேனே தவிர, ஒரு நாளும் உனக்கு
விடுதலை அளித்துவிட்டதாக நான் கூற
வில்லையே! அப்படியே நான் விடுதலை
அளித்திருந்தாலும் உன்னுடன் என்
னால் போரிட இயலாது. ஒரு தளபதி
இன்னொரு தளபதியுடன் போர் புரிந்து
வீரத்தை நிலைநாட்டுவதே எங்கள்
நாட்டு வழக்கம். ஆனால் நீ?”

“நானும் படைத் தலைவன்தான்!”

“நீயும் படைத் தலைவனா?”

“ஆம்!”

“எந்த நாட்டிற்கு?”

“சோழ நாட்டிற்கு.”

“சோழ நாட்டிற்கா?”

“ஆம்!”

“உன் அருகில் நிற்பவனும் சோழ
நாட்டுப் படைத்தலைவன் என்றுதானே

தெரிவித்தான்” என்றான் ரோமாபுரித் தளபதி.

“ஆமாம். இவன் எனது உப படைத்தளபதிதான்” எனக் கூறிய திவ்யன் விறல்வேல் கையிலிருந்த வாளினை உயர்த்தினான். “கமாரா செல்லும் அனைத்து வணிகர்களுக்கும் தெரியும், சோழ நாட்டின் இலச்சினை புலிதான் என்று! இந்த வாளினைப் பார்த்த பிறகு நீங்களே முடிவு செய்யுங்கள். நாங்கள் இருவரும் படைத் தலைவர்களா? இல் லையா? என்று!”

மக்கள் கூட்டத்திலிருந்து சல சலப்பு எழுந்தது. “ஆமாம் ஆமாம். சோழ நாட்டின் சின்னம் புலிதான். படைத் தலைவர்களின் வாட்களில் அச்சின் னம் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும்” எனச் சிலர் முணுமுணுத்தனர். சிலர் அதனை உரக் கவும் தெரிவித்தார்கள்.

“ரோமானியர்களின் தொந்தரவு தாங்காமல் கமாரா வந்த யவன வீரன்

டாள்தொபியாசின் வீரத்தைப் புகழ்ந்து அவனை நான் என் உபதளபதியாக நியமித்தேன். இன்றும் கமாராவின் முக்கியக்காவல் பணிகளை இங்கிருந்து பிழைப்புத் தேடி வந்த யவனர்கள்தான் கவனிக்கிறார்கள். ஆனால், அதற்குப் பரிகாரமாகத்தான் நீங்கள் எங்கள் இருவரையும் அடிமையாக்கி வைத்திருக்கிறீர்கள்?” எனக் குறுக்கிட்டான் விறல்வேல்.

“அவர் கூறுவது முற்றிலும் உண்மை. கமாராவில் நமக்கு அளிக்கப்படும் வரவேற்பு அலாதியானது. புகாரின் முக்கியப் படைத் தளபதிப் பொறுப்பில் நம் நாட்டு வீரன் ஒருவன்தான் இருக்கிறான். நானே, அவரைப் பார்த்திருக்கிறேன்” என உரக்கத் தெரிவித்தான் வணிகன் ஒருவன்.

ரோமானியத் தளபதிக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த முதிர்ந்த அமைச்சர் ஒருவர் எழுந்து விறல்வேலை நோக்கி, “யவன வீரனை உனது தளபதியாக நிய

மித்தேன் என்கிறாயே, நீ யார்?” என வினவினார்.

“நான் சோழ அரசின் முதன்மைப் படைத் தலைவன். பெயர் விறல்வேல். உங்கள் நாட்டுத் தாள் தொபியாஸ் எனக்கு வைத்த பெயர் செங்குவீரன்.”

“செங்குவீரன்...?”

“எரித்திரிய பொலிமிஸ்திஸ்.”

‘எரித்திரிய பொலிமிஸ்திஸ்’ எனும் பெயரைக் கேட்டதும் சில அமைச்சர்கள் எழுந்துவிட்டனர். “பெரும் வீரரான தாங்களா இங்கு அடிமை வீரனாக?” என வினவினார் ஒருவர்.

“ஆம்! உங்கள் நாட்டு வணிகன் ஹிப்பாலாஸ் செலுத்திய நன்றி கடனால் நான் அடிமையாக்கப்பட்டுவிட்டேன்” என்றான் விறல்வேல்.

அங்கு நீண்ட அமைதி நிலவியது. அப்போது திவ்யன், “இங்கு முக்கிய முடி

வுகளை எடுப்பது யார்?” என அந்த அமைச்சர்களிடம் வினவினான்.

“அரசர்தான் எடுப்பார்.”

“அரசர் இல்லாதபோது?”

“இளவரசி.”

“சரி, நாங்கள் உங்கள் நாட்டுத் தளபதியை திறந்த வெளி போருக்கு அழைக்கிறோம். உங்கள் முடிவு என்ன?” என வினவினான்.

அவள் அருகில் அமர்ந்திருந்த சில மூத்த அமைச்சர்களிடம் விவாதித்தாள். பிறகு, அவளது ஆசனத்திலிருந்து எழுந்தவள், “அடிமைகளுடன் நேருக்கு நேர் சண்டையிடுவது நமது தளபதிகள் அவமானமாக நினைப்பார்கள். ஆனால், இன்னொரு நாட்டுப் படைத் தலைவருடன் மோதுவது பெருமை மிக்கச் செயலே. இவர் இப்போது கைதியாகக் காணப்பட்டாலும் கடந்த வருடமே ‘விடுவிக்கப்படுவாய்’ என்று பெருமை மிகுந்த

நமது ரோம் தளபதியே அறிவித்திருந்தார். அதற்குச் சாட்சி நான், நீங்கள் மற்றும் இங்குக் கூடியிருக்கும் அனைவருமே! அதன்படி இவ்வீரர் விடுதலை செய்யப்பட்டவர் ஆகிவிட்டார். அந்த அதிகாரம் நம் தளபதிக்கும் உண்டு. விடுதலை செய்யப்பட இவருக்குத் தளபதியை சண்டைக்கு அழைக்கும் தகுதி இருக்கிறது. நம் தளபதி அவரைப் போரில் வென்று நம் நாட்டு மானத்தைக் காப்பார் என நம்புகிறேன். இருந்தும் முடிவை மக்களிடமே நான் விட்டுவிடுகிறேன். நீங்களே அவர் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைக் கூறுங்கள். ரோம் அரசருக்கு நான் பதிலளித்துக் கொள்கிறேன், அவர்களைப் பற்றிய கவலை உங்களுக்கு வேண்டாம்” என்றவள் அமர்ந்துகொண்டாள்.

இளவரசியின் அறிவிப்பைக் கேட்டதும் அத்தளபதி திகைத்துவிட்டான். வசமாகச் சிக்கிக்கொண்டதை அவன் உணர்ந்தான். இந்த அரங்கம் முழுவதும்

நிறைந்திருக்கும் காவலர்கள் அனைவரும் இளவரசிக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள். அவனது படை அந்த நகர இராச்சியத்தின் எல்லையில் காவலுக்கு நிற்கிறது. இங்கு நிற்கும் அவனது மெய்க்காவலர்கள் மட்டுமே அவனுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள். ரோமைச் சார்ந்தவர்கள். தனது வாளை உருவிய தளபதி திவ்யனை நோக்கி நடந்தபடியே, தனது மெய்க்காவலர்களிடம், “இவர்களைத் தாக்குங்கள்” என உத்தரவிட்டான்.

அவனது கட்டளை எழுந்ததும் அங்கு நின்ற மெய்க்காவலர்கள் அனைவரும் திவ்யனை நோக்கிப் பாய்ந்தார்கள். திவ்யனுக்குப் பின்னால் நின்ற அடிமை வீரர்கள் அனைவரும் அவர்களை எதிர்கொண்டார்கள்.

திவ்யனுக்கும் அத்தளபதிக்கும் சமர் தொடங்கியது. அருகில் நின்று வேடிக்கை பார்த்தான் விறல்வேல். இருவருக்கும் சமர் நீண்ட நேரம் நடை

பெறவில்லை. வாளை ஓங்கிய அடுத்தக் கணமே திவ்யனின் செண்டாயுதத்தின் தாக்குதலால் அவனது வாள் காற்றில் பறந்துவிட்டது. திவ்யன் தனது செண்டினை அவனது மாரில் பாய்ச்சி இழுத்தான். அவனது செண்டாயுதத்தின் முனையில் பதித்திருந்த வேல்களில் சிக்கிய அவனது இதயம் பிய்த்துக்கொண்டு வெளியே வந்து விழுந்தது. அவனது மெய்க்காப்பாளர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள்.

சமர் முடிந்ததும், “படைத்தலைவர்கள் இருவருக்கும் அளிக்க வேண்டிய மரியாதையை அளிக்க வேண்டும்” எனக் கூறிய இளவரசி இருவரையும் அழைத்துச் சென்று விருந்தளித்துக் கௌரவப்படுத்தினாள். ரோமானியத் தளபதியைக் கொண்டு அவளது நாட்டை மீட்டதற்காக நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டாள்.

அவள் வாக்களித்ததைப் போன்றே இருவருக்கும் விடுதலையளித்தது மட்

டுமல்லாமல் அங்குச் சண்டையிட்ட அடிமை வீரர்கள் அனைவரையும் விடு விப்பதாக அறிவித்தாள். திவ்யன் மற்றும் விறல்வேல் யவனத்திலிருந்து தமிழகம் நோக்கிப் புறப்படுவதற்கு வேண்டிய அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் செய்து தந்தாள். பெரும் பாய் மரக் கலம் ஒன்றை வழங்கினாள். அதில் பணிபுரிய திறமை வாய்ந்த மாலுமிகளை ஏற்பாடு செய்தாள்.

அவர்களை வழியனுப்ப இளவரசியே துறைமுகத்திற்கு வந்திருந்தாள். அவளிடம் விறல்வேல், “தங்களது முத்திரை மோதிரம் ஒன்று வேண்டும்” எனப் பணிந்து வேண்டினான்.

“எதற்காக?” என வினவினாள் இளவரசி.

“எனது நண்பன் புகாரில் வசிக்கிறான். அவன் யவனம் வந்தால் அவனை நீங்கள் அடையாளம் கண்டு அவனை உங்கள் படைத் தளபதியாக நியமிக்க வேண்டும். அதற்காகத்தான்!”

“தங்கள் உபதளபதியைக் கூறுகிறீர்களா?”

“ஆம். டாள் தொபியாசைப் பற்றித் தான் குறிப்பிடுகிறேன்.”

“சரி!” எனக் கூறியவள் கையில் அணிந்திருந்த அன்னப்பறவை சின்னம் பொறித்த மோதிரத்தைக் கழட்டி அவளிடம் அளித்து, “நிச்சயம் அவ்வீரரை இங்கு அனுப்பி வையுங்கள். அவருக்கு வேண்டியவற்றை நான் செய்து கொடுக்கிறேன்” என வாக்களித்துவிட்டுச் சென்றாள்.

அவளிடம் விடைபெற்ற திவ்யன், விறல்வேல், இம்ஹோடெப் ஆகியவர்களிடம் ஸ்பார்டகஸ் விடைபெற்றான். அப்போது இம்ஹோடெப் பெரும் சங்கடத்துடன் காணப்பட்டான்.

இம்ஹோடெப்பிடம் விறல்வேல், “நண்பா, நீங்கள் ஸ்பார்டகஸ் உடன் சென்றாலும் நாங்கள் வருந்த மாட்டோம்.

தங்களுக்கு எது விருப்பமோ அவற்றைச் செய்யுங்கள்” என உத்தரவிட்டான்.

“என் நண்பன் ஸ்பார்டகசை பிரியப் போவதில் வருத்தம்தான். ஆனால், நான் உங்களுடன் தான் பயணிக்கப்போகிறேன். கடலை விட்டு என்னால் இருக்க முடியாது. தங்களுடனே வந்துவிடுகிறேன், என்னைத் தடுக்காதீர்கள்” எனப் பணிந்தான் இம்ஹோடெப்.

“ஸ்பார்டகஸ் நீ புறப்பட்டு. இளவரசி விடுவித்த நம் நண்பர்கள் உனக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள். அடிமைகளின் நல் வாழ்வுக்கு மட்டுமே நீ போராடவேண்டும் என்பதை ஒரு நாளும் மறந்துவிடாதே!” எனக் கூறி அவனைத் தழுவி வழியனுப்பினான்.

“நிச்சயம் தலைவரே, என் உடலில் இன்னும் உயிர் இருக்கிறது என்றால் அதற்குக் காரணம் நீங்கள்தான். நிச்சயம் என் உடலில் உயிர் எஞ்சியிருக்கும் வரை நான் அடிமைகளின் வாழ்விற்குப் போரா

டுவேன்” என்று கூறிவிட்டு அவர்களிடம் இருந்து புறப்பட்டான் [ஸ்பார்டகஸ்](#).

மூன்று நண்பர்களும் துறைமுகத்தில் தயாராக இருந்த இரண்டு கலங்கள் மற்றும் இளவரசி அளித்த ஒரு கலம் என மூன்றையும் எடுத்துக்கொண்டு எரித்திரியன் கடலை நோக்கிப் பயணித்தார்கள்.

விறல்வேல் வந்ததால் தன் வாழ்வில் நேர்ந்துவிட்ட நினைத்துப் பார்க்க இயலாத மாற்றத்தை எண்ணி வியந்தபடியே அவனிடம் சென்ற திவ்யன், “நண்பா, நீ சோழ தேசத்தின் முதன்மைப் படைத் தலைவராக ஆனதை என்னிடம் மறைத்துவிட்டாயே, ஏன்?” என வினவினான்.

“எனது நண்பன், எனது தலைவன் இன்னும் உபபடைத்தலைவனாகவே இருக்கையில் நான் எப்படி அதனைக் கூறுவேன்!” என்றான் புன்சிரிப்புடன்.

விறல்வேலைத் தழுவிக்கொண்டான் திவ்யன்.

அங்கு வந்த இம்ஹோடெப், “தலைவரே காற்றுச் சாதகமாக வீசத் தொடங்கிவிட்டது. கலத்தின் பாய் மரங்களை விரிக்கலாமா?” எனப் பணிந்தான் இம்ஹோடெப்.

“இம்ஹோடெப், இனி நானும் உங்களைப் போன்ற ஒரு மாலுமிதான். நமது அனைவருக்கும் தலைவர் இந்தச் செண்டாயுதன்தான்” என்றான் விறல்வேல்.

செண்டாயுதன் என்ற பெயரைக் கேட்டதும் ஆச்சர்யப்பட்ட திவ்யன், “விறல்வேல், இந்தப் பெயரை எனக்கு எப்போது வைத்தாய்?” என வினவினான்.

“இரண்டு தினங்களுக்கு முந்தான். முகக் கவசம் அணிந்திருந்ததால் நீ யாரென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. உன் கையில் இருந்த செண்டினால்

உனக்குச் செண்டாயுதன் எனும் பெயரை வைத்துவிட்டோம்.”

“செண்டாயுதன் இதுவும் நல்ல பெயர்தான்” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த போதே திவ்யனிடம் இம்ஹோடெப், “தலைவரே, பாய்களை உயர்த்தலாமா?” என மீண்டும் வினவினான்.

அவனைப் பார்த்து சிரித்தபடியே, “நண்பா, குணக் கடலிலிருந்து யவனம் வரை பயணித்த ஆறு மாத காலமும் இருள் அடர்ந்த அறைக்குள்தான் என்கை மற்றும் கால்கள் பிணைக்கப்பட்டுப் பயணித்தேன். உன்னுடன் பயணிக்கப் போகும் வரும் காலங்களில்தான் நானும் உன்னிடமிருந்து கடற் பயணம் பற்றிக் கற்றுக்கொள்ளப் போகிறேன். ஆதலால் இனி நீதான் அனைவருக்கும் தலைவர்” எனத் தெரிவித்துவிட்டான் திவ்யன்.

“பாய்களை விரித்துவிடு இம்ஹோடெப். துடுப்புகள் துழாவப்பட்டது போதும். அவர்களை மேலே வந்து ஓய்

வெடுக்கச் சொல்” எனக் கட்டளையிட இம்ஹோடெப் அங்கிருந்து விரைந்தான்.

“நண்பா, எவ்வளவு விரைவாக நாம் புகாருக்குச் செல்ல வேண்டுமோ, அவ்வளவு விரைவாக நாம் சென்றுவிட வேண்டும். அங்கு நமக்கு நிறையப் பணி இருக்கிறது?”

“இல்லை நண்பா. நாம் நேராகப் புகாருக்குப் பயணிக்கப்போவதில்லை. எரித்திரியன் கடலில் நமக்கு இரண்டு பணிகள் இருக்கிறது. அழகே வடிவான அந்த ஆண்ட்ரிமேடா மற்றும் கிரேக்கப் பெரும் மாலுமி ஹிப்பாலாஸ் இருவரையும் நீ சந்திக்கவேண்டும்.”

“அவர்களை எதற்குச் சந்திக்க வேண்டும்?”

“அவர்கள் இருவரும் என்னை ஏமாற்றியதால்தானே என்னால் உன்னைச் சந்திக்க முடிந்தது. அவர்கள் என்னை அடிமைப் படுத்தாவிட்டால்

குணக் கடலில் தொலைத்த என்னால்
எப்படி உன்னை எரித்திரியன் கடலுக்கப்
பால் இருக்கும் யவன தேசத்தில் கண்ட
றிந்திருக்க இயலும்? அதற்கு நாம் நன்றி
செலுத்த வேண்டாமா? அதுமட்டுமல்லா
மல்....”

“அப்புறம் என்ன?”

“பரதவன் குமரன் என்னிடம் சில
முறை சோழ நாட்டின் கடற்படை பாண்
டிய நாட்டைப் போன்று வலிமையானதாக
இல்லை எனக் குறைபட்டிருக்கிறான்.”

“அதற்கு...”

“அதற்கு வேண்டிய கலங்களை
நாம் எரித்திரியன் கடலில் கைப்பற்றப்
போகிறோம்! இன்னும் இரண்டு திங்கள்
களில் நாம் கானாவை அடைந்துவிடு
வோம். அதன்பிறகு நடைபெறப் போகும்
கடற்போரில் உனது உதவியும் தேவை.
அதற்குள் நீ கடற்போர் பற்றிய நுணுக்கங்
களைக் கற்றுக்கொண்டு சோழக் கடற்

படைக்குத் தலைவனாக உருவெடுக்க வேண்டும்” எனக் கூறிய விறல்வேல் திவ்யனுக்கான பயிற்சியைத் தொடங்கலானான்.

அவர்களின் மூன்று கலங்களும் எரித்திரியன் கடலை நோக்கி மத்திய தரைக்கடலில் விரைந்துகொண்டிருந்தது.

அடிக்குறிப்பு:

1. அரணம் - காலாட்படை
2. ஸ்பார்டகஸ்: திவ்யனிடமிருந்து விறல்வேலால் காப்பாற்றப்பட்ட ஸ்பார்டகஸ் அங்கிருந்து அடிமைகளுடன் விடைபெற்றுச் சென்றபிறகு அடிமை வீரர்களைத் திரட்டி ரோம் பேரரசையே நிலைகுலையச் செய்தான். சில அடிமை வீரர்களைக் கொண்டு ரோம் வீரர்களைக் கொல்ல ஆரம்பித்தவன்

கடைசியில் முப்பதாயிரம்
அடிமைகளுக்கு மேல் திரட்டி
ரோம் மீது போர் தொடுத்தான்.
இத்தாலிக்கு மேற்கே ஸ்பார்
டகசின் படைக்கும், ரோம்
படைக்கும் பெரும் யுத்தம்
நேர்ந்தது. அப்போது ஸ்பார்ட
கசின் உப தலைவர்கள் செய்த
சூழ்ச்சியால் அவனது படை
இரண்டாகப் பிரிந்து பலவீனம
டைய ஸ்பார்டகஸ் கடைசியில்
சிலாரஸ் நதிக்கு அருகில்
லுவாமியா'வில் நடைபெற்ற
போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டு
ரோம் படைத்தலைவன் லிசி
னியஸ் கிராசசி'னால் கைது
செய்யப்பட்டான். இறுதியாக
ரோம் ஸ்பார்டகசை சிலு
வையில் அடித்துக் கொலை
செய்தது. அந்தப்போரில் மட்
டும் ஸ்பார்டகஸ் ரோம் மீதான
தாக்குதலில் வென்றிருந்தால்

பாட்டாளி வர்க்கத்தின் நிலை
மாறியிருக்கும். ஸ்பார்டகசை
கார்ல் மார்க்கஸ் 'அடிமை
வர்கத்தின் முதல் போராளி'
எனப் புகழ்ந்து குறிப்பிடுவார்.
ஸ்பார்டகசின் காலம், வரலாறு
ஆகியவை பற்றிக் குறைந்த
தகவல்களே கிடைக்கின்றன.
அதுவும் பலரால் திருத்தி
எழுதப்பட்டது என்பதையும்
இங்குக் கூறிக்கொள்ள விழை
கிறேன்.

3. கானா: கானா என்பது

இன்றைய ஏமன் நாட்டின் அக்
காலப் புகழ்பெற்ற துறைமுகம்.
தமிழகத்திலிருந்து யவன
தேசம் செல்லும் மரக்கலங்
கள் நேராக ஏடமான் (ஏடன்
முனை) துறைமுகத்திற்குச்
செல்லும். ஆனால், யவன
தேசத்திலிருந்து தமிழகம்

https://telegram.me/sadabamilibra
நோக்கி வரும் மரக்கலங்கள்
கானா வந்த பிறகே குடி நீர்
மற்றும் உணவுப் பொருள்
களை நிரப்பிக்கொண்டு
தமிழகம் நோக்கிய நீண்ட
நான்கு திங்கள் பயணத்தைத்
தொடங்குவர்.

28.

கடற்போரின்

முடிவு

யவன தேசத்திலிருந்து மரக்கலத்தில் பயணத்தைத் தொடங்கியவர்கள் அடுத்த இரண்டு திங்கள் தொடர் பயணத்திற்குப் பிறகு கானாவை அடைந்திருந்தார்கள். கானாவில் ஒரு கிழமைக் காலம் மட்டுமே ஓய்வெடுத்துக்கொண்டவர்கள் பிறகு தேவையான உணவுப் பொருட்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு பரந்த எரித்திரியன் கடலைக் கடக்க அனைவரும் ஆயத்தமாகிக்கொண்டு நீண்ட நான்கு திங்கள் பயணத்தைத் தொடங்கினார்கள். சோழ நாட்டின் புலிக்கொடியைத் தாங்கிய

மூன்று மரக்கலமும் எரித்திரியன் கடலின் நீரைக் கிழித்துக்கொண்டு துடுப்புகளின் உதவியால் தமிழகத்தை நோக்கிப் பயணத்தைத் தொடங்கின. தென் மேற்குப் பருவக்காற்று வீசத் தொடங்குவதற்குக் காலம் இன்னும் இருந்தாலும் புகாரை விரைவில் அடைந்துவிட வேண்டும் எனும் ஆவலில் விறல்வேல் துணிச்சலுடன் பயணத்தைத் தொடங்கியிருந்தான். தற்போது காற்று வீசாவிட்டாலும் நடுக்க டலுக்குள் சென்ற பிறகு காற்றுச் சாதகமாக வீசத் தொடங்கிவிடும் என எதிர் பார்த்திருந்தான்.

கானாவிலிருந்து பயணத்தைத் தொடங்கிய பதினைந்தாவது நாள். பொழுது புலர்ந்த சில நாழிகைப் பொழுதிற்கெல்லாம் கதிரவன் அனலைக் கக்கத் தொடங்கியிருந்தது. தொடர்ச்சியான பயணத்தினால் அனைவரின் தோல்களும் சற்றுக் கருத்திருந்தன. சுழற்சி முறையில் ஓய்வெடுத்துப் பணியாற்றிய மாலுமிகளால் கலத்தின் துடுப்புகள் வேகமாக இயக்கப்பட மூன்று கலங்களும் சீரான வேகத்துடன் பயணித்துக்கொண்டிருந்தது.

மாலுமிகளிடம் விறல்வேல்,

“உடனே பாய் மரக்கலங்களில் பறந்து
கொண்டிருக்கும் சோழ நாட்டுப் புலிக்
கொடிகளை இறக்கி யவன நாட்டு வணி
கர் கொடிகளை உயர்த்துங்கள்” என
ஆணையிட்டான்.

அவனது உத்தரவு நிறைவேற்றப்
பட்டதும், மூன்று கலங்களிலும் பயணித்த
மாலுமிகள் அனைவரையும் அழைத்
தான் விறல்வேல். ஆண்ட்ரிமேடாவின்
கொள்ளையர் கலத்திலிருந்து விறல்வே
லால் விடுவிக்கப்பட்டு மாலுமிகளாகத்
தரம் உயர்ந்தவர்கள், யவன இளவரசி
யால் அனுப்பப்பட்ட திறமையான மாலுமி
கள் அனைவரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்
கள்.

அவர்களிடம், “இனி நாம் பயணிக்
கும் அடுத்த ஒரு மாத காலம் பெரும் சவா
லும், ஆபத்தும் நிறைந்தது. அரபு நாட்
டுக் கடற்கொள்ளையரும், யவன நாட்
டுக் கடற்கொள்ளையரும் நிறைந்த பகுதி

இது. இங்குதான் வணிகர் கலங்கள் அதி
கமாகத் தாக்கப்படும். அதிலும் யவனக்
கடல் கொள்ளைக்காரி ஆண்ட்ரிமேடா
வைப்பற்றி நாம் அனைவரும் அறிவோம்.
இங்குள்ள மாலுமிகளுள் சிலர் அவ
ளுக்கு அடிமையாக நெடுங்காலம் பணி
புரிந்திருக்கிறீர்கள். ஏன், நானும் ஒரு
முறை அவளிடம் சிறைபட்டிருக்கிறேன்.
அவளது திறமையை அனைவருமே அறி
வோம். அவளைக் கடந்தால்தான் தமிழ்
முகத்திற்கு நம்மால் செல்ல இயலும்.
அவளை நாம் ஒருநாளும் குறைத்து
மதிப்பிடக்கூடாது” எனக் கூறிக்கொண்டி
ருந்த போதே மாலுமி ஒருவன், “தலை
வரே, ஒற்றைக் கலத்துடன் நாம் பய
ணித்த போதே நீங்கள் கொள்ளையர்
கலம் இரண்டினை மூழ்கடித்தீர்கள். இப்
போது நம்மிடம் மூன்று கலங்கள் இருக்கி
றது. அவளால் நம்மை என்ன செய்துவிட
இயலும்?” என நம்பிக்கையுடன் வினவி
னான்.

“கொள்ளையரின் கலங்களை நாம் மூழ்கடித்து அவர்களை வெற்றிகொள்வது எனிது. ஆனால், எனது திட்டம் அதுவல்ல.”

“அவர்களை வெற்றிகொள்வது தங்கள் திட்டம் இல்லையா?”

“அவர்களை வெற்றிகொள்வது நம் திட்டம்தான். ஆனால், அவர்களை மூழ்கடிப்பது நம் இலக்கு இல்லை.”

“அப்படியானால்?”

“அவர்களை மூழ்கடித்தால் திறமையான மாலுமிகளையும், நல்ல மரக்கலங்களையும் நாம் இழக்க நேரிடும்.”

“அப்படியெனில் அவர்களைத் தோற்கடித்து அவர்களின் கலங்களை நாம் கைப்பற்றப்போகிறோமா?” எனக் குறிக்கிட்டு வினவினான் இம்ஹோடெப்.

“ஆம் இம்ஹோடெப்! அதைத்தான் செய்யப் போகிறோம்.”

“தலைவரே, இது சாத்தியமா?”

“சாத்தியம்தான் இம்ஹோடெப்.”

“எப்படி?”

“நம்மிடம் இப்போது இருப்பது மூன்று கலங்கள். ஒன்றில் நான், இன்னொன்றில் என் படைத் தலைவர் திவ்யன், மற்றொன்றில் நீ என மூவரும் தலைமை தாங்கிப் பயணிப்போம். இனி மூன்று கலங்களும் ஒற்றுமையாகப் பயணிக்க வேண்டாம். சிறிது இடைவெளியில் முக்கோண வடிவில் பயணிப்போம். அதாவது தொலைவிலிருந்து பார்க்கும் போது கடற்கொள்ளையருக்குத் தனித்தனியாக மூன்று கலங்கள் பயணிப்பதைப் போன்றுதான் தோன்றும். ஆதலால் அவர்கள் ஒவ்வொரு கலமாக நம்மைத் தாக்க முனைவர். அப்போது, நாம் மூன்று கலங்களும் ஒன்று சேர்ந்து அவர்களின் கலங்களைச் சிறை பிடிப்போம். முடிந்த வரை கொள்ளையரின் கலங்களுக்கும், அவர்களின் மாலுமிக

ளுக்கும் எந்தச் சேதமும் ஏற்படாமல் போரிடுவோம். எதற்கும் வில், ஈட்டி எரியும் எந்திரங்கள் அனைத்தும் தயாராகவே இருக்கட்டும். யுத்தம் கடுமையானால் நாம் எந்தத் தயவு தாட்சண்யமும் பார்க்கக்கூடாது. எதிர்க்கும் கொள்ளையர் அனைவரையும் கொல்வோம். கலத்தின் துடுப்புகளை இயக்க அதிலே அடிமைகள் இருப்பார்கள். நாமும் மாலுமிகள் அதிக அளவில் இருக்கிறோம். அவர்களின் கலங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு நாம் முன்னேறலாம்.”

“தலைவரே, அவர்களின் கலங்களை நாம் சேதமில்லாமல் கைப்பற்றினாலும் அவர்கள் எப்படி நமக்குப் பணிவார்கள்?”

“தலைமை பணிந்தால் மற்றவர்களும் நிச்சயம் பணியத்தான் செய்வார்கள் இம்ஹோடெப்.”

“ஆண்ட்ரிமேடாவா?” அதிர்ச்சியுடன் வினவினான் மற்றொரு மாலுமி.

“அவளேதான்! அவளைப் பற்றிய கவலையை விடுங்கள். அவளைப் பணியச் செய்யும் பணியை நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்” என்றவன் அனைத்து மாலுமிகளிடமும் மேற்கொண்டு செய்ய வேண்டியவற்றை விவரித்துக் கூறலானான். திவ்யன், இம்ஹோடெப் மற்றும் மாலுமிகள் அனைவரும் அவரவர்களின் கலங்களுக்கு விரைந்தார்கள். அவர்கள் சென்றதும் யவன தேசக் கொடிகளைத் தாங்கிய அந்த மூன்று கலங்களும் அங்கிருந்துப் பிரிந்து தனித்தனியாகப் பயணிக்கத்தொடங்கியது.

விறல்வேலின் கலம் முதலாவதாகப் பயணிக்க அவனுக்கு இடப்புறத்தில் திவ்யனின் கலம் வெகு தொலைவிலும், வலப்புறத்தில் இம்ஹோடெப்பின் கலம் வெகு தொலைவிலும் சற்று பின்தங்கி பயணித்துக்கொண்டிருந்தன. அவர்களின் கலங்கள் மூன்றையும் பார்த்தால் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பே இல்லாத மூன்று

கலங்கள் எரித்திரியன் கடலில் பயணிப்
பதைப் போன்றுதான் காட்சியளிக்கும்.

அடுத்த இரு தினங்கள் எரித்திரி
யன் கடலில் கடற்கொள்ளையரின் எந்
தச் சுவடும் காணப்படவில்லை. ஆனால்,
மூன்றாவது நாள் ஒரேயொரு கலம்
முதலில் பார்வையில் தென்பட, அது
வும் அடுத்த ஒரு சாமப் பொழுதிற்
குப் பிறகு பார்வையிலிருந்து மறைந்து
விட்டது. 'கொள்ளையரின் திட்டம் என்
னவாக இருக்கும்?' என யுகித்தபடியே
விறல்வேல் விழிப்புடன் கலங்களைச்
செலுத்திக்கொண்டிருந்தான். அடுத்த
நாள் காலை கதிரவன் கிழக்கு வானில்
உதித்து ஒரு ஓரைப் பொழுது கூட ஆகி
யிருக்காது. மாலுமிகள் மற்றும் மரக்கலத்
தின் தலைவர்கள் அனைவரும் சோம்ப
லுடன் காணப்பட்ட பொழுது அது. பல
மாலுமிகள் உறக்கத்தில் காணப்பட்டார்
கள். அப்போது இம்ஹோடெப்பின் கலத்
திலிருந்து கொம்பு ஊதும் சத்தம் எழ
மற்ற இரு கலங்களும் விழிப்படைந்

தன. தொலைவில் மூன்று கொள்ளையரின் மரக்கலங்களும் விரட்டிக்கொண்டு இவர்களை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தது. நிலைமையைப் பார்த்துப் புரிந்துகொண்ட விறல்வேல் மாலுமியிடம் இருந்த கொம்பினை வாங்கி வேகமாக நிறுத்தாமல் ஊதினான். அதன் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்ட இம்ஹோடெப், அவனது கலத்தினைக் கொள்ளையரின் கலங்களுக்குப் பயந்து ஓடுவதைப் போன்று விறல்வேல் மற்றும் திவ்யனின் கலங்களுக்கு இடையில் கொண்டு வந்தான். கொள்ளையரும் பயந்து செல்லும் இம்ஹோடெப்பின் மரக்கலத்தைப் பின் தொடர்ந்தபடியே விரட்டிக்கொண்டு வந்தனர். இம்ஹோடெப்பின் கலம் வேகமாகப் பயணிக்க அதே நேரம் விறல்வேல் மற்றும் திவ்யனின் கலத்தின் வேகம் குறைக்கப்பட்டு இம்ஹோடெப்பின் கலத்தை நோக்கிச் செலுத்தப்பட்டது. விறல்வேலின் போர் வியூகத்திற்குள் அந்த மூன்று கொள்ளையரின் கலங்

களும் அகப்பட்டுக்கொண்டதை அக் கொள்ளையரின் தலைவன் தாமதமாகத்தான் அறிந்துகொண்டான்.

முதலில் இம்ஹோடெப்பின் வணிகக் கலத்தை விரட்டிய கொள்ளையர் கலங்களின் தலைவன் தொலைவில் பயணிக்கும் மற்ற இரு கலங்களும் நம் தாக்குதலிலிருந்து தப்பிக்க விலகிச் சென்று விடும் என்றே எதிர்பார்த்தான். ஆனால், அக்கலங்கள் இரண்டும் முதலில் வேகத்தைக் குறைத்தது கண்டு அந்தக் கொள்ளையர் கலங்களை நோக்கி அதிவேகமாக விரைந்து செலுத்தினான். பின் வாங்கிச் சென்ற இம்ஹோடெப்பும் தனது வேகத்தைப் படிப்படியாகக் குறைக்கவும், அங்கு மற்ற இரு கலங்களும் வந்து சேரவும் நேரம் சரியாக இருந்தது. அப்போது கொள்ளையர் கலம் நடுவிலும், அதைச் சுற்றி மூன்று கலங்களும் வட்ட வடிவில் சூழ்ந்துகொண்டன.

வணிகக் கலங்களின் செயல்பாடுகளைக் கண்டு திகைத்த கொள்ளையர் கலங்களின் தலைவன் தாக்குதலைத் தொடுக்கக் கட்டளையிட்டுக்கொண்டிருந்தான். அப்போது விறல்வேல் கொள்ளையர் கலங்களை நோக்கி, “நீங்கள் சுற்றிவளைக்கப்பட்டு விட்டீர்கள். உங்கள் கலங்களை ஒப்படைத்து நீங்கள் சரணடைந்தால் உங்கள் உயிருக்கு எந்தச் சேதமும் எழாது. இல்லையேல்...” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த போதே கொள்ளையர் கலத்தின் தலைவன், “இல்லையேல் உங்களால் மூழ்கடிக்கப்பட்ட இரு கலங்களைப் போன்று எங்களின் இந்த மூன்று கலங்களும் மூழ்கடிக்கப்படும் என எச்சரிக்கை செய்கிறீர்கள். அப்படித்தானே?” எனப் பேச்சை முடித்து உரக்கக் கத்தினான் அவன். அந்த மூன்று கொள்ளையர் கலங்களையும் இயக்கியவன் வேறு யாரும் அல்ல, ஆண்ட்ரிமேடாவின் முரட்டுத் தளபதிதான்.

“ஆம் தளபதி. அதேதான்! உங்களால் தப்ப இயலாது. நீங்கள் சுற்றிவளைக்கப்பட்டு விட்டீர்கள்” என்றான் விறல்வேல்.

“வீரரே, உங்களை மீண்டும் சந்தித்ததில் மிக்க மகிழ்ச்சி. அன்று மல்யுத்தத்தின் போது வாளினைக் கையில் எடுத்து உம்மைக் கொல்ல முயன்ற அந்தக் கோழைச் செயலுக்கு நான் வருந்துகிறேன். ஆனால், இன்று நாம் நேருக்கு நேர் சமர் புரிவோம். நீங்கள் வென்றால் பிழைத்துச் செல்லுங்கள். வாள் வீசுதலில் தாங்கள் வலிமையுடைவராக இருக்கலாம். ஆனால், கடற்போரில் எங்களை வெல்ல ஒருநாளும் இயலாது. இங்கு தான் ஆண்ட்ரிமேடாவின் கலம் இருக்கிறது. என்னைத் தோற்கடித்தாலும் இங்கிருந்து உன்னால் தப்பவே இயலாது. வாழ்வா? அல்லது சாவா? போரிட்டு முடிவு செய்வோம் வீரரே!” எனக் கூறியவன் தனது மாலுமிகளிடம், “தாக்கு தலைத் தொடுங்கள். எந்தத் தயவும்

வேண்டாம்” எனக்கட்டளையிட கொள்ளையரின் மூன்று கலங்களிலிருந்தும் அம்புகள் எந்திரங்கள் மூலம் சரமாரியாகச் செலுத்தப்பட்டது. அம்புகள் சரிமாரியாக வெளிப்பட மூன்று வணிகக் கலங்களும் விலகிப் பின்வாங்கின.

விலகிய கலங்களைக் கண்ட முரட்டுத் தளபதி, “விலகிச் சென்று அம்மூன்று கலங்களையும் விரட்டித் தாக்குவோம்” எனக் கட்டளையிட்டான். தளபதியின் கட்டளை எழுந்ததும் ஒன்றாக அணிவகுத்து நின்ற கொள்ளையரின் மூன்று கலங்களும் பிரிந்தன. இதுதான் தக்க சமயம் என நினைத்த விறல்வேல், “அம்மூன்று கலங்களுக்கு இடையிலும் நம் கலங்கள் ஊடுருவட்டும்” எனக் கட்டளையிட வணிகக்கலத்தின் போர்வையில் காணப்பட்ட அந்த மூன்று போர்க் கலங்களும் அவர்களுக்கிடையில் புகுந்தது.

“தாக்குங்கள்” என விறல்வேலின் குரல் எழுந்ததுதான் தாமதம். அடுத்தக் கணம் மூன்று கலங்களிலிருந்தும் அவர்களை நோக்கிச் சரமாரியாக அம்பு மழையினைத் தொடுத்தார்கள். வில் மற்றும் வேல் எறியும் எந்திரங்களிலிருந்து ஆயுதங்கள் சரமாரியாக வெளிப்படும் எனக் கொள்ளையர் தளபதி எதிர்பார்க்கவில்லை. அதே நேரம் கொள்ளையர் கலங்களிலிருந்தும் ஆயுதங்கள் இம் மூன்று கலங்களையும் தாக்க இரு தரப்பிலும் தாக்குதல் தீவிரமாக நடந்துகொண்டிருந்தது.

விறல்வேல் கலங்களை நகர்த்தி அந்த மூன்று கொள்ளையர் கலங்களையும் தனித்தனியாகப் பிரிக்க நடந்த முயற்சிகள் அனைத்தையும் திறமையாக முறியடித்தான் அந்தக் கொள்ளையர் தளபதி. போர் இதே வேகத்தில் நடந்தால் ஆறு கலங்களும் சேதமடைந்து கடலுக்குள் மூழ்க வேண்டியதுதான் என்பதை உணர்ந்த விறல்வேல் தனது கல மாலு

மியிடம், “நமது கலத்தினைக் கொள்ளையர் தளபதி இருக்கும் கலத்தினை நோக்கி வேகமாகச் செலுத்து. ஆனால், வேகமாக மோதிவிடாதே!” எனக் கட்டளையிட அடுத்தக் கணம் அவனது கலம் கொள்ளையர் தளபதியை நோக்கி விரைந்தது. ஆனால், விரைந்து சென்ற வணிகக் கலமானது அக்கலத்தின் மீது மெதுவாக மோதி நின்றது. மோதலினால் ஏற்பட்ட அதிர்வினில் அக்கலத்தில் இயந்திரங்களை இயக்கிக்கொண்டிருந்த கொள்ளையர்கள் கீழே விழலானார்கள். அந்த நேரத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்ட விறல்வேல் அக்கலத்திற்குள் சென்று கொள்ளையர் தளபதியை நேருக்கு நேர் எதிர்கொண்டான். அதே நேரம் மேலும் சில வீரர்கள் கீழே விழுந்த கொள்ளையர் எழுவதற்குள் அவர்களைச் சூழ்ந்தார்கள். அங்கே இரு தரப்புக்கும் கடுமையான கைகலப்பு நடைபெற்றது. விறல்வேல் ஏற்கெனவே ‘யாரையும் அவசியமில்லாமல் கொல்லக்கூடாது’

என உத்தரவிட்டிருந்ததால் அவர்களும் தடுப்புப் போரில் ஈடுபட்டு அவர்களின் செயல்பாடுகளைத் தடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

கொள்ளையர் தளபதிக்கும், விறல் வேலுக்கும் இடையில் வாள் சமர் தொடங்கியது. ஆறு திங்களுக்கு முன் நரம்படி பெற்ற கொள்ளையர் தளபதி இப்போது குணமடைந்திருந்தாலும் அவரது உடல் சற்று பலவீனமாகவே காணப்பட்டதால் விறல்வேல் எளிதாக முதல் தாக்குதலிலேயே அவரது வாளினைக் கையிலிருந்து நீக்கிவிட்டான். அன்றும் அவனால் இதே போன்று சமரின் தொடக்கத்திலேயே அவரை இவனால் வீழ்த்தியிருக்க முடியும்; ஆனால், காலத்தின் சூழலைக் கொண்டு அப்போது அவன் சற்று நேரம் அவருடன் வாள் சமர் செய்துகொண்டிருந்தான்.

வாளினை இழந்துவிட்ட தளபதியின் கழுத்தில் தனது வாளினை வைத்த

விறல்வேல், “நீங்கள் தோல்வியடைந்து விட்டீர்கள்” எனக் கூறியபடியே அவரைக் கைதுசெய்தான்.

கொள்ளையர் தளபதி விறல்வேலிடம் தோற்றதும் உடனே வெற்றி பெற்றதற்கு அடையாளமாகக் கொம்பு ஊதப்பட்டது. சமர் நிறுத்தப்பட்டது. கொள்ளையர் கலத்தின் மாலுமிகள் அனைவரும் சரணடைந்தார்கள். அந்த மூன்று கொள்ளையர் கலங்களும் விறல்வேல் வசமானது.

விறல்வேல் தரப்பில் சண்டையிட்ட மாலுமிகள், வீரர்களில் பெரும்பாலானோர் அடிமை வீரர்களாகச் சண்டையிட்டவர்கள். ஆதலால் அவர்கள் இழப்பு அதிகம் இன்றி நேர்த்தியாகச் சண்டையிட்டிருந்தார்கள். அதே நேரம் விறல்வேலின் உத்தரவுப்படி அனைவருமே உடல் கவசத்தை அணிந்திருந்தார்கள். ஆதலால் இவர்களின் தரப்பில் சேதம் அதிகம் இல்லை. சிலர் இறந்திருந்தார்கள்.

ஆனால் கொள்ளையர் தரப்பில் அம்புகள் மற்றும் வேல்கள் பாய்ந்து பலர் வீர மரணம் அடைந்திருந்தார்கள். இறந்தவர்களின் உடல்களை மீனுக்கு இரையாகத் தூக்கிபோட்டுவிட்டு மற்றவர்களுக்கு மருத்துவம் பார்க்க உத்தரவிட்டான் விறல்வேல்.

அம்மூன்று கொள்ளையரின் களங்களிலும் பணியாற்றிய மாலுமிகள் அனைவரையும் ஆறு குழுவாகப் பிரித்து அனைத்து கலங்களிலும் பணிபுரிய வைத்துவிட்டான். அவர்களின் மூன்று கலங்களிலும் திறமை மிகுந்த மாலுமிகளை அமர்த்தச் செய்து அதனை முழுமையாகத் தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்துவிட்டான்.

ஒரே போரில் விறல்வேலின் தரப்பில் கலங்களின் எண்ணிக்கை இரட்டிப்பாகி ஆறாகியிருந்தது. போரில் தோற்றும் கொள்ளையரைக் கொன்று வீசாமல் பணியாற்றச் செய்ததில் அடிமையா

கப் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த கொள்ளையர் மாலுமிகளும் மகிழவே செய்தார்கள். தோற்றால் வெற்றி பெறுபவர்களுக்கு அடிமையாகி விடுவதே அவர்களின் வழக்கம். ஆதலால் கொள்ளையர் தளபதி தோற்றதும் விறல்வேலுக்குப் பணி செய்ய அவர்கள் எந்த எதிர்ப்பையும் தெரிவிக்கவில்லை.

வெற்றிக்களிப்பில் திவ்யன், விறல்வேல் பெருங்கலத்தில் அமர்ந்திருக்கத் தோற்ற தளபதியின் கைகள் இரண்டையும் பின்னால் பிணைத்து அங்கு அழைத்துவந்தான் இம்ஹோடெப். அதைப்பார்த்ததும் திவ்யன், “அவரது கை விலங்குகளை அவிழ்த்துவிடு” எனக் கட்டளையிட இம்ஹோடெப் உடனே நிறைவேற்றினான்.

அருகில் கிடந்த ஆசனத்தைச் சுட்டிக்காட்டிய விறல்வேல், “தளபதி அவர்களே தாங்கள் அமரலாம். தங்களுக்கு உரிய மரியாதை நிச்சயம் அளிக்கப்படும்”

எனத் தெரிவிக்க எந்தப் பதிலும் கூறாமல்
அமர்ந்துகொண்டார் அவர்.

அருகில் பெரிய ஆசனம் ஒன்றில்
அமர்ந்திருந்த திவ்யனை சுட்டிக்காட்
டிய விறல்வேல், “எனது படைத்தலைவர்
இவர்தான்” என அறிமுகப்படுத்தினான்.

“இவருக்கு இன்னொரு தலை
வனா?” என அதிர்ச்சியில் அவர் திவ்
யனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த போதே
விறல்வேல், “நாம் சந்தித்த கடைசி
இரு சந்திப்புகளுமே துரதிர்ஷ்டவசமா
னது. தங்களை வரவேற்கவும், மரியாதை
செலுத்தவும் இப்போதுதான் முடிகிறது”
என்றான் சிரித்தபடியே..

“நீங்கள் எதற்கு எனக்கு மரியாதை
செலுத்த வேண்டும்?”

“வீரர்களை மதிப்பது எங்கள் நாட்
டுத் வழக்கம்” எனக் குறுக்கிட்டான்
திவ்யன். அப்போது அவனது கையில்
காணப்பட்ட அந்தச் செண்டாயுதத்தை

யும், அவரது தோள், மார்பு, கழுத்து என உடல் முழுவதும் காணப்பட்ட விழுப் புண்களைப் பார்த்து பிரமித்தபடியே அமர்ந்திருந்தான் தளபதி.

அங்குச் சிறிது நேரம் அமைதி நிலவியது. தனது பிரமிப்பிலிருந்து விடுபட்ட அவர், “நீங்கள் என்னைச் சிறை செய்திருக்கலாம். ஆனால் எங்கள் தலைவி ஆண்ட்ரிமேடாவின் பெரும் கலத்தினை உங்கள் ஆறு கலமும் சேர்ந்து எதிர்த்தால் கூட வெல்ல இயலாது. நீங்கள் மீண்டும் தோற்பது உறுதி” எனத் தனது தோல்வியைக் கண்டு ஆவேசத்துடன் அவர்களின் முன் கூறலானார்.

“தளபதியாரே, உங்கள் தலைவி எங்கிருக்கிறாள் என்பதைக் கூற இயலுமா?” என வினவினான் விறல்வேல்.

“வீரரே எங்கள் தலைவியை மரியாதையின்றி அழைப்பது உங்களைப் போன்ற வீரருக்கு அழகு அல்ல” என

அந்த நேரத்திலும் எச்சரிக்கை செய்தான்
அந்தத் தளபதி.

அவரது தலைமைப்பற்றைக்
கண்டு வியந்த திவ்யன், “தளபதியாரே
உங்கள் தலைவி இப்போது எந்தத்
திசையில் இருக்கிறார் என்பதைக் கூற
இயலுமா?” என அவனது பார்வையில்
தனது விழிகளைப் பாய்ச்சியபடியே வின
வலானான்.

“எதற்காக?”

“என் உபபடைத் தலைவன் விறல்
வேல் உங்கள் தளபதியை சந்திக்க
வேண்டும் என விரும்புகிறான். ஏதோ
தீர்க்கப்படாத கணக்கு ஒன்று இருவ
ருக்குமிடையில் இருக்கிறதென்றும்; யவ
னத்திற்கு அடிமையாக விற்றதற்கு நன்றி
செலுத்த வேண்டும் எனவும் விரும்புகி
றான் அவன்.”

“அடிமையாக விற்றதற்கு நன்றியா?
பைத்தியமா நீங்கள்?”

“உங்கள் தலைவி விறல்வேலை அடிமையாக அனுப்பியதால்தான் அவனால் என்னைச் சந்திக்க முடிந்தது. அவன் அங்கு வந்ததால்தான் நானும் விரைந்து விடுதலை பெற்று வந்துவிட்டேன். தன் நண்பனை சந்திக்க வைத்தமைக்கு உங்கள் தலைவிக்கு அவன் நன்றிகூற விரும்புவது இயற்கைதானே!”

“நண்பனா?”

“ஆம்.”

“சற்று முன் நீங்கள்தான் அவரது படைத் தலைவர் என்றார்?”

“ஆமாம்.”

“புரியவில்லையே?”

“எங்கள் உறவு முறையும், நட்பும் உங்களுக்குப் புரியாது வீரரே, ஆண்ட்ரிமேடா எங்கு இருக்கிறார் என்று கூறுங்கள்?” அதிகாரத்துடன் சொற்கள் வெளிவந்தது திவ்யனிடமிருந்து.

“அவர் கிழக்குப் பக்கம் இருக்கிறார். அங்குச் செல்வது உங்களுக்கு நல்லதல்ல. அவரைக் கடற் சமரில் தோற்கடிக்கலாம் என்பது வீண் கனவு. உங்கள் மீதிருக்கும் பெரும் மதிப்பினால் அதனை நான் கூறுகிறேன். பிறகு, தங்கள் விருப்பம்” என விறல்வேலைப் பார்த்தபடியே அச்சத்துடன் பதிலளித்தான்.

அப்போது காற்று மெதுவாக அவர்கள் பயணிக்க வேண்டிய கிழக்குத் திசையை நோக்கி வீச ஆரம்பித்தது. அதைக் கவனித்துவிட்ட திவ்யன், “துடுப்புகள் அனைத்தும் வேகமாக இயங்கட்டும். நம் கலங்கள் அனைத்தும் கிழக்குப் பக்கமாகப் பயணிக்கட்டும்” எனக் கட்டளையிட அடுத்தக் கணம் அந்த ஆறு கலங்களும் அணிவகுத்துப் பயணித்தன.

29. மீண்டும்

துரோகம்

ஆறு கலங்களும் அணிவகுத்துப் போருக்குத் தயாராகத் தொலைவினில் வந்து கொண்டிருந்த போதே அதனைக் கவனித்துவிட்ட ஆண்ட்ரிமேடா தேவையான நடவடிக்கைகளைத் துரிதமாக மேற்கொண்டிருந்தாள். ஆடம்பரமாகக் காணப்பட்ட அவளது மரக்கலம் தனது சுய ரூபத்தை வெளிக்கொணர ஆரம்பித்தது. அங்குப் பணி செய்துகொண்டிருந்த அனைத்துப் பெண்களும் போர் வீராங்கனைகளாக மாறினார்கள். அந்தக் கலத்தில் பொறி மூலம் இயங்கும் அனைத்து நாசகார கருவிகளும் வெளிப்படுத்தப்பட்டன. நெருப்புப் பற்றவைக்கப்பட்டது. அருகிலேயே நெருப்பினை வாரி எறி

யும் பொறியும் இயங்கத் தயாராக நின் றுகொண்டிருந்தது. அதன் அருகில் சென்று அம்மரக்கலத்தில் காணப்பட்ட நாசகார பொறிகளைப் பார்த்த விறல் வேல், திவ்யன், இம்ஹோடெப் மற்றும் மாலுமிகள் அனைவரும் இந்த ஆறு கலங்கள் மட்டுமல்ல இன்னும் அறு பது கலங்கள் இதனைத் தாக்கினாலும் மூழ்கடிக்க இயலாது' எனும் மனநிலை யில் பிரமித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந் தனர். அது மட்டும் போதாது என்று கடலில் ஆங்காங்கு நின்றுகொண்டிருந்த மேலும் நான்கு போர்க் கலங்கள் அந் தப் பெரும் கலத்துடன் அணிவகுத்து நின்றன. தனது மூன்று கலங்களையும் கைப்பற்றிக்கொண்டு தன்னை எதிர்க்க வரும் அந்தக் கலங்களின் அணிவகுப் பைப் பார்த்துக்கொண்டு தனது கலத் தின் முகப்பில் நின்றிருந்தாள் அந்த யவன ஏந்திழை.

அவளை நோக்கி வந்த ஆறு கலங்களுள் ஐந்து நின்றுவிட ஒரு கலம் மட்டுமே தொடர்ந்து முன் னேறி வந்துகொண்டிருந்தது. அக்கலத் தின் யாழித் தூணில் நின்றுகொண்டு பய ணித்த விறல்வேலைக் கவனித்துவிட் டாள் ஆண்ட்ரிமேடா. தொலைவில் வந்

தபோது அவனது உருவத்தைப் பார்த்த
வள் சிலையென நின்றுவிட்டாள். கலம்
நெருங்க நெருங்க அவனைக் கண்டதும்
அவளது முகத்தில் ஆச்சர்யம், அதிர்ச்சி
என அனைத்தும் ஒரே நேரத்தில் எழுந்
தது. அடிமையாக விற்கப்பட்டவன் இவ்
வளவு குறுகிய காலத்தில் தப்பித்து வரு
வான் என்று அவள் கனவில் கூட
நினைத்திருக்கவில்லை. அவளும் பல
நாள் அவனை எண்ணி வருந்தியிருக்கி
றாள். ஏன் அவனை யவன தேசத்திற்கு
அடிமையாக விற்றோம்? எனப் பல முறை
தனக்குத்தானே கேள்வி கேட்டு நொந்தி
ருக்கிறாள். தனது அழகினைக் கண்டும்
விருப்பம் கொள்ளாத அவனது திட மன
தினையும், அவனது தெளிவான சிந்த
னையும் ஆபத்து என்பதை அவள் நிச்ச
யம் அறிந்திருக்கவே செய்தாள்.

ஆண்ட்ரிமேடாவின் கலம் சற்றுப்
பெரியது என்பதால் அவளை நேருக்கு
நேர் எதிர்கொள்ள விறல்வேல் யாழித்தூ
ணில் ஏறி நின்றிருந்தான். அதே கலத்

தில் அவனது பாதுகாப்பிற்காகத் திவ்ய
னும் பயணித்துக்கொண்டிருந்தான். அக்
கலத்தின் அருகில் சென்றதும் ஆண்ட்
ரிமேடாவின் எழில் மிகு வதனத்தையும்,
யௌவனம் நிறைந்த அவளது தேகச்
சௌந்தர்யத்தையும் கண்டவன் ஒருக
ணம் தன்னை மறந்து அவளை ரசிக்க
வும் செய்தான். அடுத்தக் கணம் விறல்
வேல் கூறிய அவளைப் பற்றிய தகவல்
கள் அனைத்தும் மனதில் எழ அவனது
எண்ணத்தை உதறித்தள்ளிவிட்டான்.

கம்பீரமாக நின்றிருந்த விறல்
வேலைப் பார்த்ததும் ஆச்சர்யத்துடன்
ஆண்ட்ரிமேடா, “வீரரே, உங்களை மீண்
டும் சந்தித்ததில் மகிழ்ச்சி. உங்களை
எண்ணிப் பல நாள் வருத்தப்பட்டிருக்கி
றேன். பழி வாங்க வந்திருக்கிறீர் போலி
ருக்கிறது?” எனக் கூறியபடியே தனது
மோகனப் பார்வையை அவனது விழிக
ளில் நிலைக்கவைத்தபடியே கேட்கலா
னாள்.

“இல்லை ஆண்ட்ரிமேடா. நீ செய்தது பெரும் உதவி எனக்கு. நன்றி கூறவே இங்கு வந்தேன்” என்றான் விறல்வேல்.

அவனது பதிலைக் கேட்டதும் ஆண்ட்ரிமேடா ஆச்சர்யத்துடன், “நன்றி கூறவா?” என்றாள்.

“ஆம்!”

“எதற்கு?”

“தாங்கள் செய்த அரும்பணிக்குத் தான்!”

“நான் செய்தது அரும்பணியா?”

“ஆம்!”

“உங்களை மயக்கமடையவைத்து யவனத்திற்கு அடிமை வீரனாக விற்க ஆணையிட்டதற்கா?”

“ஆம். அப்படியும் கூறலாம்.”

“அப்படியும் கூறலாம் என்றால்?”

“நீ என்னை அனுப்பியதால்தான் நான்கைந்து வருடத்திற்கு முன் நான் தொலைத்த எனது நண்பனை என்னால் கண்டறிந்து அழைத்து வர முடிந்தது.”

“புரியவில்லையே?”

“என் நண்பனை குணக் கடலில் மரக்கல விபத்தில் தொலைத்துவிட்டேன். இறந்துவிட்டார் என்றே எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால், நீ செய்த காரியத்தின் புண்ணியத்தால் அவரை நான் யவனத்தில் கண்டறிந்தேன். அங்கிருந்து இருவரும் விடுதலை பெற்று வந்து விட்டோம்.”

“ஓ, உன்னைப் போன்றே அவரும் புகாரில் இறந்தவரா?”

“ஆம்” என விறல்வேல் கூற சிரித்துவிட்டாள் அந்த மோகன ஏந்திழை.

“சரி, இப்போது இங்கு எதற்கு வந்திருக்கிறாய்?”

“உன் ஆசையை நிறைவேற்ற?”

“என் ஆசையா?”

“ஆம்.”

“என் ஆசையை நீ நிறைவேற்ற வேண்டும் என முயன்றால் நீ மரணித்துவிடுவாய் என்பதை மறந்து விட்டாயா வீரனே?” புன்சிரிப்புடன் கேட்டாள் அந்த மோகன ஏந்திழை.

“நான் அதைக் குறிப்பிடவில்லை ஆண்ட்ரிமேடா. நீ கொடுத்த அந்த மலரை முகர்ந்ததும் நான் மயக்கமடையத் தொடங்கினேன். அப்போது நீ, ‘உன்னுடன் வாள் சமர் புரிய வேண்டும் என நான் விரும்பினேன். ஆனால், அதற்கான வாய்ப்பு நமக்குள் அமையாதது எனக்கு வருத்தமே’ என்றாயே அந்த ஆசையை நிறைவேற்ற வந்துள்ளேன்.”

“உனக்குத் துணிச்சல் அதிகம் தான்!”

“அது என் படைத்தலைவரிடமிருந்து நான் கற்றுக்கொண்டது.”

“யார் கிரேக்கத்திலிருந்து நீ கண்டு அழைத்து வந்திருக்கும் உனது நண்பனா?”

“ஆம் ஆண்ட்ரிமேடா!”

“ம்ம்ம்” என்றவள் அவனைப் பார்த்து, “என் தளபதியை நீ எதற்காகச் சிறை பிடித்து வைத்திருக்கிறாய்? என் மூன்று போர்க் கலங்கள்?” என வினவினாள்.

“போரில் தோற்ற மரக்கலங்கள் வெற்றி பெற்றவர்க்குதானே உரிமையானவை. உனது கலங்களில் இன்று நீ மூன்றை இழந்துவிட்டாய் ஆண்ட்ரிமேடா, அத்தோடு உன் தளபதியையும் சேர்த்துதான்!”

“வீரனே, உனது செயல் எனது கோபத்தைத் தூண்டுகிறது. என் மூன்று கலங்களைத் தோற்கடித்துக் கைப்பற்றி

யது மட்டுமல்லாமல் எவ்வளவு திமிர் இருந்தால் அதை என்னிடமே தெரிவிப்பாய்! இப்போது இங்கு எதற்காக வந்தாய்? என் தளபதியை வைத்துப் பேரம் பேசுவா? அன்று அவரது உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்றால் அடிமைகளை விடுவிக்க வேண்டும் என்றாயே, அதைப்போன்றா?”

“அன்று நான் பேரம் பேசுவதற்குக் காரணம் இருந்தது, அது அடிமைகளின் நல் வாழ்வு. ஆனால், அந்த அவசியம் இன்று எனக்கு இல்லை.”

“அப்படியெனில் போர்தான் உனது முடிவா?”

“ஆம்!”

“சரி உன் விதி, கிரேக்கத்தில் உயிர் போகாமல் எரித்திரியன் கடலில் உன் உயிர் பிரிய வேண்டும் என்றிருந்தால் யாரால் மாற்ற இயலும்? நீ காப்பாற்றி வந்த

உன் நண்பனும் கடலுக்குள் மூழ்கப்போகிறான்.”

“அவர்கள் யாரும் உன்னோடு போரிடப்போவதில்லை.”

“என்ன?” அதிர்ச்சியுடன் வினவினாள்.

“அவர்கள் யாரும் உன்னோடு போரிடப்போவதில்லை என்றேன்.”

“அப்படியெனில்?”

“நாம் இருவரும் மோதப்போகிறோம்.”

“நாமிருவருமா?”

“ஆம்!”

“நீ வீரன் என்று நிரூபிக்க அன்று நான் உனக்கு அளித்த சந்தர்ப்பத்தை தான் நீ பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லையே!”

பதிலுக்குச் சிரித்த விறல்வேல்,
“ஆண்ட்ரிமேடா, அன்று மட்டும் உன்
அழகுக்கும், பேச்சுக்கும் மயங்கி உணர்ச்சி
சிவசப்பட்டு நான் வீரன் என்று உனக்
குக்காட்ட முற்பட்டிருந்தாள் என்ன நடந்
திருக்கும் என்பதை நான் மட்டுமே அறி
வேன். நான் கூறுவது வாள் சமர். நீ
எதிர்பார்த்த கட்டில் போர் அல்ல” என
விறல்வேல் அழுத்தமாகவும், தெளிவாக
வும் அந்த ஏந்திழை முன் அவளது அழ
கில் இவன் சிறிதும் தடுமாறாமல் தனது
பார்வையை அவளது மோகன விழிக
ளில் நிலைக்க விட்டுக்கொண்டு பேசிய
விதத்தைக் கண்ட திவ்யன் சில வருடங்
களுக்கு முன் நான் பார்த்த விறல்வேல்
அல்ல இவன். இவனது பேச்சு, செயல்,
திறமை அனைத்தும் பல மடங்கு மாறியி
ருப்பதை உணரவே செய்தான்.

“அதுதான் உனது முடிவா?”

“ஆம். நமது கலங்கள் ஒன்றுக்
கொன்று மோதி நம்மீதுப் பற்றுமிக்க நமது

மாலுமிகள் இறப்பதை விட நாமே இந்தப் போரின் முடிவைத் தீர்மானிப்போமே!”

“நீ தோற்றுவிட்டால்?”

“அதன் விளைவையும் நீயே கூறி விடேன்!”

“காலம் முழுக்க நீ என் தளபதியாக என்னுடன் பணிபுரிய வேண்டும்.”

“மீண்டும் மயக்கமடையவைத்து அடிமையாக விற்கமாட்டாய் எனும் நம்பிக்கையில் அதை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்!” என்றான் சிரித்தபடியே.

“நீ என்னுடன் தங்கிவிட்டால், எதிரிகள் சூழ்ந்திருக்கும் உன் நாட்டை யார் காப்பாற்றுவது?”

“அந்தக் கவலை உனக்கு வேண்டாம் ஆண்ட்ரிமேடா. என் நண்பனான, என் படைத்தலைவன் வந்துவிட்டார். இனி எனக்கு என் தேசத்தைப் பற்றிய கவலைகள் துளியும் இல்லை.”

“சரி, நாட்டைப்பற்றிய கவலைதான் இல்லை. ஆனால், உன் காதலியின் நிலை?” என அவள் கேட்க தடுமாறிப் போனான் விறல்வேல். பதற்றத்துடனே, “உன்னிடம் நான் தோற்றால்தானே என் காதலியை நான் பிரியப்போவதைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். நான் போருக்குத் தயார்” என்றபடியே இடையுறையிலிருந்து தனது வாளினை உருவியவன் யாழித் தூணிலிருந்து மரக்கலத்தின் மேல் தளத்தில் குதித்தான்.

அடுத்தக் கணம் ஆண்ட்ரிமேடாவும் தனது உடையை இடையில் இருக்கச் சொருகியவள், பணிப்பெண்ணிடம் தனது வாளினை வாங்கிக்கொண்டு விறல்வேல் நின்றிருந்த மரக்கலத்தின் மேல் தளத்தில் குதிக்கலானாள்.

வாளினை உருவியவள், “வீரனே, நேர் வழியில் நீ போரிட வேண்டும். உனது நரம்படி வித்தைகளை நீ பயன்படுத்தக்

கூடாது” எனக் கூறியபடியே வாளினால் அவனைப் பலமாகத் தாக்கினாள்.

அவளது வாளினைத் தனது வாளினால் எளிதாகத் தடுத்துவிட்டவன், “நீ தோற்றுவிட்டால்...?” என வினவி தனது பார்வையை அவளது விழிகளில் பதித்தான்.

வாளினை விடுவித்துக்கொண்டவள், “அதைப்பற்றிப் பிறகு பேசிக்கொள்வோம்” எனக் கூறிக்கொண்டே சரமாரியாக வாளினை வீசி சுழன்று சுழன்றுத் தாக்கினாள். அவளது வாள் வீச்சின் வேகத்தையும், நேர்த்தியான தாக்குதலையும் சந்தித்த விறல்வேல் அவளைக் கண்டு பிரமிக்கவே செய்தான். ‘நரம்படியைப் பிரயோகிக்க மாட்டேன்’ என அளித்திருந்த வாக்கினால் நேர்மையாக அவளுடன் யுத்தம் செய்தான் விறல்வேல். அவன் எதிர்பார்த்ததைவிட அவளது வாளின் வேகம் அதிசயிக்க வைக்கும்படியாகச் சுழன்று தாக்கியது.

அவளது தாக்குதலைச் சமாளித்த விறல் வேலின் பதில் தாக்குதல்கள் அனைத்தையும் திறம்படச் சமாளித்தாள் அவள்.

அவளைக் கொன்றுவிட வேண்டும் அல்லது காயப்படுத்தி அவளது வாளினைப் பறிக்க வேண்டும் என நினைத்திருந்தால் அவள் வாளினை ஓங்கிய அடுத்தக் கணமே அதைச் செய்திருப்பான் விறல்வேல். ஆனால், ஏதோ காரணத்திற்காக அவளைக் காயப்படுத்தாமல் அவளது வாளினை மட்டும் தனியாக உருவ வேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டு சரியான சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு சமர் செய்து கொண்டிருந்தான். நீண்ட நாள் கழித்து ஆண்ட்ரிமேடா வாள் சமர் செய்வதைப் பார்க்க கொள்ளையர் அனைவரும் அந்தக் காலத்திற்கு அருகில் வந்து சேர்ந்து வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

தனது வாள் ஒரு பெண்ணின் குருதியை ருசித்துவிடக் கூடாது என

எச்சரிக்கையுடன் வாளினை சுழட்டிக்
கொண்டிருந்தவனின் வாளினைத் தாக்
கிய ஆண்ட்ரிமேடாவின் வாள் அவனது
வயிற்றின் தோலைக் கிழித்துவிட்
டுச் சென்றது. அவளது நேர்த்தியான
தாக்குதலைக் கண்டு அதிசயித்துக்
கொண்டு வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்
டிருந்த திவ்யன் கூட அந்நேரத்தில்
விறல்வேல் காயம்பட்டதைப் பார்த்ததும்
பதறவே செய்தான்.

இனியும் அமைதியாகச் சமர் செய்
வது சரியான முடிவை அளிக்காது என
எண்ணிய விறல்வேல் அவளது வாளி
னைத் தடுத்து அவளைச் சற்றுத் தூர தள்
ளிவிட்டான். உடனே அவள் ஆவேசத்து
டன் வாளை ஓங்கிக்கொண்டு அவனது
கழுத்தினை வெட்டுவதைப் போன்று
தாக்கினாள். இதுதான் சரியான சமயம்
என நினைத்த விறல்வேல் அவளது
வாளின் கைப்பிடிக்கு அருகில் ஓங்கி
அடித்தான். ஆனால், அதைத் தாங்கிக்
கொண்ட ஆண்ட்ரிமேடா சுழன்று விறல்

வேலைத் தாக்க இரண்டாவது முறையாக
விறல்வேல் காயமுற்றான்.

இருவரும் தொடர்ந்து மாறி
மாறி தாக்கிக்கொண்டார்கள். அது
வரை பொறுமையாகப் போரிட்ட விறல்
வேல், தனது அதிரடித் தாக்குதல்களைத்
தொடங்கினான். இவனது வாள் வீச்
சின் வேகத்தைத் தொடக்கத்தில் சமா
ளித்தவள், அடுத்தத் தாக்குதல்களில்
அவள் தனது வாளினை இழந்துவிட்
டாள். அவளது கையிலிருந்து விடுபட்ட
வாள் பறந்து சென்று எரித்திரியன் கட
லுக்குள் விழுந்தது. வாள் விழுந்த திசை
யைக் கவனித்தவர்களுக்கு இன்னொரு
பெருத்த ஆச்சர்யம். அந்தத் திசையில்
பெரிய மரக்கலங்கள் இரண்டு இவர்
களை நோக்கி விரைந்து வந்துகொண்டி
ருந்தன.

அந்த இரு மரக்கலங்களில் ஒன்று
புரவிகளை ஏற்றியிருந்தது. சற்றே நீள
மான பாய்மரக்கலம் அது. இரண்டாவ

தாகப் பின்னால் வந்த மரக்கலத்தைப் பார்த்த இம்ஹோடெப் விறல்வேலிடம் வந்து, “தலைவரே, நம்மை நோக்கி வரும் அந்த இரு பாய்மரக்கலங்களும் ஹிப்பாலாசுடையது. பின்னால் வரும் கலத்தின் பாயை உற்றுப் பாருங்கள். அடையாளம் கண்டுகொண்டு விடலாம்” என்றான்.

இம்ஹோடெப் கூறியதும் பின்னால் வந்த மரக்கலத்தின் பாய்களில் காணப்பட்ட கிழிசலில் இருந்து அந்தக் கலம் ஹிப்பாலாசுடையதுதான் என்பதை எளிதில் புரிந்துகொண்டான் விறல்வேல்.

“தலைவரே, இப்போது எதற்கு ஹிப்பாலாஸ் நம்மைத்தேடி வருகிறார்?”

“அவர் நம்மைத் தேடி வரவில்லை இம்ஹோடெப்.”

“பிறகு?”

“ஆண்ட்ரிமேடாவைப் பார்த்துவிட்டுச் செல்ல வந்து கொண்டிருக்கிறார்.”

“அவர் எதற்கு இந்தக் காலத்தில் இங்கு வருகிறார். தமிழகம் செல்ல உகந்த காலம் இது அல்லவே!”

“இம்ஹோடெப், அவர்தான் நம் அனைவருக்கும் ஆசான். இன்னும் நான்கு மாதங்கள் கழித்து எகிப்திலிருந்துதான் தமிழகம் நோக்கிய பயணத்தை வணிகர்கள் தொடங்குவார்கள். அதற்குக் காரணம் பருவக் காற்று. இப்போது இங்கு வீசத் தொடங்கியிருக்கும் பருவக் காற்று இன்னும் நான்கு மாதங்களில் மேற்கே யவனத்திலிருந்து வீசத் தொடங்கும். ஒரு திங்கள் காலம் கடலுக்குள் துடுப்பு மூலம் பயணித்தால் பிறகு பருவக்காற்று கைகொடுக்க ஆரம்பித்து விடும் என்பதை அவர் நன்கு அறிவார் இம்ஹோடெப்” எனக் கூறிய விறல்வேல் அருகில் காணப்பட்ட முகக் கவசம் ஒன்றை எடுத்து அணிந்துகொண்டான்.

அதன் பிறகு அங்கு வந்த ஹிப்பாலாஸ் மரப்பாலத்தைப் போட்டு ஆண்ட்

ரிமேடா நின்ற கலத்தினுள் நுழைந்தார். அவள் முன் மண்டியிட்டவர் பணிந்து தன் நன்றியைச் செலுத்தினார். பிறகு, “தேவி, தங்களுக்கு அளித்த வாக்கின்படி அடிமைகள் அனைவரையும் விடுவித்துவிட்டேன். நீங்கள் அளித்த செல்வத்தின் துணைகொண்டு இன்னொரு கலத்தை விலைக்கு வாங்கி அதில் புரவிகளை ஏற்றிச் சென்று வியாபாரம் செய்யப் போகிறேன். தமிழகத்தில் புரவிகளுக்கு நல்ல வரவேற்பு” என்றார் ஹிப்பாலாஸ்.

ஆண்ட்ரிமேடா எதையும் கூறாமல் அமைதியாகவே தோல்வி விரக்தியில் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“தேவி, என் மீது கோபமா?” என வினவினார் ஹிப்பாலாஸ்.

அப்போதும் ஆண்ட்ரிமேடா அமைதியாகவே நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“தங்களிடம் ஒரு விண்ணப்பம், அதைக் கூறத்தான் தங்களைச் சந்திக்க வந்தேன்.”

“இங்கிருக்கும் கலங்களுக்கு இப்போது நான் தலைவி அல்ல. அதோ என் அருகில் நிற்பவரிடம் நான் தோற்றுவிட்டேன்” என்று முகக் கவசம் தரித்திருந்த விறல்வேலை நோக்கிக் கைகாட்டியவள் நகர்ந்துச் சென்றுவிட்டாள்.

நிலைமையைப் புரிந்துகொண்டவர், முகக் கவசம் தரித்திருந்த விறல்வேல் முன் சென்று மண்டியிட்டவர், “கடற்கொள்ளையரின் தலைவருக்கு எனது வாழ்த்துகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்” எனப் பணிந்தார் ஹிப்பாலாஸ்.

“தங்களிடம் கடற்போர் பயிற்சிகளைப் பெற்றதன் பயன்தான் எனது வெற்றி” எனக் கூறிக்கொண்டே விறல்வேல் தனது முகக் கவசத்தை நீக்கினான்.

செங்குவீரனை அவ்விடத்தில் ஹிப்பாலாஸ் எதிர் பார்க்கவில்லை. “நீ... நீ...” என அவரது நா குழறியது.

“ஆம் தலைவரே, நான் யவனத்திலிருந்து விடுதலைப் பெற்று வந்துவிட்டேன்” என்றான் சிரித்தபடியே.

“நான் உனக்குச் செய்தது பெரும் துரோகம்தான் செங்குவீரா! என்னை மன்னித்துவிடு” என்றார் ஹிப்பாலாஸ்.

“ஐயா! எனக்கு உங்கள் மீது எந்தக் கோபமும் இல்லை. தாங்கள் எனக்குக் கடற் பயிற்சியை அளித்து மிகச்சிறந்த கடற்படைத் தலைவனாக என்னை மாற்றியுள்ளீர்கள். என் நண்பனை நான் உயிருடன் சந்தித்திருக்கிறேன் என்றால் அதற்கு முழு முதற் காரணம் தாங்கள் தான். உங்களுக்கு நான் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்” என மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்தான் விறல்வேல்.

செங்குவீரனின் பதிலைக்கேட்டு ஆச்சர்யமடைந்தார் ஹிப்பாலாஸ். தன் தவறை நினைத்து வருந்தலானார். அவரிடம் விறல்வேல், “அய்யா, நீங்கள் ஒரு முறை ஆண்ட்ரிமேடாவிடமிருந்து தப்பி வந்ததற்கான காரணம் என்று என்ன சொன்னீர்கள் என நினைவு இருக்கிறதா?” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த போதே தன் பெயர் எழுந்ததும் அங்கு வந்து நின்றாள் ஆண்ட்ரிமேடா.

“நினைவில் இருக்கிறது தம்பி.”

“என்ன?”

“புகாரில் இருக்கும் யவனத் தளபதி பற்றிய தகவலை நான் கூறியதும் ஆண்ட்ரிமேடா என்னை விடுவித்தாள் என்றேன்.”

“அது பொய்தானே!”

“ம்ம்ம்ம்!”

“என்ன சொல்லி அவளிடமிருந்து தப்பித்தீர்கள்?”

“அது....” என்றபடியே பேச்சு வராமல் தடுமாறினார். பிறகு, “போர்த் திறமையுள்ள மாலுமி ஒருவனை உருவாக்கி ஒப்படைக்கிறேன் என வாக்களித்துவிட்டுத் தப்பித்து வந்தேன்.”

“அதற்குத்தான் கொற்கையில் காப்பாற்றிய என்னைத் தாங்கள் யவனம் நோக்கி அழைத்துச் சென்று கடற்பயிற்சிகளையும் அளித்தீர்களா?”

அவனது கேள்விக்கு எந்தப் பதிலையும் கூற இயலாத ஹிப்பாலாஸ்தலையைத் தொங்க போட்டுக்கொண்டார்.

“அப்புறம் எதற்குத் தலைவரே என்னிடம் தாங்கள் புகார் யவனத் தளபதியின் பெயரைப் பயன்படுத்தினீர்கள்?”

“தங்களை நம்பவைப்பதற்காக?”

“சரி தலைவரே. தாங்கள் எனக்குச் செய்த துரோகத்தை நான் மன்னித்துவிடுகிறேன். ஆனால், ஆண்ட்ரிமேடா விற்குத் தாங்கள் செய்த துரோகத்தை அவள் மன்னிப்பது சந்தேகமே?” என விறல்வேல் கூறியபோதே இடைமறித்த ஆண்ட்ரிமேடா, “இவர் எனக்கு என்ன துரோகத்தைச் செய்துள்ளார்?” எனக் கோபத்துடன் வினவினாள்.

“தலைவரே, நீங்கள் சொல்கிறீர்களா? அல்லது நானே சொல்லட்டுமா?” என மரக்கல மாலுமி ஹிப்பாலாசிடம் வினவினான் விறல்வேல்.

“நான்தான் கேட்கிறேனே வீரரே, இவர் எனக்கு என்ன துரோகத்தை இழைத்துள்ளார் என்று விரைந்து கூறு?” இந்த முறை கோபத்துடனும் அதிகாரத்துடனும் சொற்களை வெளியிட்டாள் ஆண்ட்ரிமேடா.

“உன் காதலனான இளவரசன் பற்றிய உண்மைகள் அனைத்தையும்

இவர் உன்னிடமிருந்து மறைத்துவிட்டார்
ஆண்ட்ரிமேடா.”

“யார்...? யார்...?” எனப் பதறினாள்
ஆண்ட்ரிமேடா.

“டாஸ்தொபியாசைப் பற்றித்தான்
பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன் நான்.”

‘டாஸ்தொபியாஸ்’ என்ற பெயரைக்
கேட்டதுமே ஆண்ட்ரிமேடாவின் முகபா
வனைச் சட்டென்று மாறி அதிர்ச்சிய
டைந்தாள், அதே அதிர்ச்சியுடன், “என்
காதலர் டாஸ்தொபியாசைப் பற்றி உங்க
ளுக்குத் தெரியுமா?” எனவும் விறல்வே
லிடம் வினவினாள்.

“என் படைத் தளபதியைப் பற்றி
என்னைத்தவிர வேறு யார் ஆண்ட்ரி
மேடா நன்கு அறிவார்கள்?”

“என் காதலர் தங்கள் தளபதியா?”

“ஆம்!”

“அவருக்கு ஆதரவு அளித்து இத் தனை வருடங்களாகக் காத்து வருபவர் தாங்கள்தானா?”

“ஆம். ஆண்ட்ரிமேடா. எனது உற்ற நண்பனும் கூட!”

“என் இளவரசரைக் காத்த தங்க ளையா நான் அடிமையாக்கி விற்றேன். என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்” என வருந்தினாள். அவளது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் துளிகள் வழிந்தன.

“இப்போது என் டாள் தொபியாஸ் எங்கு இருக்கிறார்?” என அவளே தொடர்ந்து வினவினாள்.

“கமாராவில்...”

மண்டியிட்டு தலையைத் தொங்க போட்டபடி குற்ற உணர்வுடன் அமர்ந் திருந்த ஹிப்பாலாசிடம் வந்த ஆண்ட்ரி மேடா, “ஹிப்பாலாஸ், இதை எதற்காக நீ என்னிடமிருந்து மறைத்தாய்?” எனக் கோபத்துடன் வினவினாள்.

ஹிப்பாலாஸ் எந்தப் பதிலையும் கூறாமல் அமைதியாகக் காணப்பட்டார்.

அப்போது குறுக்கிட்ட இம்ஹோ டெப், “தேவையான சமயத்தில் டாள் தொபியாஸ் பற்றிய தகவலை உன்னிடம் தெரிவித்துப் பெரும் சன்மானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்றுதான்!” என்றான். “யவன தேசத்திலிருந்து டாள் தொபியாசைப் புகாருக்கு அழைத்து வந்தவர் இவர்தான்” எனக் கூடுதலான தகவலையும் அப்போது உதிர்த்தான் விறல்வேல்.

“இத்தகவல்கள் அனைத்தையும் தாங்கள் எப்படி அறிவீர்கள்? என வினவினாள் ஆண்ட்ரிமேடா. அவளது சொற்களில் மரியாதையும் கலந்து வெளிவந்ததை அப்போது கவனிக்கவே செய்தான் விறல்வேல்.

“கொற்கையிலிருந்து இவர் என்னை அழைத்து வந்தபோது நான் நம்ப வேண்டும் என்பதற்காக ‘டாள் தொபியாஸ் பற்றி உன்னிடம் தெரிவித்ததால்

நீ இவரை விடுவித்தாய்' என்று என்
 னிடம் கூறினார். ஆனால், அவர் கூறி
 யது பொய் என்று பின்னாளில் அறிந்து
 கொண்டேன். டாள்தொபியாசின் செயல்
 பாடுகள் அனைத்தும் தேர்ந்த இளவ
 ரசன் அல்லது படைத் தலைவனைப்
 போன்றே இருக்கும். நீயும் உன்னைப்
 பற்றிக் கூறியபோது உன் காதலனான
 இளவரசனை இழந்துவிட்டாய் என்றாய்.
 அனைத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தேன்.
 உன் காதலன் நிச்சயம் என் உப
 படைத் தளபதி டாள்தொபியாஸ்தான்
 எனும் முடிவிற்கு வந்தேன்” என விறல்
 வேல் கூறியதுமே அவளது கண்களிலி
 ருந்து கண்ணீர் அதிக அளவு கசிந்தது.
 அதைப்பார்த்து அருகில் நின்ற திவ்ய
 னும் வருந்தவே செய்தான்.

ஆண்ட்ரிமேடா ஹிப்பாலாசிடம்,
 “ஹிப்பாலாஸ், உன் மீது பெரும் மரி
 யாதை வைத்திருந்தேன் நான். என்னை
 ஏமாற்றித் துரோகம் இழைத்துவிட்டீர்
 கள். அவரைப் பற்றிய தகவல்கள் ஏதே

னும் கிடைத்ததா என்று எத்தனை முறை
உங்களிடம் நான் வினவியிருக்கிறேன்.
வஞ்சகன் நீ!” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்
தவள் அருகில் நின்ற திவ்யனின் கையி
லிருந்த செண்டாயுதத்தைப் பிடுங்கி
மண்டியிட்டு அமர்ந்திருந்த ஹிப்பாலா
சின் மார்பினில் பாய்ச்சிவிட்டாள். அதிர்ச்சி
யில் அலறினார் ஹிப்பாலாஸ். செண்
டினைப் பிடுங்கினாள். வலியால் அவர்
துடித்தார். அது அவரது மார்பில் ஆழப்
பதிந்துவிட்டதால் அவளது இழுப்பிற்கு
வெளியே வரவில்லை. உடனே, அவரது
மார்பில் தனது காலால் உதைத்தபடியே
வெளியே இழுக்க அவரது தோல், சதை,
இதயம் என அனைத்து மார்புப் பாகங்க
ளும் பிய்த்துக்கொண்டு வெளியே வந்து
விழுந்தன.

குருதிப் பெருக்கில் மடிந்தார் ஹிப்
பாலாஸ்.

ஆண்ட்ரிமேடாவின் அக்காரி
யத்தை யாருமே அப்போது எதிர்பார்த்

திருக்கவில்லை. எல்லை மீறிய அவளது கோபம் பன்மடங்கு வெளிப்பட்டிருந்தது. அருகில் நின்ற விறல்வேலிடம் சென்றவள், “வீரரே, என் இளவரசர் உயிரோடு இருக்கிறார். அதுவும் உலகம் வியக்கும் பெரும்பட்டினத்தில் படைத்தளபதியாக இருக்கிறார் என்பதைக் கேட்டு என் மனம் ஆனந்தத்தில் கூத்தாடுகிறது. அவர் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறார் எனும் செய்தியே எனக்குப் பேரானந்தம். என்னைச் சந்தித்தீர்கள் என்று அவரிடம் தயவு செய்து தெரிவிக்க வேண்டாம். நான் இங்கேயே இருந்துவிடுகிறேன்” எனப் பணிந்தாள்.

“எதற்கு நீ கமாரா வர மறுக்கிறாய்?”

“என் நிலைதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே?”

“உன் உடலில் கலந்திருக்கும் நஞ்சினைப் பற்றிய கவலையை விடு ஆண்ட்ரிமேடா. புகாரில் இருக்கும் மருத்துவர்களால் நிச்சயம் உன்னைக் குணப்ப

டுத்த இயலும். நீயும் மற்ற பெண்களைப் போன்று மகிழ்ச்சியில் திளைக்கத்தான் போகிறாய். அதுவும் உன் காதலன் டாள் தொபியாசுடன்.”

“அது இயலாது.”

“நிச்சயம் இயலும்” எனக் குறுக்கிட்டான் திவ்யன்.

“எந்த முகத்தை வைத்துக் கொண்டு அவரை நான் சந்திப்பேன். அவரது காதலுக்கு நான் தகுதியானவள் அல்ல.”

“ஆண்ட்ரிமேடா, காதலில் தகுதி என்பது உள்ளத்தைப் பொறுத்தது. உடலைப் பொறுத்தது அல்ல. நீ கவலையை விடு. டாள் தொபியாஸ் நிச்சயம் உன்னை ஏற்றுக்கொள்வான்” என்றான் திவ்யன்.

“நாம் புகாரை நோக்கிப் பயணிக்கப் போகிறோமா?”

“ஆம்” எனக்கூறிய விறல்வேல் இம் ஹோடெப்பை அழைத்து, “ஹிப்பாலா சின் இரு கலங்களும் நம்முடனே பயணிக்கட்டும். உண்பதற்கு மீன் பிடிக்க ஏற்பாடு செய். இங்கிருக்கும் அனைத்துக் கப்பல்களும் நம்முடன் பயணிக்கட்டும்” எனக் கூறி திவ்யன் மற்றும் ஆண்ட்ரி மேடாவை அழைத்துக்கொண்டு அந்தப் பிரமாண்ட மாளிகை போன்ற கலத்திற்குள் நுழைந்தான். கலங்கள் அனைத்தும் புகாரை நோக்கிப் பயணத்தைத் தொடங்கின.

“இன்னும் எத்தனை திங்கள் நாம் கமாராவை அடைய பயணிக்க வேண்டும்?” என வினவினாள் ஆண்ட்ரிமேடா.

“தமிழகத்தை அடைய நான்கு திங்கள். அங்கிருந்து புகாருக்கு இரண்டு திங்கள். கிட்டத்தட்ட இன்னும் ஆறு திங்கள் காலம் நாம் பயணிக்க வேண்டும்.”

“அதுவரை அங்குப் போர் நிகழாது இருக்குமா?”

“யாருக்குத் தெரியும்?”

“உங்கள் காதலியின் நிலை.”

“அதுவும் அப்படித்தான். புகார் சென்றால்தான் நிலைமை தெரிய வரும்” எனப் பதிலளித்த விறல்வேல் திவ்யனைச் சுட்டிக்காட்டி, “என் நண்பன் திவ்யன். என் படைத்தலைவன். வானவல்லியின் தமையன்” என அறிமுகப்படுத்தினான்.

“இவரைத்தான் யவன தேசம் சென்று விடுவித்து வருகிறீர்களா?”

“ஆம் ஆண்ட்ரிமேடா...”

“ஒருவேளை சோழ தேசத்தில் போர் நடைபெற்றுப் புகார் உங்கள் எதிரிகளிடம் விழுந்து நிலைமை நமக்கு எதிராக மாறியிருந்தால் என்ன செய்வது?” என வினவினாள் ஆண்ட்ரிமேடா.

அப்போது சோழப் படைத்தலைவர்கள் திவ்யன் மற்றும் விறல்வேல் இரு

வரின் மனமும் 'புகாரின் நிலை எப்படியிருக்கும்?' என்ற வினாவுடன் புகாரை நோக்கி அவர்களின் மரக்கலங்களின் வேகத்தைவிட அதிவேகமாகப் பயணம் செய்தது.

விறல்வேல், திவ்யன் மற்றும் ஆண்ட்ரிமேடா மூவரும் புகாரை நோக்கிப் பெரும் கப்பல் படையுடன் பயணம் செய்யப்போகும் அடுத்த ஆறுமாத காலம் நாம் பின்னோக்கிப் பயணித்து விறல்வேல் கொற்கையில் குமரிக் கடலில் அமிழ்ந்த பிறகு நடந்த வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க, காலத்தால் அழியாத நிகழ்வுகளை மூன்றாம் பாகத்தில் பார்ப்போம்.

(இரண்டாம் பாகம் முற்றும்)